

II

ЗЛІГРИ

ЕНЧАНТРА

КАЙЛІ СМІТ

ЗМІСТ

[Титульна сторінка](#)

[Зміст](#)

[Присвята](#)

[Вказівки щодо змісту](#)

[ІЄРАРХІЯ ПАРАНОРМАЛЬНИХ ІСТОТ](#)

[Епіграф](#)

[Пролог](#)

[ПОЧАТОК](#)

[Розділ 1](#)

[НАПЕРЕДОДНІ ВЕСНЯНОГО РІВНОДЕННЯ](#)

[Розділ 2](#)

[Розділ 3](#)

[Розділ 4](#)

[Розділ 5](#)

[Розділ 6](#)

[Розділ 7](#)

[Розділ 8](#)

[Розділ 9](#)

[Розділ 10](#)

[Розділ 11](#)

[Розділ 12](#)

[ВЕСНЯНЕ РІВНОДЕННЯ](#)

[Розділ 13](#)

[Розділ 14](#)

[Розділ 15](#)

[У НІЧ ВЕСНЯНОГО РІВНОДЕННЯ](#)

[Розділ 16](#)

[Розділ 17](#)

[ПЕРШИЙ РАУНД ПОЛЮВАННЯ](#)

[Розділ 18](#)

[Розділ 19](#)

[Розділ 20](#)

[Розділ 21](#)

[Розділ 22](#)

[Розділ 23](#)

[Розділ 24](#)

[ДРУГИЙ РАУНД ПОЛЮВАННЯ](#)

[Розділ 25](#)

[Розділ 26](#)

[Розділ 27](#)

[Розділ 28](#)
[Розділ 29](#)
[Розділ 30](#)
[Розділ 31](#)
[ТРЕТІЙ РАУНД ПОЛЮВАННЯ](#)
[Розділ 32](#)
[Розділ 33](#)
[Розділ 34](#)
[Розділ 35](#)
[ЧЕТВЕРТИЙ РАУНД ПОЛЮВАННЯ](#)
[Розділ 36](#)
[Розділ 37](#)
[Розділ 38](#)
[П'ЯТИЙ РАУНД ПОЛЮВАННЯ](#)
[Розділ 39](#)
[Розділ 40](#)
[Розділ 41](#)
[ШОСТИЙ РАУНД ПОЛЮВАННЯ](#)
[Розділ 42](#)
[СЬОМИЙ РАУНД ПОЛЮВАННЯ](#)
[Розділ 43](#)
[Розділ 44](#)
[Розділ 45](#)
[ПОВЕРНУТИСЯ ДО ПОЧАТКУ](#)
[Розділ 46](#)
[Розділ 47](#)
[ДВА МІСЯЦІ ПОТОМУ](#)
[Розділ 48](#)
[Розділ 49](#)
[Розділ 50](#)
[Епілог](#)
[Дізнайтеся більше від Кейлі](#)
[Книги Кейлі Сміт](#)
[Лист від Кейлі](#)
[Фантомаса](#)
[Подяки](#)
[Авторське право](#)

ВІДГУКИ ПРО – Фантазма –

«Пекельно захоплива й небезпечно смачна, *Фантазма* від Кейлі Сміт – це справжній бенкет для всіх шанувальників романтичного фентезі. Темна магія, смертельні випробування, напружені пригоди й шалена

романтика — усе це чекає на сторінках книги. І навіть після прочитання ви ще довго не забудете вперту Офелію та її звабливого Привіда. А ще там є кіт!»

— Софі Кім, авторка бестселера №1 за версією *Sunday Times*, *The God and the Gumiho*

«Безсумнівно, одне з моїх улюблених читань цього року! Уявіть *Caraval*, але для дорослих: темніше, кривавіше, пряніше, з неймовірними поворотами сюжету. Кейлі Сміт створила справжню книжкову залежність із вигадливими іграми, моторошною атмосферою та героєм, що змусить вас без вагань віддати ключ від свого серця.»

— Ніша Дж. Тулі, міжнародна бестселерна авторка *Trial of the Sun Queen*

«Захоплива, інтригуюча та пристрасна, *Фантазма* — це темно-романтична подорож, яка перехоплює подих. Сміт майстерно вплела дев'ять кіл пекла в історію, що водночас романтична й кривава. Читачі з захопленням спостерігатимуть за Офелією в цій грі розуму та кошмарів. У поєднанні з продуманим зображенням нейровідмінностей і несподіваними сюжетними поворотами — це книга, яка не відпускала мене до самої ночі!»

— М. К. Лобб, авторка дуету *Seven Faceless Saints*

«Зловісна, зваблива та небезпечно захоплива. Прямо з вулиць Нового Орлеана ця історія змусить вас жадати ще з кожним новим рівнем цієї гри таємниць і заборонених бажань. *Фантазма* — ідеальний коктейль із темної розкоші, гарячої романтики та безжальної жорстокості.»

— Алексіс Л. Менар, авторка *House of Vane and Blood*

КНИГИ КЕЙЛІ СМІТ

Серія – Злі ігри

[Фантазмаса](#)

[Енчантра](#)

Ця книга призначена тільки для
попереднього ознайомлення!
Просимо вас видалити цей файл із жорсткого
диска після
прочитання.
Дякую!

Переклад: Каріна Б. та Настя Г.

Обкладинка: Ліда

Перекладено для групи: Books_UA

ЗМІСТ

[Вказівки щодо змісту](#)

[ІЄРАРХІЯ ПАРАНОРМАЛЬНИХ ІСТОТ](#)

[Пролог](#)

[Розділ 1](#)

[Розділ 2](#)

[Розділ 3](#)

[Розділ 4](#)

[Розділ 5](#)

[Розділ 6](#)

[Розділ 7](#)

[Розділ 8](#)

[Розділ 9](#)

[Розділ 10](#)

[Розділ 11](#)

[Розділ 12](#)

[Розділ 13](#)

[Розділ 14](#)

[Розділ 15](#)

[Розділ 16](#)

[Розділ 17](#)

[Розділ 18](#)

[Розділ 19](#)

[Розділ 20](#)

[Розділ 21](#)

[Розділ 22](#)

[Розділ 23](#)

[Розділ 24](#)

[Розділ 25](#)

[Розділ 26](#)

[Розділ 27](#)

[Розділ 28](#)

[Розділ 29](#)

[Розділ 30](#)

[Розділ 31](#)

[Розділ 32](#)

[Розділ 33](#)

[Розділ 34](#)

[Розділ 35](#)

[Розділ 36](#)

[Розділ 37](#)

[Розділ 38](#)

[Розділ 39](#)

[Розділ 40](#)

[Розділ 41](#)

[Розділ 42](#)

[Розділ 43](#)

[Розділ 44](#)

[Розділ 45](#)

[Розділ 46](#)

[Розділ 47](#)

[Розділ 48](#)

[Розділ 49](#)

[Розділ 50](#)

[Епілог](#)

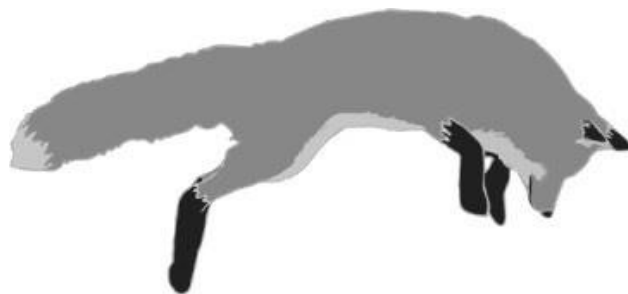
[Дізнайтеся більше від Кейлі](#)

[Книги Кейлі Сміт](#)

[Лист від Кейлі](#)

[Фантомаса](#)

[Подяки](#)

Для сміливців, які спалили мости між собою та своїми демонами. І для тих, хто все ще намагається запалити сірник - ми чекатимемо на вас.

*І для Діанни, Бекки та Нйт,
які допомогли мені зберегти здоровий глузд, щоб ця книга могла з'явитися на світ.
Дякую, що завжди відповідаєте на мої дзвінки.*

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ЩОДО ЗМІСТУ

Ця книга містить відверто сексуальний зміст, кров, смерть, легку криваву розправу, згадки про наркотики, вживання алкоголю, самоушкодження та напої з магічним афродизіаком. Детальний список змісту доступний на [сайті автора](#).

ІЕРАРХІЯ ПАРАНОРМАЛЬНИХ ІСТОТ

КОРОЛЬ ДИЯВОЛІВ

|

КНЯЗЬ ДИЯВОЛІВ

|

ДИЯВОЛИ

|

ДЕМОНИ

(Нащадки диявола та іншої паранормальної істоти)

|

ПРИМАРИ

(Нащадки демона та іншої паранормальної істоти)

/\

БЕЗСМЕРТНІ ТА СМЕРТНІ ПАРАНОРМАЛЬНІ ІСТОТИ

БЕЗСМЕРТНІ ПАРАНОРМАЛЬНІ ІСТОТИ

Вампіри

Перевертні

Фамільяри.

Привиди.

СМЕРТНІ ПАРАНОРМАЛЬНІ ІСТОТИ

Некромантія

Провидці

Відьми

Привиди

КЛАСИФІКАЦІЯ ПРИВИДІВ

Фантоми

Найбільш тілесний і потужний тип привидів.

Полтергейст

Тип примари, здатний вселятися в тілесну оболонку іншої істоти.

Привиди

Найпоширеніший тип привидів. Абсолютно безтілесний, і якщо його залишити на будь-якому тілесному рівні надовго без переходу, може перетворитися на Упиря.

Упирі

Привид, який перетворився на заціпенілу бездумну істоту.

—Я вирушила з ліхтарями на пошуки себе.

- Емілі Дікінсон

ПРОЛОГ

ТЕМРЯВА

Пекло складалося зі зловісної темряви та таємниць — так само, як і чоловік перед нею.

— Я ненавиджу тебе, — прошипіла вона, коли чорні відростки магії, що повзли з його рук, обвили її зап'ястки та горло, вдавлюючи її в стіну лабіринту. Спокуслива енергія, яка завжди викликала мурашки на її шкірі, коли він був так близько, змусила її зціпити зуби, опираючись потягу, що повільно розливався по венах. Восстанне, коли його тіні стискали її подібним чином, між ними було набагато менше одягу.

Він рушив уперед, притискаючи її до стіни всім тілом.

— Любов. Ненависть. Одна пристрасть, різні назви, — сказав він. — І яка ж тонка між ними межа, чи не так?

— Ні, — прошипіла вона. — Для мене вона завжди буде кришталево чіткою: я тебе ненавиджу.

Він нахилився ближче, так що його губи майже торкнулися її вуха, і прошепотів:

— Доведи.

ПОЧАТОК

ПРИКМЕТИ

Перше вбивство Женев'єви Грімм сталося в самому серці Рима.

Спочатку ворони з'являлися по одній. Каркали десь на задньому плані під час її ранкових прогулянок до пастичерії, яка стала її улюбленим місцем для сніданку. Їхні джемові тарталетки були однією з тих речей, за якими вона невимовно сумуватиме, коли залишить Рим, вирушаючи в невідомість.

Останній тиждень вона щодня збирала й розбирала свої валізи, хвилюючись, що може вибрати не ті сукні або забути улюблені парфуми — чи щось інше, що могло б справити найкраще перше враження. Вдень вона блукала містом, намагаючись за кілька днів відвідати всі визначні місця, аби її сестра, Офелія, ні про що не запідозрила.

Або, принаймні, так вона себе переконувала.

Насправді ж вона зволікала. Думала, що, можливо, було помилкою покладати стільки надій на незнайомця, який навіть не знає про її існування. Або що варто було б почекати на явний знак, перш ніж перекреслювати всі ретельно сплановані сестрою плани.

Перші підозри щодо ворон виникли за сніданком кілька днів тому, в тій самій кондитерській. Одна з пернатих потвор спостерігала за нею з рожевого, рясно квітучого олеандра, поки Женев'єва сьорбала гарячий шоколад і гортала книгу — гримуар із колекції Офелії, який нишком підклала у свою валізу. Вона глянула у відповідь, і в пташиному погляді промайнуло щось занадто розумне. Щось неприродне. Але думка, що це могло бути надприродним, навіть не прийшла їй у голову.

Як і те, що ці створіння можуть стати справжнім знаменням.

Наступного дня до першої ворони приєдналася друга — вони перекликалися, поки вона прямувала до блошиного ринку Порта Портезе, і знову супроводжували її на шляху назад до будинку, який Офелія орендувала на час подорожі. А тієї ночі їх уже стало троє — вони безперестанку стукали дзьобами у її вікно аж до глухої півночі.

Але навіть тоді, хоч і було очевидно, що з птахами щось не так, і вона навіть здогадувалася, чому вони за нею стежать, Женев'єва не була готова прийняти правду. Тільки після відвідин Колізею, де вона мала б загубитися

серед натовпу таких самих туристів, ворони стали по-справжньому неможливими для ігнорування.

Вона одяглася настільки непомітно, наскільки це було їй під силу, сподіваючись, що це зменшить небажану увагу птахів. Вибрала сукню з рум'яної шифонової тканини, з мило задрапірованими рукавами та подолом, а свої золотисто-каштанові локони зібрала в простий шиньйон. Вона не вдягла ні рукавичок, ні прикрас — так само, як і вона, круки надто вже любили все блискуче.

Її зусилля окупилися: шлях до стародавнього амфітеатру минув без пригод. Вона спокійно прогулювалася містом, віддаляючись від будинку, і не бачила жодної пернатої потвори. Вона не відчувала на собі пташиних поглядів і тоді, коли приєдналася до групи екскурсантів, слухаючи піда.

Ні, справжній кошмар почався, коли сонце опустилося за горизонт, змінюючи золотисте світло на холодне срібло. Щойно вона вийшла з Колізею разом з іншими туристами, навколо почулося зловісне каркання.

Ворони сиділи на кожному даху, на кожному ліхтарному стовпі. А момент, коли сотні блискучих чорних очей одночасно зафіксувалися на ній посеред натовпу, мабуть, назавжди залишиться в її пам'яті. Як і пекучий біль у легенях, коли вона бігла крізь кам'яні вулиці Рима, а позаду вирувала зграя пернатих, шалено каркаючи та лякаючи перехожих.

Але ворони не завдали їй жодної шкоди. Не залишили ані подряпини, хоч раз у раз пролітали так низько, що, здавалося, ось-ось зачеплять її. Вони не висмикнули жодної волосини з її голови. Вони лише підганяли її, змушували бігти вперед, не зупиняючись.

— Я піду! — закричала вона їм. — Просто дайте мені ще трохи часу!

Тоді вони справді наблизилися занадто близько — їхні крила торкалися її волосся, спини та спідниці, підштовхуючи її до будинку все швидше й швидше.

Вона підбігла до дверей, пальці нервово шукали позолочений ключ у кишені її плаща, поки птахи проносилися повз і почали сідати на підвіконня та балкон вище. Вона втиснула ключ у замок і прислухалася до клацання, перш ніж вштовхнути себе всередину та миттєво повернутись до сходів.

Вона сподівалася на знак — і, безперечно, отримала його.

— Я просто повинна була попросити знак, — дорікала вона собі в думках. — Тепер я не можу більше відкладати це.

Відчинивши подвійні двері до основної кімнати, вона поставила валізу на ліжко. Її серце здригнулося від безперервного клювання, що відгукувалося вікнами на протилежній стіні. Лапи скрипіли по склу, а жахливий

пронизливий крик пронісся повітрям, коли чорні пір'я затанцювали на шибках.

Трішки метушливо перекидаючи сукні, спідниці та білизну на ліжку, вона бурмотіла:

— Десь тут це.

Коли вона, зрештою, дістала потрібну річ, клювання затихло.

Це був чорний конверт, на якому було вишукано викарбувано складне мереживо, а витончені візерунки були покриті сріблястим фольгуванням. Печатка, що відповідала цьому конверту, зображала гілку з шипами, прикрашену дикорослими трояндами та ягодами, а в центрі було велике літера «С». В середині знаходився шматок оксамитового пергаменту, набагато розкішнішого, ніж будь-який папір, який вона колись тримала в руках, а слова, написані по ньому, були елегантно виведені насиченим сапфіровим чорнилом.

Женев'єва витягнула лист з уже порваної обкладинки, розгортаючи його, коли важкий тягар осів на її плечах. Її кров почала розігріватися, коли вона знову прочитала його.

З письмового столу маєтку Енчантра

Мила Тессі,

Щиро перепрошую, що так довго не відповідав. Ситуація в моїй родині з роками ускладнилася, і боюся, що час просто втік від мене. Не буду тебе надто нудити подробицями.

Я знаю, що нам є про що поговорити, і не лише про теми твоїх листів, тому наполягаю, щоб ми зробили це особисто.

З глибоким жалем я визнаю, що ми залишили все так, як є, і що я не звертався до тебе раніше, але я дуже хочу виправити свої помилки.

У додатку знаходиться маленький подарунок на твої витрати на подорож. Будь ласка, не сприймай це як благодійність, бо я добре знаю, яка ти, а скоріше як знак того, що я, або мої рідні, не знаємо, куди дівати те, що маємо, і це найменше, що я можу запропонувати, аби відновити нашу знайомство. Я знаю, що весняне рівнодення вже близько, але наполягаю, щоб ти відвідала нас до цього свята, оскільки у мене буде коротка відпустка від обов'язків у Ноксі. Вимагатиму, щоб ти приїхала, насправді. До того ж, демонів ягоди

будуть чудово дозрілі .
До зустрічі дуже скоро .
Твій давній друг ,
Баррі нгтон Сі лвер

Коли вона вперше відкрила лист вдома, то помітила, що чорнило деяких літер трохи розпливлося, через що частини певних слів виглядали товстішими за інші. Це виявило форму, яку вона занадто добре знала серед рядків.

Ворона.

— Прокляті пташки, — буркнула вона.

Знак був тепер очевидним, як і відчуття, що йшло від пергаменту. Легкий пульсуючий теплот, який вона вже кілька місяців тренувалася розпізнавати. Магія.

Я знаю, що весняне рівнодення ось-ось, але я наполягаю, щоб ти відвідала нас до того часу.

Женев'єва завжди планувала залишити Рим до того, як рівнодення наблизиться занадто близько, але через нерви і всі визначні місця міста...

Краще пізно, ніж ніколи, правда?

Вона заштовхала запрошення назад між сторінки свого щоденника та закрила валізи. Час настав.

За її спиною згряя досягла піку, їхні дзьоби так сильно били по склу, що вона не могла зрозуміти, як вони ще не розбилися. Їхні каркання були грімкими, а їхні метушливі крила продовжували бити в такт її серцю.

— Я йду, — пробурмотіла вона, піднімаючи валізи з ліжка, вага яких була майже занадто важкою.

Але коли вона нарешті обернулася, птахи зникли.

ВЕЧІР ВЕСНЯНОГО
РІВНОДЕННЯ

ЗАПРОШЕННЯ

Світло після обіду проникало через вікно, осяваючи купе першого класу чарівним золотистим світлом. Тосканський пейзаж за вікном, ймовірно, був одним із найвражаючих, що вона коли-небудь бачила, але вона ледве могла поглянути на нього, оскільки поїзд мчав до свого призначення, а її нерви були в напрузі.

Останній обідній вагон прокотився повз її каюту, звук стаканів і тарілок, що злегка дзвенять, повільно згасав, коли він проходив. Вона постійно топтала ногою в такт своєму нетерпінню, чекаючи наступної зупинки поїзда.

Подорож через італійську провінцію була незручна, виснажлива і, що найгірше, нудна. Спочатку вона намагалася перечитати книги з її валізи, але після того, як підтвердила, що навала ворон, що переслідують її, ймовірно, є наслідком магії, відомої як прокляття, вона швидко занудьгувала.

Протягнувши праву руку до лівої, вона спробувала пограти з кільцем, яке вона постійно забувала, що вже не носить. Вона опустила обидві руки на коліна з розчарованим зітханням. Бути замкненою в одних і тих самих чотирьох стінах без жодної цікавої душі для розмови була її особистою версією пекла. Вона відчувала, що достатньо цього наслухалася, коли виросла в маєтку Грімів.

Поки її покійна мати, Тессі Грімм, навчала Офелію мистецтву некромантії, Женев'єва залишалася самотньою, розмовляючи тільки з м'якими іграшками та ляльками. Як старша, Офелія мала стати тією, хто успадкує магію матері, і Женев'єві знадобилися роки, щоб зрозуміти, як зосередження матері на Офелії змусило її відчувати себе єдиною дитиною. І це залишило в ній постійну потребу бути серед людей. Або в ліжку когось іншого.

Женев'єва звикла приховувати свою власну магію, лякаючись, що її мати дізнається про її сили та захистить її так, як робила це з Офелією. Вона переконувала себе, що не хоче мати нічого спільного з дивним світом Тессі Грімм. Потім її мати померла кілька місяців тому, і Офелія взяла на себе родинну спадщину. Замість того, щоб повторити підхід матері, Офелія

вирішила прийняти титул некротанки, ставши своєю — вирішувачкою проблем — для кожного паранормального створіння, яке приходило на поріг Грімівського маєтку в останні місяці — від відьм до привидів, вампірів та демонів. І це змусило Женев'єву зрозуміти, як наївно вона була щодо світу.

Її досвід у Фантазмі — пекельному змаганні, в яке вона та Офелія вступили минулої осені — змусив її прагнути дізнатися якнайбільше про такі паранормальні явища. Саме змагання не хвилювало Женев'єву, коли вона брала в ньому участь. Вона знала, що її особлива магія — спадщина від батька і матері з боку батька — дозволить їй уникнути всіх фізичних жахів і випробувань у Чортовому маєтку. Але було неприємно думати, що якби вона не мала такої магії, то, ймовірно, не пройшла б і дня в цьому змаганні.

Було безліч можливостей для Женев'єви розповісти Офелії про її нове бажання навчатися. Але щоразу, коли Женев'єва намагалася, вона виявляла, що не може визнати, наскільки вона була дурною. Як вона тікала від своєї родини, від самої себе, так довго.

І вона також не була готова визнати найбільшу причину, чому вона припинила зневажати паранормальне. Бо вона більше не намагалася здобути прихильність чоловіка, який ніколи її не любив...

Свисток пролунали над головою, різке її думки, сповіщаючи, що поїзд скоро наближається до наступної зупинки — Флоренції. Найближчого міста до її кінцевого пункту призначення.

Відображення Женев'єви у вікні виглядало значно підбадьоренішим.

Вона так близько. Так близько до того, щоб знайти ще одну родину, схожу на її.

Вона запахала руку в кишеню свого плаща і витягла фотографію. Вона знайшла її в кімнаті матері, сховану серед інших пам'яток із життя Тессі Грім до того, як вона оселилася в Новому Орлеані. Життя, про яке навіть Офелія не знала.

Фотографія, що була в сепії, показувала чоловіка, який стояв поруч з Тессі Грім, його рука обвивала її плечі таким чином, що їхня зручність одне з одним була очевидною. Але те, що завжди привертало увагу Женев'єви, було те, що вони обидва носили однакові медальйони у формі серця.

З того моменту, як вона знайшла фотографію, Женев'єва не переставала ставити собі ті самі питання. Вона знала, що медальйон матері пов'язаний з

родинною лінією, що він завжди мав перейти до Офелії після смерті матері. Чи був чоловік на фотографії також некромантом? Чи мав він дітей? Чи були серед них... такі як вона?

І так її цікавість росла з роками. Поки вона не змогла більше чинити опір.

Вона перевернула фотографію в руках і прочитала імена на звороті, написані елегантним почерком її матері.

Баррінгтон Сілвер і Тессі Грімм.

Свисток потяга програвив вдруге, і Женев'єва сховала фотографію глибоко в кишеню свого плаща. Ритмічний стукіт коліс поїзда по рейках поступово стихав, коли вони наближалися до нової станції, м'який гул двигуна повільно вщухав, і вона встала, щоб зібрати свої речі.

Незважаючи на вказівку в запрошенні відвідати Енчантру до вечора рівнодення, вона не могла уявити, що містер Сілвер відмовить їй у зустрічі. По-перше, через ту пристрасть, з якою було написано його послання. На папері залишилися глибокі вдавнені місця, де ручка ледь не прорізала його від інтенсивності написання. По-друге, тому що якщо він відмовить поговорити з нею після того, як мучив її цим прокляттям, вона може бути спокушена на злочин.

Можливо, останнє твердження не було зовсім справедливим. Зрештою, запрошення було адресоване її матері, і вона, ймовірно, ніколи не повинна була його відкривати. Не говорячи вже про те, що вона відчувала провину за те, що почала обмінюватися листами з містером Сілвером кілька місяців до смерті матері, сподіваючись відновити їхні стосунки і отримати саме таке запрошення. Вона надіслала шість листів, підписаних іменем Тессі Грімм. Але до того часу, як вона отримала відповідь, її мати вже померла...

Швидкий стукіт у двері її каюти вивів її з думок.

— Міс Грімм, — Фемільяр провідник привітав її ввічливо, його густий італійський акцент був сповнений тепла. Він мав пишне темне волосся та молоде обличчя. За час подорожі вони кілька разів розмовляли, і це було приємним відволіканням від самотності, що часом здавалася нестерпною.

— Хочете, щоб я спакував вам їжу з собою?

Женев'єва похитала головою. Вона була надто схвильована, щоб їсти.

— Ні, дякую, Лука. Але якщо ви могли б допомогти мені з однією з валіз, я була б дуже вдячна.

Лука кивнув.

— Звісно, міс Грімм.

Він підняв більшу з її валіз, після чого вийшов у коридор, зупинившись, щоб дати їй змогу піти за ним. Вона не стала затримуватися або озиратися на тісну кімнатку, а просто пішла слідом, полегшено зітхнувши, що нарешті рухається далі.

Поки вони йшли вузьким проходом, її стегно постійно зачіпало валізу, а руку раз у раз боляче врзала дерев'яна панель стіни, коли вона намагалася краще підлаштувати хват. Якщо її щось і дратувало на цьому континенті, то це те, що тут усе було надто маленьке для її пишних форм і простору, який вона займала.

Поглянувши через плече й переконавшись, що позаду нікого немає, вона ледь розгорнула свою магію, провівши її вздовж лівої руки до валізи, і за мить вони — і її кулак — стали абсолютно невидимими.

Коли вони з Лукою нарешті дійшли до передньої частини потяга, Женев'єва знову зробила свою руку та багаж видимими, перш ніж пасажири та працівники встигли помітити щось дивне.

З м'яким шипінням двері вагона відчинилися, відкриваючи перед нею жвавий вокзал посеред чарівного міста. Різнобарвний одяг натовпу та ніжний аромат квітів у повітрі виразно вказували на весну, незважаючи на раптово затягнуте хмарами небо. Різкий вітер освіжив її шкіру, нагадуючи, що цей сезон тут зовсім не такий, як удома — яскравіший, жвавіший.

Лука зійшов на старий дерев'яний перон і поставив її другу валізу на землю, після чого простягнув руку, щоб допомогти їй спуститися. Женев'єва прийняла допомогу та витягла з позолоченого футляра, що висів на її поясному ланцюжку, акуратно складену пачку банкнот.

Лука тепло усміхнувся, коли вона поклала чайові йому в долоню.

— Було приємно з вами познайомитися, міс Грімм. Я сумуватиму за вашою яскравою компанією.

— Я спустошена за вас, — відказала вона з удаваним співчуттям, нахилившись, щоб підняти обидві валізи. — Постарайтеся не впасти у важку депресію через мою помітну відсутність у вашому житті.

Він розсміявся, а вона тим часом рушила через натовп мандрівників у напрямку групи чоловіків у бездоганно випрасуваній формі, що стояли біля входу на вокзал. Окинувши їх удавано захопленим поглядом, вона чекала, хто першим піддасться на її гру.

Першим зреагував середнього віку чоловік із густою бородою та покрученим ціпком.

— Hai bisogno di un passaggio, bella ragazza? — запитав він.

— Вибачте, — Женев'єва глянула на нього з легкою посмішкою. — Я не дуже добре знаю італійську. Ви випадково не говорите англійською?

— Англійська, ні, — відповів він, похитавши головою. Потім підняв свій ціпок і вказав на іншого візника, що стояв біля кількох екіпажів ліворуч. — Морелло. Англійська.

— Grazie, — кинула Женев'єва, швидко рушаючи до вказаного чоловіка.

Цей чоловік був вродливим, лише на рік-два старшим за неї, з темним, гладко зачесаним назад волоссям і карими очима, що лукаво примружувалися, коли він усміхався. А усміхався він дуже широко, щойно вона наблизилася.

— Ви Морелло? — уточнила вона, чарівно посміхаючись.

— Так, це я, — відповів він. — Чим можу допомогти?

Вона кинула свої валізи біля його ніг.

— Мені потрібно на одну адресу за кілька миль від міста. У мене є мапа з усіма деталями.

Женев'єва витягла намальовану від руки карту, яку колись поцупила серед маминих пам'ятних речей, і простягнула йому. Морелло прикусив губу, і на мить їй здалося, що він не розуміє легкого акценту в її голосі. Але коли його погляд змістився праворуч — туди, де батько прощався з сином у теплих обіймах, — вона зрозуміла, що він просто взяв паузу, обдумуючи її прохання.

У небі пролунав різкий крик.

Женев'єва зиркнула вгору, сердито втупившись у трійцю ворон, що кружляли над нею.

- *Я стараюсь!* — хотілося закричати їй.

Вона змусила себе відірвати погляд від птахів і прочистила горло, повертаючи увагу Морелло на себе. Її наступні слова звучали м'яко, з тією медовою південною вимовою, яка завжди зачаровувала тих, на кого вона націлювалася.

— Обіцяю гарні чайові, — запевнила вона. — Це, можливо, трохи далі, ніж ви звикли їздити, але я була б безмежно вдячна, якби ви погодилися.

Його карі очі округлилися від її благального виразу, погляд ледь затуманився — і вона вже знала, що отримає своє.

Завзято кивнувши, він нахилився, щоб підняти її багаж. Коли його погляд ковзнув по її руці, очевидно, перевіряючи, чи немає на ній обручки, він запитав:

— Без проблем, міс...?

— Грім, — підказала вона.

— Міс Грім, — кивнув він. — Прошу, сюди.

Майже через три години карета нарешті звернула на довгий, звивистий під'їзд маєтку Баррінгтона Сільвера. Женев'єва відгорнула оксамитову завісу, що закривала вікно кабіни, і виглянула назовні, вдивляючись у романтичний краєвид, що простягався навколо. Птахи, які супроводжували її весь шлях, продовжували летіти попереду, ніби ведучи її вперед, а небо тут було набагато яснішим, ніж те, що залишилося позаду, на вокзалі.

Принаймні, зараз вони мовчать, — подумала Женев'єва, опускаючи погляд назад до горизонту.

Серед хвилястих пагорбів виноградник розстилався перед нею, мов полотно, розписане наймайстернішою рукою природи. Ряди виноградних лоз, акуратно підв'язаних до кілків, тягнулися далеко вперед, а квітучі дерева додавали яскравих кольорових мазків в усіх напрямках, поки золоте сонце пробивалося крізь їхні гілки.

Коли карета продовжила рух алеєю, попереду почали вимальовуватися масивні ворота. Вигадливе сріблясте металеве плетиво було настільки витонченим, що майже приховувало назву, вплетену у химерний візерунок.

Енчантра.

Карета зупинилася, і Женев'єва почула, як Морелло з ноткою збентеження в голосі вимовив її ім'я. За мить дверцята розчинилися, і вона зустріла його стурбований погляд.

— Міс Грімм, боюся, що у ваших вказівках могла бути помилка.

Вона підняла брову.

— Чому ви так думаєте?

Морелло жестом запросив її вийти, простягаючи руку для допомоги. Його чоботи хрустнули по гравію, коли вони разом підійшли ближче до воріт.

Женев'єва повільно провела поглядом по срібних ґратах, вплетених у тернисті лози, а потім зупинилася на дивних пурпурових ягодах, що визирали крізь щілини та рясно вкривали землю біля її ніг.

Вона знову витягла з кишені запрошення, відчуваючи на собі уважний погляд Морелло. Як вона й думала — лози та ягоди на воротах були точно такими ж, як ті, що були тиснені на восковій печатці конверта.

— Це точно правильне місце, — підтвердила вона, більше для себе, ніж для нього.

Морелло перевів погляд з конверта на маєток за воротами.

— Але...

І він мав рацію. Але тут було безсумнівно.

За воротами, наскільки сягало око, простягалося лише безкрає порожнє поле.

ЯГОДИ

— Я можу відвезти вас назад до міста, — запевнив Морелло. — Без додаткової плати.

Женев'єва продовжувала вдивлятися крізь ворота. Щось у цій картині перед нею лоскотало її підсвідомість...

— Міс Грімм? — наполегливо перепитав Морелло.

На мить вона задумалася, чи не варто сприйняти це як знак повернутися на станцію. Але щось за воротами враз *затремтіли*, немов міраж.

Вона кліпнула — і видіння зникло.

Над головою пролунав роздратований карканням гомін. Женев'єва звела очі до неба, яке стрімко чорніло, обіцяючи дощ. Троє ворон кружляли у нескінченному колі очікування.

Вона пройшла весь цей шлях, ризикувала занадто багатьом, мріяла про це надто довго, щоб відступити зараз.

Щось тут для мене є, — подумала вона. *Має бути.*

Випрямивши плечі, Женев'єва обернулася до Морелло й твердо заявила:

— Я не поїду. Дякую за підвезення і щиро сподіваюся, що ви встигнете повернутися, перш ніж розпочнеться негода.

— Але я не можу залишити вас тут, — наполіг Морелло. — Якщо вам потрібне місце для ночівлі, я...

— Ви *можете* і *залишите* мене тут. — Вона недбало махнула рукою. — Я впораюся.

— Тут на милі навколо нічого немає, — заперечив він. — Ви ж не можете серйозно чекати, що я просто покину вас посеред поля.

Женев'єва зітхнула. Вона забула, наскільки деяких чоловіків зачаровує ілюзія ніжної невинності, яку вона створювала. Але зараз у неї не було часу м'яко розвіяти цей образ — їй потрібно було, щоб він пішов.

Згадавши моторошні погляди, якими володіли її мати й сестра, вона намагалася відтворити на своєму обличчі щось не менш лякаюче. Звісно, Женев'єва не мала тих моторошних деталей, що надавали Некромантам їхнього зловісного вигляду — крижаних очей, блідих облич. Але довелося працювати з тим, що є.

Занурившись у свою магію, вона змусила своє тіло мерехтіти між видимим і невидимим станом, і тихо проказала:

— А хто сказав, що я *леді*?

Морелло здригнувся, відступаючи від неї. Його карі очі метнулися від подиву до жаху, коли будь-які ілюзії, що він мав щодо неї, розтанули без сліду.

Вона зробила крок уперед.

— Якщо не хочеш стати однією з тих моторошних легенд... Про чоловіка, що вирушив у дорогу з прекрасною незнайомкою й безслідно зник... то я пропоную тобі піти. Зараз же.

Морелло проковтнув клубок у горлі й попрямував назад до карети. Але, треба віддати йому належне — він не побіг.

— Складно бути по-справжньому страхітливою, коли тобі дісталася така мила зовнішність, — пробурмотіла вона собі під ніс.

Якщо погляд Офелії часто описували як тривожний, то очі Женев'єви були теплими й привабливими — яскраво-блакитними, оточеними густими віями, на серцеподібному обличчі, всипаному милими веснянками на перенісці та рожевих щоках. До того ж, її фігура була надто жіночною для гострих рис, навіть у корсеті. Риси, якими її залицьальники захоплювалися знову і знову.

Твої веснянки – такі милі.

В тебе найкрасивіші очі.

Ти така мила, що навіть мухи не могла б образити.

Женев'єва була впевнена, що Фарроу Генрі пошкодував, що дозволив сказати це останнє. Тому, мабуть, він би навіть не впізнав ту людину, що налякала Морелло.

І справді, вона його налякала, бо тепер Морелло, без обіцяних чайових, шалено вскакував на водійське місце й смикав віжки, щоб карета поїхала якнайшвидше. Звук карети, що віддаляється, змінився на гуркіт неба. Женев'єва підняла погляд і побачила, як на горизонті збираються темні хмари, зітхнула — її вбрання, ймовірно, буде зіпсоване.

Вона повернулася до воріт, присунулася ближче, прищуривши очі, і почала стиснути срібні пруті, ігноруючи випадкові колючки, що впивалися їй у долоні, зосереджуючи свою увагу.

Мить. І... ага.

Тремтіння магії.

— Я знаю, що ти там, — прошепотіла вона.

Ніби її слова розбудили щось, раптове відчуття того, що її спостерігають, змусило її спину покрити холодний піт. Вона обернулася через плече, але позаду не було нікого, лише звивиста дорога й ряди кущів, вкритих ягодами.

– Карк!

Женев'єва підскочила, піднявши обличчя вгору, і побачила, як один із великих воронів сідає на арку воріт. Вона насторожено спостерігала, як він почав дзьобати ягоди, що капали зі сталевого візерунка.

До того ж, демонські ягоди будуть і деально дозрілі .

Женев'єва потягнулася, щоб зірвати одну з яскравих пурпурових ягід із ліани, піднявши її перед обличчям для огляду. Вона не була ані виноградом, ані чорницею, але, попри свою дивність, вона дійсно викликала в неї почуття голоду.

Звісно, вони такі, – уявляла вона голос Фарроу. *– Ти ж сама Демон.*

Женев'єва скрипнула зубами.

Вона прийшла до Фантазми частково, щоб уникнути його, але виявилось, що коридори маєтку переповнені туманними ілюзіями Фарроу, що чатують у кожному запилюженому кутку. Його обличчя з'являлося серед ночі, коли вона не могла заснути – і в її кошмарах, коли могла – і він якимось чином слідував за нею на крок попереду скрізь, куди б вона не йшла, навіть після того, як вона вирвалася з будинку, що кровоточив.

Він був у відображенні її гарячого шоколаду в кожному кафе. В теплоті кожного вогнища. В обличчях кількох коханців, яких вона мала після того, як він розтросив її серце. Іноді біль від того, що сталося між ними, все ще затримувався так, що все, що вона думала про себе, ставало туманним. Як усе це час вона думала, що вдихає чисте повітря, але тепер розуміла, що дим лише трохи пізніше почав душити її.

Вона сподівалася, що непотрібні спогади зникнуть, коли вона нарешті залишить Новий Орлеан, але як тільки у її пам'яті знову спалахнули блакитні очі, що спостерігали за нею через стіну оранжевого полум'я, вона зрозуміла, що жодна відстань не зможе забрати відчуття його пам'яті.

Офелія, можливо, була Некромантом, але Женев'єва також мала справу з Привидами. Лише її Привиди були ще живі.

Забудь його, наказала вона собі, коли зірвала плід і насолоджувалася солодким смаком соку, що наповнив її рот, коли вона прокусила його холодну оболонку зубами.

– Ммм, – пробурмотіла вона, задоволено похитуючи головою.

Вона зірвала ще одну. І ще одну.

Ягоди були настільки смачні, що вона спершу не помітила змін, що відбувалися навколо. Коли її погляд знову сфокусувався, остання ягода, яку вона зірвала, випала з її опущеної руки, поки магічна вуаль, яку вона бачила в повітрі, не зникла за воротами.

Перед нею простягнувся складний лабіринт із живоплотів, його зелені стіни були занадто високими, щоб вона могла побачити, що він ховає в своєму центрі. Але навіть цей загрозливий лабіринт не міг затулити блискучий сріблястий маєток, що стояв перед ним. Дві квадратні будівлі, схожі на вежі, завершували передній фасад, тягнучись так високо в похмурі

небо, що майже цілували хмари. Вся кам'яна зовнішність була вкрита перлами срібла і обвита тими самими колючими ліанами, що й ворота. Вона могла бачити, що дорога продовжувалася через закриті ворота, розгалужуючись до лівого й правого боків маєтку. І все це було покрите непорушним, порошкоподібним білим.

Сніг? Як дивно...

Вона притиснулася до прутів, немов це зробить її зір чіткішим, переконуючи себе, що вона не галюціонує і що сніжинки справді покривають все поза воротами. Срібний паркан обмежував всю територію наскільки вона могла бачити, але з огляду на величезний розмір володінь і обмежені можливості смертної людини, вона не могла точно сказати, як далеко насправді простягається цей маєток.

— Мабуть, доведеться подивитися на це все власними очима, — сказала вона, але перед тим як використати свою магію, вона зупинилася.

Вона задавалася питанням, чи буде це рішення таким же безповоротним, як і деякі інші, які вона приймала раніше. Переступивши поріг, вона знала, що все, що вона знайде, може змінити її, а вона вже так сильно змінилася за останній рік. Її відображення у дзеркалі вже не було тією наївною дівчиною, якою вона була раніше.

Але всі ці зміни були саме тим, що привело її до — Енчантри. За ґратами на неї чекало щось більше, відповідь на потребу, яку вона відчувала дуже давно. Історія, яка, як вона сподівалася, допоможе їй зрозуміти, чому її мати ніколи не могла дати їй того, чого вона потребувала. Товариство, яке могло б допомогти їй відчути, що є місце, куди вона може пристосуватися за межами маєтку Грімм.

Кар.

Женев'єва випросталася і подивилася на ворону, а потім дозволила магії розігрітися в її венах, коли вона стала безтілесною настільки, щоб прослизнути крізь ґрати. Вислизнувши з воріт і знову ставши твердою, вона попрямувала рештою під'їзної доріжки, слідуючи за розвилкою праворуч, щоб уникнути обрізаного лабіринту попереду.

За мить її знову охопило дивне відчуття, що за нею спостерігають. Вона зупинилася.

— Агов? - покликала вона, вдивляючись у густі кущі.

Коли з-за живоплоту пролунав короткий шурхіт, вона різко втягнула повітря. Тіньова постать раптово вистрибнула зі стіни зелені, і Женев'єва зойкнула від несподіванки, спіткнувшись об спідниці і ледве встигнувши підхопитися, перш ніж впасти на землю.

Коли вона випросталася, її погляд зіткнувся з парою сяючих бурштинових очей. Чорна лисиця.

Істота нахилила на неї голову, зафіксувавши себе в занадто самосвідомому положенні, сидячи з передніми лапами, ретельно

схрещеними на землі. Ніби чекаючи на пояснення, чому вона вдерлася на чужу територію.

— Мене запросили, - наполягала Женев'єва лисиці, незважаючи на те, як безглуздо це виглядало. — Бачиш, у мене є запрошення...

Лисиця кинулася вперед і вихопила папір з її рук, перш ніж пірнути назад у лабіринт.

— *Гей!* - крикнула вона, замахнувшись на пухнастий кінчик його хвоста, але він вирвався з її рук і зник. — Ти, бляха, *знущаєшся* з мене?

Вона інстинктивно перейшла у свій невидимий стан і поринула в зелень слідом за ним. По той бік живоплоту вона опинилася в одному з численних звивистих коридорів лабіринту, коли лисиця шмигнула праворуч від неї. Вона підбрала свої спідниці і побігла за нею.

На щастя для неї, коли створіння завело її глибше в лабіринт, воно почало сповільнювати хід, вважаючи себе в безпеці. На жаль для нього, її невидимість дозволила без зусиль підкрастися ззаду.

Стаючи видимою, вона рвучко схопила лисицю за загривок і підняла її в повітря. Та билася в її руці, шалено смикаючись, поки вона намагалася вільною рукою вирвати чорний конверт з її пащі. Але лисиця лише міцніше стисла щелепи.

Вона клацнула язиком на істоту.

— *Кинь це!*

Лисиця видала низький, пронизливий звук у горлі, а її проникливі золоті очі дивилися на неї занадто людським поглядом.

— Не гарчи на мене! *Це ти* тут загроза, - докоряла вона, продовжуючи смикати за запрошення. — Якщо ти не відпустиш, я буду змушена...

Перш ніж вона встигла закінчити свою погрозу, лисиця і конверт випарувалися в густий чорний дим. Женев'єва здивовано закліпала очима.

— *Що, в біса, щойно сталося?* - дивувалася вона, її серце калатало, коли вона повільно розвернулася, шукаючи пояснення.

Кар.

Її погляд втупився в небо.

— *Кшш!* - крикнула вона вороні, коли та опустилася надто низько в повітрі. З неї було досить. — Я прийшла! Ти зробила свою роботу! Настав час тобі *звалити* і...

Перш ніж вона встигла закінчити, птах впав на землю з безжиттєвим стуком. Вона напружено дивилася на нього, вбираючи в себе його роздутий живіт.

Ягоди...?

— Що ж, це не може бути добре, - пробурмотіла вона, коли її зір повільно розпливався. Вона спробувала зробити крок назад, щоб вийти з

головоломного лабіринту, але все навколо почало кружляти, а ноги відмовлялися слухатися.

А за мить світ вислизнув геть.

Щось холодне і вологе торкнулося обличчя Женев'єви, коли тіні потроху відступили від країв її свідомості. Прискорене, хрипке дихання билосся об її щоку, перш ніж її підняли з землі і притиснули до чогось твердого і теплого.

— Ферроу? - пробурмотіла вона, намагаючись розплющити очі, щоб вирватися з трюму, в якому опинилася. Але вона була надто слабка, щоб боротися, і хто б це не був, він був міцніший за Ферроу. Їхній запах... гостра м'ята, перебита чимось солодким... не був схожий на мускусний одеколон, в якому топився Ферроу.

— *Aruell abon, Umbra*, - прошепотів глибокий, неФемільяр голос.

І якимось чином вона точно знала, що саме говорив цей голос. *Молодець, Умбра.*

Женев'єва не змогла розібрати решту слів, оскільки тіні знову заповнили її свідомість, а звуки змішалися воедино. Вона востаннє спробувала розплющити очі, щоб побачити, хто там, але все, що їй вдалося розгледіти, був короткий спалах золота, перш ніж темрява поглинула її повністю.

Кошмар завжди був один і той самий.

Він стояв над нею з запаленим сірником, коли вона відчайдушно намагалася зникнути.

— Ти демон. Краще б я ніколи тебе не зустрічала. А тепер ти, блядь, згорши.

Коли Женев'єва нарешті прокинулася, вона стояла біля воріт Енчантри, поруч зі своїми валізами, не пам'ятаючи, як вона туди потрапила, і відчуваючи гіркий присмак у роті.

НАЙТЕПЛІШИЙ ПРИЙОМ

Женев'єва зі стогоном підвелася, відчуваючи холодок глибоко в кістках, коли вона скривилася від жахливого смаку, що прилип до її язика.

— Якого біса... - прошепотіла вона, потираючи пульсуючі скроні.

Поглянувши на ворота, вона не побачила за ними нічого, але щось у глибині душі підказувало їй, що це *не* так. Вона опустила на коліна і нахилилася вперед, звузивши очі на дивні ягоди, що висіли на гратах.

У її голові промайнув спогад. Як вона зриває одну з ягід і кладе її на язик...

Потім повернулася інша мить. Як вона проходить крізь ґрати і дивиться, як перед її очима з'являється блискуча вілла, а перед нею розкинувся листяний лабіринт. Мертва ворона. Лисиця.

Я з'їхала з глузду?

Вона зробила глибокий вдих і потягнулася, щоб обхопити руками пруті і піднятися на ноги -

-і зойкнула від болю.

Вона відсмикнула руки від металу, притиснувши їх до грудей, і випустила люте шипіння від пекучого гудіння магії, що затримувалося на її шкірі. І все раптом загострилося в її свідомості. Вона зовсім не з'їхала з глузду. Там була ворона. Лисиця. Таємнича постать... яка несла її...

Вона штовхнула себе на ноги, глянула вниз, щоб обтрусити сукню, і мало не задихнулася від того, якою брудною і зім'ятою вона стала. Вона зітхнула, хапаючи свої плащі, і з твердою рішучістю повернулася до воріт, потягнулася до своєї магії і ще раз пройшла крізь срібні пруті. Щойно вона опинилася по той бік, як з її свідомості ніби знялася товста, туманна плівка. Там прихований маєток знову постав перед нею у всій своїй красі. Вона здивувалася, чи зробили ягоди саме те, що мали зробити, але коли вона повернулася на інший бік, їхня магія мала змусити її забути те, що вона бачила.

— Магія - це така скалка в моїй дупі, - пробурчала вона, залишаючись у безтілесному стані, коли ступила на зовнішню листяну стіну лабіринту живоплоту. Вона пройшла прямо крізь кущі та порожні коридори між ними, перш ніж нарешті вийшла з лабіринту на абсолютно протилежному боці, за кілька метрів від парадного ганку розкішної вілли. Наблизившись

до білих мармурових сходів, вона помітила ту саму карбовану літеру —S, викарбовану на подвійних дверях.

Повернувшись до своєї твердої форми, вона скинула свій багаж на ганок, а потім піднялася на носочки, щоб підняти срібний калатало. Кільце на каблучці являло собою вигадливе кільце з колючих лоз, вістря яких впивалися в її долоню, коли вона з важким металевим дзенькотом грюкнула нею, сповіщаючи про своє прибуття.

Довгу хвилину нічого не відбувалося. Тиша в повітрі була моторошною, відсутність життя навколо - взагалі тривожною. Однак, перш ніж вона встигла втратити самовладання, двері праворуч з гуркотом відчинилися. Женев'єва вдихнула дивну силу, яка почала потріскувати в повітрі, коли постать ступила на поріг, притулившись одним плечем до дверної рами, а їхній пронизливий погляд ввібрав її в себе. Погляд, який був напрочуд Фемільяра відтінку бурштину.

Золотоокий незнайомиць був вищий за неї трохи менше ніж на фут - дуже поважний зріст - п'ять футів і п'ять дюймів. Його скуйовджене чорне волосся було трохи довшим, ніж прийнято у новоорлеанських чоловіків, недбало зачесане назад і злегка завите на кінцях. Його обличчя було традиційно привабливим - квадратна щелепа, гострі вилиці, ідеально прямий ніс, - що могло б здатися комусь нудним. Але золотий обруч, що пронизував його повну нижню губу, і гіпнотизуюче золото його очей спокушали Женев'єву у *гріховний* спосіб.

Він був одягнений у чорну сорочку на замовлення, яка різко контрастувала з його кольором слонової кістки, шовковий жилет, прикріплений зверху і ідеально скроєний до його м'язової фігури. Плісіровані чорні штани витончено звисали на талії, підперезані шкіряним ременем, інкрустованим камінням оніксу. Більшість пальців прикрашали обсидіанові персні, і, незважаючи на різку, безпомилкову межу темряви, що чіплялася за повітря навколо нього, в його зовнішності було щось дуже навмисне і вишукане. Так не схоже на домашніх холостяків, які вважали, що для того, щоб *виглядати стильно*, потрібно докласти менше зусиль. І, безумовно, цілковита відмінність від чоловіка з золотистим волоссям і блакитними очима, якого вона бачила у своїх нічних кошмарах.

Вдень і вночі.

Женев'єва відкинула думку про Ферроу, картаючи себе за те, що дозволила йому розгулятися в її думках, і переключила свою увагу на незнайомця, що стояв перед нею. Вона прочистила горло.

—Привіт, - привіталася вона з яскравою посмішкою.

Він нічого не говорив, роздивляючись її так само уважно, як і вона його, і це було зусиллям - не відволіктися під його пильним поглядом.

Вона підняла підборіддя. — Мене звать Женев'єва Грімм.

—І? - пробурчав він. — Якого хріна тобі треба?

Вона не очікувала найтеплішого прийому за те, що з'явилася без попередження після запропонованих у запрошенні дат, але гнів у його словах справді спантеличив її.

— Можна мені зайти? - запитала вона.

— Ні, - відповів він, його голос був не надто гучним, але безперечно твердим. — Щось ще?

— Так. Я хочу *доббану* аудієнцію з Баррінгтоном Сілвером, і я не піду, поки не отримаю її, - сказала вона йому.

На якусь мить вона могла заприсягтися, що кутики його рота сіпнулися догори, але за мить його похмурість лише поглибилася.

— Я думаю, що ти заблукала, - сказав він їй, і в його словах прозвучала погроза. — Розвертайся і йди туди, звідки ти в біса прийшла. Ти порушила кордони.

З цими словами він грюкнув дверима прямо перед її обличчям.

На мить вона могла лише роззявити рота від невіри.

Коли вона оговталася, в горлі у неї застрягло роздратоване бурчання, вона знову схопилася за срібний стукач. Його манери були жакливими, але вона пережила занадто багато проблем, пройшовши весь цей шлях, щоб дозволити одному грубіяну зупинити її зараз. Сподіваюся, він був лише частиною персоналу, тим, хто відлякував усіх, хто міг випадково натрапити на маєток.

Хоча він безумовно *виглядав* так, що міг би бути некромантом.

Вона грюкнула важким молотком раз, два, три. Коли цього разу обидві двері відчинилися, на задньому плані закружляв зловісний вихор тіней, створюючи димчастий ореол навколо широкої постаті незнайомця. Коли тіні почали витікати з дверного отвору, Женев'єва похитнулася на підборах, її дихання стало поверхневим, коли чорнильні клапті почали в'юнитися навколо неї. Шкіра її рук почала обсіпатися камінчиками від незнайомої сили, що огорнула його, але вона залишалася на місці, відмовляючись здавати позиції, незважаючи на те, що інстинкти кричали їй бігти.

Якщо тільки Офелія не приховувала від мене деякі свої здібності, думаю, можна з упевненістю сказати, що він зовсім не некромант.

— Ти що, не розумієш, коли ти десь небажана? - прогарчав він.

— Гадаю, ви так само добре розумієте, як поводитися з гостями, - відповіла вона, і її голос був трохи хрипкішим, ніж їй хотілося б. — Але, як я вже *казала*, у мене є лист від голови цього маєтку, який запрошує мене до Енчантри. І не намагайтеся стверджувати, що я потрапила не туди. Назва написана на вхідних воротах.

— Так і є, - погодився він, схрестивши руки, а тіні все ще звивалися навколо нього, як змії, готові до удару. — Тоді чому б тобі не показати мені це так зване запрошення?

Вона потягнулася до кишень, але не знайшла конверта, і тут її осяяв спогад. *Лисиця*.

Вона озирнулася на обличчя незнайомця і побачила, що на його губах замість похмурої усмішки з'явилася глузлива посмішка.

— Ти *точно* знаєш, де моє запрошення, - звинуватила вона, тицьнувши пальцем йому в обличчя.

Він нічого не сказав, а коли вона нетерпляче постукала ногою, його очі простежили за рухом, і блиск у них змінився на щось схоже на забаву. Хоча міцно стиснута щелепа могла свідчити про протилежне.

— То як це працює? Вона підперла рукою стегно. — Лисиця. Це якась магічна ілюзія? Дресирована домашня тварина? Чи це був *ти*? Ти володієш якимись здібностями до перевтілення? *Хто* ти насправді?

Тому що, некромант чи ні, він, безсумнівно, був *чимось особливим*. І хоча на вигляд він був лише на п'ять чи шість років старший за неї, сама його *присутність* змусила її замислитися над тим, чи не оманлива молодість його зовнішності.

— Що *ти* таке? - запитав він у відповідь. — Крім неприємностей, я маю на увазі. Як, в біса, ти вдруге пройшла повз підкріплення на воротах?

— Ага! - вигукнула вона, відчуваючи, як її переповнює задоволення. — Ти поклав мене назад на інший бік після того, як я знепритомніла. Хіба ти не збирався переконатися, що я прокинулася? Що я не *померла*?

— Якби ти була такою, мене б це не хвилювало, - сказав він їй, і в його особливих золотистих очах з'явився вираз нудьги.

— Ти абсолютний хам, - прокоментувала вона, зморщивши ніс. — Твоє ставлення жахливе.

Посмішка, яка скривила його губи на її образі, була небезпечною.

Він нахилився, поки його очі не зрівнялися з її очима, їхні носи майже торкнулися. — Не хочеш мати справу з моїм ставленням? *Йди* геть.

Вона стиснула руки в кулаки. — *Ні*. Я вже сказала вам - я не піду, поки не поговорю з містером Сілвером. І особливо не піду, поки не дізнаюся, що прокляття, яке на мене наклали, знято. Ти знаєш, як це, коли тебе переслідують сотні крикливих птахів, куди б ти не пішов?

Вираз його обличчя став глузливым. — Так само приємно, як і ця розмова?

— Мене запросили сюди, і ти це знаєш, - продовжувала вона, ніби він нічого не говорив.

— Я думаю, що когось на ім'я Тессі запросили. І конкретно попросили прибути напередодні рівнодення згідно з цим запрошенням, - заперечив він. — Цей термін минув, а ти сказала, що тебе звуть Джуніпер...

— *Женев'єва*, - поправила вона.

— Тому запрошення тебе взагалі не стосується. Попереджую востаннє - **йдіть**.

Цього разу грюкіт дверей перед її обличчям був менш несподіваним.

Вона стояла там довгу хвилину, намагаючись вирішити, чи хоче вона ризикувати, покидаючи територію без підтвердження того, що її маленька

проблема з убивством була вирішена, просто прийшовши сюди. Але незнайомиць припустився помилки, розпаливши її цікавість - і її впертість - і вона виявила, що набагато більше зацікавлена в тому, щоб з'ясувати, що він так рішуче намагався не допустити, щоб вона знайшла всередині будинку. Не кажучи вже про те, що вона не була впевнена, що зможе жити з думкою про те, що залишить його з думкою, що він переміг.

Я заслуговую на те, щоб знайти таких, як я, нагадала вона собі. Якщо я знайду Баррінгтона і покажу йому фотографію, я впевнена, що він теж захоче цього для мене.

До того ж, що було гірше? Підійти так близько до всього, чого вона так довго прагнула, і втекти, як боягуз, чи мати справу з іншим нестерпним чоловіком?

Вона подумала, що це копійчані гроші.

Зібравши свій багаж, вона перевтілилася у свою безтілесну форму і пройшла крізь двері, не встигнувши навіть подумати про це. Коли вона дозволила собі застигнути по той бік, кинувши валізи на сіро-білу картату підлогу фойє, то очікувала, що вороже налаштований незнайомиць все ще стоятиме там. Але навколо не було нічого, окрім зловісної тиші.

ПРИВИД

Фойє було розкішним настільки, наскільки розкішними можуть бути лише люди, які мають більше багатства, ніж знають, що з ним робити. Його стеля являла собою мозаїку нічного неба, інкрустовану, як їй хотілося б припустити, діамантами для блискучих зірок. Верхні половини кожної стіни були вкриті ювелірними фресками італійської сільської місцевості. Блискучі деталі з фольги підкреслювали штрихи хмар, що клубочаться, та квітучих дерев. Нижні половини були прикрашені найскладнішою з усіх, які вона коли-небудь бачила, ліпниною, пофарбованою в насичений опівнічний синій колір.

Але справжньою зіркою інтер'єру була люстра. Шість ярусів кришталю у формі груш розсипали райдужні відблиски по всій залі. Уздовж стін, приблизно кожні п'ять футів, висіли розкішні настінні свічники з довгими свічками. І кожен сантиметр приміщення вкривав пил.

Гниюча розкіш. Яке марнотратство.

На протилежному боці фойє — пара величезних дерев'яних дверей, обрамлених мармуровими колонами. Ліворуч тягнувся коридор, який, вочевидь, вів до основної частини вілли; вздовж його зовнішньої стіни тягнулися вікна, крізь які мало б литися денне світло — або, як зараз, похмурість снігової бурі, просочена між важкими порпуровими фіранками. Великі прямокутні рами, накриті полотнищами кольору сірої охри, висіли вздовж усіх стін. Женев'єва не втрималася й підійшла до одного з них — хіба ж можна приховувати стільки мистецтва? Але, відгорнувши щільну тканину, вона побачила, що це зовсім не картина — а срібне дзеркало.

Як дивно...

Праворуч від неї був коридор, ліворуч - двері. На протилежній стіні, однак, висів ряд величезних олійних портретів, обрамлених срібними рамами, що прокручувалися. Женев'єва рушила коридором, гадаючи, чи зможе вона знайти когось в одній з кімнат, але дивність першого портрета привернула її увагу і змусила зупинитися.

Намальована дівчина була не набагато старша за Женев'єву, з вражаючим білим волоссям, що спадало до пояса, і кучерявим чубчиком, що розходився по обидва боки чола, обрамляючи обличчя. Її очі під густими віями були чорні, як смола, що різко контрастувало з рештою її світлих рис. Так само, як і губи винного кольору, складені таким чином, що

здавалося, ніби вона знає якусь таємницю, якої не знає глядач. Вона позувала на сріблястому оксамитовому стільці в крижано-блакитній сукні, а біля її ніг сидів дорослий сніговий барс.

Женев'єва двічі моргнула великому плямистому коту.

Це точно не домашня тварина, подумала вона, переходячи до наступного портрета.

На цій картині був зображений чоловік, який за будовою обличчя дуже нагадував дівчину, що сиділа поруч із ним. Однак замість блілого волосся і темних очей, його неслухняні кучері були кольору чорнила, майже темно-синього, заправлені за вуха, де з кожної мочки звисали великі сапфірові коштовності. А його очі... вони були настільки блідо-сірими, що здавалися майже білими.

Женев'єва затремтіла. *Якщо я колись вважала очі Офі моторошними...*

Чоловік сидів на тому ж стільці, що й дівчина, і хоча біля його ніг не було леопарда, на плечі сиділа чорна сова. Її відблиски малювали так, що здавалося, ніби вона слідує за глядачем.

Не встигла Женев'єва перейти до наступної картини, як звідкись зверху почувся глухий удар. Вона розвернулася і поспішила назад до фойє, сподіваючись знайти сходи, які могли б вивести її до того, хто зчинив шум. Сподіваюся, до самого власника маєтку. Або принаймні до когось іншого, а не до золотоокого незнайомця.

Тепер вона помітила, що подвійні двері ззаду були трохи прочинені. Вона попрямувала до них і відчинила одні з них, зупинившись, щоб зайти в кімнату з іншого боку. Велика бальна зала. Таку вона часто уявляла собі у своїх мріях.

Високо над її головою стелю прикрашали жвавi фрески, що зображували битви між різними паранормальними та ефемерними істотами - Дияволи з червоними пазурами, що розривають Перевертнів посеред їхніх перетворень, Реверсії, що розливають свою опалову кров у пащі Вампірів, Ангели, що відривають один одному крила. Стіни були завішані золотими шторами, зав'язаними назад, щоб відкрити високі арочні вікна, через які сріблясте світло розливалось по мармуровому танцювальному майданчику і висвітлювало більше закритих дзеркал на стіні навпроти них. Між двома такими вікнами висів величезний позолочений годинник. Римські цифри годинника сиділи в центрі дванадцяти великих кіл, усі чорні, окрім поточної години - четвертої - яка була такою ж золотою, як і його циферблат. А в найдальшому кутку бальної зали вона побачила саме те, що шукала - величні сходи. Сходи вели на другий поверх, де з трьох боків танцмайданчик оточував балкон.

Женев'єва рушила до встелених килимом сходів, проводячи пальцями по позолочених перилах, щоб залишити чистий слід крізь густий пил, а очі шукали в тінях попереду будь-кого живого. Коли вона досягла сходового майданчика, то краєм ока помітила щось, що розгорталося, наче дим.

Її голова повернулася до лисиці. — *Ти.*

Лисиця насмішкувато махнула хвостом, а потім розвернулася і кинулася навтьоки. Женев'єва кинулася навздогін, повернувши за нею за крутий поворот ліворуч і ввійшовши в широкий коридор, заставлений зачиненими дверима. Вона примружилася, вдивляючись у темряву, але чи то лисиця ідеально зливалася з тінями, чи то вона зникла.

— Агов? - гукнула вона, повільно просуваючись коридором. — Є тут хто-небудь?

Вона підійшла до перших дверей праворуч і покрутила ручку, з подивом виявивши, що вони не замкнені, коли вона потягнула їх на себе. Кімната була... порожня. Ні ліжка, ні меблів, лише звичайна біла коробка. Вона зачинила двері і перевірила сусідню кімнату. Теж порожньо.

Яке своєрідне марнування простору...

— Хто ти, чорт забирай, така? - прошипів хтось.

Женев'єва підвелася з порога порожньої кімнати і обернулася, щоб побачити когось, хто стояв у кінці коридору. Вони розмовляли мовою, яку Женев'єва не впізнала і, звичайно, не повинна була розуміти, але кожне слово було кришталево чистим у її свідомості.

Коли вони підійшли ближче, Женев'єва зрозуміла, що це була дівчина з картини. Тільки її примарно-біле волосся було підстрижене під гладенький тупий каре, пасма ледь сягали верхівки плечей, коли вона наближалася, і розвівалися від її швидкого кроку.

— Як ти сюди потрапила? - запитала дівчина тією ж мовою, поки її погляд блукав по сукні Женев'єви.

— Через парадні двері, - відповіла Женев'єва, розгладжуючи руками кісточки на ліфі. Вона, мабуть, виглядає жахливо недоглянутою. Безумовно, це не її уявлення про гарне перше враження.

Дівчина пирхнула. — А ти нахабна, знаєш. Якщо ти один з гостей Нокса - ти рано. І в повній дупі. *Полювання завтра.*

Полювання?

— Не те, щоб ти там будеш, адже твій похорон буде сьогодні ввечері, - продовжила дівчина, її тон був надто безтурботним для слів, які вона говорила.

— Я не знаю, про що ти говориш, - сказала їй Женев'єва. — І як я могла розуміти тебе раніше? Ти ж не говорила англійською...

— Ти з глузду з'їхала? - запитала дівчина, щиро занепокоєна, вдивляючись в обличчя Женев'єви. — Як саме ти тут опинилася?

Ох.

— Там була чорна лисиця...

— Умбра? Очі дівчини прозорливо звузилися. — Це *Ровінгтон* впустив тебе сюди?

Умбра. Ровінгтон.

Женев'єва відклала ці імена на потім. — *Нехай* - не обов'язково правильне слово...

— Еллін? - пролунав глибокий голос з-за рогу, і на мить у Женев'єви закрутило в животі від тривоги за конфронтацію, яка ось-ось мала відбутися, але коли вони з *Еллін* обернулися на голос, Женев'єва з полегшенням побачила, що це зовсім не той золотоокий виродок. Ні, цей чоловік був просто трохи стрункішим, його руде волосся було ідеально зачесане назад, з боків трохи більше підстрижене, ніж зверху. Шкіра його грудей, що визирала з-під напіврозстебнутої сорочки, була татуйована грубими знаками підрахунку, так само як і шрами на зап'ястках прямо над манжетами. Однак найяскравішою деталлю його зовнішності був багрянний колір очей.

Ну, його очі і той факт, що він був, мабуть, найпривабливішою людиною, яку Женев'єва коли-небудь бачила. Чесно кажучи, це було вражаюче, наскільки він був гарний. Достатньо, щоб змусити її почервоніти.

— Еллінгтоне, ти байдикуюєш, - чоловік зупинився на чомусь схожому на льодяник, що висів у нього в куточку рота, його хода була неквапливою. І знову Женев'єва відзначила, що він розмовляє тією ж мовою, що й дівчинка, але вона без проблем розуміє його. — Ровін уже зайняв усі наші кімнати, і він розсердиться, якщо дізнається, що в мене все в крові...

Чоловік різко зупинився, коли нарешті помітив Женев'єву, а потім перевів погляд назад на Еллін, його багряні очі звузилися до братнього блиску. І Женев'єва була майже впевнена, що це був саме він: брат дівчини. І не лише через явну схожість - гострий нахил носа, розріз очей і рота, жалісливий, осудливий погляд, - але й через вираз його обличчя, який міг бути притаманний лише братові чи сестрі перед тим, як вони допоможуть тобі прибрати безлад, а потім вимагатимуть від тебе послугу за це. У дитинстві Офелія багато разів носила саме такий вираз обличчя.

— Якого *хріна*, Елліне? - сказав чоловік, витягаючи вишнево-червону присоску з рота. — Ти знову залишила Пекельну пащу відкритою? Невже за останні два століття тобі не набридло дивитися, як Нокс вбиває людей?

Про що це він, чорт забирай, говорить?

Еллін вперлася руками в стегна. — Я не впускала її. Я просто знайшла її тут, придурок. Ровін - той, кого треба питати...

— *Ровін?* Він обірвав її, брови здивовано піднялися вгору.

Еллін знизала плечима. — Вона згадувала про Умбру.

Чоловік перевів погляд на Женев'єву. — Ти тут з Ровіном?

— Якщо так? перепитала Женев'єва, здебільшого тому, що не зовсім розуміла, до чого вони ведуть, але його попередні слова все ще дзвеніли в глибині її свідомості, як тривожний сигнал.

Чи не втомилися ви за останні два століття спостерігати, як Нокс вбиває людей?

Нокс. Це було ім'я, яке Баррінгтон згадав у своєму листі. Щось про коротку перерву у виконанні своїх обов'язків перед *Ноксом*.

— Якщо ти з Ровін, у мене до тебе багато запитань, - сказав чоловік, перейшовши на англійську так само легко, як і Еллін. — Але якщо ні, думаю, буде гуманніше позбавити тебе від страждань, перш ніж Нокс або Грейв знайдуть тебе тут.

Вільною рукою він недбало витягнув з піхов лезо з-за пояса.

— Севіне, тільки не по килиму, - зітхнула Еллін.

Женев'єва намагалася не реагувати, незважаючи на те, що її пульс прискорився при вигляді ножа і погрози, що прозвучала в його словах. Що, в біса, було не так з мешканцями цього будинку?

— Я з Ровіном, - вигукнула Женев'єва, коли *Севін* підвівся на ноги, чекаючи на її відповідь.

— Фантастика, тому що я вже пролив занадто багато крові, - зізнався Севін, коли Еллін запитала: — З Ровіном в якому сенсі?

Перш ніж Женев'єва встигла відповісти, звідкись знизу пролунав раптовий крик. Сестри і брат обмінялися важкими поглядами.

— Це було схоже на Грейв? запитала Еллін.

Женев'єва обережно відступила на крок. Вони, здавалося, не помітили.

Посмішка, що розгорнулася на губах Севіна, була жахливою. — Я хочу бачити обличчя Грейва в першому ряду, коли він її побачить.

Еллін пирхнула. — Що, по-твоєму, в біса, задумав Ровін? Він же не може намагатися...

Женев'єва перейшла у свій невидимий стан, дозволивши решті їхньої розмови залишитися позаду, коли вона прослизнула повз них і поспішила назад до сходів. Вона промчала підлогою бальної зали і зітхнула з полегшенням, коли повернулася до фойє, обернувшись лише для того, щоб зібрати свої сумки. Однак перш ніж вона встигла вхопитися за їхні ручки, її відштовхнули назад до стіни.

Вона подивилася в люті бурштинові очі.

Ровін.

Женев'єва спробувала відійти між ним і стіною, але він просто притиснув долоні до плоскої поверхні по обидва боки від неї і притиснув її руками до стіни.

Він *справді* починав її дратувати.

— Ти *Спектр*? - запитав він крізь зуби.

— У тебе якісь проблеми з цим? - огризнулася вона, сверблячись, щоб просунути своє коліно між його ніг і *змусити* його відійти з дороги.

— Мене турбує той факт, що ти не вмієш слухати, - прогарчав він, повертаючи її думки до сьогодення. — Якби я знав, що ти здатна пройти крізь варту на брамі, я б не став допомагати тобі оговтатися від демонічних ягід. Ти хоч уявляєш, що ти накоїла? У яку гру ти зараз граєш? Підозрюю, що ні, інакше ви б ніколи не прийшли сюди.

— В чому ваша проблема? - зажадала вона, перш ніж дозволити своїй магії пронизати її і прослизнути крізь його форму. Він закрутився. — А ваші брати і сестри погрожують *позбавити мене від страждань*? Що з вами всіма не так?

— Не став питань, на які не хочеш отримати відповіді, - попередив він.

— О, я гарантую, що вмираю від бажання дізнатися, яке б безглузде пояснення ви не мали для своєї жахливої гостинності, - сказала вона йому.

— Я виросла в будинку, повному мерців, і він не був таким ворожим, як цей. Вас усіх виростили тварини на ваших портретах? Чи є у вас сказ? Чи мені варто побоюватися води?

Він довго дивився на неї з нерозбірливим виразом обличчя. Потім: — Ти знайома з моїми братами і сестрами?

Женев'єва підняла брову від його різкої зміни теми, але все ж таки кивнула на підтвердження. — Еллін і Севін, так?

— Хтось ще? - запитав він.

— Ні, слава Богу. Інакше мені довелося б обома руками рахувати всі погрози, які я отримала за останні півгодини, - пробурмотіла вона. — А хто такий Нокс? І Грейв? Що таке *Полювання*? Де Баррінгтон Сільвер? Чому вони говорили зі мною мовою, якої я не знаю, але якимось чином це все одно мало сенс?

— Ти отримаєш відповіді досить скоро, - пообіцяв він, і його тон прозвучав майже як погроза. — Сподіваюся, на тебе ніхто не чекає. Батьки або чоловік чи дружина, які...

Він застиг, відрізавши себе від неї, і те, як він раптом подивився на неї, змусило її підвестися на ноги. Його очі почали темніти, коли він перевів погляд на її... руки?

Вона глянула на свої замшеві рукавички. Пофарбовані в чудовий рум'яний колір і обшиті хутром, вони були її улюбленою парою через маленькі перлинні гудзики. Але вона не думала, що він захоплювався майстерністю виготовлення рукавичок.

— Ти заміжня? - запитав він, втупивши очі в її лівий безіменний палець.

Женев'єва схрестила руки на грудях. — А тобі яке до цього діло?

Яке дивне питання.

Посмішка, яка почала розгортатися в куточках його рота, змусила тривожні дзвіночки задзвеніти в глибині її свідомості. — Ти й гадки не маєш, у яку халепу вляпалася.

— Тоді я піду, - наполягала вона, але коли спробувала зробити крок до свого багажу, він знову перегородив їй шлях.

— Від'їзд перестав бути варіантом, щойно ти переступила поріг цього будинку, - сказав він їй.

— *Видійди*, - наказала вона. — Мені набридло бути в твоїй присутності.

Він розсміявся. — Що ж, можливо, ти захочеш знайти спосіб звикнути до цього.

—Що ти маєш на увазі? - розлютилася вона. Вона була виснажена цілоденною дорогою і відчайдушно потребувала належної ванни та гарячої їжі. У неї не було сил розшифрувати ще якісь загадкові погрози.

Його посмішка стала похмурою, але більше він нічого не пояснював. Все, що він сказав, було: — Умбра.

Тіні, які вона бачила навколо нього раніше, почали з'являтися знову, повільно витікаючи з *нього*, димчасті вусики утворювали тіньові кінцівки. Вона з трепетом спостерігала, як кілька чорних клаптиків відірвалися і перетворилися на лисицю. Женев'єва дивилася на пухнасту істоту, яка ласкаво вместилася між ногами Ровіна. Умбра моргнув їй широкими жовто-помаранчевими очима - колір їх точно відповідав кольору очей Ровіна - і Женев'єва знову замислилася, що ж це за істота.

—Умбра, ти не могла б приглянути за нашим *гостем*, поки я піду шукати батька? - попросив він лисицю, причому слово — *гість* — звучало як заміник чогось набагато більш неприємного.

Однак, перш ніж вони встигли зрушити з місця, хтось сказав: — Ровінгтон.

Голова Ровіна повернулася ліворуч, коли поруч з ними з'явилася висока постать у клубах темно-фіолетового диму.

—Ти знаєш, якщо Нокс приїде, а дзеркала все ще закриті, він розсердиться, - продовжував голос, коли фіолетові клапти магії повністю розвіялися в затхлому повітрі.

Женев'єва роззявила рота, побачивши новоприбулого. Вона впізнала б цього чоловіка будь-де.

Баррінгтон Сільвер.

ФАМІЛЬЯР

Перше, що Женев'єва помітила, дивлячись на Баррінгтона, це те, що медальйона, який він носив на фотографії з її матір'ю, ніде не було видно.

Друга річ полягала в тому, що, хоча фотографія була зроблена щонайменше пару десятиліть тому, чоловік, здавалося, не постарів відтоді ні на день.

Безсмертний.

Мати Женев'єви володіла потужною магією, але вона постаріла, як будь-яка звичайна жінка. Баррінгтон Сільвер не був некромантом. Він був зовсім іншою істотою.

Холодне відчуття страху і розчарування оселилося в шлунку Женев'єви. Вона зробила помилку, прийшовши сюди. Ця сім'я була зовсім не схожа на її власну. Там, у маєтку Грімм, полювання на причину збігу медальйонів здавалося геніальною ідеєю. Але тепер вона знала, що це було нічим іншим, як відчайдушною надією.

Баррінгтон був вищим за Ровіна - хоча й не набагато - з волоссям кольору морської солі та яскраво-фіолетовими райдужними оболонками очей. Коли вони стояли пліч-о-пліч, їхня схожість була кришталево очевидною, за винятком того, що Баррінгтон здавався *теплішим*.

Можливо, це просто наслідок того, що вона так довго знала його через фотографію, подумала вона. Або той факт, що Ровін був просто нестерпним відтоді, як відчинив двері - і свій рот.

— Якщо ви не проти, я б хотіла піти, - сказала Женев'єва, переводячи погляд між двома чоловіками.

Погляд Баррінгтона перекинувся на Женев'єву, наче він не помітив, що вона стояла там. Його обличчя зблідло, коли він впіймав її погляд. Ніби він побачив привида.

— Отче, - сухо привітався Ровін. — Сталася... подія.

— Що ти *наробив*? Баррінгтон загарчав на Ровіна.

Вираз обличчя Ровіна залишався спокійним. — Я намагався зупинити її, але вона не дуже добре реагує на погрози.

— Але я вже йду, - наполягла Женев'єва, перш ніж дивна напруга, що виникла між чоловіками, встигла закипіти. — Я лише хотіла поставити вам кілька запитань. А потім ви зможете підняти заслони на воротах, і я...

— Я вже казав тобі, що втеча - це не вихід, - кинув їй Ровін. — Магія на головній брамі підсмажить тебе, якщо ти повернешся туди зараз.

— Боюся, що ти, здається, не розумієш, що тут відбувається, люба дівчинко, - погодився Баррінгтон, його очі все ще блищали легким невір'ям, коли він зробив крок до неї. — Це не твоя провина, звичайно...

— Тут я з вами не згоден, - відрізав Ровін. — Її *кілька* разів попереджали.

— Але підопічні не наші, - закінчив Баррінгтон так, ніби Ровін нічого не говорив. — Тобі не можна було дозволяти переступати поріг Енчантри.

— Чому? Що відбувається? запитала Женев'єва.

— Вона довбаний *Спектр*, - огризнувся Ровін. — Що ще ти хотів, щоб я зробив? Покалічити її, щоб вона не змогла повернутися?

Женев'єва обурено зашуміла.

Ровін кинув на неї неприязний погляд, перш ніж знову звернутися до батька.

— Вона сама застелила собі ліжко, і тепер їй доведеться в ньому лежати. Що, до речі, може бути *виграшем* для мене. Тобі не здається, що це гарно звучить?

Баррінгтон якимось дивно подивився на сина, а потім його очі загорілися емоцією, яку Женев'єва не зрозуміла. Він перевів погляд з неї на Ровіна, наче його осяяло якесь прозріння, але не потрудився сказати, що це було. Ровін кивнув батькові.

— Припиніть мовчазну розмову, - зажадала Женев'єва.

— Ти маєш рацію, ми поводимося нечемно. Ровінгтон, чому б тобі не розповісти своїм братам і сестрам про те, що відбувається, - запропонував Баррінгтон.

Ровін з готовністю пішов геть, і Баррінгтон зосередив усю свою увагу на Женев'єві.

— Ти донька Тессі Грімм, - сказав він.

Женев'єва здивовано підняла брови від його впізнавання. Вона не була тією донькою, яка віддавала перевагу Тессі Грімм. Зовсім ні.

— Так, це я, - підтвердила вона.

— Офеліє?

Вона похитала головою. — Мене звуть Женев'єва. Віві, якщо хочете. Офелія - моя сестра.

Очі Баррінгтона на мить закліпали. — Що саме твоя мати розповідала тобі про мене? - запитав він.

— Нічого. Відповідь була автоматичною, інстинктивною. По правді кажучи, не мало значення, про що він запитав, якщо питання починалося зі *слів*: — Що тобі сказала мама?

Відповідь на будь-яке питання, що починається таким чином, завжди буде однаковою. — Але я знайшла твою фотографію з нею. І прочитала деякі з твоїх старих листів. Я подумала, що, можливо, ти теж некромант. Я сподівалася... ну, тепер це вже не має значення.

— Чорт забирай, Тессі, - пробурмотів Баррінгтон, затискаючи перенісся, ніби у нього починалася мігрень. — Здається, сталася якась плутанина. Я б дуже хотів повернути тебе додому, до твоєї мами, але сьогодні єдиний день у році, коли відвідування Енчантри є... катастрофічним. Від'їзд буде непростим, і мені знадобиться ваша допомога.

— Моя співпраця з *чим?* - запитала вона.

Він зітхнув і покликав її за собою. — Ходімо. Будинок ще треба підготувати. А оскільки мої діти відмовляються робити що-небудь корисне по господарству, зайва пара рук була б дуже доречною.

Він підійшов до одного з накритих дзеркал на стіні фойє, і Женев'єва допомогла йому зняти завісу, що висіла в хмарі пилу. Вона кашлянула, змахнувши рукою, щоб відігнати пил, коли Баррінгтон підійшов до наступного дзеркала. Вона пирхнула і пішла за ним.

— Я хочу знати, хто такий Нокс. І що таке Полювання? Хто контролює вартових на воротах? Чому я розумію, що ти говориш, навіть якщо це не англійською? З чим саме ви хочете, щоб я співпрацювала? - вимагала вона, поки він переходив від дзеркала до дзеркала, відкриваючи їх. — І якого біса в цьому будинку так багато дзеркал?

— Ти, безумовно, дочка Габріеля Вайта, - пробурмотів Баррінгтон.

Її вдих був різким. — Ви знайомі з моїм батьком? Я думала, що ви з моєю матір'ю перестали спілкуватися раніше...

— Я бачив його дуже, дуже коротко, - сказав Баррінгтон. Він різко розвернувся і почав йти до входу в бальну залу. Вона залишилася на його п'ятах.

— Коли я сказав, що підопічні в маєтку не мої, це тому, що їх створив дуже могутній диявол на ім'я Нокс, - пояснив він, виконуючи правий хук у бальній залі. — Його магія також є причиною того, що ви можете розуміти нашу першу мову - мову Пекла. Незабаром цими залами ходитимуть різні види істот, і магія перекладу дозволяє нам усім розуміти один одного. Незабаром ви навіть не помічатимете, як переходите з однієї мови на іншу.

— Зачекай, Нокс - *диявол?* Женев'єва зупинилася на місці. — Я вже мала справу з достатньою кількістю дияволів у своєму житті.

— Не такий, як Нокс, - пообіцяв Баррінгтон, зриваючи ще одну ганчірку, що закривала одне з величезних дзеркал, розташованих паралельно арочним вікнам на дальній стіні. — Здивувати його непроханим гостем саме сьогодні, зазвичай призвело б до того, що нам довелося б прибирати багато крові. Але, на щастя, Ровінгтон - найпрактичніший з моїх дітей.

— Ти мене загубив, - зізналася вона. — То ти працюєш на цього диявола?

— Я не просто працюю на нього, міс Грімм. Я його Фамільяр, - Баррінгтон виявив темний бік своїх слів. — У вас є якийсь досвід роботи зі Фамільярами?

— Я... чула про них, - сказала вона, коли вони поверталися до передньої частини будинку.

Женев'єва згадала класифікацію паранормальних істот, яку вона вивчала в садибі братів Грімм. Фамільяри були істотами без власної магії, які були прив'язані до могутнього господаря, такого як диявол. Їх вважали безсмертними, оскільки їхнє життя було пов'язане з життям їхніх господарів. Якщо господар жив вічно, то і його Фамільяр жив би вічно.

Однак рідко хто з людей ставав Фамільяром. Здебільшого це були тварини.

Тварин на портретах Женев'єва зрозуміла, коли вони пройшли через фойє до зали картин. Сніговий барс. Сова. *Умбра*.

— Зв'язок між Знайомим і його господарем практично нерозривний, - продовжує Баррінгтон. — Саме тому я застряг з Ноксом, скільки себе пам'ятаю, і саме тому більшість людей обирають тварин, а не живих істот. Уявіть собі, що ви прив'язані до когось, кого ненавидите, назавжди.

— Чому ти тоді погодився на такий зв'язок? - дивувалася вона.

— Це була нерозумна спроба з мого боку, - зізнався він. — Смертна людина, яка відкрила для себе світ паранормальних істот і залишилася незадоволеною своїм швидкоплинним життям.

Він насміхався з себе, коли вони дійшли до картини в самому центрі коридору, єдиної, яка була завішана. Праворуч від неї висів портрет самого Баррінгтона, щоправда, на ньому не було Фамільяра, як на інших. Лише він дивився на глядача своїми фіалковими очима, хоча під певним кутом вона могла б заприсягтися, що його райдужна оболонка має Фемільяр золотий блиск.

— Працюючи на Нокса, я познайомився зі своєю дружиною Вірою, - сказав Баррінгтон, обережно розкриваючи картину поруч зі своєю. — Як бачите, вона - Демон.

Жінка на картині виглядала ровесницею Офелії, можливо, трохи старшою, але ілюзію молодості розбивала тяжкість у її багряних очах. Її волосся було біле, як сніг, з єдиною чорною пасмом, що пронизувала його, а посмішка була теплою, незважаючи на блідий колір обличчя.

— Ми одружилися, з дозволу Нокса, і з часом у нас народилося семеро дітей: Грейвінгтон, Ковінгтон, Ровінгтон, Ремінгтон, Севінгтон, Веллінгтон та Еллінгтон. Він махнув рукою на інші портрети в коридорі.

Незважаючи на його урочистий тон, Женев'єва мусила стримуватися, щоб не розсміятися. Всі їхні імена були вкрай *трагічними*.

Женев'єва знову згадала про свої дослідження магічних істот.

— Якщо твоя дружина - Демон, а ти колись був смертним, то твої діти...

— Привиди, так.

Женев'єва боролася з бажанням здригнутися. Вона мало що знала про Привидів, і нічого хорошого. У книгах говорилося, що вони створені з самої темряви, що вони жадають крові та душ інших людей. На щастя, Баррінгтон, здавалося, не помітив її тривоги.

—Через роботу з Ноксом, - сказав він, - я пропустив багато років становлення моїх дітей. Коли вони стали дорослими, я зрозумів, що мені потрібно знайти спосіб... піти на пенсію.

—Містере Сільвер, яке це має відношення до моїх запитань? - запитала Женев'єва. благала Женев'єва. —Я просто хочу піти.

—Ти запитувала мене про підопічних і про Полювання, - сказав він, манячи її назад у фойє. —Поки я шукав способи розірвати свій зв'язок з Ноксом, моя дружина дуже сильно захворіла. Рідкісною хворобою під назвою —багряна гниль. Коли Нокс дізнався про її недугу - і, можливо, про моє бажання позбутися його - він запропонував мені вигідну угоду.

Очі Женев'єви розширилися.

Угоди з дияволами не були простими домовленостями. Вони були засновані на глибокій магії, з небезпечно специфічними умовами, які зв'язували обидві сторони. Дияволи використовували їх, щоб полювати на відчайдушних або слабкодушних. Можливо, Женев'єва нічого не навчилася від своєї матері, але навіть вона знала, що укладання угоди з дияволом може призвести лише до катастрофи.

—Від багряної гнилі немає ліків.

Голос Баррінгтона став тихим.

—Але існують тимчасові засоби - рідкісні і приголомшливо дорогі еліксири, які відтермінують смерть приблизно на рік. І, на щастя, Нокс має доступ до їхніх запасів.

Баррінгтон зупинився в центрі фойє, світло люстри відбивалося від відкритих дзеркал, висвітлюючи спустошення на його обличчі.

—Я не усвідомлював, на що я погоджуюся. Не до кінця. А може, й усвідомлював, але просто переконував себе в протилежному. Нокс поклав око на моїх дітей, і те, що він запропонував, було Полюванням. Гру, яку він задумав як покарання, бо я хотів розірвати свій зв'язок. І видовище для кожного азартного гравця і хворого фанатика в пеклі. Він говорив так, ніби дітям потрібно буде пройти Полювання лише один раз, і на цій підставі я переконав їх погодитися. Але формулювання його контракту... було занадто хитрим для мене. Відтоді вони змушені грати щороку.

—І як ця гра впливає на мою здатність піти? Женев'єва натиснула на кнопку, хоча шматочки пазлу вже починали ставати на свої місця в її голові. Її груди почали стискатися.

—Сьогодні день, коли магія Нокса замикає гравців Полювання, - пояснив Баррінгтон. — Рівно опівночі кожен, хто ступить сьогодні на територію Енчантри, окрім Нокса і мене, офіційно стане гравцем. Вони не зможуть втекти, доки не переможуть у Полюванні або не...

—Що вони? - прошепотіла вона, хоча відчувала, що вже знає відповідь.

—Очевидно, буде вбито, - оголосив хтось інший.

ПРОПОЗИЦІЯ

Женев'єва обернулася і побачила, що Ровін, притулившись до ліпнини отвору в коридорі, дивиться на неї з незбагненим виразом обличчя.

— Ти говорив з іншими? запитав Баррінгтон.

Ровін кивнув. — Вони мною незадоволені, але в цьому немає нічого нового. Нам з тобою, мабуть, варто обговорити ще кілька речей до приїзду Нокса.

Баррінгтон кивнув. Він повернувся, щоб обережно взяти Женев'єву за лікоть.

— Ходімо, дівчинко, давай відведемо тебе до вітальні. Думаю, тобі треба присісти.

— Що мені *потрібно*, так це щоб мене не смикали незнайомці, - сказала Женев'єва, вириваючись з його обіймів і крутячись на підборах. Вона пронизала Ровіна пильним поглядом. — Що ти маєш на увазі під перемогою або *смертю*?

— Чи є у цих слів інші значення, про які я не знаю? насміхався Ровін. — Ти або виграєш Полювання, або загинеш у ньому. Тож я сподіваюся, що твоя схильність до словесних спарингів перекладається і на якусь фізичну здатність.

Женев'єва повернулася до Баррінгтона. — Але ви сказали, що вони грають у цю гру роками. Якщо всі, крім переможця, будуть вбиті...

Вона обірвала себе, коли її осяяло усвідомлення. *Безсмертні. Вони всі безсмертні.*

— Коли нас вбивають на Полюванні, магія Нокса випалює наші душі з наших тілесних форм, а потім вириває наші тіла з цієї лінійної площини, щоб перенести обидві частини нас назад до Пекла, - пояснив Ровін.

Це звучало... жахливо. Це також була страшенно потужна магія - це було зрозуміло навіть Женев'єві. Душі були тендітними, і якщо магія Нокса могла в одну мить перенести її з цієї площини на Потойбіччя, то він був справжнім могутнім дияволом.

— Тоді нам доведеться прожити решту року під командуванням Нокса, - сказав Ровін, і в його голосі бриніла гіркота.

— Переможець, з іншого боку, залишиться тут, поки Полювання не почнеться знову, - закінчив Баррінгтон. — Але смертний... тіло смертного не може пережити розлуку з душею без жахливих наслідків, міс Грімм.

— І я смертна, - прошепотіла Женев'єва.

— Ти швидко вловлюєш, - пирхнув Ровін.

Вона повернулася, щоб вишкірити на нього зуби. — Ти *засранець*.

Він посміхнувся. — Слова - це єдині пазурі, які у тебе є?

— Підійди ближче і подивимось, - проспівала вона.

Ровін зробив крок вперед, але Баррінгтон підняв руку між ними і вигукнув: — *Досить*.

Він звужив очі на Ровіна. — Іди почекай у кабінеті. Я буду за мить.

Женев'єва з легким шоком спостерігала, як Ровін почав перетворюватися на безформний клубок тіней і диму. Щойно його постать була тут, а наступної миті вона розтанула в темряві коридору і зникла зовсім.

— Я не можу змиритися з думкою, що наша проклята гра може зашкодити одній з дочок Тессі, - сказав їй Баррінгтон, і його тон став трохи твердішим, ніж раніше. — Існує спосіб вберегти тебе. Просто треба бути обережною...

Гучний тріск пролунав у будинку.

Баррінгтон глибоко зітхнув. — Будь ласка, вибачте мене. Мої діти сьогодні явно вирішили звести мене з розуму ще більше, ніж зазвичай. Влаштуйтеся зручніше у вітальні далі по коридору.

І з цим Баррінгтон Сільвер зник, залишивши лише шлейф фіолетового

диму.

Женев'єва вирішила, що знайти вітальню і чекати, до якого рішення прийде Баррінгтон, буде набагато менш виснажливо, ніж ризикувати - як там казав Ровін? Бути *підсмаженою* біля воріт?

Кімната була напрочуд теплою, антикварні меблі, що не пасували один до одного, та живі квіти у кришталевих вазах робили її інтимною та затишною. Навпроти невеликого дивану стояли стільці, між ними - журнальний столик з червоного дерева, а в глибині кімнати вздовж усієї стіни - вбудована шафа з того ж червонуватого дерева. Стелаж над шафою був заставлений пляшками з різними алкогольними напоями та скляним посудом. Перед нею стояла довга мармурова барна стійка, заставлена оксамитовими стільцями.

— Так, так, подивіться, хто до нас приєднався, - вигукнув веселий голос.

Женев'єва застигла, скануючи кімнату в пошуках власника голосу.

На губах Севіна з'явилася посмішка, коли її погляд зійшовся з його поглядом, і він змістив присоску в роті вбік, створивши випуклість на лівій щоці. Женев'єва скептично подивилася на нього, коли він відштовхнувся від дальньої стіни і підійшов ближче.

—Ти так непомітно зникла раніше. То ти тихий тип? - запитав він, і в його багряному погляді з'явився пустотливий блиск, коли він витягнув присоску з рота, щоб направити її на неї. — Чи ти любиш кричати?

Женев'єва схрестила руки. — Думаю, можливо, моєю новою метою в житті буде зробити так, щоб ти ніколи не знав цієї відповіді.

Він розчаровано прищмокнув язиком. — Як ти ставишся до кинджалів?

Вона звузила очі. — Яким чином? Майстерність? Ефективність? Як, на мою думку, виглядатиме у вашому боці?

Його посмішка розтягнулася ширше. — Просто цікаво, наскільки ти готова прийняти удар чи два.

Коли Еллін увійшла до кімнати, з дверей пролунав сміх.

— І що вона може зробити, щоб підготуватися до цього, Севіне? Еллін перевела погляд на Женев'єву. — Моя порада - просто не піддаватися на удар ножом. А якщо це станеться - не стікати кров'ю.

Так, ніби Женев'єва могла це контролювати.

— Вибач Еллін, - вибачився Севін. — У неї не так багато досвіду, щоб зрозуміти, наскільки смертні тендітні. І як легко можна викачати з них кров.

Женев'єва закам'яніла. Вона забула, що Сільвер діти були Рейфами. *То поїдання крові та душ - це правда?*

Однак перш ніж вона встигла запитати, Еллін кинулася на стілець і поскаржилася: — Навіщо я провела достатньо часу зі смертними, щоб знати це? Вони неймовірно нудні.

— Я не думаю, що *нудьга* буде проблемою для нього, - з усмішкою прокоментував Севін, ковзнувши поглядом по Женев'єві. — Невже?

Женев'єва не спромоглася відповісти, обійшла журнальний столик і повернулася до виходу. У їхній присутності вона починала відчувати себе загнаним у кут зайцем. І тема того, що її зарізали або що вона стікає кров'ю, виникала надто часто. Баррінгтон сказав, що знає спосіб врятувати її від тієї маленької гри, яка ведеться в цьому проклятому будинку, і Женев'єва в пеклі сподівалася, що він говорить правду.

— Навіть якщо вона зануда, - міркує Еллін, - план Ровін зробить речі цікавими. Можливо, вона навіть складе тобі конкуренцію в голосуванні за Фаворита.

Перш ніж Женев'єва встигла огризнутися на когось із них, у кімнаті раптово з'явився Ровін серед своїх тіней, що кружляли в повітрі. За мить з'явився його батько.

— Геть, - рявкнув Баррінгтон на Еллін і Севіна.

Еллін показала, як їй незручно, що її виганяють, а Севін підморгнув Женев'єві.

— Щастя, - сказав Севін братові, коли той виходив. — Ви *чудово* виглядаєте разом.

Еллін пирхнула, а Женев'єва розгублено звузила очі.

— Чому б вам не присісти, Женев'єво? запропонував Баррінгтон, махнувши рукою на диван у центрі вітальні.

Вона підняла підборіддя. — Ні, дякую.

Ровін закотив очі на її відмову.

— Я знаю, що все це приголомшує, - сказав їй Баррінгтон. — Але я боюся, що далі буде тільки гірше.

— Що може бути гірше, ніж дізнатися, що мене можуть змусити грати в гру, де єдиний спосіб втекти - це бути *вбитим*? - сухо запитала вона.

— Може, - відповів Баррінгтон.

Саме в цей момент вона по-справжньому побачила вік Баррінгтона. Його обличчя, можливо, і виглядало молодим, але в його очах був тягар батьківського досвіду, який він отримав за кілька життів. Тим часом Ровін дивився без жодної емоції на обличчі. Ніби він був зроблений з каменю.

— У нас не так багато часу до приїзду Нокса, і ми втратимо можливість говорити вільно, - сказав їй Баррінгтон. — У Полюванні ніколи не було інших учасників, окрім моїх дітей. Інші намагалися взяти участь. Але Полювання було створено спеціально для тих, хто носить прізвище *Сільвер*.

Краєм ока вона побачила, як Ровін ворухнувся. Він засунув руки в кишені штанів, а його золоті очі спалахнули... очікуванням?

— Тессі ніколи не пробачить мені, якщо я дозволю тобі вступити в цю гру без сторонньої допомоги. — Голос Баррінгтона ставав густішим з кожним словом, і якщо колись і був час для неї, щоб розповісти про смерть матері, то це було явно зараз. Але наступні слова, що пролунали з його вуст, зупинили зізнання, що замерзло на кінчику її язика. — Було вирішено, що ти візьмеш участь у Полюванні як дружина Ровінгтона.

На мить увесь світ зупинився. Женев'єва зрозуміла, що помилилася - слово — *дружина* — не просто так злетіло з його вуст.

Полювання було створено спеціально для тих, хто носить ім'я Сільвер.

З неї виривався дикий сміх.

— Це єдиний спосіб, коли допускаються два переможці, - продовжив Баррінгтон. — Лазівку, яку Нокс запропонував одному з моїх синів давним-давно, коли його глядачам набридли звичайні події Полювання. Будь-хто з моїх дітей може скористатися цією лазівкою, якщо забажає.

Вона перевела погляд на Ровіна. — Ти збираєшся просто стояти там і дозволити своєму батькові попросити мене взяти твою руку і серце?

— Ти хочеш, щоб я попросив? Та ще й на колінах? Ровін затягнувся. — Це те, що роблять смертні, чи не так?

Думка про те, що він стане перед нею на коліна, розігріла її кров ще більше, ніж розмова, яку вони вели, але якимось чином їй вдалося зберегти спокій, навіть коли вона вигукнула: — Це *одне* коліно, і, очевидно, це *не* те, що я пропоную. Я пропоную тобі сказати йому, що це безглузда ідея!

— На жаль, я не можу цього зробити, - рівним тоном заявив Ровін, його погляд збігся з її поглядом. — Тому що це була моя ідея.

Вона мало не задихнулася.

— Шлюб - це єдиний спосіб вижити в Полюванні, Женев'єва, - погодився Баррінгтон.

— Хоча я ціную вашу невпевненість у моїй здатності подбати про себе, - сказала їм Женев'єва, в кожному слові якої бриніло обурення, - я сподівалася, що ви знайдете спосіб, як мені повністю вийти з цього випробування. Якщо пропозиція полягає в тому, щоб зіграти у вашу жалюгідну гру і вийти *заміж*, то я вважаю за краще грати на самоті. Вірите чи ні, але це не перше моє смертельне змагання. Ви чули про Фантазму? Минулого року я потрапила до Маєтку Диявола і, як бачите, вижила чудово.

На доказ цього у неї на шкірі було вибито сім золотих зірок.

Баррінгтон похитав головою. — Грати самому - не варіант. Нокс уб'є тебе замість цього. І це найменше, що я можу зробити для Тессі - переконатися, що у тебе є шанс на перемогу.

Вона з відразою скривила губи.

— Це не той ризик, на який я піду, - стверджував Баррінгтон. — Не кажучи вже про те, що це було б так само вигідно для Ровінгтона. Справжній безпрограшний варіант.

Вона підперла рукою стегно, стоячи обличчям до Ровіна, і насмішкувато запитала: — А, так я - *вигода*? А ти говориш так, ніби робиш *мені* послугу.

— Потенційно ти можеш бути корисною, - поправив він. — Якщо ти якось навчишся слухати протягом наступних двадцяти чотирьох годин.

— Ну, я зараз вся уважна, - зауважила вона. — Чому б тобі не пояснити мені, чим я тобі так корисна?

— Лазівка Нокса полягає в тому, що якщо один з нас одружується і переконує свою дружину, - його очі потемніли при цьому слові, - приєднатися до Полювання, вони можуть грати разом протягом одного сезону, а в разі перемоги на них чекає спеціальна винагорода. Пара назавжди звільняється від Полювання. Звичайно, є підступ. Якщо пара програє першу гру, то новий член сім'ї залишається в Полюванні разом з усіма нами. Назавжди. Принаймні, якщо він безсмертний.

— І ми встановили, що я не є такою, - нагадала вона.

Рот Ровін стиснувся в похмуру лінію, коли вона помітила, як Баррінгтон здригнувся.

— Ви обидва говорите серйозно, - зрозуміла вона, перевівши погляд на них обох. — Ви обидва справді думаете, що я погоджуся вийти *заміж* за незнайомця?

— Я впевнений, що ти могла б і гірше, - сказав їй Ровін.

Вона ніколи б не визнала вголос, наскільки він був правий. Замість цього вона заявила: — Навіть якщо б я опустила свої стандарти до глибин пекла, я сумніваюся, що ти зможеш їх досягти.

Ровін відкрив рота, напевно, щоб дати їй в'їдливу відсіч, але Баррінгтон виявився швидшим.

— Дозвольте нагадати, що Нокс може з'явитися будь-якої миті. Якщо ви двоє не навчитеся бути дружніми і *швидкими*, Женев'єва не переживе цієї ночі, - застеріг Баррінгтон. — Ні, не просто дружніми, ви маєте бути *партнерами*. Щоб обдурити Нокса і його глядачів, вам обом доведеться піти на крайні заходи - не битися на публіці, не ображати один одного, демонструвати стільки публічних проявів прихильності, скільки зможете.

— Ви справді з'їхали з *глузду*, - насміхалася Женев'єва.

— І ви втратите життя, якщо не будете співпрацювати, - огризнувся Баррінгтон.

Женев'єва презирливо скривила губу. — *Не* розмовляйте зі мною так, містере Сільвер. Ви не *мій* батько.

Краєм ока вона заприсяглася, що бачила, як Ровін посміхнувся.

— Мені шкода. Баррінгтон глибоко зітхнув, зачісуючи рукою волосся назад. — Я просто не знаю, як тобі пояснити, в якій ти небезпеці. Нокс уб'є тебе, якщо знайде тут. Якщо тільки він не дізнається, що ти член сім'ї. Навіть якщо ти погодишся грати з Ровінгтоном, вам обом потрібно буде показувати всі ознаки того, що ви закохані.

— Тож я не просто маю погодитися з твоїм безглуздим планом. Я маю виглядати так, ніби мені це *подобається*?

— Нокс пильно стежитиме за тобою. І всі його глядачі теж, як тільки почнеться гра. Дзеркала зачаровані, щоб глядачі в пеклі могли підглядати в будинок. Ось чому у всіх приміщеннях загального користування стоять підзорні труби. І чому мої діти мають дратівливу звичку їх затуляти.

— А чи не можу я вийти заміж за одного з інших? - запропонувала вона.

— Ні, - заявив Ровін. — Це була моя ідея. Отже, ти моя. Якщо хтось і здобуває свободу від Полювання, то це я.

Женев'єва миттєво розхвилювалася. Чи то від люті, чи то від того, що жоден чоловік ще ніколи не називав її своєю, вона не була впевнена.

Так чи інакше, вона обов'язково присягалася: — Я ніколи не буду твоєю.

Ровін дістав щось з кишені. — Цей перстень може незабаром довести протилежне.

— Каблучка, - сказала Женев'єва, дивлячись на срібну каблучку, яку він зараз подарував.

Настала довга хвилина мовчання.

А потім Женев'єва побігла.

НЕЧЕСТИВЕ ВІДОБРАЖЕННЯ

Женев'єва не зовсім розуміла, куди вона йде, коли поспіхом пробиралася порожнім коридором. Все, що вона знала, це те, що їй потрібно було *втекти*.

Вона промчала через фойє до коридору з портретами і помітила, що перші двері ліворуч від неї напіввідчинені. Вона обережно зазирнула всередину і з полегшенням виявила, що це порожня вбиральня, кожна стіна якої була обклеєна запиленими синіми жакардовими шпалерами, що змушували її очі перехрещуватися через свій безладний візерунок. Повернувши замок на дверях з лунким клацанням, вона вхопилася руками за мармуровий туалетний столик.

Обручки. Весілля. Дияволи. Ігри. Це все занадто, бляха, багато. Я хотіла знайти співрозмовника, щоб поговорити про свою дитячу травму, а не проклятого чоловіка.

Вона зробила кілька глибоких вдихів. Тремтячою рукою вона закрутила кран над умивальником і бризнула на обличчя кількома жменями холодної води, а потім схопила один з акуратно складених рушників на шафці і витерла шкіру насухо.

Коли вона перевела погляд на дзеркало, крик почав підступати до її горла, коли вона побачила зле відображення, яке тепер дивилося на неї. Хоча це було її власне обличчя, її блакитні райдужки змінилися на темно-фіолетові, а рот розтягнувся в жахливій, занадто широкій посмішці.

Що це за миле створіння у нас тут?

Женев'єва відступила від марнославства, аж поки не вдарилася об стіну позаду себе - кімната була надто вузькою, щоб забезпечити комфортну відстань між нею та жахливою ілюзією у дзеркалі. Співучий голос, безсумнівно, був у її свідомості. Щось, що вона відчувала лише одного разу раніше, всередині Фантазми, з дияволом на ім'я Сінклер.

— Хто ти? - запитала вона, не відриваючи очей від неприродного фіолетового погляду в дзеркалі, намагаючись вимовити слова рівно.

Голос засміявся. *Дехто називає мене господарем дому. Інші називають мене Ноксом. Вибір леді. А ти...?*

Настала черга Женев'єви сміятися. Вона не збиралася називати дияволу своє ім'я.

Та годі вам, можете сказати -

Раптовий стукіт прорізав кімнату.

— Женева, відчини двері, - покликав з іншого боку глибокий голос, який ставав занадто знайомим.

Як би Женева не обурювала думка про те, що Ровін думає, ніби він може нею командувати, вона більше прагнула втекти від присутності диявола. Вона скрутила замок на дверях, але так само швидко, як він клацнув, двері повернулися на місце.

Нехай зачекає, милий. Я з тобою ще не закінчив.

Женева відкрила рот, щоб крикнути Ровіну, але коли вона спробувала заговорити, слова не виходили.

Вона озирнулася на дзеркало, і її свідомість пронизав дзвінкий сміх, коли щось вискочило з його поверхні і зачепилося за її зап'ястя. Фіолетові нитки. Вона спробувала вивільнитися з їхніх лабетів, але це було марно. Блискучі нитки лише затягувалися, тягнучи її вперед. Вона штовхнулася прямо в марносластво, край стільниці вдарив її в живіт і змусив скрикнути від болю.

Перестаньте чинити опір, і вам стане набагато легше.

Струни ще раз боляче смикнулися, ледь не висмикнувши її руки з гнізд, поки вона нарешті не видала розбите шипіння.

— *Гаразд*, - пробурчала вона між стиснутими зубами, вилазячи на марносластво з власної волі.

Дзеркало перед нею почало хвилюватися, коли Диявол підштовхував її вперед, а стукіт Ровіна став ще більш нетерплячим. Однак, коли вона пролетіла крізь дивний портал, все затихло. Швидко стало зрозуміло, що місце, куди вона потрапила, було точною копією вбиральні, тільки... у дзеркальному відображенні. Мотузки все ще були скручені навколо її зап'ясть, але тепер вони тягнулися від дверей до того, що, як вона припускала, було дзеркальною версією коридору в Енчантрі.

Знайди мене, люба.

Женева піднялася з суєти і рішуче кинулася до дверей, йдучи за нитками через коридор, через перевернуте планування будинку і через фойє до парадного входу. Вона відзначила, що тут набагато світліше. Менше пилу і, безумовно, набагато тихіше за відсутності сім'ї Сілверів.

Відчинивши вхідні двері, вона ахнула від того, що побачила за ганком.

Стіни лабіринту були вкриті квітучими трояндами. Всі у відтінках фуксії, рум'янцю та лаванди, а сяюче сонце над головою змушувало їх тягнутися до неба. Зникла снігова сльота і подих холоду. Натомість її зустріло тепло, від якого їй захотілося скинути плащ і рукавички, останні з яких вона таки стягнула, перш ніж покласти їх до кишень.

Немов у трансі, вона попрямувала до лабіринту. Фіолетові нитки смикали м'якше, направляючи, а не наполягаючи. Вона пробиралася крізь вигини живоплотів, звук дзюркотливої води ставав дедалі гучнішим, доки вона нарешті не досягла серця лабіринту. Квадратна галявина, прикрашена

такою ж картатою підлогою, як і фойє всередині. Лише невеликий периметр трави окреслював сіро-білий мармур. У центрі - вишуканий сріблястий фонтан, струмені води якого витікали з пащі кількох дуже знайомих тварин.

Раптовий вихор темно-фіолетового диму почав клубочитися в повітрі перед нею, коли фігура набула форми. З її вуст зірвався придушений подих, і вона знову втупилася в самозванку, яку бачила в дзеркалі. Ця версія її самої мала такі ж фіалкові очі та сувору посмішку, але замість рум'яних деталей її ансамблю, самозванка була вбрана у фіолетово-чорну сукню. Наче на похорон.

— Привіт, люба, - прохрипіло самозване — я — Женев'єви голосом Нокса.

— Що це за гра? прошипіла Женев'єва. — Чому ти виглядаєш як я?

Брови самозванця піднялися. — Справді? Що ж, це, безумовно, цікаво.

Женев'єва ковтнула, коли Нокс почав кружляти над нею, як стерв'ятник, жадібно ковзаючи очима по кожному сантиметру її фігури.

— Навіщо ви мене сюди привезли? запитала Женев'єва, нетерпляче чекаючи, коли він не запропонує нічого іншого.

— Зазвичай я не відвідую — Енчантру — до маскараду, але сьогодні я відчув, що щось змінилося. Уявіть моє здивування, коли я зазирнув у дзеркало і побачив твоє гарненьке личко, що дивилося на мене.

— Чого ви хочете?

— Ні, я думаю, питання в тому, чого *ви* хочете? *Ви*, здається, вдерлися до мого будинку.

— І - У Женев'єви в голові пронеслося. Баррінгтон сказав, що Нокс уб'є її, якщо дізнається правду. — Я наречена Ровінгтона Сільвера.

Вона не могла повірити, що дозволила цим словам злетіти з її вуст. Вона все ще не мала наміру слідувати безглуздому плану Сільверів, але зробить усе можливе, щоб вибратися з цього кошмару живою.

Небезпечна посмішка розпливлася по обличчю Нокса, і він ще раз оглянув її. — Ровінгтон знайшов собі наречену?

Женев'єва кивнула. Вона не могла змусити себе знову збрехати.

— І він спробує...

Вона знову кивнула.

— Яка радісна новина, - сказав диявол, підходячи ближче. — Весілля сьогодні ввечері?

Женев'єва ковтнула. А потім ще раз кивнула.

— Сподіваюся, Ровінгтон підготував тебе до того, у що ти вляпалася, люба. Якщо я оголошу, що ви двоє граєте в парі, мої відвідувачі будуть у захваті. А це означає, що ні тобі, ні Ровінгтону сьогодні краще не боятися. Бо якщо мої глядачі вирішать відкликати свої ставки, будуть наслідки. Коли програю я, програють *всі*.

— Дуже драматично, - сухо сказала Женев'єва.

Нокс призупинив свої кроки, зіткнувшись з нею віч-на-віч. Це було моторошно, дивитися на себе ось так.

— Мушу сказати, що мені до смерті хочеться знати, що Ровін думає з тобою робити. Простий смертний. Але я люблю хорошу романтичну трагедію. Нюх розваги. Він завжди був егоїстом. Майже двадцять років свободи, а йому все одно мало.

— Свобода? Залишатися на волі, коли твоя сім'я в пастці в пеклі - це не свобода. Але я впевнений, що ти це вже знаєш.

Усмішка на обличчі самозванця натягнулася. — Бачу, ви з Ровіном зроблені з одного тіста.

Женев'єва дуже старалася не показувати при цьому обличчя.

— Зараз ти зіграєш у невеличку гру, - сказав Нокс. — Вважай це попередньою оцінкою того, як ти можеш впоратися з Полюванням.

— Я не... - почала вона. Але перш ніж вона встигла закінчити, самозвана версія себе і фіолетові нитки випарувалися в повітрі. Женев'єва сприйняла це як сигнал до відходу.

Вона спробувала проскочити крізь отвір між обгородженими стінами, але щілина, що вела у внутрішні коридори, зсунулася вліво. Зупинившись перед обличчям, засипаним листям і трояндами, вона здивовано закліпала очима. Вона пристосувалася і спробувала вийти вдруге, але отвір знову відсунувся.

— Це не той вихід, - пролунав веселий голос з-за її спини.

Вона обернулася і побачила Севіна, який стояв біля іншого зяючого виходу на дальньому боці квадратної галявини, схрестивши руки на грудях, і забавно спостерігав за нею.

— Ти не справжній, - сказала вона.

— Ти впевнена? - запитала ілюзія Севіна, нахиливши голову.

— Так, - сказала вона, незворушно. Окрім того, що вона краще за інших знала, які ілюзії може створювати диявол, не вистачало певних деталей, які давали зрозуміти, що це самозванець. З його рота не звисав льодяник. І жодної іскри веселощів в його очах.

— Може, ми й не справжні, але я впевнений, що ми можемо завдавати болю так само, - прокоментував другий голос праворуч від неї.

Женев'єва розвернулася, щоб знайти Ровіна, на його обличчі була маска байдужості, коли він окинув її поглядом. Якби риси не були відсутні в цій його версії, їй було не так легко визначити. Можливо, його волосся було коротшим. Його вбрання було менш бездоганно скроєне.

— Давай покінчимо з цим, добре? запропонував Ровін, перериваючи її думки, коли він приступив до неї.

Коли він кинувся вперед, Женев'єва відскочила назад, ледве уникнувши вістря кинджала, який він раптом вихопив у руці. Коли він випростався, щоб атакувати знову, вона простягнула руку, щоб вирвати жменю листя та лози зі стіни лабіринту. Він знову кинувся вперед з кинджалом, і вона

пропустила його через долоню лівої руки, а жменю листя запхала йому прямо до рота.

Вибух болу пронизав її руку і відлунням прокотився по всій руці, коли Ровін виплюнула листя з неабияким здивуванням. Вона витріщилася на ніж, що стирчав у неї з долоні, а з рани водоспадом лилася кров, розбризкуючись на плащ і сукню спереду. Без жодного звуку Женев'єва простягнула руку, щоб схопити руків'я ножа і витягнути його з рани, дозволивши йому з брязкотом впасти на землю біля їхніх ніг.

Ти повинна тікати, сказала вона собі. Рухайся.

Але вона навряд чи могла щось зробити, окрім як дивитися на кров, що псувала її сукню.

Куточки рота Ровін незадоволено опустилися, і тоді вона зрозуміла, що саме не так з цим самозванцем. У нього не було кільця на губі.

Шкода, бо це, мабуть, єдине, що мені в ньому сподобалося.

Ілюзія видобула з повітря ще один кинджал.

— Можу я запропонувати тобі почати бігати, сонечко? вигукнув Севін зі сміхом.

Наче її облили холодною водою, Женев'єва нарешті відійшла від шоку. Пригнувшись під піднятою рукою Ровіна, Женев'єва знову потяглася до отвору лабіринту, але цього разу він залишився на місці. Вона побігла першим внутрішнім коридором, кілька пар кроків відлунювали навколо неї - Ровін, Севін і принаймні ще одна невидима постать кинулися навздогін. Щось пронеслося повз її голову, і вона зціпила зуби, коли на верхній частині лівої вилиці почала пекти рана, а по обличчю потекла цівка теплої крові. Вона хотіла повернути праворуч, але в ту ж мить врізалася обличчям в один з квітучих живоплотів. Виплюнувши листя з рота, вона побачила, що лабіринт знову почав рухатися, щоб заманити її в пастку.

— Смертна, - насміхався грубий, неФемільяр голос просто за її спиною.

— Легка перемога.

Женев'єва обернулася, але перш ніж вона змогла розгледіти деталі обличчя незнайомця, його кинджал опустився вниз. Вона спробувала дотягнутися до своєї магії, але іскри, яку вона зазвичай відчувала в своєму серці, ніде не було, і незнайомиць встроїв своє лезо в її праве плече. Спочатку від болу, що пронизував її, мало не підкосилися коліна, і єдине, що утримувало її у вертикальному положенні, - це гілки, що заплуталися по боках. Однак, коли вона почула хрипкий сміх нападника, щось всередині неї зламалося. Вона розтиснула руку від живоплоту і потягнулася, щоб схопити ніж за лезо по середині дуги, шиплячи, коли його гострий край врізався в її вже поранену долоню. Здоровенний незнайомиць завагався рівно настільки, щоб вона змогла вирвати кинджал з його рук. Вона швидко перехопила кинджал до руків'я, а потім встроїла його так глибоко в його праву очну ямку, як тільки змогла.

Коли їй вдалося відвести лезо від його обличчя, вона встромила його в шию збоку. Знову і знову вона рубала його, поки її лють і страх спліталися в незрозумілий вузол всередині неї. Коли його тіло нарешті впало на землю, вона вже не могла дихати від своєї люті. Застигла в шоці від того, що вона зробила.

Але тиша тривала недовго - ще один кинджал метнувся до неї, ледь не застрягнувши в м'якій плоті її живота, перш ніж вона ухилилася і відскочила назад у живопліт.. тільки от отвір у стіні знову змістився. Вона сильно впала на землю. Вона вже й не пам'ятала, коли востаннє отримувала такий сильний удар. Роками вона покладалася на свою магію, щоб уникнути дискомфорту, пов'язаного з тим, що вона людина, і відчайдушно намагалася виглядати людиною.

– Я в повній дупі, - подумала вона.

Вона не була впевнена, хто кинув останній, або чиї кроки зараз гримлять до неї, але вона була впевнена, що з неї досить. Вона зібралася з силами, щоб перебороти біль, який все ще розривав її тіло, і, скорчившись, підвелася на ноги, щоб знову злетіти крізь лабіринт. І чи то Нокс отримав усю необхідну інформацію, чи то їй просто пощастило, бо їй вдалося вийти з лабіринту без жодних проблем, пов'язаних з рухомими стінами чи братами і сестрами-вбивцями.

Вона прорвалася через весь будинок до вбиральні, і коли вона видерлася на туалетний столик і вилилася крізь дзеркало назад у реальність, вона почула останню думку.

Буде весело.

Коли Женев'єва впала на підлогу з важким ударом, двері до ванної кімнати відчинилися, розколовшись там, де замок чинив опір, і розкидавши тріски на підлогу.

Вона скрикнула від несподіванки, витріщившись на Ровіна, її розум все ще намагався зрозуміти, що щойно сталося.

– Бляха. Ти говорила з Ноксом? Що він... сказав Ровін, але Женев'єва вже продиралася вперед.

Переповзаючи через розколоте дерево, вона протиснулася повз нього і вийшла з вбиральні, звівшись на ноги і попрямувавши до входних дверей. Назад до воріт Енчантри.

Вона збиралася втекти з цього будинку, з цієї сім'ї, навіть якщо це вб'є її.

ГРУБА ПОМИЛКА

Прохолода вечірнього повітря була пронизливою порівняно з вогнем у її легенях, коли вона штовхала ноги так швидко, як тільки могла.

Вона розігнала магію в своїх венах, коли вибігла на сходинки ганку і зустріла вабливий вхід до лабіринту. Навіть у стані Привида вона відчувала холодне повітря, але ігнорувала його, заходячи все глибше і глибше в лабіринт. Її серце калатало так безладно, що магія то з'являлася, то зникала, а коли вона почула важкі кроки, що хрускотіли на снігу неподалік, її контроль над своєю силою остаточно втратився.

— *Чорт забирай*, - прошипіла вона, зупинившись і намагаючись відновити контроль. Але її концентрація була вкрай низькою, а резервуар магії вичерпувався від виснаження. Вона чула, як хтось наздоганяє її, і знала, що, по суті, потрапила в пастку через свій поспіх.

Хтось крикнув за спиною, змусивши її ноги знову мобілізуватися, коли вона почала оцінювати своє місце в лабіринті. Десятифутові стіни зелені заважали їй визначити, наскільки глибоко вона вже зайшла, але принаймні ці стіни не рухалися, як у дзеркальному просторі. Тож вона почала вгадувати. На першій розвилці наліво, на другій - направо. Кожен наступний поворот, здавалося, вів у глухий кут, а коли вона занадто круто один кут, гілочка колючок встромилася їй у рукав і впилася в шкіру. Вона зашипіла від болю, дивлячись на свіжу кров, що просочувалася з нерівної рани, і подумала, що колючки могли б бути кігтями, бо з такою легкістю вони прорізали тканину її плаща.

— Схоже, це могло бути боляче.

Женев'єва зойкнула від несподіванки і зупинилася, її груди здіймалися, коли вона шукала *його* в темряві.

— *Не підходь ближче*, - сплюнула вона.

Ровін нахилив на неї голову, руки глибоко засунув у кишень, його золоті очі сяяли в місячному світлі. — Севін мав рацію. Ти справді схожа на безпорадне маленьке кроленя.

З її горла вирвався ображений смішок. Він зробив крок ближче.

— Тебе тут з'їдять, - сказав він їй. — Але я думаю, що глядачам це сподобається. Можливо, ти навіть випередиш Севіна в номінації — Улюбленець — цього року. Якщо проживеш достатньо довго.

Вона відступила на крок назад. — Про що ти в біса говориш?

—Я був би вдячний, якби ти припинив намагатися налякати мою наречену, Ремі, - пролунав глибокий голос з-за її спини.

Різкий аромат м'яти та меду Ровіна раптово огорнув її, і вона обернулася, щоб побачити, як він наближається. Вона не вірила своїм поглядом між двома чоловіками. За винятком обруча, пробитого в губі Ровіна, та кількох інших майже невиразних деталей, вони виглядали точними копіями один одного.

Однояйцеві близнюки.

—Якого біса, вас *двоє*? вигукнула Женев'єва.

Ремі знизав плечима. — Наші вороги так само розчаровані.

—Залиш нас, - наказав Ровін своєму близнюкові. — Батько хоче, щоб ти допоміг Севіну та Еллін підготуватися до церемонії. Вони з Ноксом обговорюють плани щодо оновлення запрошень на маскарад у кабінеті, і він сказав, що ви можете зустрітися з ними там.

Ремі знизив плечима. — Ніби мені є діло до того, щоб допомогти тобі створити щось, що звільнить тебе від вічного пекла, в той час як решта з нас застрягли з Ноксом назавжди.

У словах Ремі відчувалася гіркота, але не та, яку відчують заздрісники, коли бачать, як інші отримують те, чого *вони* хотіли. Ні, ця гіркота була набагато складнішою. Це була гіркота, яку відчуваєш, коли хтось, кого ти *любиш*, отримує те, чого хочеш ти. Ваша радість за них змішується з вашим гнівом. Ви не хотіли завдати їм болю, забравши це, але, можливо, обманювали себе, думаючи, що ви заслуговуєте на це більше, і це не робить вас жадливою людиною.

Це було почуття, з яким вона виросла. Почуття, яке занадто довго вбивало клин між нею та Офелією. Але того дня, коли вона зрозуміла, що Офі завжди буде пріоритетом для їхньої матері, і що Офелія навіть не бажає, щоб це було так, вона знайшла спокій. Вона спостерігала, як тиск, пов'язаний з підтримкою сімейної спадщини, повільно позбавляв Офі надії та мрій про власне життя, і знала, що не на сестру їй слід злитися.

— Ми можемо побитися пізніше, - сказав Ровін братові.

— Коли? запитав Ремі, роблячи крок вперед. — Наступного разу, коли ти вирішиш відвідати нас у пеклі? Наступного разу, коли ти напишеш нам, щоб розповісти, що відбувається у твоєму житті? Ти не робив нічого з цього вже майже двадцять років, тому я не буду затамувати подих.

— А я думала, що моя сім'я заслуговує на нагороду за найтрагічніший драматизм, - пробурмотіла Женев'єва, здебільшого сама до себе.

Очі Ровіна прикипіли до її обличчя, роздратування розпалювало його погляд.

Ремі безглуздо засміявся. — Сподіваюся, вона - все, на що ти заслуговуєш, Ровін.

Женев'єва спостерігала, як Ремі почав робити ту дивну штуку з тінню, яку вона бачила раніше у Ровіна: клапті темряви повільно огортали його, поки він не зник.

— Ти справді не знаєш, коли треба *замовкнути*, так? прогарчав Ровін, обертаючись на неї.

— Це ніколи не було моїм талантом, - погодилася вона.

За два кроки він опинився перед нею, ведучи її назад, поки вона не відчула, як колючі гілки стіни лабіринту впиваються в її хребет.

— Відтепер ти або на моєму боці, або на моєму шляху, - сказав він їй, ретельно вимовляючи кожне слово, так близько, що їхні груди були притиснуті одна до одної, і вона присягалася, що відчуває його серцебиття.

— Ти навіть не уявляєш, чим я ризикую, щоб врятувати твою дупу. Нокс з'явився одразу після того, як ти втекла, і зараз він розмовляє з моїм батьком. Але він може вирішити приєднатися до нас у будь-яку секунду. Навіть ця розмова - ризик.

— Я думала, ми вже з'ясували, що весь ризик лежить *на мені*, а ти отримаєш дуже велику винагороду, - відповіла вона.

— Високі нагороди породжуються високими ризиками, - пояснив він. — Якщо ти загинеш у Полюванні, ми *обидва* програємо, і все, над чим я працював, полетить шкереберть.

— Тоді чому ти так наполягаєш на тому, щоб ми працювали разом? - запитала вона.

— Тому що, так, нагорода, яку я отримаю, якщо ми переможемо, варта того, щоб ризикнути. І... Його щелепа стиснулася, коли слова обірвалися.

— І?

— І ти увійшла в дім під час *мого* чергування. Тому ти - мій тягар, який я маю нести, - пробурмотів він.

— Я ніколи не буду для тебе *нічим*, - похмуро пообіцяла вона.

— Відтепер тобі доведеться бути дуже обережним, щоб не говорити так. Нокс вже передчуває потрібне збільшення кількості глядачів і суми ставок на цьогорічну гру. Якщо ти хочеш бути тим, хто скаже йому, що все це обман, будь ласка.

Вона ковтнула, і куточок його рота піднявся.

— Я так і думав. Церемонія одруження має бути завершена до півночі. Мій батько пояснює Ноксу, що ми затрималися, бо хотіли, щоб моя сім'я була присутня. І сам Нокс, звісно. Він вважає, що у нас був бурхливий роман, і ми з нетерпінням чекали його благословення на наш союз.

Ровін перевів погляд на закривавлену сукню. — Здається, його хвилювання з приводу грошей, які він збирається заробити, переважає його підозри. Поки що. Все, що нам потрібно зробити, це зберегти наш вигляд.

— Я не підходжу для цього, - прошепотіла вона, більше до себе, ніж до нього. — Я не можу прикидатися, що кохаю того, ким не є.

—Я впевнений, що ти чудово вмієш прикидатися, - пробурмотів він, піднявши руку і почавши накручувати на вказівний палець одну з кучерів, що обрамляли її обличчя. —Думай про це, як про гру в персонажа. У стінах —Енчантри— ти більше не Женев'єва Грімм. Ти моя дружина.

Він заправив пасмо волосся, з яким грався, за вухо, дозволивши кінчикам пальців легенько торкнутися її щік і змусивши її затамувати подих, коли вона опиралася бажанню нахилитися на його дотик. —Перед усіма ти посміхатимешся і вдаватимеш, що тобі справді подобається моя компанія. Тут не може бути *ніяких суперечок*.

Коли він промовив останню фразу, в його очах з'явився злий блиск, і вона відвела погляд, перш ніж встигла почервоніти від того, наскільки привабливим їй здавався цей погляд. —І коли ми не боремося за життя під час Полювання, якщо є момент, коли ми можемо зіграти для розваги глядачів, поцілунок...

Це вирвало її з його трансу.

Бляха, як він це зробив?

—Ні. Не буде ніяких поцілунків, ніяких прикидань, ніякого *весілля*, - плюнула вона на нього, поклавши обидві руки йому на груди і щосили відштовхнувши його від себе. Він не зрушив з місця.

Він розчаровано зітхнув. Вираз щирості та тепла, який він носив за мить до цього, миттєво розтанув. Її шлунок закрутило.

—Дозволь нагадати тобі, що це також, якщо не повністю, твоя провина, - сказав він їй. —*Ти* вирішила відповісти на чуже запрошення. Ти вирішила увірватися в будинок, незважаючи на мої дуже чіткі попередження піти геть. І яка мати забуває згадати про садистське прокляття, від якого століттями страждає сім'я її *дорогої подруги*...

—*Таких, що померли*, - кинула Женев'єва, обірвавши його, перш ніж його слова встигли врізатися в неї ще глибше.

Від заяви Женев'єви Ровін закам'янів. Вона витріщилася на нього, сподіваючись, що одкровення змусило його відчувати себе жахливо. Але перш ніж він встиг висловити якесь пусте співчуття, хтось покликав його на ім'я звідкись ззовні лабіринту. Севін.

—Нам потрібно потрапити всередину, - сказав їй Ровін, його тон був лише трохи м'якшим, ніж раніше. —Як я вже казав, церемонія має завершитися опівночі.

Він почав відвертатися, але коли вона не зрушила з місця, зупинився з вичікувальним поглядом.

—Ні, - заперечила вона. —Це абсурд.

—Хіба ми вже не з'ясували, що у тебе немає інших варіантів? Якщо ти змусиш мене переслідувати тебе далі, я...

—Що ти зробиш? - запитала вона. —Вб'єш мене? Хіба це не моя доля? Принаймні, якщо я змушу тебе зробити це зараз, я врятую себе від неприємностей.

—Ти справді думаєш, що смерть від моєї руки буде кращою за одруження?

—А якщо я це зроблю?

Його посмішка стала лукавою, і її серце почало калатати в грудях від побаченого.

—Знаєш що, неприємності? Давай укладемо наше власне маленьке парі.

Вона затамувала подих.

—Якщо тобі вдасться вибратися з лабіринту і дістатися до головних воріт раніше за мене - без використання магії - я дам тобі вибір. Грай сама або грай зі мною. Але якщо я виграю, ти повернешся всередину і одягнеш кляту весільну сукню.

—Ти вже знаєш свій шлях через лабіринт, - звинуватила вона.

—Тоді я дам тобі фору, - дозволив він.

—Гаразд. Коли...

—Зараз.

Женев'єва розвернулася і без жодних вагань вилетіла з коридору, як тільки це слово злетіло з його вуст. Звук крові, що шуміла в її вухах, був таким гучним, що вона ледве чула власні кроки, що стукотіли по снігу.

Два повороти праворуч, і вона нарешті опинилася в самому серці лабіринту. Воно виглядало так само, як і в дзеркальному світі, до якого її привів Нокс. За винятком того, що круглий басейн біля основи фонтану застиг у цій реальності, а дугоподібні потоки води не рухалися. Пробігаючи повз нього, вона побачила, що під кожним кутом на його блискучих ярусах вирізьблена інша тварина. Велика норка. Змія. Вовк. Сова. Решта розпливалися, коли вона бігла.

Вона не знала, скільки часу їй знадобилося, щоб вибратися з лабіринту, скільки прикрих глухих кутів і фальшивих виходів вона зустріла, але коли попереду з'явилися блискучі колючі ворота, а Ровіна ніде не було видно, вона мало не розплакалася від полегшення. Однак за кілька дюймів до воріт на її шляху з'явилася тіньова постать. Вона врзалася прямо в раптово тверду постать Ровіна, рикошетом відскочивши від його грудей і послизнувшись на засніжену землю.

—Щось ти довго, - промовив він, швидко обійнявши її за талію, щоб поставити на ноги.

Вона вирвалася з його обіймів. — *Ти ж казав, ніякої магії!*

Він посміхнувся. — Ні, я сказав, що *ти* не можеш використовувати магію.

Їй хотілося кричати. Накинутися на нього за те, що він обдурив її таким легким трюком. Вона знала, що не варто укладати угоди, не добираючи слів.

—Ти програла, - заявив він, проходячи повз неї, махнувши рукою. — Давай покінчимо з цим.

Але вона не пішла за ним. Замість цього вона кинулася вперед, врившись руками в прутья воріт, абсолютно не переймаючись тим, що

замерзлі колбочки, обмотані навколо них, впиваються в її рану. Але цей невеликий біль був найменшою з її турбот. Коли її тіло пронизав поштовх агонії, коли вона торкнулася прутів, вона закричала, імпульс сили вибухнув навколо неї і відкинув її назад з важким ударом.

Ні, ні, ні.

Вона схопилася на ноги, переходячи у свою безтілесну форму, щоб спробувати ще раз. Однак, коли вона збиралася пройти крізь неї, це виштовхнуло її зі стану Привида.

—Якого *хріна*? - прошипіла вона, дивлячись на свої тепер уже тверді руки.

Які б чари не вкривали металоконструкцію, вони, здавалося, зводили нанівець її здібності Спектра. Вона спробувала ще раз, і холодний метал відкинув її назад. Її шкіра відчувала себе так, ніби її підпалили. Відчуття, яке вона знала надто близько.

Вона розвернулася і вивернулася в сніг.

Коли вона ретельно випорожнила шлунок, то провела тильною стороною долоні по роті, дивлячись на шквал сніжинок, що падали з неба, відчуваючи, як вони розчиняються на її гарячих щоках і вкривають її. Ні. Ні. Чорт забирай, цього не може бути. Якщо вона не могла піти, це означало, що вона потрапила в пастку ще однієї підступної гри. Вона зробила велику помилку, приїхавши сюди.

Вона простягнула руку, щоб заспокійливо доторкнутися до обручки на лівому пальці. Згадала, що вона зникла. Зітхнула ще раз.

Чоботи хруснули по снігу, зупинившись поруч з нею. Вона не потрудилася підняти голову, коли Ровін присів до її рівня.

—Я попереджав тебе, що виходу немає, - нагадав він їй. —Страждати через це зараз - це трохи жалюгідно, насправді.

Жалюгідно.

Женев'єва напружилася при цьому слові. Слово, яке вона знала надто добре. Слово, яке переслідувало її під час відьомських годин, коли вона не могла заснути. Злість, яка повільно згасала в її животі, миттєво спалахнула знову. Не просто злість, а *лють*. Бо якою б спустошеною вона не була від того, що знову потрапила в пастку, злість додала б їй сили. Вона звикла робити речі зі злості. Навіть досягла в цьому успіху.

В її голові промайнули спогади про минулорічний парад Марді Гра. Ретельно поставлена сцена, в якій Ферроу застає її та Базіля Лендрі в муках...

Вона швидко відкинула спогади, зосередивши всю свою злість на чоловікові, що стояв перед нею. Вона розвернулася і кинулася на нього. Він скрикнув від несподіванки, коли вона притиснула його до себе, обхопивши за талію.

—Ти справжній *покидьок*, - кипіла вона.

В одну мить він перевернув її на спину, аж поки вона не втиснулася в брудну землю, а крига, що танула, просочила її сукню наскрізь. Вона випустила крик розпачу, намагаючись пролізти між ними і вчепитися кігтями в його обличчя. Він легко зібрав обидва її зап'ястя в одній руці, а іншу поклав на землю біля її голови, щоб перенести на неї основний тягар своєї ваги.

— А ти наполовину дика, - зауважив він, і в його золотих очах спалахнула іскра.

Вона вихляла стегнами, намагаючись зіштовхнути його з себе, але, швидше за все, тільки ще більше довела його правоту.

— Я не відпущу тебе, якщо ти не пообіцяєш добре поводитися, - погрожував він.

Вона гірко засміялася. — Тоді, мабуть, нам доведеться залишитися так назавжди.

Він дивився на неї довгу, напружену мить, і щось в інтенсивності його погляду змусило її подих перехопити. Вона раптом усвідомила, наскільки вони були близькі. Як сильно вона відчувала його тіло, притиснуте до кожного сантиметра свого власного. Скульптурні площини його живота, твердість його...

Він скотився з неї, безтурботно піднявшись на ноги одним плавним рухом. Вона зітхнула з полегшенням, але не встигла й оком моргнути, як її підняли і перекинули через плече, наче мішок з борошном. Ніколи раніше з нею так не поводитися.

Вона гарчала від люті, гамселячи кулаками по його спині. Але його крок не сповільнювався, коли він прямував до будинку.

— Ти клята *тварюка!* - гарчала вона.

Вона відчула, як його плечі здригаються від сміху. — Ти втомишся задовго до того, як зробиш мені боляче, неприємність.

Її щелепа стиснулася, коли вона наносила удари, кров прилила до голови, викликаючи мігрень. Тоді вона зробила єдине, що змогла придумати: вона вкусила його. Задупу.

Його здивоване хрюкання відлунувало в холодній ночі навколо, але він не послаблював своєї хватки.

ХОЛОДНІ НОГИ

20 березня

Я пишу це в кімнаті без дзеркал, на випадок, якщо почну плакати. Про що було б дивно згадувати, якби я не був у пастці в іншій віллі, яким керує Диявол. Цей здається ще більш марнославним, ніж інший диявол, якого я знаю, якщо ви можете в це повірити, враховуючи його явну одержимість дзеркалами.

Я... в такому глибокому лайні.

Бляха. Бляха-муха. Бляха-муха.

Я пообіцяла Офелії, що в цій подорожі почну все з чистого аркуша. Що приборкаю свій моряцький язик. Трохи лицемірно, якщо врахувати, що її власний язик став таким же зіпсованим після того, як вона провела стільки часу з Салемом.

Я також пообіцяла бути трохи обережнішим зі своїми спонтанними бажаннями...

Я боюся, що після від'їзду з Нового Орлеана мені стало тільки гірше.

Частина мене звинувачує ~~їого~~ в тому, що ~~він~~ забрав у мене стільки радості, що безрозсудні вчинки - це єдиний кайф, який у мене залишився. Інша частина мене знає, що я не можу вічно звинувачувати ~~їого~~ в усьому.

Просто ця ситуація - це новий рівень траха навіть для мене.

Я збираюся одружитися. Так. Одружена. За кілька днів до мого двадцять другого дня народження. За чоловіка, якого я знаю лише кілька годин і який мене дратує.

Але він не буде першим чоловіком, за якого я намагалася вийти заміж і якого зненавиділа. Залишається сподіватися, що ці заручини закінчатся краще.

Офелія мене вб'є. Якщо мені вдасться вибратися з цього будинку живим.

Я впевнений, що вже говорив це раніше.

Х, Женев'єва

—Гаразд, побажання щодо твоєї сукні передали, - повідомив їй Ровін, повертаючись до вітальні. Вона поспішила захвати ручку між сторінками щоденника і запхати щоденник до кишені сукні, в яку перевдяглася після того, як викинула зіпсовану на снігу.

Коли він повернув її до будинку, вона відмовилася відповідати на жодне з його запитань чи запитань Баррінгтона про те, що б вона хотіла для їхнього безглузлого весільного фарсу. Севін з нетерпінням попросив шоколадний фонтан, але його швидко відкинули. Однак, як тільки Ровін згадав, що вона може замовити будь-яку екстравагантну сукню, яку забажає, вона пожвавішала. Зовсім трішки.

Принаймні одна частина цього має бути приємною.

Після того, як Баррінгтон і Севін зникли, щоб подбати про всі останні деталі, Ровін запропонував провести для неї екскурсію по Енчантрі, поки їм не прийшов час збиратися.

— Чому? - запитала вона.

Він кинув на неї нудьгуючий погляд. — Тому що ти будеш вдячна за це, коли опинишся між кімнатами, не знаючи, де сховатися.

— Хіба ти не будеш ховатися зі мною? Хіба не в цьому сенс усього цього? - запитала вона.

— Віриш чи ні, але ми не будемо зшиті разом після того, як складемо наші обітниці, - промовив він. — А це означає, що може настати момент, коли нас розлучать. І якщо один з нас помре, ми *обидва* помремо - і я не той, хто найбільше ризикує стати причиною цього. Тож, чому б тобі не заощадити нам ще десять хвилин суперечок і не встати?

Вона надулася і встала з дивана у вітальні, шкандибаючи за ним, намагаючись придумати щось інше, чого б їй не хотілося робити.

Фантазма навіть не потрапила до цього списку.

Перші десять хвилин вона ходила за Ровіном, поки він вказував їй на кожен куточок, який, на його думку, міг би бути корисним для неї, читаючи лекцію про те, що кожен раунд Полювання складатиметься з дещо відмінної версії гри, зі своїм набором правил. Здавалося, що варіантів гри безкінечна кількість, але він припустив, що у кожного з його братів і сестер є свої улюблені, і вони, швидше за все, будуть їх дотримуватися.

— А ти? - запитала вона, коли вони зайшли до бальної зали. — Маєш улюблену гру, про яку мені варто знати?

Його вираз обличчя став задумливим, коли він повів її по просторому мармуровому танцювальному майданчику. — Мені дуже сподобалася та, де я прошу тебе щось зробити, а ти просто відмовляєшся це робити.

— Який збіг, я теж люблю цю гру, - зауважила вона, коли вони підійшли до підніжжя парадних сходів. — Знаєш, якби ти спробував бути *милим* зі мною, то, можливо, знайшов би...

Вона не встигла закінчити свою думку, як він раптом опинився прямо перед нею. У неї перехопило подих, коли його тіло притиснулося до її тіла, його рука піднялася, щоб обхопити її талію, коли він притиснув її спину до перил сходів. Його очі стали напівзаплющеними, коли він нахилився ротом до її лівого вуха, залишивши її руки затиснутими між їхніми тілами, її долоні розпласталися на напружених м'язах його живота.

— Розслабся, - наказав він собі під ніс, - і спробуй вдавати, що тобі подобається бути так близько до мене. У нас є спостерігач.

Женев'єва затамувала подих, коли губи Ровіна нахилилися досить близько, щоб торкнутися пульсу в її горлі, але перш ніж вони встигли повністю зіткнутися, він випростався і подивився в бік верхівки сходів.

— А, це Грейв, - пробурмотів він.

Женев'єва озирнулася і побачила чоловіка, який стояв на вершині сходів. Дуже великого чоловіка. Трохи Фемільяра...

Невідомий незнайомиць із дзеркальної реальності, зрозуміла вона. Це мав бути він. Ще мить - і він зовсім зник з поля зору.

— Я подумав, що це може бути Нокс, - пояснив Ровін.

— Вони обидва мають певну ворожу ауру, - припустила Женев'єва, від її слів все ще трохи перехоплювало подих від того, як близько він був до того, щоб доторкнутися губами до її шкіри.

В його очах промайнула іскра шокованої забави, але вона зникла так само швидко, як і з'явилася, його кам'яна маска повернулася на місце, коли він запитав: — Продовжимо?

Вона витріщилася на нього, ошелешена.

Її збивало з пантелику те, як плавно він переходив від гарячого до холодного, як легко йому вдавати таку близькість, поки її серце виконувало акробатичні трюки в грудях.

— Думаю, з мене досить, - сказала вона йому, відмовляючись зустрітись з ним поглядом. — Мені потрібен час, щоб зробити зачіску перед церемонією.

Він підняв брову. — Ти пропускаєш стратегію, щоб переконатися, що твоя зачіска ідеальна?

Вона знизала плечима. — Якщо мене збираються тягнути під вінець, я принаймні хочу виглядати неймовірно. Перше весілля буває лише раз.

— Ти смертна. Ти помираєш лише раз, - пробурмотів він, залишаючи її, щоб продовжити підніматися сходами, не озираючись назад.

Женев'єва потушцувала в протилежному напрямку, повертаючись до вітальні. Вона знала, що він має рацію, що є набагато важливіші речі, про які їй слід турбуватися, ніж зачіска чи те, чи будуть вони правильно підібрані деталі її сукні, але вона все ще не була впевнена, що до кінця усвідомила всю жахливість ситуації.

— Полювання - це, дияволи - те, - бурмотіла вона собі під ніс, проходячи через фойє. — Якщо мені доведеться виглядати жахливо в день весілля, я буду найстрашнішою річчю в цьому будинку.

Коридором з портретами раптом пролунало хрюкання, і Женев'єва зупинилася.

Вона попрямувала у напрямку звуку і помітила, що двері однієї з кімнат ліворуч були прочинені, а зсередини долинали дивне шипіння. Вона сповільнила крок і навшипиньки підійшла до відкритої щілини, щоб зазирнути всередину, чекаючи, поки її очі звикнуть до темряви, і вона зможе розрізнити силует чоловіка, що стояв спиною до неї в центрі спальні.

Велика чорна змія впилася в його шкіру, повзучи вгору по хребту між рельєфними плечовими м'язами. У його руці був ніж, і він... різав ним по ребрах, стогнучи щоразу, коли з неглибоких ран стікала нова річка крові. Зітхання зірвалося з її губ, і погляд чоловіка ковзнув по його плечу.

— Хто там? - пробурмотів він.

Женев'єва злякано відсахнулася і крутнулася на п'ятах. Вона пронеслася через фойє, промчавши повз несподіваного Севіна.

— Злякалася? гукнув їй услід Севін зі сміхом.

Женев'єва показала йому найгрубіший жест у своєму репертуарі, а сама пішла до вітальні, викликавши бурхливий сміх. Коли вона дійшла до дверей, які шукала, і відчинила їх і нашттовхнулася на Еллін.

— Ось ти де, - сказала Еллін, ставлячи Женев'єву на ноги. — Твоя весільна сукня тут. Час готуватися.

НАРЕЧЕНА

Звук удару кулаком по той бік дверей рознісся луною по кімнаті.

— Готова? подзвонила Еллін.

Незважаючи на те, що Еллін знала, що все це було несправжнім, сестра Ровін, здавалося, отримувала задоволення від того, що одягала Женев'єву, як свою особисту ляльку.

Коли Женев'єва нарешті повернулася обличчям до себе в дзеркало на повний зріст - яке Еллін попросила Севіна занести до вітальні - вона побачила, як її очі розширилися від страху. Перше, що вона помітила, це те, наскільки яскравим був рум'янець на щоках від нервової енергії, що повзла по її венах, доповнюючи блакить її розширених очей. Другою була сукня.

Це було абсолютно *чарівно*.

Сукня була пошита з шовку з опаловим блиском, який робив її не білою, а майже бузковою. У неї ніколи не було особливого бажання одягати чисто біле в день весілля, та й у традиційному розумінні цей колір їй не пасував. Ліф був скроєний щільно до її хтивих вигинів, його кісточки переходили у літеру —V— трохи нижче пупка. Виріз декольте зі смаком занурювався в її груди і відкривав плечі, які були присипані перламутровою пудрою, люб'язно наданою Еллін. Шовкові спідниці розвівалися від талії в улесливих складках, досить жорстких, щоб їй не потрібно було додавати криноліни під них, щоб зберегти об'єм. Крихітні перлини і кристали були розкидані по ліфу і спідницях, а також по великому банту, який сидів трохи вище суєти сукні, під стрімким розрізом на спині. І *рукави*. Драматично підкреслюючи біцепси, вони робили її схожою на крила феї, а потім звужувалися в ліктях і обіймали її передпліччя аж до зап'ясть, наче друга шкіра.

За будь-яких інших обставин у неї перехопило б подих від того, як приголомшливо вона виглядала. Її глянцеві рожеві губи були ідеально надуті. Золотисто-каштанові кучері були елегантно зібрані в стратегічно безладну копицю на маківці. Маленькі перлинки, що звисали з її вух, належали її бабусі. Кожна деталь була абсолютно досконалою.

Але в той момент саме страх, що тиснув на її плечі, змушував її ледве дихати.

— *Агов?* Еллін покликкала знову, нетерпіння забарвлювало її тон.

Женев'єва нарешті відчинила двері, кинувши на Еллін зневажливий погляд, але коли Еллін роззявила рота, важко було не розсердитися.

— *Ого*, - вигукнула Еллін, її очі захоплено блукали по сукні, коли Женев'єва вийшла в коридор. — Справді чудова.

— Срань господня, - вигукнув Севін, підводячись з того місця, де він лежав біля протилежної стіни. Вовчий оскал розплився по його обличчю, коли він окинув її поглядом. — Забудь про Ровіна, що ти думаєш про те, щоб вийти за мене заміж? Твої шанси на перемогу були б не такі високі, але зі мною *набагато* веселіше.

— Замовкни, Севіне, - сказала Еллін, закотивши очі з місця, де вона зараз накидала ковдру на дзеркало. — Єдина різниця між одруженням з тобою та Ровіном полягає в тому, що ти приховуєш свою змучену душу набагато краще, ніж він.

— І я вродливіший, - весело додав Севін. — Не забувай про це.

Женев'єва злегка знизала плечима. Це була правда.

— Урок номер один щодо приєднання до цієї сім'ї? Не годуй его, - напучувала Еллін Женев'єву.

Але Севін *був* гарненьким, де Ровін був більш різким і красивим. Не кажучи вже про похмуру привабливість...

Женев'єва обтрусилася цей хід думок, перш ніж він пішов у напрямку, який вона не хотіла досліджувати, і прочистила горло. — Навіщо ти затуляєш дзеркало?

— Думаю, ти заслуговуєш на хвилину, щоб зібратися з думками без сторонніх очей, - сказала Еллін.

У пам'яті Женев'єви промайнув короткий спалах сцени в туалетній кімнаті, і вона здригнулася від думки, що за нею так пильно стежать ті, кого вона не може бачити.

Еллін плеснула в долоні. — Гарзд. Піди, Севіне, переконайся, що батько і Ровін готові в саду. А я приготую їй випити.

Женев'єва підняла брови на цю останню фразу.

Еллін знизала плечима. — Ти виглядаєш так, ніби тобі це потрібно.

Женев'єва точно не збиралася сперечатися. Зібравши спідниці, вона дозволила Еллін відвести її назад до вітальні, а Севін попрямував до вхідних дверей, наспівуючи весільний марш.

— Я досі не можу повірити, що Ровін захотів одружитись на вулиці, - скаржитья Еллін. — Там же холодно.

— Напевно, тому що він хоче мене катувати, - пробурмотіла Женев'єва.

— Ровін не є навмисно жорстоким, - захистила Еллін, хитаючи головою. — А от якби це був Греїв - абсолютно точно. Саме тому йому категорично заборонено бути присутнім на весіллі. Але не хвилюйся надто через сніг. Батько попросив Ремі та Ковіна відкидати його з саду, скільки вони можуть.

— Навіщо? - запитала Женев'єва. запитала Женев'єва. — З усім цим?

— Нокс, - відповіла Еллін з таким виглядом, ніби це було *очевидно*. — Як тільки ти підеш до вітваря, ти повинна пам'ятати, що за кожною твоєю дрібницею можуть спостерігати. І якщо ти покажеш достатньо хорошу виставу, то можеш бути навіть винагороджена за це.

— Нагороджена як? - запитала Женев'єва. здивувалася Женев'єва.

— Технічно є два призи, які ви можете виграти в Полюванні. Перемога в самому Полюванні - це рік свободи, але є також голосування за гравця, який найбільше сподобався глядачам. Переможець отримує титул Фаворита, і Нокс дарує йому річ зі своєї сумнозвісної скарбниці.

Женев'єва нахилила голову. — Що за благо?

Еллін знизала плечима. — Чарівні дрібнички. Коштовності. Рідкісні артефакти. Все, що завгодно. Минулого року Ковіну вдалося виграти - зазвичай це Севін - і він вибрав якийсь безглузде довбане зілля, яке нібито збільшить його...

— Це лайно ще не закінчилося? - пролунав грубий голос навколо них.

Женев'єва обернулася і побачила двох чоловіків, які проштотувалися до вітальні. Чоловік, який говорив, був тим самим, що раніше спостерігав за нею та Ровіном з вершини сходів. Грейв.

Якби Женев'єва мала вгадати, вона б сказала, що Грейв був на два дюйми вищий за Ровіна, з тілом, побудованим з чистих, рельєфних м'язів. У його нижній губі було проколото два обручі з оніксу, а підстрижене волосся було таким же білим, як і в Еллін, з єдиною соболиною смужкою, що пробігала по правому боці. Його сірі очі були лише на один-два відтінки темніші за блідий погляд чоловіка на портреті з совою, який, як тепер зрозуміла Женев'єва, стояв поруч із ним.

— Технічно це день її весілля, Грейв. Може, спробуєш не бути нестерпним мудаком хоча б до півночі? запропонувала Еллін, дістаючи з шафки за баром два кришталеві келихи. Женев'єва кинула на дівчину вдячний погляд.

— Відвали, Еллін. Це лайно, і ти це знаєш.

Грейв звернувся до сестри, хоча його очі залишалися прикутими до Женев'єви таким чином, що їй хотілося втекти і сховатися. — Я не можу повірити, що ти допомагаєш йому з усім цим. Якщо йому вдасться перемогти з *нею*, нам усім кінець.

— А що ти хотів, щоб я зробила? Еллін вистрілила у відповідь. — Розкрити його прикриття перед Ноксом, щоб її вбили?

Женев'єва застигла, коли в очах Грейва промайнув спалах інтриги, але Еллін вже хитала головою.

— Нокс вже розіслав свої запрошення, - попередила Еллін. — Якщо ти зараз скажеш усім, що весілля несправжнє, Нокс буде в люті. Мова йде про щось більше, ніж про одного смертного, Грейв. І більше, ніж твоє відчайдушне прагнення перемогти Ровіна. Але роби, що хочеш.

Женев'єва не була впевнена, що зараз вона так само вдячна за захист Еллін, але аргументів від Грейва більше не було, тож Женев'єва припустила, що все, що сказала його сестра, спрацювало досить добре, щоб заспокоїти його явне бажання вивести її з цієї гри. Принаймні, поки що.

— А тепер віскі чи текілу? Еллін запропонувала Женев'єві. — Грейв? Веллс?

— Текіла, - автоматично відповіла Женев'єва, коли і Грейв, і Веллс відмовилися, віддавши перевагу пляшці, наповненій чимось фіолетовим.

Поки Еллін перебирала скляні графини в буфеті, Грейв перехилився через прилавок, щоб ближче роздивитися Женев'єву.

Він подивився в бік дзеркала, ніби перевіряючи, чи воно повністю закрите, а потім буркнув: — Як саме ти тут опинилася?

— Я приїхала в Енчантру, щоб повернути кореспонденцію, яку твій батько надіслав моїй матері, - сказала вона йому рівним тоном.

Веллс прочистив горло. — Хто твоя мати?

Женев'єва зробила глибокий вдих і піднесла склянку до губ, випивши пекучу рідину одним ковтком, перш ніж відповісти: — Тессі Грімм.

На їхніх обличчях з'явився шок. Потім з дверного отвору почувся тихий свист.

— Я не чув цього імені вже десятки років, - сказав Севін, входячи до кімнати. Потім він перекинув великий палець через плече і оголосив: — Батько сказав, що ми з хвилини на хвилину виведемо вас у сад.

Від його слів Женев'єву охопив приплив адреналіну, і вона простягнула до Еллін свою склянку, мовчки попросивши налити ще. Еллін з посмішкою виконала її прохання.

— І ти сказала, що ти не Офелія? Веллс підтвердив, коли Женев'єва зробила повільніший ковток лікеру, насолоджуючись теплом, що розливалось по її венах.

— Ні, це точно не так, - сказала Женев'єва.

— Як там Тессі? запитав Севін, витягаючи щось з кишені жилета. Червона присоска.

Він вимовив ім'я її матері так, ніби справді знав її, а не тільки її - так, як діти знають дорослих, які спілкуються з батьками достатньо, щоб запам'ятати їхні імена. Ні, Женев'єва усвідомлювала, що всі вони, напевно, колись самі *знали* Тессі Грімм.

— Краще запитати, чому батько знову писав їй? Грейв буркнув.

— Ну, він не зовсім їй писав, - розповіла Женев'єва. — З тих пір, як вона померла. Кілька місяців тому.

Севін відверто витріщився, коли Еллін сховала своє здивування за рукою.

— Що?

Усі повернули голови на звук голосу Баррінгтона. Він виглядав хвацько у строгому темно-фіолетовому костюмі, з жилетом у тон і краваткою з

пейслі. Єдине, що було недоречним, - це вираз спустошення на його обличчі.

Женев'єва здригнулася від звуку, який видав її келих, коли вона поставила його на стільницю і повернулася обличчям до чоловіка. — Вибач, - мовила вона. — Я хотіла сказати про це раніше, але все сталося так швидко і...

— Коли? - запитав він, його фіалкові очі сяяли емоціями, коли він з жахом затулював рукою рот.

— Минулої осені. Якраз перед тим, як... Женев'єва похитала головою, коли її слова обірвалися. — Я можу пояснити пізніше. Після весілля. Думаю, нам з тобою треба поговорити про щось, що не стосується цієї клятої гри.

Баррінгтон на мить заплющив очі, але перш ніж вона встигла ще раз вибачитися, він вже переключив свою увагу на дітей. — Веллс, Севін, ходімо зі мною. Ми збираємося відчинити двері і ворота. Еллін, допоможи Женев'єві з сукнею і проведи її через сніг. Нокс повернеться з хвилини на хвилину.

Еллін обмінялася поглядом із Севіном. — Торгувати?

Севін кивнув сестрі, а потім з похмурою посмішкою перевів погляд на Женев'єву. — Не хвилюйся, ти будеш у надійних руках.

— Ровіну було начхати на наші життя протягом останніх п'ятнадцяти років, і ви всі дійсно збираєтеся взяти участь у цій довбаній містифікації? кинув на них Грейв.

— Забирайся геть, - рявкнув Баррінгтон. — Зараз не час повторювати цю суперечку. І клянуся пеклом, Грейв, тобі краще нічого не розповідати Ноксу про цей шлюб.

— Або що? Грейв насміхався.

— Або це може мати жахливі наслідки для *всієї* родини, - підкреслив Баррінгтон.

Двоє чоловіків дивилися один на одного довгу хвилину, змусивши Женев'єву замислитися, що мав на увазі Баррінгтон. Грейв, на подив Женев'єви, зробив те, що попросив батько, і пішов - хоча й з похмурим обличчям. На ходу він вихопив пляшку лікеру з рук сестри.

— Агов! — Еллін буркнула.

Грейв ковтнув прямо з пляшки у відповідь, коли він та інші один за одним подавали документи.

— Ласкаво просимо в довбану сім'ю, - весело сказав Севін Женев'єві. — Готова чи ні.

СМЕРТЕЛЬНІ ОБІТНИЦІ

Женев'єва відсунула ковдру, що висіла на дзеркалі, щоб востаннє оглянути себе. Востаннє милуючись світлом у своїх очах, перед тим, як присягнути незнайомцю, створеному з темряви.

— Готова? тихо запитав Севін ззаду.

Женев'єва розправила плечі, коли він потягнувся за маленьким шлейфом, що тягнувся ззаду її сукні. Однак перш ніж він встиг його підняти, вона прицмокнула язиком і показала на присоску в його роті.

— Це треба зняти до того, як ти торкнешся цієї сукні, - докоряла вона.

Він скорботно зітхнув, витягнувши цукерку з рота і кинувши її в кришталеву попільничку на барній стійці. Він підняв руки, щоб показати їй, що вони чисті, а потім присів назад і обережно зібрав надлишки цукерок в руки.

— Отже, твій брат хоче мене вбити? запитала Женев'єва.

— Який саме? запитав Севін.

Він знизав плечима, знову випроставшись на повний зріст. — Гадаю, ми всі бажатимемо тобі смерті, коли полювання почнеться. Але нічого з того, що відбувається в межах параметрів Полювання, не можна сприймати надто близько до серця. Ми повинні виконати певну кількість або Нокс подбає про те, щоб нас покарали за недостатній прибуток, коли все закінчиться. Постарайтеся пам'ятати про це, коли побачите нас у найгіршому стані.

Він простягнув згин ліктя, пропонуючи жертву, і вона змусила себе прийняти її.

— І твій виступ починається зараз, - пробурмотів він, проводжаючи її до дверей.

Коли вони вийшли з кімнати і рушили до зовнішнього коридору, в якому тепер було повно дзеркал, яких раніше не було, в повітрі відчувалося сильне напруження, що висмоктувало з нього кисень. Її підбори стукали по мармуровій підлозі - єдиний звук у зловісній тиші будинку. Коли вони дійшли до фойє, Еллін відчинила вхідні двері і махнула їм рукою. Севін міцно тримав Женев'єву під руку, поки їхні черевики хрустіли по свіжому шару льоду надворі. Коли сестри повели її ліворуч від вілли, до кам'яних воріт, що вели на задній двір маєтку, у повітрі здійнявся порив холодного

вітру. Женев'єва знала, що мала б несамовито тремтіти, але десь між текілою та нервами вона відчула, що повністю оніміла.

Еллін постукала в абочні дерев'яні двері, вмуровані в кам'яну стіну, що тягнулася від будинку аж до сріблястої огорожі, яка оточувала територію. З іншого боку почувся брязкіт і скрегіт металевої клямки, перш ніж Веллс відчинив хвіртку і впустив їх трьох всередину.

— Ми можемо зайняти свої місця, - прошепотіла Веллс до Еллін, коли Женев'єва роззявила рота, дивлячись на видовище перед собою.

Оксамитова доріжка кольору шампанського тягнулася від воріт аж до задньої частини будинку, а потім різко повертала ліворуч у сад, оточений такими самими живоплотами, що й лабіринт. По обидва боки доріжки стояли бушелі й бушелі рум'яних і золотих троянд. Між кожною гілкою квітів стояли високі позолочені канделябри. Їхнє полум'я, здавалося, не торкалося холоду.

— Як...? - здивувалася вона, коли Севін поправив її шлейф на килимі позаду неї, перш ніж повернутися до неї, щоб почати вести її до вітара.

— Бути знайомим диявола дає доступ до цілого мішка трюків, - пояснив Севін.

— А також гарний смак, - зазначила вона.

— Ну, ця частина - Ровін, - сказав він їй.

Коли вони дійшли до вигину килима, Женев'єва ледь не задихнулася від побаченого. Сад був приголомшливим, незважаючи на сніг. Можливо, навіть завдяки йому. Живі огорожі були припорошені блискучими шквалами льоду і оточували невеликий майданчик з картатого сіро-білого мармуру. Уздовж огорожі висіли сріблясті решітки, переплетені тими самими колючими лозами, що прикрашали парадну браму Енчантри, яскраво-фіолетові ягоди яких, наче коштовності, стікали з зелені. А перед ґратами було ще більше трояндових кущів і грона запалених свічок.

Коли вони вийшли на освітлену площу, погляд Женев'єви ненадовго зупинився на позолочених стільцях, які були розставлені для братів і сестер Ровіна. Еллін і Веллс сиділи пліч-о-пліч позаду Ремі, який не виглядав так, ніби був присутній за власним бажанням, тоді як Баррінгтон стояв обличчям до них усіх у дальньому кінці площі.

В кінці проходу на неї чекав її майбутній чоловік зі злим блиском у золотих очах.

Ровінгтон Сільвер був видіння в обсидіані на тлі білого снігу та мармуру під їхніми ногами. Його чорний костюм був прикрашений складною однотонною шовковою філігранною вишивкою на пальто і штанах. Все було бездоганно пошито. Його краватка була з золотистого шовку, що підходив до деталей запонок, а також сережок, які зараз звисали з його вух. Навіть волосся було гарно зачесане назад, що здивувало її.

Якщо він був так само вражений її весільним вбранням, то вираз його обличчя не видавав цього. Хоча його погляд злегка затримався на ліфі її

сукні, коли Севін виводив її, знявши її руку зі свого згину і поклавши її в долоню Ровіна, який чекав на неї. Севін охоче залишив її з братом і батьком, зайнявши своє місце поруч з Ремі і залишивши Женев'єву самостійно тримати себе у вертикальному положенні.

Серце калатало в грудях, і вона думала, як довго вона протримається.

— Дихай, - промовив Ровін собі під ніс, ледь-ледь стискаючи її руку, коли батько прочистив горло.

Вона ковтнула повітря, коли Баррінгтон оголосив: — Ми зібралися тут сьогодні, щоб засвідчити союз Ровінгтона Сільвера та Женев'єви Грімм у священній церемонії Aeternitas. Вічного шлюбу.

При згадці про *вічне* Женев'єва затамувала подих.

— Ровін, ми почнемо з тебе. Будь ласка, повторюй за мною, - наказав Баррінгтон. — Я, Ровінгтон Сільвер, пов'язую свою долю з твоєю.

— Я, Ровінгтон Сільвер, пов'язую свою долю з твоєю, - промовив Ровін, його бурштиновий погляд був прикутий до Женев'єви і не відривався, поки він чітко вимовляв кожне слово.

— Моя душа - твоя душа. Моє серце - твоє серце. Моя кров - твоя кров. Назавжди, - закінчив Баррінгтон.

— Моя душа - твоя душа. Моє серце - твоє серце. Моя кров - твоя кров. Назавжди, - сказав їй Ровін.

Це не були страшні клятви на папері. Але Женев'єва відчула, як її шлунок закрутило.

— Тепер, Женев'єво, - підказав Баррінгтон. — Я, Женев'єва Грімм, пов'язую свою долю з твоєю.

Женев'єва відкрила рот, спробувала виштовхнути слова, але язик не слухався. Наскільки вона знала, вона могла зв'язати себе з гіршим кошмаром, ніж Ферроу. Не кажучи вже про те, що слово *—вічно—* було жахливим. Її ніколи не розважало щось довготривале.

— Женев'єва, - м'яко закликав Баррінгтон, вириваючи її з роздумів.

Ровін стійко мовчав.

Женев'єва зробила кілька вдихів, намагаючись зосередитися на укусі зимового повітря, на тому, як від нього обсіпало її тіло камінчиками. Як він змушував її оніміти. Вона може пройти через це. Вона могла грати в їхню гру.

Ровін нахилився, щоб прошепотіти їй на вухо, так, ніби міг точно сказати, про що вона думає. — Не зациклуйся на *вічному*. Ніщо не є посправжньому вічним. Навіть тоді, коли ти цього хочеш.

Тоді Женев'єва прошепотіла: — Я, Женев'єва Грімм, з'єдную свою долю з твоєю.

Ровін підбадьорливо нахилив підборіддя.

— Моя душа - твоя душа. Моє серце - твоє серце. Моя кров - твоя кров. Назавжди, - сказав Баррінгтон.

Вона повторювала слова, намагаючись говорити якомога жвавіше.

—І ви обоє обіцяєте захищати один одного, обирати один одного в хворобі і в здоров'ї, у світлі і в темряві? продовжував Баррінгтон.

—Так, - сказав Ровін, і ці слова прозвучали голосно і чітко.

—Так, - погодилася Женев'єва, перш ніж у неї не витримали нерви.

Посмішка Баррінгтона була настільки щирою, наскільки це було можливо за даних обставин, коли він підвищив голос і оголосив: — Оголошую вас чоловіком і дружиною.

Він перевів погляд на свого сина. — Тепер ти можеш поцілувати свою наречену.

Баррінгтон відійшов, переконавшись, що в полі зору Женев'єви перебуває лише Ровін. Її чоловік.

А потім вона відчула його. Важкі очі диявола.

Прибув Нокс.

Її тіло затремтіло від нервозності, коли вона спробувала відвести погляд від Ровіна, шукаючи, де може бути диявол, але Ровін стиснув її руку, ніби кажучи: — *Зосередься.*

Здавалося, що погляд Нокса тисне на неї з усіх боків, але коли Ровін простягнула руку, щоб постукати пальцем під підборіддям, піднімаючи її обличчя до свого, поки їхні носи майже не торкнулися, ця деталь якось відійшла на задній план у її пам'яті.

Він повільно обійняв її за талію і притягнув її тіло до себе. — Готова?

Вона не була, але все одно кивнула.

— Глибокий вдих, - сказав він.

Вона слухала, як він підійшов ближче і нахилився обличчям донизу, їхні носи злегка торкнулися один одного, і решта світу відійшла на другий план.

А потім його рот опинився на її губах.

Поцілунок, народжений не хтивістю, був всепоглинаючим. Усі думки вилетіли з її голови, коли жар його губ обпik її зсередини. Вона відчула, як він занурив вільну руку в її волосся, плутаючись у заколотих косах, щоб нахилити її обличчя під потрібним йому кутом. Кожен його рух був впевненим, впевненим, і коли він ніжно розтулив губи, щоб поглибити поцілунок, вона без вагань наслідувала його приклад. Його смак наповнював її рот, коли він потроху занурював її назад. Вона інстинктивно потягнулася вгору, щоб схопитися за його біцепси, хоча в цьому не було потреби.

Коли звідкись здалеку пролунав звук свистка, саме тоді, коли вона збиралася провести кінчиком язика по обручу на його губі, Ровін раптом відірвався від неї.

Вона мимоволі видала звук розчарування, коли розплющила очі, її дихання стало поверхневим, коли вона вдивлялася в його обличчя, щоб зрозуміти, що сталося. А потім вона згадала, де вони були. Що вони робили.

Вона пригладила рукою волосся, збентежена тим, що так захопилася. Він, з іншого боку, був у своїй звичайній масці незбагненної незворушності.

Цього разу це було занадто.

Як ти це робиш? їй хотілося кричати. *Робити вигляд, що все це тебе не стосується?*

Хтось з'явився зліва від неї: Баррінгтон.

— Тепер мені потрібні лише ваші підписи, - сказав Баррінгтон, простягаючи перед ними обома товстий шматок жовтуватого пергаменту.

У верхній частині аркуша мерехтливим золотом було написано — *Свідчення про шлюб*. Їхні імена були надруковані під двома порожніми рядками в центрі, а в самому низу стояли два підписи, вже надряпані чорним чорнилом. Севінгтон Сільвер і Еллінгтон Сільвер. Їхні свідки.

Ровін взяв ручку, яку вона не помітила у вільній руці батька, і швидко надряпав власний підпис на порожньому рядку над його ім'ям. Він передав її наступній, і вона, зіщипивши зуби, зробила те саме.

Різким кивком Баррінгтон згорнув сертифікат і повернувся до аудиторії. — Представляю вам містера і місіс Ровінгтон *Сільвер*.

Серед братів і сестер Ровін пролунало кілька вигуків, перш ніж вона почула скрегіт стільців і бурмотіння, схоже на: — Заходьте, бляха, всередину.

Коли решта пішли, задушлива присутність Ноксового погляду зникла, і Женев'єва зітхнула з полегшенням.

— Нокса, мабуть, не буде деякий час, поки він просуватиме наш союз перед своїми покровителями в пеклі. Але ти маєш бути обережнішою, - вилаяв її Ровін, коли вони залишилися наодинці.

— Чого? - запитала вона.

— Про те, щоб показати свої справжні почуття.

Женев'єва відвернулася від нього, коли пролунав бій півночі, що відлунював у саду навколо них. Вона здригнулася від різкого звуку.

Розгладжуючи руками волосся, вона пробурмотіла: — Тепер, коли найдивніший день мого життя закінчився, думаю, настав час...

Її слова обірвалися, коли хвиля виснаження затопила її тіло.

— Женев'єва? підштовхнув Ровін.

Вона подивилася на свої руки і побачила, як її зір почав розпливатися. Гострий, ріжучий біль пронизав її скроні, а за мить перед очима з'явилися маленькі чорні крапки, і вона відчула, як уся магія в її серці витікає з неї.

— *Ровін*, - благала вона. Для чого, вона не була впевнена.

Перед тим, як впасти на землю, вона відчула, як її обійняла пара міцних рук і його глибокий голос пообіцяв: — Я тебе тримаю.

— *Ти демон. Краще б я ніколи тебе не зустрічала. А тепер ти, блядь, згориш.*

*Він кинув сірника, коли вона закричала, але рев полум'я заглушив її крик.
Ніхто ніколи не зможе почути її крики.*

**ВЕСНЯНЕ
РІВНОДЕННЯ**

ПІДСЛУХОВУВАННЯ

Женев'єва прокинулася у вітальні від приглушеної розмови і чогось теплого, що лежало їй на грудях. Туман у голові все ще був густим, і їй знадобилося кілька спроб, щоб розплющити очі і побачити...

широкий, золотистий погляд дивиться прямо на неї.

Женев'єва скрикнула, коли піднялася, змусивши Умбру зіскочити з того місця, де вона згорнулася калачиком на її грудях. Вона провела рукою по шовковому корсету своєї тепер уже завуженої сукні і зморщила ніс, дивлячись на лисицю, яка сама погладжувала себе біля її ніг.

— Цим будинком справді керують тварини, - пробурмотіла Женев'єва, підводячись з ворсистій канапи, на оксамитовій оббивці якої залишився відбиток її тіла. Приглушені голоси, які вона чула раніше, долинали з іншого боку стіни, і її цікавість миттєво розпалилася. Просуваючись вперед, вона притулила вухо до дамаських шпалер, намагаючись розібрати слова. Нічого.

Відсунувши спідницю весільної сукні, вона попрямувала до дверей. Прочинивши їх достатньо широко, щоб визирнути в коридор, вона побачила, що коридор порожній, але голоси вмить стали чіткішими. Умбра вислизнула з відкритого нею клаптика простору і побігла праворуч. Женев'єва пішла за нею, спостерігаючи, як лисиця промчала крізь відкриту арку їдальні і зникла з поля зору. Коли з кімнати долинув гучний стукіт, Женев'єва сповільнила кроки і притиснулася до стіни коридору, нахилившись вперед, щоб непомітно спостерігати за сценою.

— Чому ти влаштовуєш таку істерику, Грейв? поскаржилася Еллін з місця, де вона сиділа в кінці довгого обіднього столу поруч з Веллсом.

— Поглянь на це з іншого боку - вона абсолютно нова людина, яку ти можеш зарізати. Тобі це завжди подобається, - Севін показав на голову столу, витягаючи з рота чергову затяжку в обмін на шматочок зеленого яблука. Він небезпечно відкинувся на задні ніжки стільця, і Женев'єва здивувалася, як це можливо, що він ще не звалився на підлогу.

— Справжнє питання полягає в тому, чи пробачив б Ровін когось із нас за її вбивство, - зазначає Веллс.

— Яка різниця? Він все одно не розмовляє з нами поза Полюванням, - пробурмотів Ремі, стоячи позаду Севіна.

—Тільки не починай, бляха, - попередив Фемільяр голос, змусивши Женев'єву перевести погляд на іншу частину кімнати.

Коли її погляд зупинився на обличчі Ровіна, вона побачила ту саму стоїчну маску, яку він зазвичай носив. Його бурштинові очі були проникливі, але сповнені апатії. Рот роздратовано скривився. Той самий рот, який нещодавно був на її обличчі...

Її кров почала нагріватися на згадку про їхній поцілунок. У неї перехопило подих від шоку від такої вісцеральної реакції, незважаючи на те, що це було нічим іншим, як дуже ретельно продуманим проявом відданості Ровіна їхньому виступу.

Це був навіть не найпристрасніший поцілунок, який я коли-небудь відчувала, переконувала вона себе, заштовхуючи спогад про нього в найтемніший куточок своєї свідомості. Він просто чоловік.

Але це вже було не зовсім так, чи не так?

Він був її чоловіком.

Тепло в її крові змінилося з бажання на щось менш бажане, коли вона знову зосередила свою увагу на сцені перед собою. Женев'єва подивилася на кожного з братів і сестер і відзначила, що ніколи раніше не бачила роботи такої сильної генетики. Вона була впевнена, що знала б, що всі люди в цій кімнаті є родичами, навіть якби зустріла їх окремо, за межами Енчантри.

—А чому б мені не почати? запитав Ремі у Ровіна, його вираз обличчя повністю повторював вираз обличчя його близнюка. —Нокс у пеклі, вигадує, як оголосити про ваш фіктивний шлюб. Думаю, зараз *ідеальний* час, щоб почати.

—Гаразд. Ровін схрестив руки на грудях, відкинувшись на дальню стіну.

—Моє листування між іграми...

—Або його відсутність, - пробурмотіла Еллін Севіну і Веллсу.

— не має відношення до справи, що розглядається, - продовжував Ровін, його слова були рівними, але просякнуті застереженням. —Незалежно від того, чи вирішите ви зосередити свою увагу виключно на вбивстві Женев'єви, чи ні, факт залишається фактом: якщо вона помре, ви покараєте не лише мене - ви покараєте самих себе. Вона - зручний інструмент. Ні більше, ні менше. Якщо я зможу звільнитися, ви всі тільки виграєте.

—Коли ти знайдеш ліки? Грейв загарчав на брата. —*Досить* про ліки. Це, бляха, не реально. Багряна Гниль століттями заражала могутніх демонів. Їхні сім'ї були у такому ж відчаї, як і ми. І що вони знайшли? Нічого. Ми продовжимо грати в Полювання, або наша мати *помре*. Кінець розмови. Сподіваюся, твої нові підлеглі вміють битися.

Навіть зі свого далекого місця Женев'єва могла помітити, що щелепи Ровіна міцно стиснуті. І чомусь той факт, що він не збирався обтяжувати себе спростуванням, розлютив Женев'єву більше, ніж те, що Грейв назвав її —м'ячем і *ланцюгом*.

— Послухайте, ми всі знаємо, чим це все закінчиться, - пролунав хрипкий голос з кутка праворуч від Ровіна, і Женев'єва ледь не злякано зітхнула, побачивши чоловіка серед тіней. У нього було підстрижене чорне волосся і багряні райдужні оболонки очей, які, незважаючи на свій моторошний колір, ледве привернули її увагу. Ні, її зупинила гігантська змія з чорного дерева, що обвила його ногу і тулуб.

Чоловік, якого я бачила, як він різав себе кинджалом?

Це означало б, що вона вперше побачила всіх сімох братів і сестер Сільвер в одному місці. Тому що обговорення її долі тепер було сімейною справою. Вона також здивувалася, усвідомивши, що тільки зараз зрозуміла, що вся їхня розмова велася їхньою рідною мовою, і що Баррінгтон мав рацію - вона майже не помітила перемикання.

— Як все пройде, Ковіне? Ровін подивився на заяву брата з похмурым поглядом в очах.

— Або ти здобудеш ще одну перемогу, і ми тебе більше ніколи не побачимо, або твоя смуга перемог закінчиться, і ти нарешті скуштуєш пекла разом з рештою наших жалюгідних дуп. Так чи інакше, завтрашній маскарад - наш останній шанс бути ввічливими один з одним, тому я пропоную відкласти суперечки і відірватися на вечірці, - заявив Ковін, і поки він говорив, Женев'єва побачила, що не тільки у його слизького улюбленця язик роз'їжджається на частини.

Вона здригнулася.

— Це те, про що ти зараз думаєш? Ровін підняв брову. — Про вечірку?

— Це те, про що я думаю, - відгукнувся Севін.

Ковін знизав плечима. — Чим ще можна насолоджуватися в наших обставинах? За всі ці десятиліття, коли я програвав тобі і Грейву, а Севін вигравав — Фаворита — дев'ять разів з десяти, я встиг полюбити вечірки Пекла і Нокса.

— Ти полюбив спати з демонами, - припустила Еллін, закотивши очі.

Ковін знову знизав плечима. — І це теж.

— Якщо вам від цього стане легше, маленька романтична шарада Ровіна майже напевно вкраде у мене — Фаворита, - співчутливо запропонував Севін. — А це дуже прикро, бо в колекції Нокса є один чудовий кишеньковий годинник, на який я вже давно поклав око. Він нібито може сказати тому, хто його тримає, скільки часу залишилося до того, як він...

— Та заткнулися б ви всі нахуй, - вилаявся Грейв. Севін жбурнув своє яблуко в голову Грейва за те, що той перебив його. Грейв зловив недоїдений фрукт однією рукою і кинув його на землю, а потім повернувся, щоб звернутися безпосередньо до Ровіна. — Сьогодні ти і твоя наречена можете спати спокійно, але як тільки почнеться Полювання, ви не отримаєте від мене ніякого милосердя. Тож раджу тобі прислухатися до поради Ковіна і досхочу насолодитися маскарадом.

Ровін зробив крок до брата, на краєчках його губ грала небезпечна посмішка. — І я не покажу *тобі* ніякого милосердя, якщо ти хоч пальцем торкнешся моєї дружини.

У Женев'єви пробіг дроз по спині.

Ровін обійшов Грейв і попрямував до виходу, змусивши Женев'єву якомога швидше зникнути з поля зору, поки він не впіймав її на підслуховуванні. Коли він дійшов до холу, Женев'єва ледве встигла протиснутися назад до вітальні, її серце все ще калатало так, ніби її спіймали на гарячому.

Коли через кілька хвилин Ровін увірвався у двері, Женев'єва знала дві речі. По-перше, вона не була створена для швидких втеч - їй ніколи не доводилося робити це раніше. А друга - що Ровін знав, що вона весь цей час підслуховувала. Факт, про який свідчив гострий погляд його очей, коли він впився в її розчервонілу шкіру та дивні, стиснуті рухи її дихання на кістлявому ліфі.

Однак, перш ніж він встиг звинуватити її в чомусь, вона запитала: — Чому я знепритомніла?.

— Мій батько підозрює, що твій організм не зміг впоратися з тим, що Нокс заблокував твою магію в поєднанні з магією, яка пов'язує наші життя разом для Полювання, - сказав він їй. — На мить я теж відчув себе жахливо.

— Якого біса Нокс заблокував мою магію?

— Не тільки твої, - запевнив Ровін. — Всіх нас. Під час Полювання наші дні будуть розділені на дві половини. Години полювання і безпечні години. Ми не зможемо користуватися магією в години між північчю і полуднем, бо саме в цей час відбуватиметься Полювання. Починаючи з цього моменту.

— *Бляха*, - проклинала вона.

Це було катастрофічно. У — Фантазії — вона могла проходити через усі рівні без жодного занепокоєння. Ставати невидимою, коли світ навколо неї ставав надто напруженим, завжди було її порятунком і єдиним випадком, коли вона залишалася в безпеці.

— Добре, тоді ти розумієш масштаби ситуації, - схвалив Ровін. — Гадаю, настав час піти до нашої спальні на ніч.

— Що ти маєш на увазі *під нашою* спальнею? - зажадала вона, підвищуючи голос.

Він кинувся вперед, щоб спробувати затулити їй рота долонею, але вона відштовхнула його з виснаженим виглядом.

— Обережно, - похмуро попередила вона. — Я кусаюсь.

Його погляд звузився. — Так, я знаю.

Проте, він підійшов ближче. — Я благаю тебе говорити тихіше. Нокс зараз у пеклі з моїм батьком, але він, швидше за все, буде блукати будинком пізніше сьогодні ввечері, поки вони обговорюватимуть деталі маскараду. Тож які б делікатні почуття ви не відчували щодо спільного проживання в одній кімнаті, вам потрібно переступити через них зараз.

Вона пирхнула. Справа не в тому, що вона була дуже чутливою. Просто вона не хотіла, щоб він був десь у межах чутності, поки вона *спить*. Її кошмари достатньо мучили її, вона не хотіла, щоб він був ще й їхнім свідком.

Вона нахилила до нього ніс. — Ні.

Його золоті очі потемніли. — Я не питав. Не змушуй мене знову кидати тебе через плече. Мені байдуже, як сильно ти кусаєшся.

Щойно ці слова злетіли з його вуст, як хтось увірвався до кімнати. Двоє: Севін і Ковін.

Ковін тоненько свиснув. — Ключе. Нісе.

Севін нахилив голову до Ровіна. — А я думав, що тобі більше до вподоби задихатися.

Женев'єва насмішкувато посміхнулася до Ровіна. — Тепер, коли я готова спробувати. Я хотіла задушити тебе відтоді, як вперше почула твою мову.

Ровін закотив очі, коли Севін поправив його: — Не думаю, що це ти будеш душити, люба.

Женев'єва відчула, що кінчики її вух злегка попеклися від картини, яку викликали в її уяві слова Севіна, але перш ніж вони встигли це помітити, кімнату пронизав темний спалах.

— Я здивований, що ви, двоє голубків, ще не спите, - промурмотів хрипкий голос, коли між ними з'явилася висока постать. — Я думала, що зараз десь зламається узголів'я ліжка.

Навіть якби Женев'єва не впізнала голос, те, як Ровін застиг, побачивши новачка, підказало б їй, хто це був.

Ноксе.

Він був приголомшливий. Як і більшість дияволів. Але навіть за цими стандартами він був винятковим. Його обличчя було сповнене вишуканих кутів і чітких ліній. Його розважливі фіалкові очі були обрамлені густими чорними бровами та віями, його обсидіанове волосся було довшим за її власне і звисало шпилькою вниз по спині. На маківці його голови стирчали два вигнуті роги, і вона одразу впізнала в них його — Диявольську мітку.

— Так швидко повернувся? запитав Ровін у Диявола. — Я думав, що ти до кінця ночі будеш розносити оголошення про наше весілля по всьому Третьому Колу.

Нокс посміхнувся. — Я повернувся лише для того, щоб встановити ще кілька дзеркал для моїх нетерплячих відвідувачів. Всі *дуже* схвильовані вашим весіллям.

— Чудово. Якщо ви нас вибачите, ми з Женев'євою саме збиралися лягати спати, - сказав Ровін, а потім повернувся до Женев'єви і запитав: — Готова, неприємносте?

Він простягнув їй руку, а Нокс вичікувально спостерігав за ним.

Женев'єва сліпуче усміхнулася Ровіну, приймаючи його долоню, що чекала на неї. — Звісно.

В очах Ровіна промайнула іскра чогось, але перш ніж Женев'єва встигла назвати це, вона зникла.

Коли він почав відтягувати її, вона пробурмотіла: — На добраніч.

— Приємно було офіційно познайомитися з вами, міс Грімм, - сказав Нокс на прощання.

Женев'єва зупинилася, щоб озирнутися на Диявола і зустрітися з його фіалковим поглядом, коли вона поправила: — Я *місіс Сільвер*. І я офіційно знайомлюся з *вами* з повною зневагою. Добраніч.

З цими словами вона вивела Ровіна з кімнати.

Коли він почав вести її в інший кінець будинку, він сказав: — Знаєш, небагато смертних були б настільки сміливими, щоб розмовляти з дияволом таким чином.

Вона почала колупатися в нігтях. — Ну, я думаю, що він хоче, щоб я жива була більше, ніж мертва, щоб зіграти у свою маленьку гру, так? То чому я маю тримати язика за зубами?

— Я б навіть не подумав, що ти це вмієш, - пробурмотів Ровін, коли вони підійшли до дверей однієї зі спалень у розписаному портретами крилі вілли. Він штовхнув двері і махнув їй рукою, щоб вона зайшла всередину. — Після вас, *місіс Сільвер*.

ПЕРСТЕНЬ

Женев'єва й Умбра ніяково витріщилися одна на одну, поки Ровін принесла свої речі з коридору. Лисиця сиділа на чорній оксамитовій ковдрі, акуратно заправленій над ліжком Ровін, кінчик пухнастого чорного хвоста тварини хитався з боку в бік.

— Що? - накинулася вона на Фемільяра.

Умбра тільки вухами смикнула.

Відірвавши погляд від кмітливого створіння, Женев'єва обвела поглядом спальню Ровіна, вражена тим, наскільки чистою вона була, і вдячна, що тут не було жодного дзеркала. Не було також вікон чи картин, лише захарашчені стіни з витонченою ліпниною у вигляді рамок для картин на насичених золотистих шпалерах.

Його шафа була величезною - чимось із її мрій - і чудово організованою, її дверцята були пофарбовані під глянцеве чорне дерево і вибиті двома лисицями, що бігли, чиї морди зустрічалися на середньому шві. Єдиним джерелом світла були конічні свічки в бра, що стояли біля ліжка.

І, чорт забирай, ліжка. Це було найбільше ліжка, яке вона коли-небудь бачила. Воно виглядало достатньо великим, щоб на ньому з комфортом могло розміститися щонайменше п'ятеро людей, і Женев'єва почала роздумувати, чи було воно коли-небудь таким. Узголів'я ліжка було так само вигадливо вирізьблене, як і дверцята шафи, деталі переходили на чотири стовпчики, що піднімалися з кожного кута рами з масиву дерева.

Але не мало значення, наскільки величним було ліжка чи наскільки зручним воно виглядало. Вона не збиралася ділити його з ним.

Якраз вчасно, Ровін повернулася з валізами, поставила їх на комод навпроти ліжка і пильно подивилася на неї.

— Скільки речей ти *принесла*? - пробурмотів він.

— Я не терплю критики моїх пакувальних звичок від сестри, і вже точно не збираюся терпіти твоїх, - сказала вона, розстібаючи застібки обох валіз і відкидаючи кришки, притуляючи їх до задньої стінки. — Тобі пощастило, що я взяла *тільки* їх. Якби не ці клятві птахи, я б мала нормальний гардероб.

— Закляття не дозволило б воронам зашкодити тобі, - міркував він.

— Звідки мені було знати? - запитала вона, коли перед її очима знову постала сцена біля Колізею. — Думаю, настав час припинити дискусію про те, що я повинен був чи не повинен був зробити перед тим, як приїхати

сюди. Якщо тільки ти не хочеш провести нашу медову ніч у боротьбі. Вона затріпотіла віями.

— Припини, - наказав він, його голос знизився так, що вона підняла брови. — Повернись.

Вона підперла рукою стегно. — Чому?

— Щоб я міг розшнурувати твій корсет.

Вона зашипіла. — Ти збожеволів? Зовсім ні.

— Тобі *в усьому* треба бути такою складною? - вигукнув він.

— Я не збираюся трахатися з тобою тільки тому, що ми одружені, - стверджувала вона.

Він підняв брову. — Скажи мені, неприємність, яке відношення твоє перевдягання має до того, що ми трахаємося?

Вона витріщилася. — Ти намагаєшся мене роздягнути.

— Я намагаюся позбутися халата, який займає весь простір у цій кімнаті, так, - погодився він.

Вона озирнулася. Він мав рацію. Спідниці сукні займали половину підлоги навколо, не кажучи вже про те, як вони сковували її рухи.

— Я не впевнена, що у мене є нічна сорочка, яка була б доречною перед тобою, - нарешті сказала вона.

Він пирхнув. — Що б у тебе не було, це не буде чимось, чого я не бачив раніше.

— Ненавиджу, коли люди так кажуть, - сказала вона йому. — Це те, чого ти ніколи раніше не бачив. Мене. І я вражаюча.

Він уважно подивився на неї, але більше нічого не прокоментував.

Нарешті вона розсердилася. — Гаразд. Розв'язуй стрічки, але якщо ти хоча б *подумаєш* про те, щоб покласти руки кудись ще...

За мить він опинився прямо перед нею, так близько, що вона відчувала його тепло на кожному сантиметрі відкритої шкіри шиї та плечей.

— Давай прояснимо одну річ, - попередив він, і його очі темніли з кожним словом, яке він говорив. — Я не маю жодного інтересу піднімати на тебе руки, якщо тільки не для того, щоб захистити тебе від шкоди, або тому, що ти сама мене про це попросиш. Зрозуміло?

Вона відвела погляд, видаючи ні до чого не зобов'язуюче бурчання.

— Женев'єва.

Вона надулася й озирнулася на нього.

— Якщо ми збираємося бути партнерами в цій грі разом, це означає, що ми повинні *довіряти* один одному, - підкреслив він.

Вона нахилила ніс догори. — Довіру *треба заслужити*. А що ти зробив, щоб заслужити її у мене? Змусив мене вийти за тебе заміж?

— Я дозволив тобі вийти за мене заміж як рятівний круг, щоб допомогти тобі вижити в цьому місці, - нагадав він. — Це підпадає під те, щоб уберегти тебе від шкоди, як я вже сказав. Щодо останнього - я сказав це, і я мав це на увазі. Це має вселяти довіру вже тим, що це була абсолютна правда,

незалежно від того, хотіли б ви її чути чи ні. Я ніколи не буду брехати, щоб пощадити твої почуття.

— Який же мій чоловік романтик, - різко зауважила Женев'єва, але їй не хотілося визнавати, що він не помилявся. Випадкову жорстокість чесності, можливо, важко почути, але той факт, що він дотримувався своїх слів, викликав щонайменше захоплення.

— Ми можемо перемогти, - сказав він їй. — Я вигравав останні п'ятнадцять років поспіль, тому що, окрім Грейва, мої брати і сестри втомилися від гри. Зараз вони вірять, що ти можеш нарешті стати ключем до їхнього успіху і перервати мою серію перемог. Не доводь, що вони праві.

— Я не збиралася просто перевернутися і померти, якщо ти так думаєш, - сказала вона йому.

— Якщо ви відмовляєтеся мені довіряти, саме це ви і будете робити, - пообіцяв він. — Відтепер кожен намагатиметься зіштовхнути нас один з одним, ізолювати одного з нас, щоб потім вбити. Наша довіра має бути неявною. Ми повинні бути на боці один одного, навіть якщо хтось вважає інакше.

Женев'єва розуміла, чому ця угода може бути шкідливою для них.

— На жаль, востаннє, коли я беззастережно довірилася чоловікові, він розбив мені серце, - сказала йому Женев'єва. — Я не дуже хочу зробити це знову.

— Ця гра не про серця, - сказав їй Ровін, і в його очах промайнуло щось таке, чого вона не змогла прочитати в її одкровенні. — Серцям все одно ніколи не можна довіряти по-справжньому.

Тоді він жестом показав їй, щоб вона повернулася, і його первісне прохання повернулося до неї зараз. Її корсет. Так. Вона мовчки відвернулася від нього, даючи йому доступ до задньої частини сукні.

Почавши повільно тягнути за вузли шнурків на її талії, він продовжив: — Серцями не керують логіка чи вірність. Вони можуть легко зрадити тебе.

Немов на доказ його слів, її серце застукотіло в грудях, коли він торкнувся кінчиками пальців шкіри над її хребтом і послабив корсет.

— А ти не зрадиш? - дивувалася вона, дивлячись на нього через плече. — Зрадити мене? Навіть якщо твоя *сім'я* попросить тебе про це?

Він обійшов навколо неї, простягнув руки, щоб зняти одну з численних каблучок і простягнув її їй на лівій долоні. Вона нахилилася, щоб краще розгледіти камінь онікс, вставлений у товсту срібну стрічку, і помітила унікальний візерунок, вирізаний на його полірованій поверхні. Перстень.

— Вважайте це моїм весільним подарунком, - сказав він, піднімаючи її ліву руку і обережно надягаючи обручку на безіменний палець. Вона була якраз достатньо щільно прилягала. — Я намагався подарувати його тобі раніше. Якщо хтось, хто бажає тобі зла, буде поруч, він попередить тебе. Чим гарячіше стає, тим вони ближче.

Як у гру — гаряче-холодно, в яку ми з Офі раніше грали.

— Зараз дуже холодно, - зауважила вона, дивлячись вниз на мерехтливий чорний камінь.

Куточок його рота піднявся. — Саме так.

— Зазвичай я ніколи не відмовляю чоловікові, який дарує мені коштовності, - вона жестом показала на каблучку, - але ця... потворна.

— Це не повинно бути *модним*. Він розлючено подивився на стелю. — Це має бути корисним. Я пропоную тобв незаперечні докази моїх намірів, а ти стурбована тим, що це не в твоєму смаку?

Вона насміхалася. — Ні, я боюся, що люди подумають, ніби *це я* його вибрала.

— Як принизливо, - вигукнув він.

Вона ковтнула. — Гаразд. Я готова... працювати з тобою. У нас одна мета, так? Зберегти мені життя?

— Правильно, - погодився він. Якщо ми будемо час від часу вдавати з себе романтиків, ти, можливо, навіть виграєш — Фаворитку. Таким чином я отримаю свободу, а ти - подарунок з колекції Нокса. Ти можеш піти з чимось.

— Якщо у нього немає чогось, щоб стерти небажані спогади в цій колекції, мені немає діла до якогось дурнуватою маленького втішного призу. Але я підіграю. Даю слово.

Він схилив голову. — Гадаю, нам доведеться дізнатися, чи варте твоє слово чогось.

— Це коштує набагато більше, ніж моє серце, - пробурмотіла вона.

Він дивився на неї довгим, мовчазним поглядом, і вона знову відчула розчарування від того, що ніколи не могла по-справжньому прочитати його.

Врешті-решт він відкашлявся і пробурмотів: — Тобі, мабуть, треба переодягнутися.

Вона подивилася вниз на себе. — О, так.

Схопивши нічну сорочку зі скрині на комоді, вона попрямувала до ванної кімнати. Зачинившись у величезній кімнаті, оздобленій білим мармуром, вона дозволила весільній сукні затріпотіти на її пишних формах, відкинувши її ногою і замінивши на волошково-блакитний шифон. Рукава нічної сорочки були довгими і пишними, звужувалися на зап'ястях, а потім розширювалися на кінцях. Під грудьми був гарненький шовковий бантик, але квадратний виріз був достатньо глибоким, щоб його не можна було вдягати перед незнайомцем, як вона вже казала раніше.

За винятком того, що він більше не був незнайомцем. Він був її чоловіком. Титул, до якого їй потрібно було звикнути до того часу, як вона знову побачить Нокса.

Повернувшись до спальні, вона завмерла на порозі, а коли побачила, що Ровін теж переодягнувся у весільне вбрання, по тілу пробіг приплив тепла. Тепер він був одягнений в обтягуючу чорну спідню сорочку, матеріал якої

облягав його біцепси і торс, наче друга шкіра. Вона побачила чорнильно-чорні клапті, схожі на клуби диму, що вкривали кожен сантиметр його нових відкритих рук і шиї.

Я хочу простежити їх язиком.

Вона скрикнула від шоку, перш ніж змогла себе зупинити.

Ні, я точно не знаю.

Ровін спантеличено насупився, але Женев'єва уникнула його погляду, коли запитала: — Куди мені це покласти?

Він випнув підборіддя в бік шафи. — Там. Я подбаю про це завтра.

Коли сукня була схована, Женев'єва вийшла з шафи і побачила, що Ровін розділив ліжко по центру купою подушок. Це здавалося безглуздим, враховуючи розмір ліжка, але вона, звісно, не скаржилася. Коли він загасив свічку на своєму боці ліжка, зануривши їх у майже непроглядну темряву, раптовий сплеск адреналіну затопив її вени.

— Не можу повірити, що після всього, що сталося, ти якось примудрився зтягнути мене в своє ліжко, - бурчала вона.

Куточки його губ злегка скривилися, хоча вона була впевнена, що він намагається це приховати.

— То що, тепер ми просто... підемо спати? - запитала вона, коли він підняв куточок ковдри на своєму боці.

Це суперечило всім її інстинктам - залізти до нього в ліжко. Він міг так легко завдати їй шкоди. Їй доводилося спати з багатьма незнайомцями, але ніколи без своєї магії. Однак тут, у його ліжку, вона почувалася в більшій безпеці, ніж будь-де в цьому будинку монстрів.

Погляд Ровін зустрівся з її поглядом. — Є ще щось, чим би ти хотіла зайнятися? Чи сьогоднішній день був недостатньо насиченим?

— Що ж, є ще одна річ, яку нам потрібно вирішити сьогодні ввечері, чи не так? - запитала вона.

— Яка? Він нахилив голову в очікуванні.

І перш ніж вона встигла зупинити слова, що вирвалися з її рота, вона випалила: — Справа в нашому з'єднанні.

На його обличчі промайнув короткий вираз здивування, який швидко змінився на несамовито самовдоволеній. — Я думав, ти сказала, що те, що ми одружені, не означає, що ми збираємося...

— *Я не це мала на увазі*, - поспішила виправити вона. — Я просто мала на увазі - ти ж чула Нокса раніше. Думаєш, він стежить за нами сьогодні? Очікує будь-яких доказів того, що ми...

— У наших спальнях немає дзеркал. Якщо він вирішить шпигувати за нами, то це має бути особисто. І я б це відчув, - запевнив він, відкидаючи ковдру, дозволяючи Умбрі застрибнути на ліжко і згорнутися калачиком на одній з подушок.

Женев'єва скорчила гримасу при думці про те, що їй доведеться ділити ліжко з цією істотою, і вона присягається, що Умбра витріщилася у відповідь.

– Не кажучи вже про те, що докази досить умовні, адже трахатися може будь-хто, - продовжував він, простягнувшись поруч з лисицею, потягнувшись, щоб відкинути голову на складені руки і заплющивши очі. – Емоційний зв'язок - це те, що дає йому ставки для його гри.

– Дуже шкода, - сказала Женев'єва, задуваючи останню свічку, щоб вмотитися на своєму боці ліжка. – Емоційний зв'язок набагато важче підробити.

Цього разу кошмар почався не з пожежі.

Женев'єва стояла у весільній сукні посеред замерзлого озера. Наскільки вона могла бачити, над нею була лише темрява, а під ногами - лід.

– Хочеш потанцювати? - пролунав глибокий голос з-за її спини.

Женев'єва злякано обернулася на голос, звук хрускоту льоду відлунював у замерзлій галявині. Краєм ока вона присягнулася, що бачила тріщину, яка повзла по замерзлій поверхні, але в ту мить, коли вона помітила його, всі думки про безпеку зникли.

– У нас ніколи не було справжнього першого танцю, - сказав Ровін, простягаючи їй руку.

Не вагаючись, вона поклала свою долоню в його долоню, і він закружляв її в легкому вальсі по льоду. Вона притиснулася якомога ближче до тепла його тіла, коли він закружляв її, і була вражена тим, наскільки він був граціозний. Коли їхні рухи сповільнилися до рівномірного погойдування, вона заплющила очі і притулилася обличчям до його плеча.

– Я ціную, що ти мені довіряєш, - сказав він їй, і гул його глибокого голосу вібрував на її щоці. – Я знаю, що це нелегко після всього, що сталося з Ферроу.

Вона закам'яніла, почувши ім'я Ферроу, але чомусь не могла змусити себе відірватися. Коли він знову заговорив, щось на її лівій руці почало дивно теплішати.

– Хоча насправді тобі слід було бути обережнішою, коли ти віддавала своє серце, - продовжив він.

Обручка, зрозуміла вона. Вона розплющила очі й подивилася на місце, де її рука була затиснута в його руці. Огидна срібна каблучка, здавалося, ставала на десять градусів гарячішою з кожним його словом.

Коли вона спробувала відступити, він знову прискорив темп і закрутив її від себе.

– Ровін

Тільки коли вона нарешті перестала обертатися, то побачила, що це був зовсім не Ровін, і раптом холодне повітря навколо неї стало абсолютно палючим.

Лід під їхніми ногами почав тріщати ще більше, павутинням розлітаючись у всі боки, коли він притягнув її до себе.

– Ти одна з них, Женев'єва, - сказав Ферроу, продовжуючи танець. – З тобою весело, але вірити в те, що я або хтось інший з хорошої сім'ї коли-небудь одружиться з такою, як ти, - це просто маячня.

– Відпусти мене, - прошипіла вона на нього, впираючись ногами в землю, щоб зупинити їхнє обертання.

Вона намагалася вирватися з його рук, але він не відпускав, сміючись, коли вона боролася з його обіймами.

– Відпусти мене! - знову закричала вона.

– Зроблю, як тільки отримаю назад те, що ти мені пообіцяла, - сказав їй Ферроу.

А потім він занурив руку їй у груди.

Нерозбірливий крик вирвався з її рота, коли він вирвав її серце з тіла і тримав його між ними. Яскраво-червона кров почала розтікатися по її корсету, коли вона роззявила рота, дивлячись на дірку, яку він зробив у ній.

– Навіщо? Ти ж його навіть не хочеш, - кипіла вона, намагаючись вирвати у нього з рук б'ючий орган.

– Звісно, ні. Але я не дозволю тобі віддати його нікому іншому, - сказав він їй, а потім відштовхнув її.

Вона впала назад, послизнулася на землі і провалилася під лід, коли несамовитий крик вирвався з її горла.

Женев'єва підхопилася в ліжку. Її груди здіймалися, коли вона намагалася віддихатися від кошмару, скроні були мокрими від поту, поки вона намагалася розірвати задушливі ковдри, що обплутали її кінцівки. Вона розгублено озирнулася в темряві, намагаючись згадати, де вона знаходиться.

Вона перевела погляд на бік ліжка Ровіна.

Він лежав спиною до неї, притиснувшись до краю настільки, наскільки це було можливо, щоб не впасти. Його голова була вкрита однією з подушок, і вона подумала, чи не намагався він несвідомо заблокувати шум, який вона видавала уві сні.

Принаймні він не прокинувся, подумала вона.

Чого не можна сказати про Умбру.

Женев'єва підстрибнула, коли нарешті помітила лисицю, яка повністю прокинулася і не кліпала очима з того місця, де вона все ще лежала, згорнувшись калачиком.

Женев'єва повернулася спиною до Фемільяра і вмостилася на подушці, все ще зсунувши ковдру до пояса, чекаючи, поки її тіло охолоне.

Ферроу помилялася в одному. Хтось таки одружився з нею. Але це було зовсім не те весілля, яке вона собі уявляла.

Відчувши, що куточки очей пощипує, вона вчепилася кулаками в простирадла, зціпивши зуби, поки не зупинила зрадницькі сльози. Вона не хотіла плакати. Не тут.

Їй належало зіграти в диявольську гру. І цього разу вона не збиралася йти, поки не переможе.

ПОЗОЛОЧЕНА ЗДОБИЧ

Женев'єва прокинулася від того, що сніговий барс накинувся на ліжко. Вона випустила пронизливий крик, намагаючись втекти від величезного котячого і... скотився прямо з краю матраца.

Біль від удару об підлогу так і не з'явився, тому що за секунду до удару все її тіло зникло.

Вона повернулася у твердий стан, відчуваючи полегшення від того, що до неї повернулася магія. Піднявши голову, вона побачила темні очі леопарда, що визирали з-за краю ліжка, вуха, притиснуті до голови, а хвіст у передчутті махав хвостом.

— Сапфір, *поруч*, - наказав голос Еллін зарослому коту звідкись з іншого кінця кімнати.

За мить інша дівчинка з'явилася біля ліжка Женев'єви, і вираз її обличчя не був таким жалогідним, як Женев'єва вважала за потрібне.

— Ти міцно спиш, - сказала Еллін. — Я не знала, що ще спробувати.

Женев'єва схопилася на ноги, відкидаючи ногою постільну білизну, що сповзла з ліжка разом з нею. — Що ти намагалася зробити в першу чергу?

Еллін знизала плечима. — Я стукала.

Женев'єва підперла рукою стегно. — Скільки разів?

— Один раз.

Женев'єва блиснула очима.

— Тобі доведеться навчитися бути більш пильним під час Полювання, - це все, що Еллін запропонувала замість вибачень. І, на жаль, вона мала рацію. Раніше Женев'єві ніколи не доводилося турбуватися про те, що вона міцно спить. Щоразу, коли її інстинкти відчували, що вона в небезпеці, вона тренувала себе просто зникати. За винятком минулої ночі, вона зазвичай навіть не прокидалася від своїх кошмарів. Вона терпіла їх, доки сонячне світло не сходило за обрій, або ж вирішувала не спати взагалі.

Женев'єва пирхнула і потерла очі, намагаючись прогнати сонливість, яка все ще не давала їй прокинутися під час дрімоти. Кімната навколо неї була все ще темною, без вікон чи природного світла, яке могло б підказати їй, котра година дня. Ровіна та Умбри теж ніде не було видно.

— Котра година? - запитала вона.

— Пів на п'яту, - відповіла Еллін, чухаючи Фемільяра за пухнастими білими вухами, від чого кіт наповнив кімнату своїм муркотінням.

— Я проспала більше дванадцяти годин? Женев'єва роззявила рота. — Чому Ровін не розбудив мене?

— Він був категорично налаштований дати тобі відпочити.

Еллін знизала плечима. — Щось про те, що тобі потрібно більше, оскільки ти смертна і все таке. Чесно кажучи, я здивована, що ти не прокинувся, коли прибув оркестр і Севін з Ковіном вирішили забрати їхні труби.

— Вони трубачі? здивувалася Женев'єва.

— Ні.

Женев'єва зловила себе на тому, що посміхається.

— Частина мене сподівається, що ти зможеш витримати перший раунд, хоча б тому, що я знову залишуся наодинці з цими ідіотами, - пробурчав Еллін.

— Я зворушена, - сухо сказала Женев'єва.

Еллін лише посміхнулася, піднявши руку і зробивши розмашистий жест у повітрі кімнати. Женев'єва з трепетом спостерігала, як свічки в бра спалахнули, а по її шкірі пройшло відчуття тріскучої сили, наче статична електрика. Це відчуття було дуже близьким до того, що вона відчула, коли Ровін вперше відчинив входні двері Енчантри.

— Вогонь? запитала Женев'єва. — Ви всі вмієте це робити?

— Світло, - поправила Еллін. — І ні. Я єдина Світлий Мара в сім'ї.

Женев'єва відклала цю інформацію на потім. — Що робить Ровін...?

— Ровін, Велліс і Ремі - Тіньові Привиди. Сила кожної Марі має тенденцію змінюватися, оскільки ми можемо успадкувати будь-яку кількість речей від наших демонічних батьків, - сказала Еллін, зневажливо махнувши рукою, ніби ця тема була надто нудною, щоб продовжувати обговорення. Але Женев'єва картала себе за те, що досі не дізналася про них більше. — Час починати готуватися. Маскарад почнеться за півтори години, і Ровін попросив мене допомогти тобі вдягнутися, поки він та інші допоможуть батькові підготуватися до прибуття всіх гостей, але мені теж треба підготуватися, ти ж знаєш.

Женев'єва вже збиралася запитати, чому Еллін має їй допомагати, коли помітила сукню, що висіла на дверях спальні. Це була найскладніша сукня, яку вона коли-небудь бачила - набагато складніша, ніж її весільна сукня, і навіть пишніша, ніж на балах Марді Гра у неї вдома.

Еллін терпляче чекала, поки Женев'єва роздягнеться до спідньої білизни, перш ніж допомогти їй увійти в сукню. Ліф був виготовлений з чистого золотистого шовку, його кістляві панелі звужувалися до точки на талії в непристойно улесливому вирізі, перш ніж поступитися місцем шарам пишних спідниць. Еллін затягнула шнурки корсета так, що Женев'єва майже не могла дихати, але ефект був вартий нестачі кисню: квадратний виріз демонстрував скандальний обсяг її ідеально пишних грудей. Товсті бретелі корсета зав'язувалися бантами на плечах - деталь, яку

вона не могла не обожнювати, хоча саме вишите вручну анатомічне серце з блискучих діамантів і перлів зробило сукню справжнім шедевром.

Грушоподібні дорогоцінні камені виходили з центру серця, розсипаючись по ліфу та спідницях, створюючи враження, ніби серце розривається на тисячі крапельок мерехтливої чорної крові. Женев'єва покрутилася, перевіряючи, як легко рухаються спідниці. Як повітря.

— Він мав рацію. Тобі *дуже* личить золото, - сказала Еллін, відійшовши назад, щоб помилуватися сукнею.

Женев'єва відкрила рот, щоб запитати, хто *це*, але Еллін вже йшла далі.

— Пам'ятай - полювання починається опівночі. Як тільки воно почнеться, ти офіційно існуєш для *їхньої* розваги, - попередила Еллін. — Я пропоную тобі розслабитися під час вечірки і насолодитися останніми веселощами, які у тебе можуть бути.

Женев'єва здригнулася.

Еллін зітхнула. — Я боюся, що Ровін не підготував тебе до наслідків спільної гри - перемоги чи поразки. Для всіх учасників.

— Через твою матір? Ось для чого все це, так? Щоб врятувати її від Багряної Гнилі? сказала Женев'єва.

— Все набагато складніше, - сказала Еллін. — Але це не твоя проблема. Ти насправді не є частиною сім'ї.

Женев'єва здригнулася, ніби Еллін дала їй ляпаса, хоча Еллін, здавалося, не помітила. Не те, щоб Женев'єва думала чи хотіла інакше, але вона не думала, що такі слова можуть не зачепити глибоко. За винятком Ровіна, було зрозуміло, що для всіх присутніх вона була тут зайвим матеріалом. Не мало значення, що Севін вів її під вінець. Що Еллін допомогла одягнути її і захистила від братів. Чи те, що Баррінгтон був такий непохитний у своєму бажанні пощадити її. З її досвіду, безсмертні вміли змусити вас відчувати, що вони співпереживають, прив'язані, навіть якщо їхні серця насправді були зроблені з непробивного каменю.

Женев'єва вважала, що це необхідний механізм для подолання труднощів, коли бачиш, як життя і смерть приходять і зникають у своєму нескінченному існуванні. Втім, це було гарним нагадуванням про те, чому вона любила бути такою смертною. Їй подобалося відчувати все так інтенсивно. Ну, майже все. Вона, звичайно, могла б обійтися без розбитого серця.

— Після того, як ти закінчиш збиратися, мій батько попросив, щоб ти зустрілася з ним у його кабінеті, - сказала Еллін, вириваючи Женев'єву з її роздумів. — Але не забудьте бути в бальній залі о шостій. Нокс сердиться, коли хтось запізнюється. Він любить, коли хтось запізнюється.

Еллін закотила очі на цю останню фразу, коли розвернулася, щоб піти, пропустивши свою Знайомку в коридор попереду себе.

Залишившись на самоті, Женев'єва помітила в кутку матраца срібну подарункову коробку, якої раніше не бачила, а поруч - пару рукавичок

довжиною до ліктя. На коробці лежав фіолетовий конверт зі срібною сургучевою печаткою лицьовою стороною догори, і Женев'єва завагалася.

Востаннє, коли я відкривала такий спокусливий лист...

Однак, коли вона нарешті взяла конверт і перегорнула його, то побачила, що цього разу він був адресований їй. Точніше, адресований *місіс Сілвер*.

Вона просунула ніготь під клапан, щоб зламати печатку, і витягла товстий чорний пергамент, що лежав усередині. Там було три речення та ім'я, надряпане блискучим сріблястим чорнилом посередині сторінки.

Ваш чоловік просив золото. Я просив маску.

Я думаю, що це буде досить доречно.

Ноксе.

Вона відкинула листа вбік і підняла кришку скриньки, щоб відкрити маску, яка лежала під нею. Почуття страху, що охопило її при погляді на неї, ледь не змусило її задихнутися.

Заєць.

Диявол одягнув її, як блискучу, позолочену *здобич*.

Женев'єва не очікувала, що вийде з кімнати Ровіна до натовпу людей.

Щойно вона відчинила двері, як до неї одразу ж повернулася група фігур у масках, одягнених у пишні шати. Це моторошно нагадало їй ворон.

Хтось ззаду вигукнув: — *Це, мабуть, вона. Наречена.*

Усі вони трималися за щось схоже на ручні дзеркала, а також за різні бульбашкові коктейлі.

Одна з фігур, одягнена в сукню з пір'я з маскою павича, прикріпленою до верхньої половини обличчя, підняла задзеркала і попросила: — Покажи мені наречену.

Коли зображення Женев'єви в реальному часі з'явилося на поверхні дзеркала, всі ахнули. У тому числі й сама Женев'єва.

Тоді ще одна з фігур ступила крок уперед, насунувшись на неї, і він пильно розглядав її, ніби вона була зразком комахи, якого він ніколи раніше не бачив. Його маска була яскраво-кобальтово-синьою, такого ж кольору, як і його скептичний погляд та решта костюма-трійки. На відміну від її костюма зайця чи павича, темою його ансамблю, здавалося, була... людина в масці.

Обручка Ровін раптом почала нагріватися, і вона в шоці подивилася на свій палець.

— Ти не схожа на когось такого особливого, - насміхався чоловік у синьому.

Женев'єва покрутила каблучку на пальці. — Знаєш, я щойно подумала про тебе те саме.

Здавалося, його це розважало, він схрестив руки на грудях і нахилив голову до неї. — Чому ми повинні ставити на тебе?

Женев'єва зневажливо скривила губу. — Краще запитати, чому мені має бути не байдуже, робиш ти це чи ні?

Його посмішка стала жорсткішою. Перстень ставав гарячішим.

— Хіба ти не хочеш виграти Фаворита? - запитав він.

Женев'єва хихикнула. — Навіщо мені справляти враження на купку розбещених виродків, яким нема чого робити, окрім як спостерігати, як сім'я розриває один одного на шматки?

— О, вона балакуча, - подумав хтось із рогами оленя, прикріпленими до голови.

— Я думаю, що Ровінгтон хотів би когось більш... тихого, - відповів хтось інший.

Женев'єва мало не розсміялася. *Він би точно це зробив.*

— Смертні, - сказав чоловік, презирливо закотивши очі. — Ти думаєш, що хтось із нас дбає про свою моральну вищість настільки, щоб сприйняти щось із твоїх слів як образу? Якби ти прожив достатньо довго, то побачив би, що не існує такого поняття, як розбещеність чи святість - лише творчі способи провести час.

Навколо них пролунало кілька тостів.

— Тоді я залишу вас у спокої, - сказала вона, намагаючись пройти повз них. — Насолоджуйтеся своїм безглуздим вічним існуванням.

Чоловік відсунувся на крок, щоб перегорудити їй шлях. Перстень тепер палав.

Перш ніж Женев'єва встигла огризнутися, він простягнув руку і штовхнув її до стіни. Її плечі та попереk боляче відскочили від твердої поверхні, але все, що вона змогла зробити, - це різко вдихнути в щоді, намагаючись відновити рівновагу.

— Обережно, Седрику, - попередив павич. — Нокс уб'є тебе, якщо ти зіпсуєш йому гру.

— Я ж не збираюся її калічити, - сказав Седрик із глузливою посмішкою.

— Я просто хочу побачити, на що вона здатна. У мене таке відчуття, що її внесок буде жалюгідним.

Жалюгідний. Знову це слово. Вона збрала всі свої сили, щоб не кинутися на нього.

Натомість вона пішла геть. Відмовившись дарувати натовпу задоволення спостерігати за тим, як вона хвилюється. Вона була впевнена, що вони досить скоро отримають достатньо цього в грі.

— Гей, я з тобою ще не закінчив, - гукнув Седрик, кинувшись за нею. — Послухай, можливо, ми почали не з тієї ноти. У мене є пропозиція для тебе, і я хотів би переконатися, що ти не будеш марною тратою часу.

— Мені це не цікаво, - сказала вона, продовжуючи йти далі, не дивлячись на нього.

—Хіба ти не хочеш принаймні знати, що це таке? - наполягав він. —Я можу зробити нас обох багатими. Ну, я вже багатий. Значить, ще *багатшим*.

—Якщо ти не підеш, я закричу, - весело пригрозила вона.

—Ти можеш зупинитися хоча б на секунду?

—Ровін! - кричала вона. — Там якийсь дивний чоловік *турбує!*

Седрік ляснув її долонею по роті ззаду.

Вона відкрила щелепу і щосили впилася зубами в чутливу плоть між його великим і вказівним пальцями.

—Ти маленька *сучка!*— Седрік завив, намагаючись струсити її, але вона лише міцніше вчепилася в нього.

Коли йому нарешті вдалося відштовхнути її, вона розвернулася, щоб ще раз клацнути на нього зубами. —Тримайся до біса подалі від мене, або наступного разу я точно влучу в *кістку*.

Відходячи, вона подивилася на перстень Ровіна на своїй руці і провела по ньому подушечкою великого пальця. З кожним її кроком ставало холодніше.

Коли Женев'єва дісталася кабінету Баррінгтона, до початку маскараду залишалось менше години.

У тьмяній, освітленій свічками кімнаті було досить прохолодно, від чого по спині пробіг дроз, поки очі звикали до темряви. Аромати дерева, тютюну та старих книг вразили її за мить до гіркого запаху обвугленого... чогось.

Її руки затремтіли від сили, яку вона відчула, що вона вливається в кімнату звідкись ззаду. Окинувши поглядом книжкові шафи за письмовим столом у центрі кабінету, вона знайшла джерело дивної енергії. Великий, бездонний портал.

Здавалося, що поверхня порталу рябить, наче вертикальний басейн з чорною водою. Женев'єва була настільки захоплена і схвильована таємничою безоднею, що не помітила Баррінгтона, поки він не відкашлявся.

—Женев'єва, - тихо привітався Баррінгтон, стоячи біля однієї з книжкових шаф. —Проходьте. Сідай.

Вона підійшла до шкіряного крісла перед столом, вместилася на підлокітнику і залишила сукню акуратно розвішаною збоку. Вона не хотіла занадто сильно м'яти матеріал.

—Ти виглядаєш чудово, - сказав він їй, але в його тоні безпомилково відчувався смуток. — У тебе очі Тессі. Принаймні, такі, які були у неї, коли я вперше зустрів її.

Бо щойно некромант завершив ритуал успадкування своєї магії, як теплий блакитний колір, з яким народжувалися жінки в її родині, перетворився на крижаний відтінок синього. Синій Грімм.

Будучи молодшою сестрою Офелії, Женев'єва ніколи не думала про те, щоб перейняти примарні райдужки, якими все життя володіла її мати. Грімм Блю не пасував до її кольору обличчя та волосся, як це було в Офі.

— Ти теж маєш її рішучість, - сказав Баррінгтон, повертаючи її увагу до себе.

— Офелія назвала б це впертістю, - пробурмотіла Женев'єва.

Він спробував посміхнутися, але цей жест видався йому майже болочим.

Такт.

— Що сталося? - нарешті вимовив він.

Хоча її власні запитання ледве стримувалися в горлі, Женев'єва знала, що з його запитань можна було б почати. — Мій батько трапився. Ми дізналися, що він знову увійшов до Фантазми, а там є такий рівень... Шахрайство. Наслідком програшу було вбивство людини, яку ти любив найбільше, і він...

Баррінгтон вчепився в бильця стільця, ледве стримуючи лють, що виривалася з нього, коли він прогарчав: — Він ще живий? Габріель?

— Ми з Офелією не впевнені. І ніхто з нас не хоче більше шукати...

— Я знайду його, - кипів Баррінгтон. — Я завжди знав, що цей виродок стане її смертю. Йї не слід було входити у Фантазму. Ось чому ми...

Він обірвав себе, стиснувши губи.

— Розкажи мені, - благала Женев'єва. — Розкажи мені все. Я хочу знати, *мушу* знати, що сталося, що зробило її такою, якою вона була. Чому вона ніколи...

Кохала мене?

Ні, це не так. Тессі Грімм, безумовно, любила обох своїх доньок. По-своєму.

Можливо, просто я могла стати ким завгодно, чим завгодно, і вона все одно не відчувала б до мене того, що відчувала до Офі? Це було ближче.

— Я прийшла сюди, бо шукала іншу сім'ю, подібну до моєї, - розповіла вона. — Я думала... Я сподівалася, що ти можеш бути некромантом. І якщо у вас є діти, принаймні двоє, я могла б знайти когось, хто відчуває себе так само загубленим, як і я. Моя мати *нічого* мені не розповідала. Вона була такою суворою з Офелією, але такою байдужою до мене. Нам обом було важко зібрати себе до купи, коли мами не стало.

Баррінгтон довго мовчав. Потім.

— Ми з Тессі познайомилися, коли я виконував роботу для Нокса. Мені була потрібна кров некроманта.

Серце Женев'єви закалатало. Вона нарешті збиралася дізнатися щось про минуле своєї матері.

— Я був у Новому Орлеані, коли Нокс доручив мені це завдання, і я чув про сім'ю Грімм через спільних знайомих. Твоя мати ще не отримала свою магію, але її родовід був важливим. І вона була рада допомогти. Твоя бабуся, мабуть, розлютилася б, почувши, що вона допомагає диявольському знайомому. Але Тессі була дикою та імпульсивною.

— Моя мати? Женев'єва підняла брову. — Дика та імпульсивна?

Баррінгтон кивнув. — Це правда. Саме тому ми так добре ладнали, особливо на початку. Ми швидко стали близькими друзями. На нас чекає ціле десятиліття пригод, в які ми ще не встигли потрапити. Після Полювання, можливо. Чому б тобі не поставити свої найнагальніші питання зараз?

— Що стало причиною вашого розриву? Чому вона потрапила у Фантазму? Ти знаєш що-небудь про медальйон, який вона носила? Ти колись носила такий самий.

Женев'єва сягнула рукою в потаємну складку своєї сукні і витягла фотографію. Баррінгтон ковтнув, коли вона передала його, його кінчики пальців ледь вхопилися за край ніжного паперу, наче він міг випадково зіпсувати єдиний доказ того, що їхня дружба колись існувала.

— Це була остання фотографія, яку ми зробили разом, - прошепотів він. — Наш розрив почався через те, що вона хотіла вступити до Фантомасу. Її навчання некромантиці було майже завершено, але вона все ще не отримала свою магію. Проте вона наполягала на тому, щоб взяти участь у цьому клятому конкурсі. Як я вже казав, Тессі, яку я знав, могла бути імпульсивною. Але після того, як вона отримала свою магію... і свій медальйон... я не здивуюся, якщо вона змінилася.

— Знаєш, чому її медальйон був таким особливим? У тебе був такий самий? І чому ти більше не носиш свій? запитала Женев'єва.

— Та, яку я носила, не була особливою. Принаймні, не таким, як у твоєї матері. Що ти знаєш про замки для душ?

— Душевні замки? повторила Женев'єва, вперше відчувши цей термін на смак.

— Це зачаровані артефакти, створені для того, щоб збирати та утримувати душі. Лише деякі істоти вміють їх кувати. Чари можуть бути накладені на будь-який предмет, хоча медальйони використовуються досить часто. Медальйон, який я ношу на фотографії, мені позичив Нокс, коли я закінчувала роботу для нього. Але медальйон твоєї матері був зовсім іншим. Він був оповитий магією, якої я ніколи раніше не бачив, і вона була впевнена, що в ньому міститься щось неймовірно потужне, щось згубне.

— Наскільки катастрофічно? Женев'єва натиснула.

Баррінгтон знизав плечима.

— Вона нічого не могла пояснити, це було більше схоже на відчуття. Вона сказала, що твоя бабуся відчувала те ж саме. Не дивно, що вона стала суворою з твоєю сестрою, щоб підготувати її до цього тягаря. Вона називала

це великою відповідальністю. Востаннє, коли я бачила її, навіть коли вона збиралася кинутися у Фантазму, вона говорила про те, якою цілеспрямованою їй доведеться бути зі своєю першою дитиною. Як їй доведеться готувати її до того дня, коли вона отримає медальйон.

Женев'єва, звісно, знала, що сталося з Офелією та її медальйоном. Як це призвело до спадщини її сестри. Її долю. Вона не назвала б це катастрофою.

Або, можливо, так і було, за мірками її матері. Звільнення Принца Диявола, ймовірно, було катастрофічним за мірками більшості людей.

Але ці люди не знали Салема. Або, принаймні, не мали його прихильності.

—Твоя мати любила тебе, Женев'єво, - нарешті знову заговорив Баррінгтон. —Я можу сказати тобі це з упевненістю. Якщо вона і нехтувала тобою, то лише через те, що тяжіло над нею ще задовго до твого народження.

Женев'єва опустила погляд на свої руки, мовчки кивнувши.

—Але, - продовжує Баррінгтон, - це не означає, що вам не можна злитися на неї за це зараз. Навіть якщо вона пішла. Вам дозволено відчувати цю злість.

Женев'єва знову перевела погляд на нього.

—Іноді батьки роблять жахливі помилки. І ми нічого не можемо зробити, щоб їх виправити, - прошепотів він їй. —Найменше, що ми можемо зробити, це дозволити тобі злитися стільки, скільки тобі потрібно.

—Дякую, - щиро сказала вона йому. Їй не потрібен був його дозвіл, щоб відчути це, але все одно було приємно.

—Мої діти не будуть легковажити тобою в Полюванні, - сказав він, змінюючи тему. —Але я бачу в тобі так багато від Тессі. Ви з Ровіном можете перемогти. Але ти маєш довіряти йому. Не дозволяй іншим залізти тобі в голову. Остерігайся Грейва. На його боці груба сила і рішучість. І Ковіна теж. Ремі і Веллс тихі, але розумні. Еллін не безжальна, але не здається легко - спостерігайте за нею до самого кінця. А Севін... Севін непередбачуваний.

Женев'єва закарбувала в пам'яті якомога більше цієї інформації, перш ніж встати і попрямувати до дверей. Перед самим виходом вона зупинилася і озирнулася.

—Ти коли-небудь думав про те, щоб піти і знайти її?

—Так.

—Чому ти цього не зробив? - запитала вона.

Тиша.

Потім: —Іноді я думаю, що краще не гнатися за речами. Іноді все, що ми можемо зробити, це відпустити їх і сподіватися, що вони повернуться самі.

Коли Женев'єва виходила з траурної тиші кімнати, вона знала, що така річ ніколи не буде для неї достатньо хорошою. Вона завжди хотіла, щоб її знайшли. Скільки б разів вона не тікала.

ВАС СЕРДЕЧНО ЗАПРОШУЮТЬ НА ЩОРІЧНИЙ МАСКАРАД НОКСА

Пекельна паща відчиняється рівно о шостій і зачиняється о дванадцятій п'ять. | Будь-хто, хто залишиться в Енчантрі після цього терміну, буде вбитий на місці.

ПОЛЮВАННЯ

Ставки починаються з однієї тисячі монет Душі. | Усі ставки на Чемпіона, Першого Мисливця та Першого Вибулого повинні бути зроблені до півночі на Маскараді. | Ставки на Фінальну Двійку, Найбільше Вбивств та Фаворита можуть бути зроблені протягом перших шести раундів, але повинні бути зафіксовані до початку сьомого раунду. Фаворита буде оголошено перед фінальним раундом. | Після того, як Мисливський клинок вибере Мисливця на початку кожного раунду, Мисливець обирає, в яку версію гри він хотів би зіграти. Безпечні години починаються рівно через дванадцять годин після цього. | Весь моніторинг буде здійснюватися за допомогою одностороннього дзеркала, що надається разом із цим запрошенням. Після завершення Полювання дзеркала необхідно повернути до маєтку Ноксіум.

КАТЕГОРІЇ СТАВОК

Чемпіон!
Перший мисливець
Перші усунуті
Фінал два
Більшість вбиває.
Улюбленець

ГРАВЦІ

Чинний чемпіон: Ровінгтон Сільвер
Грейвінгтон Сільвер
Ковінгтон Сільвер
Ремінгтон Сільвер
Севінгтон Сільвер
Веллінгтон Сільвер
Еллінгтон Сільвер

НАРЕЧЕНА

Як і було обіцяно, цьогорічне Полювання має особливий сюрприз. Ровінгтон Сілвер та Женев'єва Грімм виголосили свої обітниці, і вона стане його напарницею у Полюванні. Тому всі ставки, зроблені на цю пару, будуть подвоєні. Скоригуйте свої стратегії відповідно. Якщо Ровінгтон здобуде свою шістдесятую перемогу поспіль, це буде його останнє Полювання. Звісно, востаннє, коли один з наших улюблених Срібних братів і сестер намагався використати шлюбну лазівку, все закінчилося не дуже добре, чи не так?

У НІЧ
ВЕСНЯНОГО
РІВНОДЕННЯ

МАСКАРАД

Енчантра сяяла.

Коли дзвони пробили шосту, Женев'єва увійшла до бальної зали з роззявленим від подиву ротом. Повітря навколо неї було наповнене плаваючими кулями світла, схожими на мерехтливих світлячків, що підкреслювалося тим, що в кожному кутку кімнати були величезні позолочені дзеркала, через які світло здавалося нескінченним. Високо над її головою по периметру стелі кімнати тягнулися шовкові стрічки, які збиралися в єдину точку в центрі, де повільно оберталася сфера з сяючих кульок.

Гості в масках стояли на балконі, спостерігаючи за тими, хто вже танцював внизу, і виючи від п'яного сміху. Танцмайданчик був переповнений жвавими людьми, які перервали свої плітки і випивку, щоб подивитися, як вона проходить повз них. Оркестр грав мерехтливий вальс, мелодії якого пливли в повітрі, наче бульбашки шампанського - Женев'єва помітила, що воно витікає з фонтану в іншому кінці залу. Вона попрямувала до вітрини з напоями, жадаючи екстазу, який, як вона знала, був на дні кількох келихів золотистого, шипучого вина. Зазвичай вона зупиняла себе після одного-двох келихів, але сьогодні вона знала, що повинна прислухатися до поради Еллін і повеселитися.

Крім того, мало що вона вмiла краще, ніж насолоджуватися гарною вечіркою.

— Пішов ти, Севінгтон Сільвер, це *не так*, - прогарчала Еллін, коли Женев'єва випила свій перший келих і запхала до рота стиглу полуницю.

Погляд Женев'єви перекинувся на Еллін, Севіна та Ковіна, що тулилися за кілька футів від неї. Їхні ансамблі, що не дивно, були такими ж вигадливими, як і її, якщо не більш складними. У Севіна була маска срібного вовка. Ковіна - вражаючу змію, її багряна луска мала такий самий відтінок багряного, як і його та Севінові очі. А маска Елліна була...

— Дивись, якраз вчасно - неупереджена думка третьої сторони, - зауважив Севін, помітивши Женев'єву, звичної льодяникової палички в його устах цього разу не було.

Севін закрутив два пальці в напрямку Женев'єви, манячи її до себе.

Женев'єва вихилила ще два келихи шампанського, перш ніж підійти з цікавим — Так?.

Ковін тоненько свиснув, роздивляючись її з ніг до голови. — Ти виглядаєш *надзвичайно вишукано*, кролику.

— Обережно, Ковіне. Незважаючи на чарівне маскування, до мене дійшли чутки, що наша нова сестра кусається, - пробурчав Севін.

— Чутки, як завжди, правдиві, - підтвердила Женев'єва, перш ніж зробити ще один ковток зі свого келиха.

— Щасливчик Ровін, - пробурмотів Ковін з посмішкою, і раптом за спиною Женев'єви пролунав шепіт.

Її погляд зупинився на трьох глядачах позаду неї, всі вони були одягнені, як лебеді, і тримали в руках такі ж окуляри, як і натовп біля кімнати Ровіна раніше. Слова — *Ровін*, — *наречена* — і — *укуси* — виділялися з їхньої розмови, коли вони дивилися між нею і дзеркалами в своїх руках.

— Завжди спостерігаю, - нагадала Еллін собі під ніс.

Цього разу Женев'єва зробила довший ковток.

— Нам потрібно, щоб ти дещо з'ясувала, - сказав Ковін Женев'єві. — Чи можете ви сказати нам, що, на твою думку, може бути зображено на масці Еллін?

Насправді Женев'єва не могла. Майстерність виготовлення маски різко контрастувала з чудовою сріблястою сукнею, яку носила Еллін. Це була якась тварина - це було ясно. Істота, яку можна було описати лише як щось середнє між божевільним ведмедем і домашнім котом.

— Вона сама його зробила, якщо ти не помітила, - сказав Севін після деякого мовчання Женев'єви, намагаючись приховати посмішку за кулаком, вдаючи, що кашляє.

— Це має бути Сапфір, і ви обидва це знаєте, - прошипіла Еллін. — Не дай Боже, щоб у мене були якісь хобі, окрім трахання, бійок чи вечірок, як у всіх вас!

— Можливо, ви захочете переглянути можливість зробити декоративно-прикладне мистецтво одним з них, - підсумував Севін.

— Де в біса Веллс? загарчала Еллін.

— Ні, ти ж знаєш правила - близнюки не мають права вирішального голосу, - сказав їй Ковін.

Еллін все одно пішла геть.

Женев'єва підняла брови. — Зачекай, Еллін і Веллс...

— Так, - втрутився Севін, перш ніж вона встигла вимовити слово — *близнюки*. Вона лише через мить зрозуміла, що він перервав її, бо це питання здалося б підозрілим будь-кому з відвідувачів вечірки, хто підслуховував би їхню розмову. — Гаразд, піду знайду вампірів. У мене закінчилися лохи.

Коли він пішов, Женев'єва неспокійно підвелася на ноги, залишившись наодинці з Ковіном.

— Тож, - Ковін окинув її багряним поглядом, - у тебе вже є улюбленець серед моїх братів і сестер?

— З ким би з вас я зараз не розмовляла, - сказала вона йому.

Ковін посміхнувся. — Принаймні, у тебе є почуття гумору.

Перш ніж Женев'єва встигла ще щось сказати, хтось назвав ім'я Ковіна, і він, навіть не попрощавшись, пішов геть.

Манери, мабуть, втрачене мистецтво в пеклі, подумала вона, швидко відполірувавши обидва келихи і викинувши їх на тацю офіціанта, що проходив повз. Вона підійшла до вежі з шампанським, наповнила ще один келих, а потім повернулася до кімнати, щоб пошукати серед натовпу.

Де він?

— Шукаєш когось?

Женев'єва обернулася, щоб побачити обличчя, яке шукала, але не чоловіка.

Ремі був одягнений у золотистий костюм, рукави якого були засукані до ліктів. Незважаючи на лисячу маску, вона знала, що це був Ремі, а не Ровін, як через відсутність пірсингу, так і через те, що Ремі здавався їй набагато менш навмисним у своєму зовнішньому вигляді, ніж його брат-близнюк. Волосся Ровін завжди було ретельно розпатлане, кожна деталь його вбрання продумана і вишукана - дуже схоже на її власний стиль. Тим часом волосся Ремі явно було розчесане пальцями, а його сорочка була напіврозстебнута, без запонок і краватки.

— Хочеш потанцювати? запропонував Ремі, піднявши руку на запрошення.

Женев'єва завагалася, в її голові промайнув кошмар з минулої ночі. Вона неуважно простягнула руку, щоб погратися з каблучкою на лівій руці, і коли кінчики її пальців торкнулися холодного, фактурного металу, вона здивовано подивилася вниз і побачила перстень Ровіна.

Вона звикла до того, що перстень там, а тепер, мабуть, звикла і до того, що його не вистачає. Але принаймні їй знову було з чим вовтузитися. А також щось, що підказувало їй, що наміри Ремі мають бути досить невинними, якщо врахувати, що гурт залишився холодним.

— Щось не так? запитала Ремі.

Женев'єва похитала головою і нарешті поклала свою руку в його руку, дозволивши йому вести себе до танцмайданчика, поки вона відкидала образи жакливого сну на задній план своєї свідомості. Ремі повів її у простому, кружляючому вальсі серед інших пар, і вона подумала, що це іронія долі, що вона приїхала в цю країну, сподіваючись саме на такий момент. Вродливого залицяльника, який затанцює її до заціпеніння, а потім відведе на побачення в потаємний куточок позолоченої кімнати.

Але Енчантра була зроблена не з золота. Лише з безжального срібла.

— Мені дуже шкода, - сказав він їй. — За все.

Вона озирнулася на натовп глядачів, на чарівні дзеркала в їхніх руках. — Я не розумію, про що ти, Ремі. Я дружина Ровіна. Немає більше місця, де б я хотіла бути.

— Справді?

Женев'єва підняла на нього очі. — Чому ти розмовляєш зі мною, Ремі?

— Хіба я не повинен? - дивувався він, вправно викручуючи її однією рукою.

— Роби, що хочеш. Але після нашої першої зустрічі я не думала, що ти *захочеш* цього, - зауважила вона, коли він почав зтягувати її назад.

І тут, через його плече, вона побачила чоловіка, якого шукала.

Ровін був схожий на лезо темряви, що розсікає осяйний бальний зал, коли він сканував натовп. Вона помітила, що його костюм має позолочене серце, вишите бісером на лівій груді піджака, подібно до деталей її власної сукні, і пирхнула від такого підтексту.

Золоте серце? Будь ласка.

Навіть під маскою лисиці з оніксу вона знала, що в ту мить погляд Ровіна знайшов її та Ремі. Однак він не підійшов, як вона очікувала. Він лише схрестив руки і притулився плечем до однієї з колон, що підтримували балкон в глибині кімнати, пильно спостерігаючи, як вона і його близнюк продовжували танцювати.

— Чи була б ти щаслива познайомитися з кимось, кого незабаром доведеться вбити? пробурмотів Ремі, повертаючи увагу до їхньої розмови.

— Ти завжди можеш спробувати *не* вбивати мене, - солодко сказала вона.

— У Полюванні немає милосердя, - сказав він їй. — Але це не означає, що я не відчуваю смутку за тобою.

Женев'єва зупинила їхні кроки і висмикнула свою руку з його хватки. — Якщо ти кажеш, *що жалієш* мене...

— Хіба вам не шкода миші, що потрапила в пастку? - сказав він, але вираз його обличчя був таким же апатичним, як і раніше.

— Можеш тримати свою жалість при собі, - сплюнула вона.

Ремі відкрив рот, щоб сказати ще щось, коли втрутився глибокий голос.

— Гадаю, тепер моя черга танцювати з дружиною.

Вони з Ремі в тандемі повернули голови в бік Ровіна, і Женев'єва була шокована, відчувши, яке полегшення охопило її від його раптової присутності.

Ремі махнув рукою в бік Женев'єви. — Вона вся твоя.

Ровін обмінявся незбагненим поглядом з братом, коли той підхопив Женев'єву на руки і поніс її геть. Ровін притиснув її до себе, і музика перетворилася на щось чарівне, її темп повільно наростав, поки вони подорожували бальною залою.

Світ навколо них повільно розпливався, а Женев'єва інстинктивно йшла за його кроками, думками перебуваючи десь дуже далеко.

— Що він тобі сказав? запитав Ровін, його різкий тон прорізався крізь її думки.

Женев'єва підняла на нього очі, а потім перевела погляд на танцпол навколо них. Всі інші пари зупинилися, щоб подивитися на них.

— Нічого страшного, - нарешті сказала вона йому.

Він суворо подивився на неї. — Якщо він тебе засмутив, я думаю, тобі важливо пам'ятати, що мій обов'язок, як твого чоловіка, захищати твою честь.

Іншими словами, для їхньої аудиторії була дуже важлива оптика, що він заступається за неї. От тільки Женев'єва наразі не була зацікавлена в тому, щоб створювати ще більше фальшивого нарративу на основі реальних почуттів, які вона відчувала. Не тоді, коли на неї дивилося стільки очей.

Вона відійшла від нього, коли пісня, під яку вони танцювали, нарешті закінчилася. — Мені потрібно ще випити.

Ровін зітхнув, схопив її за руку і потягнув з танцмайданчика, натовп без вагань розступився, коли він повів її назад, де стояли закуски. Коли він відійшов, щоб взяти зі столу ще один келих шампанського для неї, група глядачів у масках захоплено привітала його, і Женев'єва спостерігала, як одна з них сміливо підморгнула йому, коли він вирвався з їхньої розмови, щоб повернутися до неї.

— Здається, у тебе з'явився шанувальник, - прошепотіла Женев'єва, не звертаючи уваги на свербіж, який раптом почав повзти по її шкірі.

— Одна з багатьох, - сказав він їй, навіть не озирнувшись.

Женев'єва прищокнула язиком. — Вони, мабуть, всі так розчаровані нашим нещодавнім весіллям.

Він посміхнувся. — Тому що істоти Пекла з найбільшою повагою ставляться до святості шлюбних обітниць?

Зрозумів. Що нагадало їй...

— Для балу, який влаштовує диявол, я, звичайно, очікувала більшої розпусти. Як тільки вона промовила ці слова, вона піднесла свій келих до губ, показуючи власним прикладом.

— Обережніше з бажаннями, - застеріг Ровін, дивлячись, як вона допиває напій. — Наш байстрюк-господар ще не прибув...

Як по команді, все світло в кімнаті враз згасло. Музика на задньому фоні почала грати щось більш зловісне, ніж раніше, і Женев'єва приготувалася до появи диявола.

У Фантазмі їй доводилося мати справу з дияволами, але перебувати з ними в одній кімнаті було чимось таким, до чого ніколи не можна було звикнути. Здавалося, вони займали так багато місця в будь-якій кімнаті, яку займали, ніби їхня сила висмоктувала з неї повітря. Попередження про те, що незалежно від того, наскільки доброзичливими вони здаються, вони все одно можуть знищити вас за допомогою однієї лише думки.

— Ласкаво просимо, шановні гості.

Тріскучий голос Нокса пролунав у принишклому бальному залі звідкись, звідки вона не могла бачити. — Як завжди, тим з вас, хто робить мій маскарад своєю єдиною щорічною екскурсією на цю лінійну площину з Потойбіччя, я щиро дякую.

Був короткий спалах світла; потім кулі повільно запалали навколо них, але цього разу їхнє сяйво було карміновим. Женев'єва із захопленням спостерігала, як кімната перетворюється. Ліжка з дзеркальними узголів'ями, оточені прозорими фіранками, що створювали ілюзію усамітнення, замінили столи навколо танцмайданчика. Дзеркальні кулі, зроблені з тисяч крихітних шматочків вермілю, почали кружляти зі стелі вгору серед червоних куль, розкидаючи підморгуючі крапки світла в усі боки. Штори на підв'язках з важким свистом опустилися на вікна, затуливши собою місячне сяйво і занутивши все в насінневу темряву, а скрипки оркестру перейшли на чуттєве крещендо.

Речі, що з'являються з повітря, не були чимось новим для Женев'єви, особливо після того, як вона провела час із Салемом, але те, як Енчантра перетворилася з мерехтливого святкування на зморшкувату інтрижку прямо на її очах, було захоплюючим. Швидше за все, це сталося через шампанське, яке потрапило в її організм, наповнюючи її вени чистим екстазом, але вона воліла б не надто перейматися цим питанням.

Вона спостерігала, як пари, тріо, *квартети* прямували до ліжок - деякі навіть не доходячи до них, падали на підлогу - і її шкіра поколювалася від звуків їхніх стогонів, що приєднувалися до оркестру. Ніхто ніколи не торкався її так розкуто, але тепер вона відчула, що *жадає* цього. Вона була впевнена, що це компліменти шампанському в її організмі.

Саме тоді повз неї пройшов офіціант, балансуючи на таці з сяючими рожевими коктейлями, і її охопила миттєва потреба з'їсти те, що було в тих келихах.

— *Женев'єва, зачекай*, - наказав Ровін.

Але вона цього не зробила, продираючись крізь натовп відвідувачів у масках за офіціантом, наче метелик, що женеться за полум'ям.

Голос Нокса знову почав лунати по всій кімнаті. — Зазвичай ми починаємо наш вечір в Енчантрі з тосту за всю родину Сільверів за ще один цікавий рік Полювання. Однак сьогодні я радий нарешті представити особливе доповнення до цього річної гри.

Женев'єва ледве звернула увагу на слова диявола, коли підкликала офіціанта, жадібно поцупивши з таці один з неоноворожевих коктейлів.

— Вперше в Полюванні грає команда з двох осіб. Наш чинний чемпіон несподівано одружився з прекрасною маленькою *смертною*. І я знаю, що ви всі до смерті хотіли з нею познайомитися.

Кімната почала гудіти від перешіптувань, а Женев'єва хихикнула, притискаючи до губ прохолодний обідок свого нового келиха. Терпкий лікер мав смак цитрусових і ягід.

Ням-ням.

— А тепер, - оголосив диявол, голос якого все ще невиразно долинав звідкись здалеку, - сама місіс Ровінгтон Сільвер...

Висока постать раптом зблиснула прямо перед Женев'євою, великий прожектор спалахнув над головою, змусивши її здригнутися і розбризкати рожеву рідину на спідниці та на мармурову плитку під її ногами. Каблучка Ровіна була схожа на розплавлену лаву на її руці.

— *Бляха*, - вигукнула вона, дивлячись на свою руку крізь надто яскраве світло, що падало зверху.

— Який злий рот, - промурмотів Нокс. — Не хвилюйся, я про це подбаю.

Він клацнув пальцями, і пляма - як і її напій - миттєво зникла.

— Я цього хотіла, - скаржилася вона.

— У мене є дещо краще, - сказав він, знову клацнувши пальцями, і в його руці з'явилася флейта з чимось фіолетовим і шипучим. — Спробуй це.

Інстинкти кричали їй, щоб вона відкинула пропозицію, розвернулася і повернулася до Ровіна. Її першою реакцією, коли мова йшла про дияволів, завжди була втеча. Але, можливо, саме алкоголь, що вже був у її організмі, змусив її відчайдушно спробувати.

— Що це? - нарешті запитала вона, взявши склянку і понюхавши її.

— Маракуйя, - сказав він їй. — Моя улюблена.

— Я ніколи її не коштувала.

— Тоді спробуй, - переконував він. — Лише один ковток.

Вона звузила очі.

— Я *наполягаю*, - промовив він крізь зуби.

Вона пила.

Надзвичайно.

Вона хотіла долити решту, але Нокс прищмокнув язиком. — Ах, ах, ах, ах. Ми повинні випити за твоїх колег-гравців.

Він жестом показав їй на підборіддя, і вона обернулася, щоб побачити, як Баррінгтон веде свою сім'ю - без Ровіна - до кола світла. Їхні обличчя були старанно затуманені, схильні до апатії, за винятком Севіна, який виглядав розваженим, дивлячись на напій у її руці.

Вона відкрила рот, щоб запитати, де Ровін, раптова потреба побачити його спалахнула в ній, але перш ніж вона змогла вимовити слова, вона відчула статичне тепло його присутності, що наближалось ззаду.

— Рухайся, - сказав він їй на вухо, коли почав вести її до решти своєї родини.

За мить келихи шампанського з'явилися в руках у всіх присутніх, коли Нокс оголосив: — Я пропоную тост за ще один жвавий сезон полювання і здоровий рік для дорогої Віри.

При згадці імені їхньої матері Грейв розтрощив келих у кулаці, від чого на землю полетіли бризки чорної крові та бульбашки, а Еллін підійшла ближче, щоб покласти йому на руку заспокійливу долоню. Ремі та Веллс навіть не потурбувалися поглянути на сцену, тоді як Севін та Ковин обмінялися важкими поглядами.

Нокс підняв свій келих догори, і гості по всьому бальному залу повторили його жест. Дзенькіт келихів прокотився кімнатою, коли кожен із Сільверів зробив звичний ковток шампанського. За винятком Грейва, який вже виривався з освітленого кола.

Женев'єва нахилила свою склянку назад і відполірувала її одним рухом.

Злизавши останню краплю з губ, вона зиркнула на Ровіна, який, як вона тепер зрозуміла, кипів від ледь стримуваної люті поруч з нею. Вона здивовано насупила брови, намагаючись зрозуміти, що може бути не так, але на ньому не було жодної волосинки, яка б не була на своєму місці. Навіть шампанське в його руці виглядало абсолютно апетитно тільки це було вже не шампанське. Це була та сама яскраво-фіолетова рідина, яку дав їй Нокс.

— Що сталося, Ровін? Не подобається смак маракуї? Нокс посміхнувся. — Я просто хотів переконатися, що ви з новоспеченою нареченою добре провели цей вечір. Адже медовий місяць закінчиться, як тільки годинник проб'є північ.

У Женев'єви паморочилося в голові, і вона не могла збагнути, до чого тут диявол, коли Ровін жбурнув свій недопитий коктейль в офіціанта, що проходив повз, а потім безцеремонно обхопив Женев'єву за талію і потягнув її через танцмайданчик.

— З тобою все гаразд? - запитала вона, коли він підвів її до зовнішнього периметру кімнати. Він виглядав так, ніби йому було дуже боляче.

— Добре, - промовив він крізь зуби, що звучало зовсім не переконливо, але він лише міцніше притиснув її до себе і продовжував йти.

Вона відчувала вражаючі м'язи його біцепса, де вона трималася за його руку, як за рятівний круг, намагаючись не спіткнутися, і перш ніж вона змогла зупинити себе, вона стиснула його руку. Він від несподіванки перескочив крок, його очі ковзнули вниз до її очей. Музика навколо них почала переходити в щось набагато більш... інтимне, і вона відчула, що притискається ближче до його боку, коли їхні кроки сповільнилися, щоб відповідати їй. Кожен сантиметр її шкіри, що був вкритий сукнею, раптом відчув себе занадто гарячим, і у неї виникло первісне бажання зірвати задушливу клітку сукні тут і зараз. Зуби почали боліти, а в роті хотілося чогось, чого вона не могла точно визначити, але форма цього чогось страшенно нагадувала його ім'я.

Бажання йшло звідкись зсередини, розтікаючись по венах, поки не захопило весь її організм, і вона ледве могла думати про щось, окрім *нього*.

— Ти повинна боротися з цим, - благав він, його голос був густим від... хіті?

Цього не могло бути, і все ж, коли вона зазирнула йому в очі, то побачила, що його зіниці майже повністю поглинули золото райдужної оболонки.

— Ми повинні з цим боротися, - знову пробурмотів він.

Коли вона побачила, як сильно він стискає щелепи, як напружено намагається утримати дихання в грудях, вона зрозуміла, що не тільки вона божеволіє. — Я не хочу з цим боротися.

— Бляха, - прошипів він. — Я теж.

СКАНДАЛЬНІ СПРАВИ

Женев'єва не чинила жодного опору, коли Ровін повів їх у тінь прихованого куточка під великими сходами. Коли він притиснув її спиною до стіни, на її вустах не було готового протесту, лише стогін, коли її оголена шкіра боліла від його дотику.

Його стогін у відповідь наповнив її відчайдушним бажанням, змусивши соски болісно затвердіти під корсетом, коли його руки почали блукати по її руках, стягнувши рукавички і скинувши їх на підлогу, перш ніж перейти до вигинів її стегон. Кінчики його пальців досліджували її ліф, доки подушечки великих пальців не почали смачно ковзати по матеріалу, що прикривав тугі бутони, які прагнули його уваги. Її стегна мимоволі подалися вперед, притискаючись до нього і викликаючи низький гул насолоди в його горлі.

За мить щось інше почало пестити її шкіру, заплутуючись у волоссі. Щось прохолодне і легке, як пір'їнка, що вібрало від сили. Його тіні.

Її очі заплющилися, коли одне з вусиків ніжно обхопило горло, а його теплі губи притиснулися до нижньої частини щелепи, від чого по спині пробіг дроз.

Так, так, так. Це те, чого мені не вистачало. Задоволення. Пристрасті. Сексу.

Її власні руки були нічим у порівнянні з теплом його рук, їхньою силою, тим, як вони...

раптово зникли.

Женев'єва застогнала на знак протесту, розплющивши очі і побачивши, як його тіні розчиняються навколо них, коли він знову насунув маску на очі. Їхні груди здіймалися від важкого дихання, яке вони не могли стримати.

— Чому ти зупинився? - поскаржилася вона, її голос, сповнений хтивості, був невпізнаним. — Мені байдуже, що люди бачать.

— Ми не збираємося грати в його гру, - прогарчав він, коли почав відступати.

— Що ти маєш на увазі? Я думала, що це саме те, що ми повинні...

— Не полювання. *Це.* Він накачав нас наркотиками. Маракуйя. Якщо ми піддамося, можуть пройти години, перш ніж магія дозволить нам зупинитися, - похмуро сказав він їй.

Женев'єва знала, що він не мав на увазі, що ідея бути пристрасно закутаними одне в одного так довго прозвучить настільки привабливо, як вона прозвучала.

— Ти справді намагаєшся стверджувати, що можеш протриматися годинами? - запитала вона.

— Трясця твоїй матері, - пробурчав Ровін, закотивши очі до стелі, ніби закликаючи вищу силу дати йому силу волі, якої у неї, очевидно, не вистачало. Озирнувшись на неї, він наказав: — Тримайся подалі від Нокса і вишивки. *І не йди за мною.*

За мить він розтанув у тіні і зник з поля зору. Якщо вона думала, що нитка бажання, яка прив'язувала її до нього, ослабне, щойно він зникне, вона глибоко помилилася. Насправді, здавалося, стало тільки *гірше*. Потреба знайти посилювалася, аж поки вона не відчула, що може повністю розгубитися за його відсутності.

Поправляючи сукню, вона знову поринула у вечірку. За ті кілька хвилин, що вони відволіклися, пристрасні на балу посилювалися. І під запалом вона мала на увазі звуки насолоди, що долинали з-за розсунутих штор на ліжках, і скреготіння пар на танцмайданчику. Усе це лише посилювало муки її власної нереалізованої похоті.

Скануючи натовп у пошуках Ровіна, вона помітила кількох його братів і сестер у компрометуючих позах. Ровін лежав на спині на одному з ліжок, штори були розсунуті, а дві жінки перекинулися через його талію, задовольняючи його в тандемі. В іншому місці вона майже не впізнала Беллса, чиє обличчя практично поглинав чоловік з яскраво-синім волоссям, а жінка, що стояла між ними навколішки, задовольняла їх обох одночасно. Еллін сиділа на колінах чоловіка, який годував її полуницею.

— Він пішов нагору.

Женев'єва повернула голову праворуч і побачила Севіна, який притулювся до стіни біля підніжжя сходів, потягуючи зі склянки густу червону рідину.

Кров.

— Медовий місяць вже закінчився? Він нахилив до неї голову з кривою посмішкою.

— Ні, якщо мені є що сказати, - пробурмотіла Женев'єва собі під ніс. Але до Севіна вона звернулася з питанням: — Хіба ти не збираєшся взяти участь у... святкуванні? Здається, це твій тип вечірок.

— Моя колишня тут. Тому я сумую, - відповів він.

Женев'єва підняла брови. З усіх братів і сестер Ровіна Севін мав найбільшу чарівність. Не кажучи вже про його *зовнішність*, і її дуже здивувало, що він був на такому заході, як квіточка на стіні. Вона хотіла сказати те ж саме, але очі Севіна стали скляними, так само, як у Баррінгтона, коли його розум поринув у минуле. Вона була рада залишити його зануреним у свої думки.

Коли вона піднялася на верхню сходинку, то виявила на сходовому майданчику другого поверху зовсім іншу низку скандальних справ.

Вампіри.

Куди б Женев'єва не подивилася, всюди були скупчення ікластих паранормальних істот, які лизали шиї, стегна, груди одне одного. Багряні плями капали зі слідів від проколів, що пронизували їхню шкіру, і Женев'єва спостерігала, як вони змінювали один одного, п'ючи то з ран своїх партнерів, то з-поміж їхніх ніг.

Я, мабуть, трохи не в курсі, подумала вона, коли її погляд зачепився за сусідню пару.

Одна з жінок крутила Фемільяр на вигляд льодяник навколо грудей своєї партнерки, а потім нахилилася вперед, щоб злизати липкий червоний слід цукру, який він залишив після себе. От тільки... Женев'єва була майже впевнена, що льодяники зроблені зовсім не з цукру.

— Гарненький маленький кролик, - промурмотіла жінка, помітивши Женев'єву, а її партнер продовжував пестити її груди. — Хочеш спробувати? У нас є ще багато інших, якщо тобі цікаво.

Женев'єва не була впевнена, про які саме льодяники говорила жінка, але вирішила, що треба йти далі, поки не з'ясує. Під'їзд був вигнутий, як півмісяць, а з балкона, заграбованого поручнями, відкривався чудовий краєвид на вечірку внизу. Вона рушила далі в широкий коридор, де вперше зустріла Еллін і Севіна. По обидва боки коридору розташовувалися по п'ять кімнат, а в самому кінці були закриті двостулкові двері.

У першій кімнаті вона побачила пару, яка шматувала простиратла з ліжка, якого не було в кімнаті, коли вона досліджувала її напередодні, але яке точно відповідало ліжкам, які Нокс придбав внизу. За другими дверима вона побачила повномасштабну оргію, а на скронях у неї виступив піт.

Третя кімната виявилася напрочуд порожньою, а в четвертій вона знайшла...

Ровін.

І він був абсолютно не самотній.

Він лежав біля узголів'я ліжка. Його піджак від костюма був кинутий на підлогу разом з лисячою маскою. Сорочка була наполовину розстебнута і відкривала більше чорнила його татуювань на чітко окреслених м'язах живота і грудних клітинах. Ліворуч від нього стояла жінка, яка... прив'язувала його зап'ястя до бильця ліжка.

Обличчя Женев'єви спалахнуло.

Навіть на тлі *прив'язаного до ліжка* Ровіна, жінка сама по собі вражала уяву. Кінчики її пальців були прикрашені тим, що Женев'єва могла описати лише як кігті, а кінці її довгого воронячого волосся були зроблені з танцюючих помаранчевих *язиків полум'я*. Полум'я також горіло в центрі її темних райдужних оболонки, мерехтячи між помаранчевим і синім.

І її обличчя. Її маску або теж викинули, або вона взагалі не потурбувалася про неї, за що Женев'єва не могла її звинувачувати. Не тоді, коли вона володіла такою красою, через яку чоловіки починали війни.

Королева пекла.

Женев'єва відчула укол несправедливих ревнощів, коли жінка відійшла від своєї роботи і запитала Ровін: — Досить туго?

Женев'єва відкашлялася.

Погляд Ровіна кинувся в її бік.

— Женев'єва, - гаркнув він.

— Любий, я вдома, - сухо сказала Женев'єва, схрестивши руки на грудях.

Жінка з цікавістю глянула між ними, перш ніж на її обличчі з'явилося впізнавання. — Ви дружина.

— Поки що, - сказала Женев'єва в той самий час, коли Ровін відповів: — Так.

Жінка відкинула голову назад у обеззброюючому сміху.

— *Йди геть*, - кипів Ровін. Але він говорив не до Женев'єви.

Жінка знову посміхнулася. — Ви впевнені?

— Так, - буркнув він, наче йому було боляче вимовляти це слово. — Я можу впоратися з нею.

— Дякую, що врятував мене від Севіна, - сказала вона йому і, проходячи повз Женев'єву, прошепотіла: — Покажи йому пекло.

— Не хвилюйся, - сказав Ровін, сяючи, коли двері за нею зачинилися. — Хіба я не казав тобі не йти за мною?

— І ти справді подумав, що саме сьогодні я раптом почну поводитися як зразкова дівчинка? — відрубала вона.

Його рот стиснувся у вузьку лінію.

— Але я думаю, що більш нагальним питанням тут є те, що *зі мною* не так? - продовжила вона.

Він простягнув вільну руку і почав тягнути за вузол. — Ти повинна бути більш конкретною.

Вона насупилася. — Ти покинув мене, щоб прийти сюди з кимось іншим для якоїсь сексуальної гри, в яку я щойно влізла...

— А хто сказав, що ми займалися чимось *сексуальним*? Ровін засміявся. — Це маракуйя затуманила твій розум. Саме тому я залишив тебе внизу.

Що він мав на увазі, що це не було сексуально? Його просто прив'язувала до бильця ліжка найвродливіша жінка, яку Женев'єва коли-небудь бачила.

— Гвен лише намагалася допомогти мені триматися подалі від тебе, - стверджував Ровін, закінчуючи розв'язувати вузол і підводячись з ліжка. — Я мав би здогадатися, що ти прийдеш за мною, адже я спеціально просив тебе цього не робити.

Коли він підійшов ближче, його погляд опустився вниз і затримався на її губах, і тепло знову пронизало її серце, змусивши повністю забути свій гнів

і будь-яку точку, яку кожен з них намагався донести. Тепер вона думала лише про те, як це - знову поцілувати його. Щоб його тіні огортали її, коли вона проводила язиком по татуюваннях на його грудях і животі.

— Я нічого не могла вдіяти, - прошепотіла вона, роблячи крок ближче до нього. — Я хочу цього.

Він застиг на місці, і лише важке здихання в грудях свідчило про те, що її близькість хоч якось на нього вплинула. — Чого ти хочеш? Знову ж таки, будь більш конкретною. Тут за нами ніхто не спостерігає, тож, будь ласка, не стримуйся.

Тепло миттєво розлилося по її щоках. У неї було багато коханців, але жоден з них ніколи не просив її сказати, чого вона хоче.

— Я хочу знати, як це - цілувати тебе, коли це не просто для годиться, - сказала вона йому.

— Поцілунок, як невинно, - насміхався він, проводячи поглядом по її рум'яних щоках. — Але невинність - це не те, що я шукаю сьогодні ввечері. Повертайся на вечірку.

Вона насміхалася. — Я не *невинна*. Я маю великий досвід.

Він скептично підняв брову. — Проблема, я підозрюю, що єдине, з чим ти маєш досвід - це *солоденьке*. А я ніколи не буду таким.

Вона зморщила носа, дивлячись на нього. — Припини називати мене *проблемою*.

— То не створюй її.

— Або ти можеш просто приєднатися до мене, щоб викликати це, - проспівала вона.

Вона бачила момент, коли його рішучість нарешті зламалася, і перш ніж вона встигла моргнути, він опинився перед нею, а вусики його тіней м'яко штовхали її назад до стіни.

— Гіпотетично, якщо ми це зробимо, це буде не більше, ніж *трах*, - сказав він їй, його бурштинові очі майже світилися від бажання.

— Я не впевнена, що ти можеш вважати це лише сексом, коли ми *одружені*, - міркувала вона, її слова перехоплювали подих, бо якась магія, що була в її організмі, відреагувала на те, як близько його рот раптом опинився до її рота.

— Бути одруженим за контрактом і бути емоційно прив'язаним - це дві різні речі, - заявив він. — Між нами не може бути ніяких зобов'язань. Павутиння, в яке ми потрапили, і так занадто заплутане.

Він має *рацію*. І я хочу звільнення, а не ще одного чоловіка, який *вирве мені серце*.

— Справедливо, - сказала вона. — Відповідаючи на твоє питання - якщо ти змусиш мене кінчити, не буде жодних проблем з простим сексом.

Погляд, яким він дивився на неї зараз, був абсолютно *гріховним*. Його тіні почали розгортатися навколо них, як і раніше, і все її тіло почало вібрувати від передчуття, коли він розстебнув манжети своєї сорочки, один

за одним, перш ніж відкинути подрібнений матеріал на підлогу. Потім дійшла черга до пояса, який він зняв однією рукою, не зводячи з неї очей, і кивнув у бік її сукні.

— Це має зникнути. Негайно.

На відміну від попередньої ночі, цього разу вона з легкістю дала йому доступ до задньої частини сукні. Він швидко розправився зі шнурками, і за лічені секунди сукня сповзла по її вигинах і впала на підлогу. Залишивши її лише в мереживній рожевій білизні.

— Бляха, - вилаявся він, обводячи її поглядом з голови до ніг.

Її кров почала закипати, коли хтивість всередині неї перетворилася на шалену *потребу*. На мить їй здалося, що вона може загинути, якщо він не почне торкатися її.

Він пробурмотів ще одну лайку, побачивши, що її збудження вже просочилося крізь білизну, перш ніж зустрітися з нею поглядом і сказати: — Ти була права.

— Про що саме?

— Ти не схожа на те, що я коли-небудь бачив раніше, - сказав він грубувато. — Ти вражаюча.

Вона задоволено наспівувала і спостерігала, як його тіні почали повзати по її шкірі, пестячи її так, що їй захотілося задовольнити їх.

— Притулися спиною до стіни, - наказав він.

Вона зробила так, як він просив, притиснувшись плечима до холодної поверхні і відчуваючи, як її тіло затремтіло від передчуття. Вона очікувала, що він зробить крок ближче, але він залишився на місці.

— Розстав ноги, - наказав він далі.

— Знімай штани, - відповіла вона.

Куточки його губ сіпнулися. — Терпіння, проблемо. Я повинен переконатися, що виконаю твоє єдине прохання.

Вона абсолютно не розуміла, про що він міг говорити. Чесно кажучи, вона ледве пам'ятала своє ім'я в цей момент.

— Змусити тебе кінчити, - нагадав він їй. — Саме тому ти спершу покажеш мені, як це робиться.

У неї перехопило подих.

— Ти ведеш, я йду за тобою, - сказав він їй.

Вона почала зі своїх грудей, ковзаючи руками по її камзолу, щоб стиснути їх до болю. Вона з трепетом спостерігала, як його губи розтулилися, коли вона затиснула соски між вказівним і середнім пальцями, стискаючи їх крізь шовковистий матеріал і посилаючи постріл насолоди прямо в її серце. Вона стала ще мокрішою.

Її руки опустилися до її статевому органу, палець повільно водив по білизні, вичавлюючи з себе стогін задоволення, коли вона нарешті отримала тертя, якого так відчайдушно потребувала. На якусь мить вона

зовсім забула про Ровіна, її очі заплющилися від екстазу, коли вона продовжувала свій постійний круговий ритм.

Вона мало не заплакала, коли полегшення почало розтікатися по її тілу. За один подих хтивє шаленство в її голові розвіялося, але в секунду вона розплющила очі і побачила на його обличчі стражденний вираз *потреби*, хмара бажання повернулася на повну силу.

— Ось, я тобі показала, - сказала вона, тягнучись до нього, а прискорене серцебиття, яке їй не давало спокою, лише ще більше зводило її з розуму від бажання. — А тепер *доторкнися до мене*.

Його тіні вихопилися, щоб обернутися навколо її зап'ясть, зупинивши її руки, перш ніж вона змогла знову доторкнутися до нього. — Ні.

Її щоки запалали. — Ти не хочеш...

— Не має значення, чого я хочу. Я не чіпатиму тебе, доки в нашій системі є ця речовина, - стверджував він.

— Ти... ти обдурив мене, - зрозуміла вона.

Він подивився на неї гострим поглядом. — Ти прийшла, як я і обіцяв, чи не так?

— Це не те саме, - заперечила вона. — Ти не розумієш, у мене ніби все тіло горить...

— Запевняю вас, я, бляха, розумію, - пробурчав він.

Можливо, йому добре вдавалося приховувати емоції на обличчі, але нефільтроване *страждання* в його голосі не викликало сумнівів.

— Гарзд. Я піду, - прошепотіла вона.

Вона схопила свою сукню з землі, перш ніж хтось із них втратив рішучість, а потім стала невидимою, пройшовши крізь стіну і вийшовши з кімнати.

Після того, як вона знайшла, де переодягнутися - а це було цілим випробуванням, враховуючи, що цього разу вона не мала допомоги Еллін - Женев'єва провела кілька годин, намагаючись вивести маракуйю з організму, танцюючи з усіма і з кожним внизу. Вона пильно стежила за тим, щоб не помітити жодних ознак Ровіна, адже на танцмайданчику її кружляв один за одним залицяльник за залицяльником. Половина її сподівалася, що він з'явиться щоразу, коли хтось інший візьме її в обійми, а інша половина сподівалася, що він сильніший за неї і триматиметься подалі. Коли він був поза її увагою, їй було легше зрозуміти, як безглуздо вона поводитися там, нагорі. Як вона була розлючена на нього за те, що він дозволив їй бути такою вразливою, коли знав, що буде стримуватися.

Зрештою, вона занадто втомилася, щоб продовжувати, і потягла себе з танцмайданчика. Вона прослизнула в маленьку вбиральню на дальньому кінці балкона другого поверху, щоб освіжитися.

У якийсь момент хтось постукав у двері, благаючи, щоб його впустили. На подив Женев'єви, це був чоловік, чию руку вона вкусила раніше.

—Привіт, принцесо, - посміхнувся він. —Седрик. Пам'ятаєш мене?

Обручка на її пальці почала нагріватися, і вона спробувала зачинити двері перед його носом. Але він просунув ногу в щілину і увірвався всередину. Він грюкнув дверима і схрестив руки на грудях, дивлячись на неї зверху вниз. Обручка Ровіна вже палахкотіла.

Вона відступила назад, наскільки це було можливо в крихітній кімнаті.
—Що ти, в біса, робиш?

—Нічого особистого, - сказав їй Седрик, роблячи крок уперед. — Але ти не взяла мого хабара.

—Забирайся геть. Негайно.

—Що, знову покличеш свого чоловіка? Він розсміявся.

А потім кинувся вперед, боляче втиснувши її в край туалетного столика.

—Ей, - гаркнула вона, стаючи невидимою і проходячи крізь нього.

Він ледве встиг ухопитися за край столика, перш ніж розвернувся до неї
— обличчя поблідло, шойно він усвідомив, що вся його «влада» над нею була марною.

—Ніхто не казав, що ти *Спектр*, - заїкнувся він. — Бляха, я не...

Двері відчинилися, перш ніж він встиг закінчити речення.

Ровін. В її животі знову запалало тепло.

Ти, мабуть, знущаєшся з мене.

Седрик виглядав так, ніби його зараз знудить.

—Седрик Райтблейд, це ти? - запитав хтось через плече Ровіна.

Це був Севін. Вона його навіть не помітила.

Погляд Ровіна не відривався від неї, коли він запитав: —З тобою все гаразд?

Женев'єва ковтнула і кивнула підборіддям.

—Я хочу почути, як ти це скажеш, Женев'єво, - благав Ровін. —З тобою все гаразд?

—*Так*, - запавнила вона. — Він просто поводився як мудак.

Седрик простягнув руку, щоб схопити щось схоже на ключ, що висів у нього на шії. —Якщо ти доторкнешся до мене, Демоніка...

—Скажеш ще одне довбане слово, і я зірву твою голову з твоєї шії, - гаркнув на нього Ровін, і темрява, що пронизувала його тон, змусила її відчувати майже жалість до Седрика. Але не зовсім.

Седрик замовк. Севін засміявся.

—Слухай мене уважно, - сказав Ровін Женев'єві. —Ти спустишся вниз і будеш чекати з тим з моїх братів і сестер, кого побачиш першою. Зрозуміла?

Вона жорстко кивнула.

—Половання почнеться за сім хвилин. Ти не можеш запізнитися ні на секунду, - попередив він її.

Не гаючи ні хвилини, вона вибігла з кімнати, пройшовши повз Умбру за кілька футів від дверей. На півдорозі вниз по сходах хтось підморгнув їй збоку.

Нокс.

Щойно зачарована каблучка почала остигати, як її магія знову спалахнула.

— Насолоджуєшся святкуванням? запитав її Нокс, йдучи з нею в ногу.

— Так приємно бачити, що всі дияволи мають однаковий жахливий час, - буркнула вона на нього. — І ні. Мені це, бляха, зовсім *не* подобається.

— Шкода. Я сподівався, що знайшов ідеальний весільний подарунок, - зізнався він.

Вона зупинилася на останній сходинці, пропускаючи його вперед. Навіть коли вона стояла на дві сходинки вище, він був вищий за неї.

— Ви хочете сказати, що намагаєтеся замкнути мене і мого чоловіка в сексуальному тумані? - вимагала вона.

— Маракуйя - це делікатес, - сказав він їй. — Вона змушує тебе жадати своїх найпотаємніших бажань сотні разів. Я подумав, що, можливо, ви з Ровінгтоном насолодитесь трохи більшою пристрастю сьогодні ввечері, адже медового місяця у вас не буде найближчим часом. Якщо взагалі буде. Ваша присутність на Полюванні принесла набагато більше глядачів, готових спустошити свої гаманці, і я хотів би подякувати вам.

— Ти *покидьок*. Я думала, що маракуйя - це *ароматизатор*, - прошипіла вона на нього.

Його посмішка стала жорсткішою. — Я намагався бути милим.

— Дияволи не бувають *добрими*, якщо їм це не вигідно, - читала вона. — За рідкісним винятком.

Як у Салемі. Але навіть тоді її сестра технічно заплатила ціну, щоб утримати Князя Диявола - свою смерть.

— А що ти знаєш про дияволів? Нокс муркотів.

Вона втупилася в нього суворим поглядом. — Моя сестра живе з одним з них. Його звать Салемаеструс. Тобі це про щось говорить?

При звуці повного імені Салема обличчя Нокса потемніло, а губи Женев'єви скривилися в тріумфальній посмішці.

— Грайся зі мною, скільки хочеш, але коли я вийду, ти матимеш справу з Салемом, - пригрозила Женев'єва. — А Салем мене *обожнює*.

Салем ніколи не говорив про це так багато, але Женев'єва не сумнівалася, що це факт.

— До мене доходили чутки, що Салемаестр нарешті повернувся зі свого заслання, - зізнався Нокс, важко дихаючи. — Для мене велика честь, що друг принца вирішив взяти участь у моєму конкурсі. Нехай не буде ніяких образ. Насправді... я міг би запропонувати вам додаткову угоду, якщо ви виграєте.

З її рота вирвалося глузливе хихикання. — Я не сестра Грімм, яка укладає угоди з дияволами.

Перш ніж він встиг заперечити, вона зістрибнула з останніх сходинок і попрямувала до Еллін і Веллса, які чекали в центрі танцмайданчика. Кожен з них кивнув їй, коли вона зайняла місце поруч з ними. Баррінгтон та решта братів і сестер Ровіна з'явилися один за одним і стали в коло. Женев'єва крутила обручку на пальці, чекаючи на Ровін.

Коли поруч з нею раптом почав проявлятися вихор чорнильних тіней, вона ледь не зітхнула. Але коли з них вийшов Ровін, він навіть не потурбувався про те, щоб поцадити її поглядом.

За мить бальною залою прокотився звук півночі, і циферблат гігантського годинника на стіні почав повільно обертатися. Коли дванадцята цифра спалахнула блискучим золотом, тіло Женев'єви обважніло, бо вона вдруجه відчула втрату своєї магії. І вона точно знала, що це означає.

Полювання почалося.

ПЕРШИЙ РАУНД
ПОЛЮВАННЯ

ОНИМІННЯ

Якщо Женев'єва думала, що глядачам буде соромно, коли вони відірвуться від своїх вакханалій, щоб зібратися в бальній залі і подивитися на майбутню виставу, то вона дуже помилялася. Половина гостей Нокса виглядала *ще більш* самовдоволеною, і за будь-яких інших обставин її б неабияк розважили плітки, які неодмінно з'являлися на подібних заходах.

Натомість, коли кожен з братів і сестер Ровіна почав знімати свої маски, Женев'єва відчула, що вони ніби втрачають частину своєї броні. Вона, можливо, вважала за краще б роздягнутися догола, ніж показати всім своє почервоніле обличчя.

Вона глянула на напружений вираз обличчя Ровіна. —Що сталося? Нагорі?

—Зараз не найкращий час для розмови, - сказав він їй.

—Зараз Мисливський клинок вибере першого Мисливця, - оголосив Нокс захопленій аудиторії.

Диявол підняв блискучий кинджал у повітря, наче священну жертву, а потім просто... відпустив його. Зачароване лезо зависло в повітрі, коли Нокс і Баррінгтон вийшли з кола, і Женев'єва затамувала подих, поки всі чекали на рішення кинджала. Лезо повільно повернулося горизонтально, його вістря закрутилося по колу, повз Еллін, Веллса і Ковіна, поки нарешті не зупинилося на...

Грейві.

Ровін застиг біля неї.

Мисливський клинок розсік повітря, як стріла, цілячись прямо в серце Грейва. Його очі зустрілися з очима Женев'єви, коли він схопив його за руків'я за лічені сантиметри до того, як вістря пронизало його наскрізь. На його обличчі з'явилася злобна посмішка, а з боку глядачів пролунали вигуки і стогони розчарування.

—Маскарад закінчено, - оголосив Нокс своїм глядачам. —Я хотів би подякувати всім вам за ще одне чудове святкування рівнодення. Якщо ваше прізвище не Сільвер, будь ласка, повертайтеся до Пекельної Пащі.

Посмішка диявола стала злобною. —Якщо я побачу, що ви затрималися, вам не сподобається ваша доля.

Натовп розійшовся. Кілька гуляк у масках вигукували побажання удачі своїм улюбленим гравцям, і Женев'єву вразило, що вони поводитися так,

ніби Ровін та його брати і сестри були відомими артистами, а не заручниками, які потрапили в пастку трагічного прокляття.

— Яку гру ти вибереш, Грейвінгтоне? запитав Нокс.

— Роумінгові кімнати, - оголосив Грейв.

Усі брати і сестри застогнали одночасно. За винятком Ровіна, чий вираз обличчя був гладким, як камінь.

— Пішов ти, мудака, - буркнув Ковін у бік Грейва.

Женев'єва була впевнена, що Ровін пояснив їй цю версію гри раніше під час їхньої короткої екскурсії, але зараз правила вислизали від неї. Занадто багато сталося за такий короткий час, щоб вона могла встежити за кожною дрібницею, яку він сказав. І не допомагало те, що вона постійно відчувала бажання відключитися від нього.

— Роумінгові кімнати дають вам десять хвилин, щоб сховатися - відлік починається *зараз*, - оголосив Нокс, втупивши очі в Женев'єву.

Грейв залишився стояти на місці, а Ковін і Ремі в одну мить промчали через усю кімнату. Еллін і Веллс побігли слідом за першими двома в протилежних напрямках. Лише Женев'єва, Ровін та Севін затрималися.

Ровін повернувся до неї, нахилився ротом до її вуха і прошепотів: — Зачекай на мене у фойє. Мені треба дещо зробити.

— Але... Женев'єва вигукнула на знак протесту, дивлячись, як він злітає на сходи.

— Одна порада, любя? запропонував Севін, роззявивши рота слідом за Ровін. — Якщо Грейв посміхається, тобі треба *тікати*. З цими словами він вийшов з кімнати.

Одного останнього погляду в бік Грейва було достатньо, щоб Женев'єва нарешті почала рухатися. Вона кинулася в бік фойє, проштовхуючись повз решту відвідувачів, що виходили.

Глядач у масці білого ведмеда свиснув їй з коридору. — Якщо ви з Ровіном покажете нам гарний виступ, я проголосую за вас як за фаворита. Хочу перевірити, чи правда, що у нього п'ять пірсингів на голові...

— Задихніться і помріть, - насміхалася Женев'єва, зневажливо махнувши рукою.

Коли останній з галасливих гостей зник, вона ходила туди-сюди по фойє, відраховуючи в голові хвилини, чекаючи на появу Ровіна. Однак, коли вона дійшла до останніх двох, а його ніде не було видно, їй стало надто важко чекати далі.

Будь він проклятий. Це все був трюк?

Вона не збиралася чекати, щоб це з'ясувати. Неважливо, що вона розділяла з Ровіном - обітниця, поцілунки, ліжка - для неї було важливо пам'ятати, що в першу чергу вона повинна довіряти собі.

Вона попрямувала до вхідних дверей і вискочила на вулицю, щоб встигнути зануритися в холод до того, як закінчатся останні хвилини. Незважаючи на те, що вона, швидше за все, застудилася б без своєї магії,

щоб запобігти цьому, сховатися на вулиці здавалося гарною стратегією саме з цієї причини. До того ж, що б там не означали *пересувні кімнати*, інші не виглядали в захваті, тож уникати будь-якої видимості *кімнати* здавалося найкращим виходом. Можливо.

Вона попрямувала до лабіринту.

Вдивляючись у засніжену зелень, вона з не меншим здивуванням побачила, що в якийсь момент вона була вкрита дзеркалами. Їхні позолочені рами трималися на витких гілках і лозах, що звивалися вздовж стін через кожні кілька футів.

— Настирливі виродки, - заікнулася вона вголос, кидаючись через отвір у зовнішньому паркані, а холод вже пронизував її до кісток.

Невже стало холодніше? - запитала вона, але їй здавалося, що вона просто була надто заклопотана *весіллям*, щоб помітити, як холодно було напередодні ввечері.

Її дихання виривалося з білим хрипом, коли вона заглиблювалася в лабіринт, намагаючись закарбувати в пам'яті його повороти і вигини. Нарешті вона вийшла на площу в її центрі і побачила великий срібний фонтан. Вона вмостилася в темному кутку, під кущами, не звертаючи уваги на те, як незручно гілки впиваються в її голі руки та плечі, і відкинулася на спину, наскільки це було можливо. Вона щільно обгорнула спідниці навколо ніг, наче ковдру, а верхній шар тканини сукні якнайкраще обгорнула навколо тулуба. Кінчики її носа і вух вже повністю зааніміли.

Вона не знала, як довго зможе протриматися тут, не замерзнувши до смерті. І іронія в тому, що кілька годин тому вона задихалася від спеки маракуї, звичайно ж, не пройшла повз її увагу. Диявол і його глядачі, мабуть, зараз сміються.

Кроки пролунали, здавалося, через годину. За ними пролунав перстень Ровін, що ледь не розплавив плоть її обмороженого пальця.

Її голова піднялася з того місця, де вона лежала на колінах, і вона прислухалася, чи не наближається хтось.

Кроки.

У лабіринті був ще хтось. І вони полювали на неї.

Підвівшись на ноги, вона відчула, що холод просочився в її серце і висмоктав майже всю енергію, яка в неї була. Вона спробувала зробити крок, але рух був крихким.

Кроки наближалися.

Женев'єва глибоко вдихнула і витягнула ноги вперед. Її суглоби розслабилися, а серце почало битися, повільно розморожуючи її. Вона намагалася ступати якомога легше, дослухаючись до того, хто переслідує її, поки вона виплутувалася з лабіринту, і поверталася назад. Її відображення

миготіло поруч із нею у дзеркалах, що вистилали стіни всередині. І щойно вона побачила вихід і будинок...

— Я знаю, що ти тут. Грубий голос, що кличе звідкись ззаду.

Як вона і підозрювала. Грейв.

Женев'єва почала бігти.

Коли вона вирвалася з лабіринту, то одразу зрозуміла, що не встигне вчасно піднятися сходами, перетнути ганок і потрапити до будинку. Гірше того, вона зрозуміла, як саме Грейв вистежив її від будинку - по її слідах. *Як я могла бути такою дурепою?*

Схопившись за одну з гілок, що стирчала з живоплоту праворуч від неї, вона нахилилася і крутила її, поки та не зламалася в її руці. Вона поспішно замітала сліди на снігу за собою. Вони не були ідеальними - сліди все ще залишалися, - але принаймні це не було безліччю гострих, свіжих слідів. Повернувшись до будинку, її погляд зачепився за невелику щілину між стінами будинку та гігантською решіткою, що утримувала виноградні лози, які вкривали фасад. Вона кинулася до неї, і, звичайно ж, за перехрещеними дерев'яними конструкціями була порожнеча.

Вона змела останні сліди, що вели до ґрат, і, щосили прикусивши язика, втиснулася в неймовірно вузьку щілину. Металевий присмак крові наповнив її рот, коли колючки пронизали волосся та шкіру. Затамувавши подих, вона примружилася, щоб крізь щілину між ліанами побачити вихід з лабіринту.

З'явився Грейв.

Мисливський клинок був затиснутий в його білокістявій руці, а його розважливі очі блукали по ганку. Потім по землі. Він поповз вперед, і Женев'єва змусила себе регулювати дихання, коли він наблизився до її схованки. Вона запряглася, що перстень на її пальці почав вібрувати.

Маленьке випробування Нокса в дзеркальному реальному світі повернулося до неї з повною ясністю. Те, як самозвана версія Грейва запевняла, що вбити її буде так легко...

Але він пройшов повз неї, вздовж зовнішньої сторони решітки. Якусь мить він дивився на фасад будинку. Потім він розвернувся на носках, щоб повернутися всередину. По обличчю Женев'єви збігла сльоза полегшення.

А потім він зробив паузу.

Звісно, бляха-муха.

Коли він знову повернувся обличчям до перехресної решітки, Женев'єва знову втиснулася в камінь позаду, ніби це допомогло б їй залишитися невидимою. Знову затамувавши подих, вона стежила за кожним рухом силуету Грейва.

І коли кинджал встромився в ґрати, приблизно в трьох футах праворуч від неї, їй знадобилося все, що було в ній, щоб не випустити крик жаху, що підкотився до її горла.

Він витягнув лезо назад, вирвавши кілька лозин і дозволивши місячному світлу пролітисся в тіні її схованки. За мить він встромив кинджал знову, ближче.

Втретє ніж пройшов наскрізь, ледь не встромившись їй прямо в обличчя, не зачепивши очну ямку лише на кілька сантиметрів. Її руки тремтіли, коли вона ухилялася від нового отвору, а Грейв продовжував встромляти ніж в решітку. Здавалося, він вибрав ще кілька випадкових місць, перш ніж *нарешті* вирішив, що може рухатися далі і повернутися в будинок.

Вона почекала цілих десять хвилин, поки перстень на її пальці охолоне, перш ніж спробувати поворухнутися. Незважаючи на заспокійливу температуру каблучки, вона обережно подивилася в одну з маленьких дірочок, які він пробив у павутинні лози, щоб перевірити, чи все чисто, а потім вилізла зі своєї схованки і поповзла вздовж будинку до ганку.

Вибігши з-за рогу на сходи, вона врізалася головою в щось тепле і тверде. Ні, не щось. Хтось.

ДВІ ПРАВДИ

Ровін висмикнув руки, щоб втримати її, його погляд потемнів, коли він зачепився за глибокі подряпини та патьоки крові на її руках від колючок.

— Треба завести тебе всередину, *негайно*, - пробурмотів він.

Перш ніж Женев'єва встигла збагнути, що він робить, він підхопив її на руки, притиснув до грудей і поніс сходами нагору. Він зупинився перед вхідними дверима, одні з яких були трохи прочинені.

— Перстень, він же не теплий? - запитав він собі під ніс.

Коли вона похитала головою, він використав носок свого чобота, щоб елегантно відчинити двері, які він залишив трохи відкритими, і обережно заніс її в будинок. Його погляд швидко обігнав кожен куточок порожнього передпокою, поки він поспішно рухався до своєї спальні, де Умбра терпляче чекала на його повернення на ліжку. Він поставив Женев'єву на ноги, м'яко зачинивши двері, хоча вона помітила, що він навіть не став замикати їх.

— Перенесиш мене, як дівчину в біді для нашої публіки... як чарівно, — зашарілася вона між онімівшими губами, хитаючи зубами так, що її сарказм затихав.

— Я казав чекати мене, — суворо мовив він, ігноруючи її погляд обурення. — Хоча, я розумію, що спроба дати тобі напрямок була дуже оптимістичною.

— Я ж-чекала на тебе! Ти н-ніколи не з'являвся! Ти думаєш, я повинна була ризикувати, щоб мене впіймали на гарячому? - прошипіла вона, розтираючи долонями голі руки, щоб зігрітися.

— То твоя геніальна ідея полягала в тому, щоб сховатися в *снігу*? - запитав він.

— Я подумала, що ніхто не буде мене там шукати, і це спрацювало досить добре, чи не так?, - сказала вона.

— Ти синя, - безпорадно зауважив Ровін. — І я не впевнений, що це твій колір.

— П-пішов ти, - заїкнулася вона.

Куточок його рота на мить скривився, перш ніж він повернувся, щоб помахати рукою решті кімнати. — До речі, я не в захваті від того, в якому стані ви з Еллін залишили мою кімнату. Не розумію, як таке взагалі

можливо. Я залишив тебе тут одного менше, ніж на добу, і більшу частину цього часу ти спала.

Кімната була завалена вибухом її речей. Шпильки, щітки та ароматичні олії займали всю поверхню комода. Предмети її одягу були розкидані всюди, нижня білизна звисала зі стовпчиків ліжка, корсетні стрічки валялися на підлозі поруч з купою її взуття. На килимі також була пляма від помади, яку вона з усіх сил намагалася відтерти перед тим, як спуститися на маскарад.

— Все не так вже й погано, - виправдовувалася вона. — Моя кімната вдома набагато гірша. Принаймні, ти все ще можеш бачити свою підлогу.

— Заради Бога, - пробурмотів він.

— Якщо ти збираєшся скаржитися до кінця ночі, то я краще повернуся назад, щоб замерзнути до смерті, - буркнула вона. — А ти де був?

Як ти міг залишити мене на самоті з Грейвом?

— Мені потрібно було дещо зробити, перш ніж Нокс зробить останню перевірку будинку на предмет затримки гостей. Я не думав, що це займе стільки часу, - це все, що він сказав, прямуючи до ванної кімнати, жестом запрошуючи її слідувати за ним. — Я провів останню годину, шукаючи тебе, але я ніколи не думав, що ти можеш бути на вулиці, намагаючись підхопити переохолодження. Але коли я побачив, що Грейв вийшов на вулицю, то вирішив перевірити. Я вражений, що тобі вдалося втекти від нього.

— Я була на волосину від смерті, - зізналася вона, йдучи за ним у ванну кімнату. — Але твоя каблучка допомогла, тож, гадаю, я маю забрати назад свої слова про те, що вона була огидною. Хоча так воно і є.

Він кинув на неї в'янучий погляд.

— Говорячи про Грейва - що, в біса, передбачає ця версія гри? Мисливський клинок - це єдина зброя, якою Грейв може вбити нас? Чи не варто нам знайти менш очевидне місце, ніж твоя спальня, щоб сховатися прямо зараз? Як тобі вдавалося перемагати останні *п'ятнадцять* років, якщо це твоя стратегія?

Тепер вона зрозуміла, що в усій цій метушні та розчаруванні, пов'язаній з підготовкою до їхнього клятого весілля, вона майже не підготувала себе до Полювання.

— Дихай, Женев'єво, - сказав він їй, відсуваючи кишенькові дверцята у білосніжній ванній кімнаті, щоб відкрити шафу для білизни.

Вона висунула язика на нього. Потім вдихнула.

— Роумінг-кімнати - улюблена версія гри Грейва. Кожні чотири години ми будемо змушені міняти кімнату, в якій ховаємося. Це три обов'язкові зміни протягом його ходу. І залишатися непоміченими під час змін може бути складно.

Він передав їй складені стоси рушників, що лежали на дні шафи. — І Мисливський клинок - це єдина річ, яка може по-справжньому вбити нас у

грі, так. Хоча ми, звісно, можемо сповільнювати один одного як завгодно - ламати шийі, перерізати горлянки. Встромити ніж у серце супротивника якомога швидше - це найкращий спосіб безпечного вбивства, але глядачі віддають перевагу, коли все відбувається трохи більш... драматично.

Женев'єва пригнулася, щоб спостерігати, як він почав натискати кінчиками пальців на стіну в глибині шафи.

—І моя кімната може бути занадто очевидною схованкою, так, але сусідня кімната не буде такою.

Його слова обірвалися, коли він відсунув панель стіни вбік, щоб відкрити отвір до іншої ванної кімнати. Умбра без вагань проскочила туди.

Він махнув Женев'єві, щоб вона йшла наступною, і вона намагалася не стогнати. Вона не була готова пхатися у ще більш тісний простір. Її здібності Спектра зазвичай дозволяли їй уникати подібних обставин, і думка про те, що зараз їй доведеться протискатися в ще один крихітний прохід, змушувала її шлунок здригатися від жаху.

Глибоко вдихнувши, вона опустила на коліна і почала повзти через маленький отвір. Нерівні краї отвору боляче дряпали свіжі рани на її руках, а об'ємні спідниці сукні заважали їй пробиратися на інший бік.

Вона відчула, що її обличчя запалало, і випросталася, не бажаючи думати про те, як безглуздо вона, мабуть, виглядала. Однак, коли вона повернулася, то побачила, як Ровін намагається втиснути свої широкі плечі у вузький простір, і змусила себе притиснути руку до рота, щоб придушити сміх.

Він розчаровано пирхнув, перевернувшись на спину, щоб упертися руками в стіну і виштовхнутися назовні. Як і вона, він, мабуть, звик покладатися на свою магію, щоб уникнути подібних ситуацій. Чесно кажучи, вона не могла повірити, що йому взагалі вдалося врятуватися. Грейв чи Ковін точно не змогли б.

Коли Ровін закривала таємний хід, вона задалася питанням: —У чий ванній кімнаті ми зараз знаходимося?

—Грейва, - відповів він.

Вона заперечувала. —Ти з глузду з'їхав?

—Якби ми спробували увійти до його спальні з коридору, то виявили б дві речі, - почав Ровін, підкрадаючись до дзеркального туалетного столика, щоб почати накривати його рушниками. —По-перше, що вона замкнена. А по-друге, що двері обладнані особливо огидною пасткою.

—Я припускаю, що він не знає про твій маленький саморобний вхід до його кімнати? запитала Женев'єва, коли Ровін повів її до виходу з ванної кімнати.

—Правильно, - відповів він.

—Я здивована, що ви з Ремі не живете в сусідніх кімнатах. Я сподівався, що зможу побачити його кімнату.

Ровін зупинився перед дверима ванної кімнати, піднявши брову. — Тому що?

Вона знизала плечима. — Мене зачаровує те, що у вас однакові обличчя, але, здається, ви не дуже... близькі? Крім того, я хотіла дізнатися, чи має він також жорстку систему організації шкарпеток і нижньої білизни. Довжина, потім колір, потім тип матеріалу, так?

Він почервонів. — Ти рилася в моїх речах?

— Я відволіклася, коли робила макіяж для маскараду, - весело підтвердила вона.

— Ми з Ремі дуже різні, - сказав він. — Що нагадало мені - що саме він сказав, що засмутило тебе під час танцю?

— Я здивована, що ти взагалі помітив, що я могла засмутитися, - зізналася вона.

Він якось дивно на неї подивився. — Чому?

Тому що, незважаючи на те, що я завжди була оточена людьми, мало хто звертав на мене таку пильну увагу.

Але вона не сказала цього вголос. Натомість вона відповіла: — Він сказав, що йому шкода мене. Що я була як миша в пастці. А я втомилася від того, що мене називають гризуном. А ще від жалості чоловіків, яким байдуже, що зі мною станеться. Які просто думають про мене, як про гарненьку дівчину, яку хтось інший повинен врятувати. І я кажу — *хтось інший*, тому що вони ніколи не хочуть докладати зусиль, щоб врятувати мене.

Ровін надовго замовк.

Потім: — Рятуючи тебе від чого? Від себе? Бо ти, здається, можеш постояти за себе.

У неї перехопило подих, коли його слова зачепили нерв, який вона не очікувала від нього знайти. Вона була сама собі найпотішим ворогом. Кожна небезпека, в яку вона коли-небудь потрапляла, була заплутаним павутинням, яке вона сама ж і створила. Їй не сподобалося, як легко він це зрозумів.

— Це те, що ти робив, коли зупиняв мене раніше? - вколювала вона. — Рятуював мене від мене самої? Маракуйя не мала на тебе жодного впливу?

— Я думаю, було дуже зрозуміло, який вплив це справило на мене, - сказав він їй, і його голос тепер став глибшим.

Вона схрестила руки. — Тому що інакше ти б ніколи не доторкнувся до мене?

Він насмішкувато посміхнувся. — Ти чекаєш від мене якоїсь конкретної відповіді, Женев'єво? Крок вперед. — Без жодних зобов'язань. Хіба ми не про це домовлялися?

Вона насупилася. — Так і було.

Він не виглядав так, ніби повірив їй, але не став наполягати на своєму. Вона мовчки спостерігала, як він повернувся до виходу і обережно відчинив двері, просунувши голову в кімнату, щоб переконатися, що все чисто.

Планування кімнати Грейва було майже ідентичним до кімнати Ровіна, за єдиним винятком - ліжко було набагато більш нормального розміру. Все в кімнаті було пофарбовано в чорний колір - навіть меблі. Не дивно, що чоловік був таким нещасним. Темрява простору була *задушливою*. Єдине, що допомагало відчувати себе трохи менш схожим на труну, були два дзеркала, прикріплені до стіни навпроти ліжка. Ровін приніс ще рушників і швидко накрив їх.

Женев'єва підійшла до дверей, шукаючи пастку, про яку він згадував раніше. Звичайно, до верхньої частини дверей були прикріплені два чорні ланцюги, які тягнулися вздовж стелі до протилежного боку кімнати. Ланцюги були пристосовані для того, щоб натягуватися, коли двері відчинялися, щоб висмикнути металеву панель, яка виходила на дверний отвір. Вона не бачила, що закривала ця панель, але могла лише уявити, що вона призначалася для того, щоб покалічити того, хто входив.

Вона закотила очі. *Драматично*.

— Зігрійся, - наказав Ровін, вказуючи на ліжко. — Ти ще занадто бліда.

Женев'єва не стала сперечатися, вона сіла спиною до узголів'я ліжка і щільно обхопила себе ковдрою. Полегшення було миттєвим. Сильне тремтіння пронизало її тіло, коли вона усвідомила, наскільки вона змерзла.

Ровін вмотивувався у великому кріслі в кутку кімнати, відкинувшись на спинку і склавши руки за головою, і без жодних слів заплющив очі.

Після довгої хвилини мовчання вона запитала: — Тепер ми просто... чекатимемо?

— Це була б частина гри, де треба *ховатися*, тож так.

Такт.

— Ще майже три години? - підтвердила вона.

Не обговорюючи нічого з того, що сталося між нами? Я маю просто забути, що ми майже...?

— Правильно, - сказав він. Ще один удар.

— Це *назавжди*, - скаржилася вона.

Він глибоко зітхнув. — Ти не дуже добре впорався з тим, щоб стати безсмертною.

Лише кілька хвилин тому на неї полювали за життям, а тепер вона виявила, що їй... нудно. Це було тривожне відчуття. Можливо, Ровін вже звик до нього, але постійний поштовх і тяжіння емоцій в цьому будинку робив Женев'єву знервованою. Їй потрібно було відволіктися.

— Чому б нам не зіграти в гру? - запропонувала вона.

Його очі розплющилися. — Ми вже граємо в гру.

Вона кинула на нього роздратований погляд. — Я мала на увазі ту, яка не передбачає *вбивств*.

— Це звучить нудно, - сказав він їй. — Але добре. У що граємо?

— Дві правди і брехня? - запропонувала вона. — Я грала в неї з друзями вдома, і оскільки ми з тобою маємо бути переконливими партнерами...

— Правила?

— Кожен з нас повинен сказати три обурливі речі - дві з них правда, одна брехня - а потім з'ясувати, в чому полягає брехня, - пояснила вона.

— Гадаю, це не зашкодить, - дозволив він. — Оскільки ми будемо довіру один до одного. Так?

— Твої слова, - погодилася вона.

Вони обоє на мить замислилися над тим, що сказати, бо єдиний звук у кімнаті долинав від Умбри, яка купалася, наче домашня кішка. Це змусило Женев'єву засумувати за По та садибою Грімм.

— Гаразд. Я отримав своє, - оголосив Ровін.

Вона зробила йому знак, щоб він продовжував.

— Ми з Севіном випадково взяли участь у весіллі демона, який одружував одразу дев'ятнадцять наречених. Я ніколи нікого не трахався у власній спальні. І востаннє я виїжджав далі Флоренції п'ятнадцять років тому.

Вона насупилася. Перше було досить смішним, щоб легко виявитися правдою. Але останні дві...

— Друге, мабуть, брехня, - вирішила вона врешті-решт. — Не може бути, щоб у тебе було ліжко такого розміру і ти ним не *користувався*.

Він знизав плечима. — Неправильно.

— Що?

— Ліжко в моїй кімнаті раніше належало Ковіну, поки він не змінив його на щось більше. Я не люблю незнайомців у своєму особистому просторі, тому завжди брав своїх коханок... деінде, - зізнався він. — Ти перша людина, якій я дозволив залишитися в моєму ліжку за останній час.

— Ах, привілеї бути дружиною, - проспівала вона.

Він не посміхнувся, але вона заприсяглася, що хоче.

— Ти серйозно кажеш, що у тебе є все багатство і час, про які тільки можна мріяти, і ти не виїжджав з цієї частини країни протягом *п'ятнадцяти років*? Ти виграєш свободу щоразу, коли граєш у цю гру, і не використовуєш її, щоб подорожувати якомога більше? Щоб втекти з цього місця?

— Це несправедливо, - пробурмотів Ровін. — Насолоджуватися всім тим, чого не можуть інші.

— Значить, тобі *не* байдуже, що твоя переможна серія так довго тримала їх у пеклі, - заявила вона.

Його очі зустрілися з її очима. — Звісно, що так.

Вона відчула правду в його словах.

Або ти здобудеш ще одну перемогу, і ми тебе більше ніколи не побачимо, або твоя переможна серія закінчиться, і ти нарешті скуштуєш пекла разом з рештою наших жалюгідних дуп, - сказав Ковін, але Женев'єва починала підозрювати, що за бажанням Ровіна перемогти ховалося набагато більше, ніж будь-хто розумів.

Між ними на деякий час запанувала тиша, хоча Женев'єва не вважала її незручною. Лише задумливою.

Однак, коли це стало занадто, вона проговорилося: — Я просто думала, що єдиною справжньою причиною мати ліжко такого розміру було б влаштувати оргії.

Він розсміявся. — Ну, ти не помилилася, але кілька коханців - це Ковіна, а не моя фішка.

Отже, вона бачила.

— Гаразд, - підказав він. — Твоя черга.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ

Через дві години, коли температура тіла нарешті нормалізувалася, Женев'єва зачинилася у ванній кімнаті Грейва, й терпляче розбирала своє укладене волосся, виймаючи шпильку за шпилькою, щоб хоч трохи полегшити ниючий біль на скронях. Вона зняла тканину, якою було закрито дзеркало, і втупилася у власне відображення, наче сподіваючись побачити в ньому невидимі погляди тих, хто без сумніву досі спостерігав за нею.

Вони з Ровіном зіграли у свою гру в правду два раунди, перш ніж вона явно стала для нього занадто особистою, і він вирішив, що віддає перевагу мовчанню. Вона дізналася, що одного разу вони з братами - Ремі та Ковіном - так напилися, що вирішили вкрати цінний талісман якогось поважного демонічного закладу в Пеклі. І що він прочитав кожную книгу в сімейній бібліотеці. І що татуювання, які вкривали більшу частину його тіла, були його способом відрізнити себе від Ремі. Але найдивовижнішим фактом було те, що Грейв був улюбленцем їхньої матері.

Коли вона запитала більше про його матір, Ровін вирішив, що не хоче більше розмовляти.

На відміну від неї, його не турбували довгі відрізки мовчання, про що свідчило те, як розслаблено він виглядав, сидячи в кріслі, поки Умбра спала, згорнувшись калачиком у нього на грудях. Женев'єва, однак, вже на другу годину була на межі того, щоб зовсім збожеволіти. Тож вона вигадувала способи розважити себе. Це було те, що вона часто робила в дитинстві, коли Офі ходила на уроки некромантії. Вона переставляла меблі в шафі Грейва за кольорами - чорні, чорні, чорні та ебенові - а потім склала весь папір для письма в його столі у вигляді лебедів. Зрештою, вона перейшла до свого волосся, яке за ніч стало схожим на пташине гніздо, і коли вона востаннє оглянула свою зовнішність, то насупилася на фіолетові кола, що утворилися під очима.

Вона вже повернулася, щоб вийти з ванної, щоб вирішити, що буде її наступним завданням, коли двері раптово відчинилися, змусивши її підстрибнути.

Ровін цілеспрямовано крокував, Умбра забігав позаду.

— Що ти собі думаєш?

Він підніс палець до її губ. Умбра була напоготові, її вуха смикалися, намагаючись почути щось, чого Женев'єва не могла почути.

— Відволікаючий маневр, - наказав Ровін своєму Знайомому, його голос був ледь чутний, але Умбра чудово почула напрямок і побігла назад до кімнати, щоб проповзти під ліжком і зникнути з поля зору. Нахилившись так, що його рот опинився біля її вуха, Ровін прошепотів: — Коли він відчинить двері, Умбра вибіжить з кімнати і створить диверсію в коридорі, щоб вивести його назад. Я піду за ним і відволічу його ще далі. Коли він повністю зосередиться на мені, ти *тікай*.

— Грейв? Він тут? - прошепотіла вона, коли він опустил руку. — *Куди мені бігти?*

— Неважливо. Просто не заганяй себе в кутки. Ось-ось має відбутися перша зміна, і нам все одно доведеться мінятися кімнатами.

Він зачинив двері ванної кімнати так, що залишився лише невеликий клаптик простору, крізь який вони могли зазирнути. Однак, коли Женев'єва подалася вперед, щоб зазирнути, кринолін, що волочився підлогою під її сукнею, видав шурхіт, який в обережній тиші міг би бути схожим на вибух.

Ровін вилаявся собі під ніс. Він порився у шафці у ванній кімнаті Грейв і дістав сталеву бритву. Присівши навпочіпки, він почав зрізати довгі шари шовку та криноліну. Серце Женев'єви щеміло, коли вона бачила, як знищують таку гарну сукню. Але було важко протестувати, коли вона нарешті змогла *рухатися*.

Звук відчинених дверей спальні змусив їх обох закам'яніти, а перстень на її пальці почав горіти. Брязкіт ланцюгів, прикріплених до пастки Грейва, змусив її затамувати подих, але вона, здавалося, не спрацювала.

Ровін жестом наказав їй стати біля стіни за дверима ванної кімнати. З іншого боку почулися кроки. Але коли звідкись здалеку пролунав гучний стукіт, кроки вмить змінили напрямок.

Вона ковзнула поглядом по Ровіну, і він заспокійливо кивнув їй, перш ніж вибігти зі спальні і попрямувати до холу. Вона визирнула з ванної кімнати, коли Ровін стояв у дверях спальні, гукаючи брата, перш ніж злетіти ліворуч і зникнути з поля зору. Величезна постать Грейва промчала повз відчинені двері спальні, і вона зрозуміла, що це був її сигнал.

Женев'єва обережно вийшла з ванної кімнати. Вона підкралася до відчиненого порогу і висунула голову рівно настільки, щоб побачити Ровіна і Грейва в кінці коридору. Грейв наносив удари мисливським лезом по Ровін, його рухи були різкими і плавними. Ровін ухилялася від кожного удару.

Крихітні гострі зуби раптом вчепилися в її щиколотки. Не настільки, щоб завдати болю, але достатньо, щоб підштовхнути її вперед.

Вона подивилася на Умбру. — Я йду, маленька загроза.

Говорити було неправильно. Як це часто траплялося з нею.

— Трясця, неприємносте, - прогарчав Ровін. — *Біжимо!*

Щойно вона заговорила, увага Грейва прикута до неї. Його обличчя розпливлося в широкій зубастій посмішці.

Якщо Грейв посміхається, тобі варто бігти.

Вона пролетіла коридором і фойє, шукаючи шлях, який би не загнав її в кут. Легше сказати, ніж зробити. Особливо, коли Грейв наздоганяв її.

Єдине, що працювало на її користь, було те, що її переслідувач не був створений для *швидкості*. Грейв, мабуть, важив двісті фунтів чистих м'язів.

Коли в полі зору з'явилася відкрита арка їдальні, єдине, що їй спало на думку, - проскочити крізь неї, обігнувши великий стіл так, щоб опинитися обличчям до обличчя з Грейвом і стати між ними барикадою. Він засміявся, сповільнивши крок, і вона помітила, що він майже не задихається.

Женев'єва, з іншого боку, боялася, що може втратити свідомість. Маленькі плями світла затьмарювали її зір, а судоми пронизували її бік. Вона не була впевнена, що коли-небудь бігала так багато у своєму *житті*.

Грейв повільно наблизився до столу, який був абсолютно порожній, якщо не брати до уваги керамічну миску з фруктами, що стояла на його полірованій поверхні. Женев'єва стояла навшпиньки, чекаючи, поки він вибере напрямок атаки. Де був Ровін?

— Вибач, подруго, але я, на жаль, ганявся за цим столом, і за мною ганялися, достатньо годин свого життя, щоб знати, - одним стрибком він приземлився прямо на стіл з важким стукотом, - що набагато простіше просто переступити через нього.

Від удару миска з фруктами впала на підлогу, і кераміка з шумом розбилася, а її вміст відскочив на землю біля її ніг. Коли Грейв зістрибнув на землю всього за два фути перед нею, а уламки миски хруснули під його ногами, Женев'єві спало на думку, що їй варто почати панікувати. З якоїсь причини Ровін досі не з'явився. Не те, щоб вона була з тих, хто зазвичай молиться, щоб чоловік врятував її, але в обставинах, що склалися, вона подумала, що було б непогано, якби він міг *щось* зробити.

Вона відступила на крок. Грейв пішов за нею.

— Якщо тебе це втішить, те, що ти протрималася менше чотирьох годин, означає, що і Ковін, і Севін втратили чималу суму грошей. Це те, чим ми всі можемо бути задоволені. І я зроблю це швидко. Вважай це моїм весільним подарунком.

Лезо опустилося.

Женев'єва не знала, що нею оволоділо, коли вона кинулася вниз, щоб схопити одне з яблук за ноги, пригинаючись під його рукою до столу і не потрапляючи під дугу його леза. Вони обоє знову повернулися обличчям один до одного. Коли кинджал опустився цього разу, вона вдарила яблуко об його гостре вістря. Ніж, що застряг у фрукті, сповільнив імпульс Грейва настільки, що вона змогла відскочити назад - прямо на край столу, застрягнувши між ним і нею. Він з розмаху вдарив кинджалом по столу поруч з

нею, як молотком, розколовши яблуко, наколите на кінці, навпіл і залишивши товстий шрам на червоному дереві.

— Бабуся не зрадіє, що ти зіпсував її стіл.

Женев'єва повернула голову і побачила, що Ровін, притулившись до рами арки, недбало спостерігає за сваркою.

— Мені начхати, - сказав Грейв, коли Женев'єва почала відходити вбік, а він зосередився на Ровіну. — Я ніколи не подобався цій жінці.

— Їй ніколи ніхто не подобався, - поправила Ровін. — Але тобі хоча б пощастило мати обличчя мами.

— *Допоможеш?* Женев'єва підказала Ровіну, коли Грейв знову кинувся на неї, змусивши її відскочити вбік і мало не спіткнутися об землю.

— Гей, проблемо? пробурмотів Ровін.

— *Що?* - прошипіла вона, вирівнюючись і продовжуючи відступати від Грейва.

— Ти не могла б зробити крок трохи лівіше?

Вона зробила, як він попросив, і за дві миті Ровін очистив стіл. Він приземлився перед Грейвом і вривав кулаком у щелепу брата, від чого голова Грейва з хрюканням відлетіла вбік. Женев'єва вражено спостерігала, як Ровін обхопив брата і так міцно стиснув його шию, що обличчя Грейва за лічені секунди посиніло. Вона присягається, що чула хрускіт кісток.

Грейв спробував скинути Ровіна зі спини, а коли це не спрацювало, встромив кинджал прямо в біцепс Ровіна. Женев'єва скривилася.

Однак Ровін навіть не здригнувся.

— Дякую тобі за це, - пробурчав Ровін, вільною рукою висмикуючи Мисливський клинок зі своєї руки.

З болісним шипінням - наче лезо обпікало його - Ровін проніс його через кімнату, крізь аочний отвір і викинув у вікно через коридор. Уламки скла посипалися на підлогу, а навколо них здійнявся прохолодний протяг.

Ровін відпустив Грейв якраз тоді, коли по будинку прокотилися чотири дзвони, і Женев'єва посміхнулася.

МАЛЕНЬКА ГРА

— Так, так, так, подивіться, хто протримався перші чотири години... Женев'єва почала хвалитися на звук дзвонів, але не встигла закінчити, як Ровін вже виводив її з кімнати за плече.

— Перше правило, як зловити ведмедя в пастку - не продовжуй його штовхати, - сказав він, тягнучи її до бальної зали, поки Грейв зник за східними дверима і пішов шукати лезо. — Коли він врешті-решт вибереться, він буде вдвічі більше розлючений.

Його тон був суворим, повчальним, але вона побачила блиск веселощів в його очах.

— Він мало не вбив мене! - перебільшено роздратовано міркувала вона, коли вони йшли до парадних сходів, ледве встигаючи за його неймовірно довгими кроками. — Хіба мені не можна позловтішатися?

— Ні, поки ми не станемо Мисливцями, - сказав він їй.

На півдорозі вгору по сходах її раптово обдало жаром, і вона зупинилася.

— Це просто магія гри, яка переконує, що всі помінялися кімнатами, - запевняв він її сходиною нижче. — Якби ми не вийшли зі спальні чи їдальні, тобі б здавалося, що в тебе шкіра закипає.

— О, феноменально, - сказала вона, і в її тоні прозвучав сарказм, - ще щось, на що варто з нетерпінням чекати.

Коли вони вийшли в коридор нагорі, Женев'єва з подивом зіткнулася з Еллін. Еллін ледве дихала, нахилившись, щоб покласти руки на коліна.

— Бляха. Вдих. — Нокс. Вдих. — І його ігри.

— Що цього разу? запитав Ровін, очевидно, зовсім не переймаючись тим, в якому стані перебувала його сестра.

— Пустельний оазис, - сказала йому Еллін, випроставшись, відкидаючи короткі пасма свого білого волосся, що прилипли до обличчя від поту. — З мільйоном скорпіонів. І змій. Це було огидно.

Женев'єва нервово хихикнула.

Ровін кинув погляд на двері праворуч від них. — Хочеш сховатися з нами цього разу?

Еллін кинула на нього брудний погляд. — Щоб ти міг використати мене як приманку під час наступної зміни кімнати? Відвали, Ровінгтон Сільвер.

Ровін незадоволено посміхнувся.

— Де він? запитала Еллін.

— Назовні, - відповів Ровін. — Хоча я сумніваюся, що це надовго.

Еллін кивнула і зникла.

— Пустеля? Скорпіони? Змії? запитала Женев'єва.

— Нокса прославляють за його творчість навіть у пеклі, - пробурмотів він, ніби це давало якесь пояснення.

Він підійшов до одних із дверей і відчинив їх, а Женев'єва роззявила рота від подиву.

— Кожна вільна кімната в будинку чарівним чином перетворюється на інший ландшафт. Нокс придумує нові дизайни щосезону. Це дає нам більше цікавих місць, де можна сховатися, ніж у спальнях один одного. Не кажучи вже про те, що кожна з зачарованих кімнат містить жетон, який дає імунітет від одного раунду Полювання - якщо вам вдасться його знайти і забрати.

Женев'єва ледве вловила його слова, коли зробила крок до дверей. Дияволи, які проводили випробування Фантазми, створювали подібні ілюзії в маєтку з привидами. Але ті ілюзії були жахливими і кривавими. Це... це було схоже на крок у сон.

Кімната, якщо її взагалі можна було так назвати, була просторою, соковито-зеленою галявиною. Вдалині через галявину дзюркотів струмочок, над яким перекинувся сріблястий, філігранно викладений місток, що закручувався. Скільки сягало її око, там росли абсолютно незнайомі їй види барвистих квітів. Над головою ширяли птахи, а по блакитному небу котилися пухнасті білі хмаринки. Вона зробила крок, щоб зайти всередину, але Ровін зупинив її.

— Ми не йдемо всередину? - запитала вона. — Здається, це чудове місце, щоб сховатися.

— З зачарованих кімнат є лише один вихід, і це занадто ризиковано, коли нам потрібно переключитися, - сказав він їй. — Ці кімнати самі по собі є смертельними іграми. Вони можуть виглядати красивими і безтурботними, але все, що створює Нокс, є небезпечним. Хіба ти не бачила стан Еллін? Їй пощастило, що ми залишили Грейва заклопотаним внизу, замість того, щоб чекати на неї тут.

— Навіщо тоді Еллін ризикувати?

— Тому що вона вирішила, що ми вдвох будемо в центрі уваги Грейва, я гадаю. І вона була права.

Він махнув їй рукою, щоб вона йшла за ним до подвійних дверей у кінці коридору. Коли Ровін відчинила їх, відкривши бібліотеку, у неї миттєво з'явилося тривожне відчуття, що за ними спостерігають. Але перстень залишався холодним. У всій кімнаті було лише одне дзеркало - над кам'яним каміном у центрі задньої стіни, але чомусь вона не думала, що це якось пов'язано з моторошним відчуттям.

— Ковін десь на цьому поверсі, - пробурмотів Ровін, наче почув її думки.

—Де? Звідки ти знаєш? - запитала вона, коли він підійшов до однієї з численних книжкових шаф ліворуч.

Що стосується домашніх бібліотек, то їхній дизайн, на диво, був доволі нудним. Це була єдина кімната, якій бракувало розкоші решти вілли. Тут позолочені барокові деталі були замінені на щось набагато тепліше - полиці з червоного дерева, плюшеві дивани і дивовижна відсутність пилу порівняно з іншими кімнатами будинку.

Женев'єва вдивлялася в назви фоліантів на полицях біля каміна, поки Ровін сканував ті, що стояли на його боці кімнати. Вона витягла товсту тверду обкладинку з написом — *Справа душі* — на корінці і погортала пожовклі сторінки. Там були розділи про те, як збирати душі, куди вони потрапляють після того, як їх видобули, як перетворити їх на валюту для дияволів... Вона здригнулася і закрила книгу.

—Сатана спить на одній з полиць нагорі, - сказала Ровін, і їй знадобилася мить, щоб згадати, про що було її запитання. — Ковін, напевно, в одній з інших кімнат.

— *Сатана?* - занепокоєно повторила вона, придивляючись до назви недочитаного, розгорнутого роману на одному з підлокітників дивана.

Найпотаємніші бажання диявола. Женев'єва хихикнула, гадаючи, кому з братів і сестер Сільвер належав розривач ліфів. Він нагадав їй схожі пошарпані копії, які її сестра ховала від їхньої матері.

—Сатана - Фемільяр Ковіна, - уточнив Ровін, коли нарешті витягнув книгу, яку шукав.

Женев'єва побачила, як одна з книжкових полиць почала обертатися - бо що ж це за зачарований маєток без такої функції, - і Ровін махнув їй рукою. Вона протиснулася повз крісло з відкидною спинкою у вітальні перед каміном і відійшла до дальньої стіни, дозволивши йому втягнути її в своє тіло на поворотній платформі якраз перед тим, як вона закінчила обертатися в новій прихованій кімнаті.

Кімната, в якій вони зараз стояли, була, мабуть, найпохмурішим місцем, яке Женев'єва коли-небудь бачила. Голі кам'яні стіни. Скрипуча дерев'яна підлога. Диван, який виглядав так, ніби вона могла захворіти на правець, якщо б сіла на нього. Не було жодної втішної деталі - ні килимка, ні кольорових плям, ні навіть тепла від свічок. Лише газова лампа, яку Ровін запалювала сірником поруч із диваном.

Єдине позитивне, що Женев'єва могла сказати про цю схованку, - це те, що там не було дзеркала.

—Хочеш випити? запитав Ровін, прямуючи до кутка, де стояв повний барний візок, якого вона не помітила.

Вона нахилила голову. —Що ти маєш?

—Віскі... або те, в чому я майже впевнений - сеча Севіна з останнього полювання.

Вона мало не задихнулася від жаху.

Він посміхнувся. — Коли інші застрягають тут надовго, іноді вони...

— Я все зрозуміла, - перебила вона. — Це *огидно*.

— Після того, як ти побачила стан моєї спальні, я не впевнений, що ти маєш право судити, - сказав він їй.

— Вибачте, я *безладна*. Але це не *страшно*. Є різниця між розкиданими сукнями та пляшкою *сечі*, яка бродила цілий рік.

— Справедливо, - погодився він. — Але ти так і не відповів на моє запитання.

— Що? Ох. Напій. Вона відчула, як її рот скрутило від огиди. — Ні, дякую. Я не п'ю віскі. І я не вірю, що решта пляшок не були... забруднені.

Він знизав плечима.

— Що станеться, якщо хтось інший спробує сховатися тут? Або якщо Мисливець знайде нас і заблокує нам вихід? - запитала вона.

— Якщо хтось зайде всередину, то двері не можна буде відчинити ззовні, якщо не перезавантажити їх. Крім того, тут є потайні двері, - сказав він, перш ніж підійти до місця посеред кімнати і намацати паз у дошках підлоги. Знайшовши його, він демонстративно підняв майже невидимі двері. — Ці сходи ведуть до тунелю, яким можна потрапити на кухню вниз і назад. Це одна з найкращих схованок для переховування.

Він опустив двері назад. — Можеш влаштуватися, бо нам треба перечекати ще кілька годин, перш ніж ми знову підемо.

Це пекло.

Ровін випив майже весь графин віскі, перш ніж вирішив, що втомився від мовчання.

— Чому ні?

Женев'єва лежала на одному кінці дивана, пружина з подушки впивалася їй у стегно, а голова була покладена на підлокітник. У якийсь момент її очі заплющилися.

— Чому ні, що? - пробурмотіла вона.

— Чому ти не п'єш віскі?

Вона розплющила очі. — Мені не подобається смак.

— Брехуха. Якби тобі не сподобався смак, ти б так і сказала. Ти ж казала, що не *п'єш*.

— Я думала, що ти більше не хочеш ділитися правдою, - відповіла вона.

— Хм, - хмикнув він, вивчаючи її своїми бурштиновими очима. — Це або тому, що ти колись переборщила і захворіла, або... це через когось, про кого ти не хочеш думати.

— Ти здогадуєшся, - сказала вона. Але він мав рацію в обох випадках.

— Як його звали? запитав Ровін.

Женев'єва важко зітхнула. — Чому ти так цікавишся? Ти п'яний? Чи нудьгуєш? Якщо просто від нудьги, то я впевнена, що ми можемо вигадати іншу гру.

— Я думаю, що мені знадобиться цілий віскі, щоб сп'яніти, - пробурмотів він. — А ти моя дружина. Гадаю, цілком розумно, що я хочу тебе знати.

Вона знала, що безсмертні мають надзвичайну толерантність до сп'яніння, але не була впевнена, що вірить йому. І вже точно не купилася на те, що ти моя дружина.

Він зітхнув під її гострим поглядом. — Може, це нудьга.

— Гаразд, тоді як щодо модифікації нашої попередньої гри? - запропонувала вона. — Кожен з нас має поставити іншій людині три запитання. Дві відповіді мають бути абсолютною правдою, але ми можемо вибрати, про яке з них збрехати.

— Домовились.

Цього разу вона не потрудилася відпустити його першою.

— Я пам'ятаю, як Грейв згадував щось про ліки для твоєї матері. Він сказав, що не вірить, що вони існують. А ти віриш, так?

Ровін надовго замовк. Ніби вирішував, чи йому ще достатньо нудно, щоб грати.

— Так, - нарешті сказав він. — Ліки - це причина того, що я був таким непохитним у своїй перемозі щороку. Я проводжу... дослідження. У пеклі я не зміг би цим займатися. Нокс змусив би мене весь час робити за нього брудну роботу. А я не довіряю її нікому з інших.

— Тому що вони не вірять у лікування, ти маєш на увазі? - припустила вона.

— Частково. Навіть якщо ми знайдемо ліки, Нокс, напевно, знайде інший спосіб тримати нас під своїм контролем. Ми занадто цінні для його імперії. Грейв вважає, що якщо ми спробуємо грати з Ноксом у його ж гру, він знайде спосіб зробити все ще гірше. Гра для нього терпима, доки вона зберігає нашу матір живою. Але я...

Він стиснув губи, і Женев'єва випросталася, побачивши вину, що забарвила його вираз обличчя.

— Все гаразд, - сказала вона йому. — Обіцяю, що я остання людина, яка засуджуватиме тебе за складні почуття до твоєї родини.

Він подивився на неї. *Дійсно* подивився на неї. І того, що він знайшов, мабуть, було достатньо.

— Я волію зберігати надію, що ліки існують. Що якщо моя мама може бути врятована з його допомогою, якщо вона поза небезпекою, то решта з нас зможуть дати відсіч Ноксу.

Він провів рукою по волоссю, промовляючи це тихе зізнання. — Я знаю, що хотіти врятувати її лише як засіб для порятунку себе - не найчистіші наміри...

— Дехто назвав би це егоїзмом, - погодилася Женев'єва.

Вона могла б заприсягтися, що він здригнувся, але він лише пробурмотів: – Ти називала мене і гірше.

– О, я не така, як деякі, - поспішила запевнити вона. – Я тут лише кілька днів, і я воліла б бути деінде у світі. Якщо ви вирішили, що не можете терпіти це до кінця *життя*... думаю, ви заслужили право бути трохи егоїстичними.

Він пирхнув, а потім замовк, і вона спробувала залишити його, справді, але через деякий час не змогла втриматися.

– То ось чому ти перестав їх відвідувати? Тому що витрачаєш весь свій час на пошуки цих ліків?

– Це і почуття провини, - сказав він їй. – Стояти перед матір'ю, коли за *п'ятнадцять років* я так і не зміг знайти справжню зачіпку... Він похитав головою, коли його слова обірвалися.

– Якщо ми переможемо, і тобі більше ніколи не доведеться грати в цю гру, ти все одно будеш її шукати? - запитала вона.

– Ні, - сказав він, дивлячись у вічі.

– Ти не повинен так легко видавати свою брехню, - зітхнула вона. – Це суперечить меті гри.

Він знизав плечима. А потім, ледь чутно, щоб вона почула: – Я не заспокоюся, поки не звільню їх усіх.

Вона нахилила голову. – Яким би егоїстом тебе не вважали, Ровін Сільвер, я вами дуже захоплююся.

Він відвів від неї очі, і вона не могла не посміхнутися. Спостерігати, як він корчиться, коли вона його хвалить, було навіть краще, ніж розлютити його.

– Тепер моє наступне запитання, - почала вона.

Він похитав головою. – Ви поставили всі свої запитання. Тепер моя черга.

Вона надулася. – Зачекай, більшість з них були просто для уточнення...

– Ти обманюєш, - затагнув він, усі сліди вразливості вже були акуратно заховані.

Вона роздратовано зітхнула. – Гаразд. Давай.

– Чому ти не п'єш віскі? Чому ти писала моєму батькові листи, прикидаючись своєю матір'ю? Хто такий Ферроу?

При згадці імені Ферроу вона завмерла.

– Звідки ти знаєш це ім'я? - прошипіла вона.

Він підняв брову на її реакцію. – Від тебе. Тебе знайшла Умбра, коли ти знепритомніла від демонічних ягід, і коли я виводив тебе за ворота, ти запитала, чи я не Ферроу.

– Це все, що я сказала? - запитала вона, відчуваючи, як її шлунок збожеволів від думки, що вони обмінялися словами, яких вона не могла пригадати.

Вираз його обличчя залишався спокійним, коли він сказав: — Ти майже не була здатна говорити. Я запам'ятав ім'я тільки тому, що воно було таким дивним. Моя магія вивела з твого тіла якомога більше демонових ягід — але здібності Елліни набагато потужніші за наші, тож ти все одно була дещо спантеличена.

Вона відклала інформацію про їхні цілющі здібності на задній план, щоб повернутися до неї пізніше, і з заздністю сказала йому: — Я не п'ю віскі через Ферроу. Я писала листи, тому що моя мати тримала мою сестру в невіданні про так багато з її життя, і я не могла більше цього терпіти. Коли я дізналася про існування твого батька, я подумала, що, можливо, він теж був некромантом. Можливо, хтось із його родини знає, як це - бути запасним братом чи сестрою. Вона глибоко вдихнула. — Якби я знала, що це призведе до всього цього, я б, очевидно, залишила це в спокої.

Він засміявся. — Ні, ти б не змогла.

Вона схрестила руки на грудях. — А ти звідки, в біса, знаєш?

— За останні два дні ти жодного *разу* не залишила нічого в спокої.

— Останні два дні не мають нічого спільного з рештою мого життя. Ти не знаєш, про що говориш.

— Ось так. Ти про все маєш сперечатися, - з посмішкою зауважив він.

— Я не сперечаюся про *все*...

— Це ти маєш на увазі, що *не* сперечаєшся? - перебив він. — Якщо так, то у тебе це жахливо виходить.

Вона стиснула губи від обурення, але його очі раптом засяяли пустощами, і щось у цьому погляді змусило її кров потеплішати.

— Ну? - врешті-решт запитав він.

— Ну і *що*?

Його губи сіпнулися. — Ти винна мені відповідь на моє останнє запитання. Хто такий Ферроу?

І це було питання, на яке вона намагалася уникнути відповіді.

— Він не є ніким значущим, - заявила вона. Такт.

— Це твоя брехня.

Вона скорчила гримасу. — Я не думала, що ти так ретельно вивчаєш правила. І чому ти так думаєш?

— Тому що ти носиш всі свої емоції на обличчі, - сказав він. — Ти не схожа на людину, яка дозволила б якомусь чоловікові залізти собі під шкіру. Настільки глибоко, що дозволила б йому *зіпсувати* первозданно витриманий лікер.

— Так, - сказала вона, опустивши очі й почавши колупатися в нігтях, коли її голос стих, - деякі люди отруйні в цьому сенсі. Вони торкаються тебе один раз і якимось чином заражають кожну дрібницю, яку ти робиш після цього.

Чорт забирай, вона майже втратила всіх своїх друзів через цього виродка. Вона майже втратила свій дух. Відчуття власної гідності. На щастя, вона знайшла в собі злість.

— Я дуже сподіваюся, що він не був тим, кого ти мала на увазі, коли стверджувала, що маєш *досвід*.

Вона скрикнула від несподіванки, її погляд повернувся до нього. — А якщо так?

— Тоді тобі конче потрібен інший досвід, - вирішив він.

— Те, що хтось покидьок, не означає, що він не вмє добре трахатися, - огризнулася вона у відповідь, подумавши про те, що кілька годин тому у неї *була* можливість отримати інший досвід, але він не дозволив їй це зробити.

— Це дуже вірно, - пробурмотів він.

Не встигла вона й оком моргнути, як Ровін подався вперед, його руки обхопили її стегна з обох боків, притиснувши її спиною до дивану так, що їхні обличчя опинилися за кілька сантиметрів одне від одного. Достатньо близько, щоб, простягнувши кінчик язика, вона могла торкнутися золотистого обруча на його нижній губі.

Досить з мене цього клятого пірсингу губ, - картала вона себе.

Погляд Ровіна, тим часом, був абсолютно гріховним. — Зважаючи на те, як сильно на тебе вплинула маракуйя, я схильний вважати, що тебе вже давно ніхто не примушував кінчати по-справжньому.

Вона нізащо в світі не збиралася визнавати його правоту, але посмішка на його обличчі підказала їй, що він уже знав про це. Коли він був так близько, їй було важко мислити адекватно. Його запах був занадто п'янким. Тепло його тіла було надто привабливим.

Єдине, що їй спало на думку сказати: — І що? Ти пропонуєш виправити цю помилку? Закінчити те, що ми почали на маскарадї?

— У твоїх мріях - неприємносте, - пробурмотів він, але вона не пропустила, як його очі ковзнули до її рота, перш ніж він відступив і встав.

— Тоді *чого* ти зі мною фліртуєш? - звинуватила вона.

— Хіба? Тепер його губи скривилися зарозуміло. — Я думаю, що ти просто вважаєш мене дуже привабливим, і ми випадково заговорили про секс.

— Коли, бляха, буде наступна зміна? - буркнула вона, відштовхуючись від дивана. — Здається, я вже вичерпала свій ліміт на цю ніч.

За мить дзвони сповістили, що час рушати.

БЕЗЖАЛЬНИЙ

Женев'єва і Ровін не промовили жодного слова, поки спустилися на кухню з маленької потаємної кімнати в бібліотеці через потайні двері і запилюженим потаємним ходом. Вони також не промовили жодного слова, поки він зібрав достатньо їжі, щоб зробити для кожного з них подобу їжі, або протягом години, що минула після цього. І вони точно не промовили жодного слова, коли на кухню увірвався Веллінгтон Сільвер.

Ровін вилаявся, коли Веллс врізався в один з мармурових острівців, що стояли в центрі кімнати, і чорна кров розмазалася по його білій поверхні з його рук, коли він намагався встояти на ногах. Женев'єва побачила, що одна з його рук дивно звисає, ніби її висмикнули з суглоба, але коли вона зробила крок вперед, щоб запитати, чи не потрібна йому допомога, Ровін схопив її за спину і потягнув до себе.

— Сідай у ліфт, - наказав він, підштовхуючи її до невеликого отвору в стіні ліворуч від них.

Вона насміхалася. — Немає жодного способу...

— Зараз не час сперечатися, Женев'єво, - відрізав він.

Женев'єва вже відкрила було рота, щоб заперечити, коли вид Веллса, який кашляв кров'ю, змішаною з раптовим теплом персня на її пальці, змусив її зупинитися. Без жодного протесту вона дозволила Ровіну підштовхнути себе до ліфта, втиснувшись в один кінець, щоб звільнити місце для Ровіна поруч із собою. Він потягнув металеві двері вниз за кілька секунд до того, як Грейв сам вирвався через кухонні двері.

Женев'єва просунулася вперед, примружившись, щоб зазирнути крізь клаптик відкритого простору біля дверей німого офіціанта. Вона побачила, як Веллс схопив скляну миску з вершини острова і розбив її об обличчя Грейва. Грейв ледь здригнувся. Кров хлинула з його носа, а скло розсипалося на підлогу. На обличчі Грейва з'явилася посмішка, коли поразка почала перемагати його брата.

Коли кинджал опустився, і стогони болю почали битися об двері порожньої шахти, Женев'єва відступила назад. Вона могла лише спостерігати, як Ровін заплющив очі і стиснув кулаки, доки кісточки на них не побіліли, наче він уявляв собі звуки своїх братів, які б'ються на смерть. Смерть Веллса.

Сидіти там, безпорадним, було жорстоко.

Саме тоді вона по-справжньому зрозуміла. **Енчантра** була іншим видом жаху, ніж **Фантазма**. Більш інтимним. Тут, можливо, не було ні привидів, ні ванн з кров'ю, ні плачу незнайомих. Але смерть людей, яких ти любив, була нескінченно гіршою.

Поглянувши на Ровіна, Женев'єва повільно простягнула руку, щоб ніжно потиснути його.

— Мені шкода...

Що ти мусиш це терпіти. Що твоя сім'я мусить це терпіти. Рік за роком.

— *Не треба*, - тихо гаркнув він.

Вона проковтнула. Однак, коли вона почала відсмикувати руку, він стиснув її міцніше.

Її серце почало калатати в грудях, коли вона дозволила йому продовжувати обіймати себе. У якийсь момент Женев'єва задрімала, притиснувшись головою до надто твердих сталевих стін крихітної коробки, в якій вони були ув'язнені. Однак, коли навколо неї пролунав металевий брязкіт, коли хтось підняв зверху піднос, вона за секунду прокинулася.

Ровін випустив низку прокльонів, кинувшись до дверей, намагаючись розсунути їх, щоб вони могли вистрибнути. Але платформа рухалася надто швидко, і їхнє вікно можливостей зникло.

— Посунься, - наказав Ровін, намагаючись пересунутися перед нею, щоб бути ближче до виходу.

Настала мить тиші, коли ліфт нарешті зупинився. Потім двері відчинилися, і в поле зору потрапило урочисте, бліде обличчя Грейва. Піт стікав по його скронях, а єдине пасмо чорного волосся було приклеєне до чола. Сорочка спереду заляпана кров'ю.

— Забирайся геть, - наказав він Ровіну, і порожнеча в його голосі викликала у Женев'єви тремтіння по спині.

Німий офіціант привів їх назад до бібліотеки, прямо біля каміна. Кімната з доступом до книжок і закусок. За інших обставин вона уявляла, що її сестра із задоволенням відвідала б Енчантру.

— Я не віддам її тобі просто так, - сказав Ровін своєму братові.

Грейв посміхнувся. — Тоді я вб'ю вас обох. Як рибу в бочці.

За секунду кинджал опинився між ребрами Ровіна, і він застогнав від болю, коли Грейв спробував витягнути його з ліфта за сорочку. Женев'єва вискочила слідом за ними, але в ту мить, коли її ноги опустилися на підлогу, Грейв врізав кулаком у скроню Ровіна.

Грейв крутнувся за нею, і якщо він очікував, що вона буде налякана тим, що він щойно відправив Ровіна в нокаут, то помилився.

— Ти можеш вдарити його ножом прямо зараз і перемогти, але ти все одно хочеш мене?

— Я вбивав його багато разів, - сказав їй Грейв. — До того ж, твоє вбивство може допомогти мені виграти — Фаворита.

Він кинувся. Вона ухилилася.

— Дозволь мені зробити це швидко, - кипів він.

Їй захотілося закотити очі. Вона не збиралася дозволити йому нічого зробити. Женев'єва абсолютно не збиралася вигравати цей бій. Не без її магії. Але перемога не мала значення, якщо вона могла просто вибігти з годинника, а якщо вірити тому, що висів на стіні за його спиною, вона мала протриматися ще шість хвилин, не вмираючи, і її магія повернеться до неї.

Мене осяяла ідея.

Я повинна дозволити йому зробити вільний удар.

Звісно, існував ризик, що будь-який удар, якого він завдасть, буде миттєво смертельним. Ровін міг впоратися з кинджалом у боці, але зі смертними все було *інакше*. Навіть паранормальних. Вони з сестрою завжди вміли відсипатися після важких поранень. Зламані ребра, руки, одного разу Женев'єву вкусив водяний мокасин. Все заживало за ніч або за кілька днів відпочинку. Але вона знала, що б Греїв з нею не зробив, вона не буде настільки приручена, щоб проспати це.

Греїв знову штрикнув її, і вона знову зосередилася, коли кінчик леза зачепив її руку. Кров потекла по біцепсу, але вона не зводила з нього очей. Вона кинулася до однієї з книжкових полиць, схопила оберемок фоліантів і жбурнула їх йому в голову. Сила її кидків здивувала навіть її саму, особливо коли один з корінців влучив йому прямо в середину обличчя, і ще більше чорної крові розлилося по його роті та підборіддю.

Це не змусило його похитнутися.

Він штовхнув її назад на полицю, обхопивши рукою горло. Її голова розбилася об дерево, і маленькі чорні плями заповнили її зір.

— Ти гальмуєш, подруго, - насміхався Греїв. — Готова здатися?

— *Гаразд*, - драматично проскулила вона, хоча її голова справді стугоніла від удару. — Але... найменше, що ти можеш зробити, це дати мені дихати достатньо довго, щоб я могла передати тобі повідомлення для моєї сім'ї.

Він не став заперечувати, просто відпустив її шию, щоб вона могла зробити глибокий вдих.

Коли вона достатньо оговталася, то подивилася на нього, піднявши підборіддя, і сказала: — Я хочу, щоб вони знали, що я їх любила. Офелія має *негайно* спалити мої щоденники. А я хочу, щоб мене поховали в чомусь рожевому, тримаючи на руках містера Дейзі.

Греїв підняв брову в останній момент, хоча вираз його обличчя залишався напруженим.

— Моє дитинство було задушливим, - пояснила вона. — Плюшевий ведмедик з ромашкою у вусі.

Насправді містер Дейзі передчасно пішов з життя, коли їй було десять років, і вона кинула його в річку Міссісіпі, щоб він поплавав. Нехай спочиває з миром.

Греїв кивнув підборіддям на знак подяки, а потім сказав: — Можливо, ти захочеш заплющити очі.

Вона похитала головою.

У його погляді з'явився відблиск поваги, коли він знизав плечима. — Як хочеш.

Він підняв кинджал. Вона приготувалася. І коли він замахнувся, вона смикнулася вліво так сильно, як тільки могла. Кинджал пронизав її наскрізь, просто під правою ключицею, і вийшов зі спини. Притиснувши її до масивної дерев'яної полиці.

Вона випустила уривчастий крик болю, коли яскраво-червона кров розлилася спереду по її сукні, її горло стало хрипким від сліз, поки Грейв намагався висмикнути лезо з дерева. Однак його зусилля виявилися занадто великими, тому що він насилу витягнув кинджал з того місця, де він застряг у ліпнині.

— Ти, мабуть, знущаєшся з мене, - прогарчав він.

Її зір ставав все більш розмитим.

— Хто вигадує опудало на ім'я містер Дейзі? Він буркнув, коли йому нарешті вдалося отримати достатньо важеля на ножі, щоб вирвати його з неї.

— Містер Дейзі був *дуже реальним*, - промурмотіла вона, коли почала падати на підлогу. Усе її тіло наче горіло.

Граве приготувався до нового удару. — Спробуємо востаннє.

Але коли ніж опустився, Женев'ева повністю зникла. Так само, як і мисливський ніж у руці Грейва.

Його кулак безболісно пройшов крізь неї.

Вона зробила це. Шість хвилин.

Женев'ева втримала свою повернену магію рівно настільки, щоб пройти повз нього, а потім знову застигла. Перш ніж вона встигла впасти на землю, Ровін раптово опинився поруч, підхопивши її і притиснувши до своїх грудей. Здавалося, його рани повністю загоїлися за останні кілька хвилин.

— Мабуть, добре, - прошепотіла вона, але слова виходили спотвореними і незв'язними.

Десь позаду неї пролунав гуркіт і довга низка прокльонів, які, як вона припустила, виходили від Грейва, але вона була надто слабка, щоб тримати очі розплющеними.

— Спати, - пробурмотіла вона в шию Ровіна. Це був єдиний спосіб, яким вона могла загоїти ці рани. Якщо взагалі могла.

— *Ще ні*, - наказав він.

Як завжди, вона не слухала.

— Чому? - *благала* вона. — Чому?

— *Ти створіння з пекла*, - сказав їй Ферроу. — *І ти заслуговуєш на те, щоб горіти, як одна з них.*

Коли Женев'єва прокинулася, то відчула не запах диму, а запах м'яти. Вона підскочила на ліжку, її серце калатало, коли вона озирнулася навколо, намагаючись зрозуміти, де вона, що сталося...

– Обережно.

Почувши його роздратований голос, вона зосередилася на Ровіні, який стояв біля крісла в кутку, а Умбра зістрибнула з його колін, коли він підійшов до підніжжя ліжка і схрестив руки на грудях. *Голі* груди. Непрохані метелики спалахнули в її животі.

Женев'єва не була впевнена, що було сексуальнішим - його ідеально виліплений живіт, татуювання, що вихором пронизували шкіру і зникали під поясом штанів, чи золоті обручі, пронизані крізь соски та пупок.

Вона зрозуміла, що хоче вкусити його знову. Дуже сильно.

– Що сталося? - запитала вона хрипким голосом.

– Сталося так, що ти ледь не померла, - сказав він уривчастим тоном. – Мені довелося підкупити Еллін, щоб вона тебе вилікувала.

– Чим ти її підкупив? Вона доторкнулася руками до скронь, що пульсували. – А чого ти скаржишся? Я пережила перший раунд, хіба ні? Хіба ми не повинні святкувати?

Він роздратовано провів рукою по волоссю. – Одягайся. Ми пропустимо вечерю.

Тоді їй спало на думку, що єдине, що на ній було, - це чорний піджак, який погано сидів на ній.

Її щоки запалали, коли вона запитала: – Що сталося з моєю сукнею?

– Вона була вся у крові, - сказав він.

– Ти мене *роздягнув*?

Вона хотіла, щоб питання прозвучало роздратовано, але, на жаль, через хрипкий голос, воно прозвучало набагато різкіше, ніж вона планувала.

Він все ще не посміхався, але в його очах з'явився легкий проблиск веселощів, коли він сказав: – Не хвилюйся, моя *сестра* роздягла тебе, коли зцілювала і мила тебе. Я лише дав піджак.

Вона закотила на нього очі, але не встигла заперечити, як її шлунок забурчав.

– Якщо хочеш повечеряти, всі будуть в їдальні, - сказав він їй, прямуючи до дверей. – Або я можу щось принести...

– Ні, я прийду, - сказала вона йому, махнувши рукою, щоб він пішов. – Я хочу, щоб усі, хто поставив проти мене, бачили моє обличчя, поки їм не набридне.

ЛАЗІВКИ

Женев'єва увійшла до їдальні під гучні фанфари.

— А, вона жива, - вигукнув Севін, коли помітив її, що зависла в арці, і неприємно повільно поплескав у долоні.

— Ти втратила багато людей і багато грошей, кролику, - сказав Ковін з посмішкою.

Женев'єва кинула на нього брудний погляд, коли підійшла до накритого столу. Вона була голодна після того, як проспала стільки обідів.

Ковін, Севін і Ремі сиділи разом на одному кінці столу, поїдаючи свої обіди. Ровін спостерігав за всіма зі свого місця, притулившись до стіни, потягуючи той самий фіолетовий напій, який вона бачила, як інші витягали з бару перед весіллям. На протилежному кінці столу сиділа Еллін, яка перекладала виделкою купу ягід з урочистим виразом обличчя, про який Женев'єва могла лише здогадуватися, що це якимось пов'язано з її ліквідованим близнюком. Грейва ніде не було видно.

— Чув, що ви вчора були чудовою командою, - сказав Ковін, погладжуючи лускату голову свого Фамільяра. — Грейв незадоволений.

— У нього нервовий зрив, поки ми говоримо, - промовив Севін.

Навіть Еллін посміхнулася, почувши це.

Женев'єва не звертала на них уваги, оскільки вони продовжували розпитувати одна одну про події минулої доби. Основні з яких включали в себе: Ковін на вечірці мала одночасно шістьох коханців, Севіна ледь не проткнули в одній із зачарованих кімнат, а Ремі отримав кілька пропозицій розпочати непристойні стосунки, коли інші прийняли його за Ровін.

Женев'єва принесла вечерю до місця, де сиділа Еллін, ігноруючи погляд Ровіна, який стежив за її рухами. Еллін кинула на неї насторожений погляд.

— Ровін сказав мені, що ти мене зцілила, - тихо прошепотіла Женев'єва, не бажаючи привертати увагу інших до цього факту, якщо вони ще не знали. — Я просто хотіла сказати...

— Я зцілила вас, тому що він запропонував пощадити мене, якщо вас обох оберуть Мисливцем, і ми не залишимося єдиними - не з доброти мого серця, - пояснила Еллін, її слова були твердими, але не обов'язково суворими.

Еллін відсунула стілець від столу і вийшла з кімнати, залишивши недоторканою свою тарілку.

Севін закотив очі на вихід сестри, а потім глянув на Женев'єву. — Вона просто злиться, що Веллс уже програє. Він єдиний, хто дає їй перепочинок під час гри.

— Відчепися від Еллін, - попередив Ровін брата, коли той підійшов, щоб поцупити кілька ягід ожини з покинутої тарілки своєї сестри. — Веллс може час від часу давати їй перепочинок, але це тому, що решта з вас - козли.

— Не вшлутуйте мене в це, - пробурмотів Ремі, відкидаючись на спинку сидіння.

— Ей, я так само добре ставлюся до нашої маленької сестрички, як і до всіх вас, - заявив Ковін, відкушуючи шматочок їжі.

— Блискучий захист, - насміхався Севін.

За мить до кімнати забігла Умбра, видаючи пронизливе цвірінкання, аж поки Ровін не звернув на неї увагу. Здавалося, вони вели якусь безмовну розмову, Ровін довго дивився на лисицю, а потім поставив свій кришталевий кубок на стіл і попрямував до виходу.

— Я зараз повернуся, - це все, що він сказав, коли вони з Умброю вийшли з кімнати.

Інші обмінялися цікавими поглядами, і Женев'єва вирішила, що, мабуть, настав час вибачитися і повернутися до спальні, щоб оновити свій щоденник.

— Женев'єва, - покликав хтось, щойно вона ступила у фойє.

Вона обернулася, щоб побачити Севіна, який прямував до неї.

— До речі, можеш називати мене Віві, - сказала вона йому, коли він наблизився.

Він подарував їй сліпучу посмішку. — Це означає, що я твій улюблений?

Вона пирхнула. — Думаю, Еллін, напевно, заслуговує бути моєю улюбленою. Вона була найбільш корисною.

— Вона самотужки не дала твоєму серцю зупинитися минулої ночі, - припустив він.

— Ви там були? - здивувалася Женев'єва, її щоки запалали від такої перспективи.

— Тільки тому, що я ховався в бібліотеці, - сказав він. — І що це було за шоу. Еллін ледь не встигла до тебе вчасно.

— Ровін сказав, що решта з вас не здатні цілювати так, як вона, - згадує Женев'єва.

— Ровін, Веллс і Ремі можуть контролювати саму темряву і ставати нею, але їхні цілющі здібності обмежені такими речами, як поглинання отрути чи допомога у засинанні. Ми з Ковіном - Привиди Крові - наша магія не надто пікантна тема для обговорення одразу після вечері, але ми маємо трохи більше можливостей, ніж решта моїх братів. Хоча і близько не такі, як у Елліна.

— А Грейв? Чи він здатен лише на руйнування?

—Щось на кшталт того, - відповів Севін. —Він Рейф Порожнечі. Надзвичайно рідкісний. Надзвичайно могутній.

—*Наскільки потужний?*

—Просто будьте вдячні, що він не має доступу до своєї магії під час Полювання, - сказав Севін.

—Добре знати, що могло бути ще гірше, - пробурмотіла вона.

—Ти навіть не уявляєш, - щиро сказав він їй. —Я ніколи не бачив свого брата таким мінливим.

—Справді? - насміхнулася вона. —Тому що здається, що нестабільність - це його друге ім'я.

—Близько, його друге ім'я Блейд. Його погляд тепер був зосереджений.

—Але я говорив не про Грейва.

Він має на увазі... Ровін?

—У будь-якому випадку, я просто хотів сказати вам, що, можливо, вас недооцінили в першому раунді, але ніхто не збирається повторювати цю помилку. Незалежно від того, як складеться цьогорічне Полювання, у мене є відчуття, що в кінці буде непоправне. Тож будьте певні, що хочеш перемогти.

І з цим він залишив її там. Я дивилася йому вслід, вкрай роздратована тим, що це, в біса, означало.

Коли Ровін ніяк не з'являвся, Женев'єва почала хвилюватися. Цілу годину вона ходила по кімнаті, намагаючись розібратися в своїх думках.

Що мав на увазі Севін, коли казав, що треба бути впевненим у тому, що хочеш перемогти?

Звичайно, вона хотіла перемогти. Зрештою, це був єдиний спосіб, яким вона могла жити.

Незважаючи на те, що вона навіть не знала, чи було те, що вона робила протягом останнього року, справжнім *життям*. Скоріше, це було схоже на , що вона тоне в скорботі свого минулого з Ферроу і відчуває, що задихається від свого маленького життя в Новому Орлеані...

Вона відчула, як їй стиснуло груди, коли вона нарешті зіткнулася з питаннями, які раніше боялася собі поставити. Для чого вона насправді вигравала цю гру? Заради чого жила?

Чого я взагалі хочу?

Вона тікала від своїх проблем у Новому Орлеані, від відчуття, що її там ніколи не вистачало ні для кого, а тепер вона була тут, важлива частина спадщини *цієї* родини. Тож якщо вона не могла пригадати жодної речі зі свого життя до —Енчантри, за яку можна було б боротися, то чому б не боротися за тих, хто тут, у кого, вочевидь, є мільйон причин жити без цієї проклятої гри?

Севін мав рацію, незалежно від того, як би це не закінчилося, виживе вона чи ні, наступна гра буде дуже відрізнятись від цієї. Навіщо зупинятися лише на спробі звільнити себе і Ровіна від цієї гри?

Вона вже давно втратила надію на те, що хтось на білому коні коли-небудь приїде і врятує її. Але це не означало, що вона не могла бути лицарем у сяючих обладунках для себе. Для них.

Щойно ця ідея вкоренилася в голові Женев'єви, її пронизав приплив адреналіну, і вона не встигла й оком моргнути, як попрямувала до бібліотеки.

Женев'єва проглянула покажчики щонайменше п'ятдесяти різних книг, перш ніж знайшла ту, в якій згадувалася — Багряна гниль. І саме тоді, коли вона почала по-справжньому занурюватися в читання, що ніколи не давалося їй легко, перстень на її пальці почав теплішати. Звісно.

Вона поспішила запхати книжку в кишеню своєї пінистої зеленої спідниці, чекаючи, поки хто б це не був, покажеться. Однак, коли вони не з'явилися, вона стояла і дивилася на порожню кімнату.

— Не будьте боягузом, виходьте, - сказала вона їм.

— Мушу сказати, мені подобається, яка ви зухвала, місіс Сільвер, - пролунав голос Нокса, коли він підморгнув мені в центрі зони відпочинку в бібліотеці. — Деякі дияволи могли б вважати викликом те, що їх називають боягузом.

— Жоден з моїх знайомих дияволів, - відповіла вона, знизавши плечима. — Можливо, ти просто невпевнений?

В одну мить Нокс навис над нею, змусивши її підстрибнути, коли його фіолетові очі звузилися в кількох дюймах від її очей. — Правила гри не дозволяють мені самому розірвати тебе на шматки. І мої покровителі можуть вважати, що поки що ти розважаєшся. Але якщо ви продовжуватимете тиснути на мої кнопки, місіс Сільвер, я без вагань покажу вам, що *в кожній* угоді є лазівка.

Вона проковтнула, але не відступила, і його ворожий вираз обличчя розтанув, перетворившись на фальшиву чарівність.

— Я прийшов сюди, щоб зробити пропозицію, - сказав він їй, відійшовши на крок.

— Я ж казала, що не маю справ з...

Він підняв руку, щоб обірвати решту її речення. — Це не угода. Я просто хотів повідомити вам, що ваша аудиторія сподівається на щось більш пікантне від вас з Ровінгтоном. І мушу сказати, що мені дуже *цікаво*, що ви, двоє голубків, змогли втримати свої руки подалі одне від одного.

—Я впевнена, ти помітив, що Ровін не такий показний, як деякі з його братів і сестер, - сказала вона йому, тримаючись якомога ближче до правди. —А ти не думав про те, що у нас просто приватне життя?

—Я багато чого обміркував, - сказав він їй, звузивши очі в підозрілому погляді. —Тож я пропоную тобі зробити розваги моїх відвідувачів своїм найвищим пріоритетом. І якнайшвидше.

Перш ніж вона встигла розгадати загрозу, приховану за цією пропозицією, він пішов.

—Одну проблему за раз, - пробурмотіла Женев'єва собі під ніс.

По-перше, повернемося до читання про багряну гниль.

Писк.

Женев'єва моргнула від пронизливого звуку.

Якщо тут є щур, я більше ніколи не прийду до цієї бібліотеки.

Писк. Писк.

Женев'єва повернулася в бік шуму, коли над спинкою крісла, що стояло на чолі зони відпочинку, просунулася пухнаста біла голова. Це була якась ласка - або, можливо, норка. Дуже велика норка.

Писк.

Тварина нахилила голову до неї, її круглі вуха сіпалися, коли вона дряпала кігтями тканину і витяглася на підголівник.

—Ти такий *милий*, - воркотіла вона, наближаючись до нього. Але чим ближче вона підходила, тим більше усвідомлювала, наскільки уважним був його погляд, коли він спостерігав за нею. Як у знайомі лисиці.

І тоді вона зрозуміла, що перстень на її пальці ніколи не остигав.

Світло в кімнаті почало мерехтити, а повітря навколо неї розріджувалося, від чого їй стало важко дихати. За кілька футів від неї утворилася клубочаста хмара темряви, яка розтягувалася і розтягувалася, поки з неї не вийшов великий м'язистий силует.

Греїв.

—Саме так я і сподівався тебе знайти. Наодинці, - оголосив він, коли тіні випарувалися навколо них, як дим. —Ти вільна, Ліліт.

Біла норка одразу ж кинулася навтьоки.

Женев'єва підняла брову, склавши руки на грудях. —І чому ти хочеш застати мене наодинці? Тільки не кажи, що вирішив освідчитися в коханні. Я не люблю, коли мені доводиться обирати між двома братами.

У його виразі обличчя не було жодного натяку на веселощі. —Це твій останній шанс дозволити мені зробити це швидко і безболісно.

Вона намагалася зберегти нейтральний вираз обличчя, але страх каменем впивався в її живіт.

Я можу використовувати свою магію в ці години, нагадала вона собі.

—Твоя вендета абсолютно недоречна, - заявила вона. —Я не розумію, чому ви не можете пожертвувати ще одним роком у пеклі, щоб він був вільним і допоміг вам усім?

— Ні, ти справді *не* розумієш, - погодилася Грейв. — Ця шлюбна лазівка, яку запропонував Нокс, ніколи мене не влаштувала. І я не сумніваюся, що якщо Ровін вдасться вийти з цієї гри, Нокс знайде спосіб обернути її проти всіх нас. Він не віддасть просто так одного зі своїх пішаків. Комусь доведеться заплатити. Інші вважають мене параноїком, але я не ризикуватиму.

— Намагатися вбити мене в безпечні години через те, що ти дозволив Ноксу залізти тобі в голову, - це досить безчесно, тобі не здається? - міркувала Женев'єва.

Його посмішка була похмурою. — Я ніколи особливо не прагнув бути благородним.

Женев'єва збрала всю свою браваду і знизала плечима. — Тоді зроби свій найкращий постріл.

Він звузив очі. — Тобі хтось казав, хто я такий?

— Севін сказав, що ти був Привидом *Порожнечі*.

— А ти знаєш, що це означає? - запитав він.

Але перш ніж вона встигла відповісти, Грейв витягнув з-за пояса ніж і встромив його їй прямо в серце. Женев'єва чекала, що її здібності Привида візьмуть гору, перетворять її на невидимку, і ніж пройде крізь неї. Але магія так і не прийшла.

Ніж так і не з'явився. Лезо зупинилося в повітрі. Вона намагалася кліпати, дихати, *кричати*, але не могла поворухнутися.

Час навколо неї зупинився.

ВИГАДКА

Востаннє світ зупинився перед Женев'євою, коли вона була одягнена в огидну зелену сукню.

Сукня була підібрана під вбрання Ферроу для балу Містік Марді Гра, адже це мала бути її перша зустріч з його батьками. Його родинний клуб носив особливо огидний відтінок зеленого - адже вони могли бути найелітнішою і найдорожчою організацією в місті, але це, безумовно, не додавало їм смаку. І хоча це завдавало їй болю, Женев'єва обрала вбрання такого ж кольору, щоб показати їм, як би вона виглядала, якби була однією з них.

Вона проїхала весь шлях від маєтку Грімм до свого улюбленого місця на Набережній у важкій, обшарпаній кареті, щоб зустрітися з ним. Не бажаючи витратити жодної копійки на карету, коли вона знала, наскільки її сім'я таємно погрузла в боргах.

Саме тому вони з Ферроу були такою чудовою парою - вона кохала його, а його сім'я була надзвичайно заможною. На той час це здавалося долею. Однак, коли вона приїхала, то зрозуміла, що доля тут ні до чого. Просто дитяча наївність.

Я не розумію, - сказала вона йому.

Моя мати дізналася про твою сім'ю. Вона заборонила мені супроводжувати тебе сьогодні. Всіх тут хвилює лише зовнішній вигляд. Але ми можемо зустрітися пізніше - у Базіле. Люсі теж там буде.

Якщо ти не можеш протистояти своїй матері щодо балу, то як ти будеш протистояти їй, коли ми заручимося? - вимагала вона.

Він здригнувся при згадці про заручини, але швидко одягнув маску глузливої байдужості.

Ти одна з них, Женев'єва. З тобою весело проводити час, але вірити, що я, чи будь-хто інший з хорошими якостями, коли-небудь одружиться з такою, як ти, - це просто маячня. О, не починай плакати. Це жалюгідно.

Скажи мені, чому я не маю в це вірити? благала вона. Ти давав мені обіцянки. Пригод. Пишне весілля. Колиски. Кохання.

Хіба ти ніколи не говорила в ліжку з коханцем речей, про які потім шкодувала? міркував він. Я знаю, що у тебе було багато можливостей.

Вона була настільки вражена, почувши ці слова з його вуст, що її сльози миттєво висохли.

Ви точно знаєте, яка у вас репутація. Люсі та інші можуть ігнорувати її, можуть ігнорувати ваші родинні зв'язки, але я з іншого світу, ніж ви всі. У мене є справжня спадщина, яку я маю захищати.

Спадщина була аферою. Женев'єва воліла б бути цілісною, а не частиною будь-якої спадщини, яка так ставилася до людей.

Ти навіть не любиш свою сім'ю, - сплюнула вона. Хіба не тому ти провів весь цей час з нами? Зі своїми низькопробними, безкласовими друзями? Тому що ти був нещасний і нудьгував, сидючи у своєму великому особняку, абсолютно самотній. Ти казав, що ніколи не відчував себе живим, доки не зустрів мене -

Я вже виріс з того всього, - перебив він. Я чекав до вечора, щоб сказати тобі, але наступного тижня я їду до Лондона. Там є дівчина. Племінниця колеги мого батька. Ми маємо одружитися цієї осені. Вечірка Базіле і завтрашній парад - це останній раз, коли ми зможемо побачитись. Тож приходь чи ні, але для нас це кінець.

І вона відчула це, коли він пішов. Світ навколо неї сповільнився і зупинився. Її серцебиття стихло.

Принаймні, в її теперішньому становищі вона була вдягнена в щось гарне. Хоча воно все ще було зеленим.

Можливо, мені варто відправити цей колір на пенсію.

Грейв прочистив горло, звук прорізався крізь сцени, що грали в її голові, і повернув її увагу до ножа, що висів між ними.

— Якщо тобі від цього стане легше, маніпуляції з часом коштують мені дуже дорого, - сказав він. — Але це ідеальна протидія твоєму маленькому зникненню.

Коли час знову почав рухатися, це було ледь помітно. Її серце гулко вдарилося в грудях, ніж, що плавав перед нею, наблизився на дюйм, а її тіло вислизнуло і знову повернулося назад. Вона потягнулася глибоко в своє ядро за магією, схопивши якомога більше своєї сили, поки Грейв махнув рукою між ними і дозволив ще одній секунді промайнути повз. Вона знову замерхла. Потім тіні почали підніматися.

Коли Грейв простягнула руку, щоб встромити замерзле лезо на решту відстані до серця, вона випустила все, що в ній було, в один момент.

Ніж пронизав її наскрізь, але болю не було. Її тіло залишалося абсолютно твердим, але все інше в кімнаті, включаючи Грейва, на мить зникло в хвилях магії. І коли Грейв відпустив свою владу над кімнатою навколо них, зникла і вона.

Женев'єва впізнала момент, коли ніж знову з'явився десь позаду неї, коли звук металевого брязкоту пролунав у кімнаті.

Обличчя Грейва було абсолютно приголомшеним.

— Якого хріна?

Женев'єва зітхнула з полегшенням, побачивши Ровіна на порозі бібліотеки, а біля його ніг сиділа Умбра з фемільяром Грейва, що бовтався між її зубами за загривок. Маленька норка жалібно пискнула, і Умбра

відкрила пашу, щоб скинути звірятко, дозволивши йому підскочити до Грейва і вчепитися кігтями в його тіло, щоб перекинутися через плече.

— Він намагався мене вбити, - надулася Женев'єва, підбігаючи до Ровіна.

— Я мав на увазі, що *ти* щойно зробила? - уточнив він, піднімаючи руку, щоб вона могла притиснутися до нього.

Вона кинула на нього роздратований погляд, але, звісно, не відмовилася від його запрошення, притулившись до його тіла, дивлячись туди, де все ще стояв розгублений Грейв.

— Я захистила себе, - сказала вона так, ніби це слово означало — *очевидно*.

— Ти *спроєтувала* свою магію, - роздратовано сплюнув Грейв. — Мені вже понад два з половиною століття, і я ніколи не чув, щоб Привиди могли таке робити.

Вона підняла ніс. — Я впевнена, що за два з половиною століття ти багато чого не чув. Як хтось каже тобі, що ти веселий. Звук кульмінації кохання...

Женев'єва відчула, як груди Ровіна ворухнулися від тихого сміху. Поки Грейв не зробив загрозливого кроку вперед.

В одну мить Ровін штовхнув Женев'єву за спину і вишкірив зуби на брата. — Не підходь ближче.

— Або що? Грейв гавкнув. — Все це через дівчину, яку ти навіть не...

— *Вона моя*, - гаркнув Ровін, і його тіні почали кружляти в повітрі навколо нього. — Що б ти не думав про це, які б проблеми не мав, якщо ти ще раз спробуєш до неї доторкнутися, я зроблю решту твого вічного життя ще більш жалюгідним, ніж воно є зараз.

Очі Грейва звузилися від люті в словах Ровіна. — Заради Бога, Ровінгтон. Ти одружений з нею лише кілька днів. Я буду твоєю кров'ю *назавжди*.

— Як мені не пощастило, - вигукнув Ровін.

Женев'єва спостерігала за обміном думками між ними з якомога спокійнішим виразом обличчя, але, чесно кажучи, почувши, як Ровін з такою впевненістю вимовляє слова — *вона моя*, її шлунок скрутило вузлом.

Це не по-справжньому, запевняла вона себе. *Неважливо, наскільки реально це звучало*.

— Останні п'ятнадцять років ти стверджував, що не можеш повернутися до Пекла, бо твої *дослідження* забирають весь твій час. Ти не можеш з'явитися, щоб подарувати нашій матері хоч один знак прихильності, але ти ризикнеш усім заради *неї*? - Грейв похитав головою.

Женев'єва звузила очі від слів Граве, але промовчала.

— Наші батьки самі застеляли свої ліжка, - категорично заявив Ровін. — Її кинули в моє.

Посмішка, яку Грейв подарував братові, викликала мороз по шкірі, але саме до Женев'єви він звернувся зі словами: — Тобі справді варто було просто дозволити мені зробити це швидко і легко.

Між ними в повітрі відкрився великий обсидіановий портал, Грейв ступив у нього і зник.

— Ну, це було весело, - врешті сказала Женев'єва, намагаючись зберегти невимушений тон.

Ровін повернувся до неї. — З тобою все гаразд?

Женев'єва знизала плечима. — Куди ти ходила? Раніше?

— Умбра винюхала Ліліт. Грейв дозволяє їй блукати будинком лише тоді, коли щось замишляє. Інакше я б не дізнався, що ти в біді. Хоча ти завжди в біді, чи не так?

Вона підперла рукою стегно. — Привіт, я тут займалася своїми справами. Нокс і Грейв шукали *мене*.

Його погляд потемнів. — Нокс теж був тут?

Вона потягнулася до персня на пальці, нервово крутячи його, коли кивнула головою. — Здається, я досить гарячий товар у цьому домі.

Він виглядав так, ніби хотів сміятися.

— Ходімо вниз, - запропонував він, простягаючи руку, - мені треба переодягнутися, і я не думаю, що тобі варто залишатися тут самій, поки хтось із інших не вирішить, що теж хоче влаштувати засідку на тебе.

Вона ковтнула, дивлячись на його підняту долоню, наче на змію, що приготувалася до удару.

Вона моя.

Як довго вона чекала, щоб хтось з гордістю сказав таке про неї? Їй хотілося б насолодитися метеликами, яких викликали його слова, але, на жаль, вона не була впевнена, що ці метелики здатні зрозуміти різницю між вигадкою та реальністю.

Вона подивилася на камін, на дзеркало, що висіло над ним, потім простягнула руку і переплела свої пальці з його пальцями. І вона дозволила йому провести себе до своєї кімнати, не промовивши жодного слова.

Як тільки двері зачинилися, і вони залишилися наодинці, вона відпустила його руку і сказала: — *Ніколи* більше не називай мене своєю.

На його обличчі промайнув проблиск емоції, яку вона не впізнала, але він ніяк не відреагував.

Вона глибоко вдихнула. — Коли хтось каже мені ці слова, я хочу, щоб вони були щирими.

Він відвернувся від неї, кивнув підборіддям і пообіцяв: — Домовилися.

ДРУГИЙ РАУНД
ПОЛЮВАННЯ

ПРОНИКЛИВА СПОСТЕРЕЖЛИВІСТЬ

Поки Ровін пішов переодягатися у ванну, Женев'єва сховала фоліант, який взяла з бібліотеки Сільверів, на дно однієї зі своїх валіз, поруч зі щоденником і гримуаром. Чомусь зізнатися, що вона хоче допомогти врятувати його матір і сім'ю, було занадто... інтимно.

Вона дістала щоденник, перш ніж накрити книгу одягом, і сіла за письмовий стіл, розгорнувши щоденник на свіжій сторінці, в яку встромила ручку. Вона почала новий запис, чорнило в її ручці чудово розтікалося майже по половині сторінки, а потім стало плямистим, залишаючи замість слів порожні відступи. Вона енергійно потрясла ручкою. Це не допомогло.

У Ровіна тут має бути чорнило, подумала вона, висуваючи широку шухляду столу. Вона відкинула вбік кілька дрібничок, коли простягла руку назад, щоб намацати кінчиками пальців щось схоже на баночку. Там були воскові палички, марки, ручки, а потім щось, що вона не змогла ідентифікувати в самому задньому кутку. Щось на кшталт злегка піднятого квадрата в дереві. Вона натиснула і передня дерев'яна панель, що проходила прямо під відкритою шухлядою, відчинилася.

Прихований відсік.

Коли вона зачинила верхню шухляду і висунула нижню, то побачила товстий стос паперів, списаних почерком, який, як вона заприсяглася, був її Фемільяр.

Вона вирвала один з папірців і побачила, що це лист, датований кількома місяцями раніше і адресований... Елліну.

Дорога Еллін, вибач, що я так довго не міг знайти слова, щоб написати тобі після всього цього часу. Я сиджу за цим столом вже п'ять годин, не в змозі придумати жодної речі, яка б зробила цей лист вартим того, щоб його відправити. Розумієш, у мене немає ніякого прогресу з лікуванням. Кожного разу, коли я знаходжу когось, хто міг би допомогти, вони зникають незабаром після цього або вирішують, що занадто налякані, щоб потрапити до Нокса.

Женев'єва повернула листа до шухляди і витягла іншого. Цей лист був адресований Ремі і містив лише один рядок.

Ремінгтон, я не знаю, як залагодити цей розрив.

Останній лист, який вона витягла, був адресований Грейаву.

Грейв. Прошу тебе. Благаю тебе, подумай про те, що ці чутки можуть бути правдою. Подумай також про почуття матері. Ти знаєш, що вона теж не хоче, щоб це продовжувалося.

Женев'єва відчула, як горло стискається від загрози сліз. Він писав їм листи протягом останніх п'ятнадцяти років.

Клацання замка на дверях ванної кімнати змусило її підстрибнути.

Поки вона перекладала папери, намагаючись зробити вигляд, що нічого не торкалася, краєм ока її увагу привернуло щось на самому дні потаємної шухляди. Конверт з яскраво-червоною сургучевою печаткою, прикрашеною трояндою. Адреса в кутку, яку вона добре знала.

Маєток Грімм
Проспект Еспланади
Новий Орлеан, Луїзіана

У неї перехопило подих.

Я повернуся до цього пізніше, - пообіцяла вона собі, зачиняючи шухляду.

Коли з'явився Ровін, він без жодного слова вмовився на ліжку. Відкинувшись на спинку ліжка, Умбра вмовилася в нього на колінах.

Женев'єва вирішила, що зможе написати іншим разом, і підійшла до комода, щоб обміняти щоденник на гримуар, який вона привезла з маєтку Грімм, а потім вмовилася в кріслі в кутку і почала гортати його. Не те, щоб вона могла зосередитися на якомусь одному слові всередині, оскільки слова його листів все ще горіли на передньому плані її свідомості.

Так вони пролежали деякий час, очі Ровіна були заплющені, бо він, здавалося, дрімав разом з Умброю, а вона вдавала, що читає про магію різних паранормальних істот. У якийсь момент у дверях Ровіна з'явилися Севін і Ковін, які ввірвалися до кімнати до того, як Женев'єва чи Ровін встигли запротестувати, і вмовилися на ліжку з тарілкою закусок з їдальні та цілою пляшкою віскі.

Час, що залишився до півночі, вони вчотирьох провели за жвавою грою в – Яму. І посеред вигукування чисел і боротьби за карти Женев'єва виявила, що майже забула, де вона знаходиться. Під кінець Севін шпурнув свої карти в голову Ковіна, а Ровін почав прибирати, поки його брати намагалися переконати Женев'єву, що один з них шахраював, ховаючи зайві карти в рукаві.

Однак, коли нарешті пролунала північ, усі миттєво протверезіли.

Ремі, Грейв і Еллін вже були в бальній залі, коли прибули решта, і як тільки коло братів і сестер було завершено, в кімнату влетів Нокс з Мисливським клинком.

– Веллінгтон передає вітання з Ноктурнії, - оголосив Диявол.

Обличчя Еллін перекошилося від люті. – Ноктурнія? Якого хріна він там робить, Ноксе?

— Нічого такого, чого б він не попросив, будучи першим усунутим. Нокс посміхнувся, хоча його слова були твердими.

Кулаки Еллін стиснулися в боках, але вона більше нічого не сказала, а Нокс не став обтяжувати себе подальшими церемоніями, запустивши свій зачарований кинджал у повітря, як і наприкінці маскараду. Женев'єва, затамувавши подих, спостерігала за срібною зброєю, яка на мить зависла в повітрі, а потім закружляла по колу і блискавично влетіла прямо в руку Ремі.

— Вибір гри? - підказав Нокс.

— Випадкові старту, - відповів Ремі.

Ровін повернувся до Женев'єви, відкривши рот, щоб заговорити, але звук його голосу загубився в поспіху, коли їх обох виносили з кімнати.

Женев'єва розплющила очі й опинилася в незнайомому просторі. У голові паморочилося від магії Нокса, і тільки через мить вона зрозуміла, що перебуває в якійсь коморі дворецького. Стіни були заставлені ярусами дубових стелажів, заставлених посудом і начинням, і Женев'єва замислилася, чи є в —Енчантрі— повний штат службовців поза Полюванням. Або ж Ровін доживав свої дні у повній самотності.

З кожного кінця кімнати був вихід. Женев'єва помітила павутиння, яке тягнулося від одних дверей до самої стелі. Вона подумала, чи не означає той факт, що павутиння залишилося неушкодженим під час останнього обстрілу, що це може бути гарним місцем, щоб залягти на дно. Але за мить вона почула, що хтось рухається в кімнаті по той бік дверей. Вона кинулася до протилежного виходу.

Притулившись вухом до вільних від павутиння дверей, вона прислухалася, доки не переконалася, що з іншого боку не долинає жодного звуку. Вона тихо повернула ручку і вислизнула в... їдальню.

Як я раніше не помічала цих дверей? - здивувалася вона, занепокоєна своїм браком спостережливості, але, озирнувшись на вихід, зрозуміла, що панелі були спроектовані так, щоб ідеально зливатися зі стінами. Шви в ліпнині були настільки непомітними, що якби вона щойно не пройшла крізь отвір, то не повірила б, що він взагалі існує.

Вона вислизнула з кімнати у великий коридор, її спідниця розвівалася навколо щиколоток зі швидкістю її кроку, коли вона прямувала до кімнати Ровіна. Вона сподівалася, що, можливо, у нього виникне така ж ідея, але якщо ні, її запасний план полягав у тому, щоб схопити бібліотечну книгу в багажнику і поспішити до таємної кімнати, яку він показав їй у бібліотеці.

Коли вона вхопилася за дверну ручку, хтось смикнув двері зсередини. Її пронизав сплеск адреналіну, і вона відскочила назад, готова втекти, аж поки не побачила їхні обличчя.

—Добре, - зітхнув Ровін, запрошуючи її всередину. —Я боявся, що на пошуки тебе піде ціла вічність.

—Може, нам тепер сховатися десь в іншому місці? - запитала вона.

—Ремі не буде полювати на нас, як це робив Грейв, - сказав він їй, і коли він говорив, вона помітила крихітну краплину крові, що блищала на пірсингу в його губі.

Вона постукала себе по губах і сказала: —У тебе кров.

Він провів великим пальцем по роті. —Я прикусив губу, коли Нокс переносив нас.

—Змусити всіх починати у випадковій кімнаті - це дуже розумно, - сказала вона з заздністю.

—І це скорочує час, який ми зазвичай витрачаємо на переховування, - погодився він. —Ремі віддає перевагу швидкому старту. Насправді, він віддає перевагу будь-чому, що дозволяє закінчити гру якомога швидше.

—Він, здається, досить апатично ставиться до участі, - зазначила вона. —Що там сталося?

Ровін знизав плечима. —Решта з нас так чи інакше все ще сподіваються. Він давно перестав бажати, щоб це закінчилося.

—Тому ви більше не близькі? - запитала вона.

—Гадаю, тобі варто запитати його, чому ми не близькі.

Невідповідь.

—Хочеш знову зіграти у дві правди і брехню? - підказала вона, і стільки питань, які горіли в ній протягом останніх двох днів, знову виринули на поверхню.

Він нахилив голову і зробив крок до неї, нахилившись рівно настільки, щоб їхні очі опинилися на одному рівні, і кілька розпатланих вусиків його воронячого волосся впали йому в очі.

—У мене є краща ідея, як нам провести час, - пробурмотів він, його золотистий погляд ковзнув по її губах.

Незважаючи на те, що її серце почало калатати в грудях від його пропозиції, щось було не так. Зокрема, відсутність тепла, яке він зазвичай викликав у неї, коли був так близько.

—Ти не думаєш, що нам варто приберегти трохи хвилювання для наших глядачів? - пирхнула вона, схрестивши руки на грудях, щоб не дати йому притиснутись ближче.

—Якщо хочеш, - відповів він, намагаючись заправити за вухо неслухняну пасмо свого волосся, але вона була занадто короткою, щоб залишитися на місці.

Тоді її кров перетворилася на лід. А перстень на її пальці перетворився на розплавлений вогонь. А може, вона горіла весь цей час, а вона навіть не усвідомлювала цього, бо через нього її пульс був нестабільним, і якась частина її явно почала асоціювати його з безпекою.

Саме тому він сказав мені, що я не можу довіряти тут своєму серцю.

Женев'єва скривила губи в спекотній усмішці. Таку, перед якою чоловіки, здається, ніколи не могли встояти. Ферроу. Морелло. Базіле, тієї жахливої ночі, коли вона хотіла завдати болю Ферроу.

А тепер Ремінгтон Сільвер.

Погляд Ремі загорівся, коли вона підняла на нього очі і з милим південним акцентом промурмотіла: — Чому б тобі не піти і не вибрати ідеальне місце для нашого маленького шоу, а потім зустрітися зі мною тут?

— Чому б нам спочатку не потренуватися тут? - запропонував він, нахиливши обличчя донизу і наблизивши свої губи до її губ на відстань одного подиху.

Це була приманка, і вона це знала. Вона відступила від нього.

— Що його видало? - Ремі нахилив голову, в куточках його губ грала легка посмішка.

Вона намагалася не дивитися на обручку. — Ти справді встромив щось собі в губу, щоб обдурити мене?

Він знизав плечима, нарешті витягнувши мисливський клинок з піхов свого чобота. — Це було не тільки для того, щоб обдурити тебе, але й для того, щоб я натрапив на тебе першим.

А потім він накинувся на мене.

Женев'єва пірнула вбік, але не встигла, і вона зашипіла від болю, коли лезо прорізало корсет і встромилося в шкіру. Перш ніж він зміг завдати ще одного удару, вона простягнула руку, щоб схопити золотий обруч у нього на губі, і розірвала його прямо наскрізь через плоть.

Він закричав від болю, лезо кинджала впало на землю від її жахливого нападу. Вона не гаяла часу, нахилившись, щоб підняти кинджал з землі, але в ту мить, коли кінчики її пальців торкнулися його руків'я, пекучий біль пронизав усе її тіло. *Трясця. Отже, крадіжка ножа проти правил.* Вона притиснула руку до грудей з барвистою лайкою, відштовхнувшись, щоб лезо полетіло по підлозі замість цього. Коли Ремі кинувся за зброєю, вона розчинила двері і вискочила з кімнати.

ЛУГ

Женев'єва до біса втомилася бігати. Вона також до біса втомилася від того, що кожна її сукня була заляпана кров'ю.

Кров не поєднується з рожевим.

Вона знала, що ніяк не встигне дійти до бальної зали, а потім піднятися сходами, перш ніж Ремі її наздожене. Тож вона зробила наступне - попрямувала до їдальні, де продовжила псувати нігті, намагаючись відчинити потайний вхід до комори дворецького. Як вона і підозрювала, протилежний вихід з комори вів до кухні, де вона знайшла прихований коридор, що вів до сходів і до таємної кімнати за бібліотекою, яку Ровін показав їй напередодні ввечері.

Піднімаючись хиткими дерев'яними сходами до похмурої кам'яної кімнати, вона притиснула руку до ниючої рани на боці, зітхнувши з полегшенням від тиску. Коли вона різко нахилилася до перил, вільні стрічки зашморгу, який вона зав'язала на шийі, непомітно для неї зачепилися за гострий кінець уламка, що стирчав, і коли вона піднялася на наступну сходинку, вони занадто туго стягнулися навколо її горла. Перш ніж змогла розплутатися, трухлява дошка під нею не витримала, і її нога пройшла наскрізь.

Вона здушено зітхнула, коли впала, зазубрені уламки дерева шкрябали її застряглу щиколотку, а стрічки перетворилися на болючі лещата навколо її горла. Вона дряпала шовковий вузол, поки він не розв'язався, зціпивши зуби від болю, намагаючись витягнути ногу з отвору в порожнистій сходинці. Приглушений звук чийогось крику з-за однієї зі стін викликав у неї викид адреналіну, і вона злякалася, що наробила забагато шуму. За очима відчувався тиск, вони благали її заплакати, в горлі стояв клубок, який вона ледве змогла проковтнути, поки випросталася на сходах, щоб продовжувати йти далі.

Вона відмовилася дати глядачам Нокса задоволення від своїх сліз - і вона знала, що вони спостерігають за нею. Стратегічно розставлені дзеркала в закутках цього запиленого переходу більше не залишалися непоміченими, коли вона проходила повз них.

Це лише кілька подряпин, кричала вона собі під ніс. І біль у кістках. Зачеплена гордість.

Коли вона дісталася до, *на щастя*, порожньої потаємної кімнати, вона вже прийняла рішення. Вона шкутильгала до візка з графинами, двічі, тричі, чотири рази перевіряючи, чи не налила собі склянку сечі. Але Ровін, мабуть, подбав про цю огидну дрібницю, коли перезавантажував двері кімнати в неробочий час, бо все, що вона знайшла в пляшках, було чистим кленовим віскі.

Вона витягла склянку пробку з пляшки і налила трохи лікеру в склянку. Коли вона піднесла склянку до носа, то мало не захлинулася від запаху, але як тільки зробила перший ковток і відчула, як його печіння, приємне, розійшлося по її тілу, обіцяючи солодке полегшення, вона легко випила решту.

Через дві склянки вона лежала на дивані з заплющеними очима, коли кошмар почався знову.

Стогнувши, Женев'єва сіла і помасажувала кінчиками пальців свої пульсуючі скроні, поки очі звикали до темряви.

— Я думав, ти не п'єш віскі?

Женев'єва здивовано вдихнула, шукаючи Ровіна в темряві, і побачила, що він сидить біля дальньої стіни, поклавши лікті на зігнуті коліна, і дивиться на неї з невиразним виразом обличчя. Умбра згорнулася калачиком біля його стегна і міцно спала.

Настала тиша, поки Женев'єва поправляла сукню, і він звівся на ноги, щоб підійти до неї. Умбра на знак протесту проти того, що її потурбували, забелькотіла.

— Якщо ти хотіла, щоб тебе задушили, все, що тобі потрібно було зробити, це попросити, - пробурмотів він, присідаючи перед нею, простягаючи руку, щоб провести подушечкою великого пальця по ніжній шкірі її горла. — Я б не залишив жодних слідів.

Вона відчула, як кінчики її вух нагрілися від його слів, але лише блиснула очима, коли махнула йому рукою, щоб він міг встати. Тупий спалах болю пронизав її щиколотку, але вона намагалася не показувати цього, коли шкутильгала до візка бару. Вона схопила дзеркальну тацю, що стояла на ньому, і підняла її, щоб оглянути плямисте, запалене кільце на шії.

— Це виглядає *жахливо*, - скиглила вона.

— Ти *кульгаєш*? - запитав Ровін.

— Я послизнулася на сходах, коли піднімалася сюди, - пояснила вона, коли він знову присів перед нею і відкинув її спідницю, щоб подивитися на розпухлу щиколотку. — Моя нога пройшла крізь одну з дощок, і моє горло зачепилося за скалку, що стирчала з перил. Цей диявол може кувати міцніші за сталь ґрати на вхідних воротах і створювати фантастичні країни

всередині спалень, але він не може подбати про кілька дощок гнилої деревини? Хто тут доглядає за будинком?

— Я. Нокс відвідує Енчантру лише під час Полювання. Я готую кімнати для всіх до їхнього повернення, але лагодження зламаних сходинок у таємних проходах відійшло на другий план, поки я шукав ліки, - сказав Ровін. Він обережно стиснув її щиколотку, викликавши у неї шипіння, незважаючи на свою обережність. — Це розтягнення. Дозволь мені побачити поріз на твоєму боці.

Вона відійшла від нього, коли він стояв. — Я в порядку.

— То ти не проти переїхати в іншу кімнату? - запитав він. — Щоб тікати, якщо доведеться?

— А ми не можемо залишитися тут?

— Ми тут вже досить довго. Думаю, треба спробувати перейти в одну з зачарованих кімнат, - міркував він. — Не треба було тобі так відключатись. Якби я не знайшов тебе...

— Я знаю, - щиро відповіла вона.

Його погляд прояснився від здивування, і вона закотила очі.

— У мене був слабкий момент, я побачила віскі, і я не знаю, що на мене найшло, - зізналася вона. — Я також зустріла Ремі раніше, і він прикидався тобою, так що це були дивні кілька годин.

— Щось сталося? - запитав він, і від серйозності його виразу їй захотілося розсміятися.

— Визначай що завгодно, - дражнила вона.

М'яз на його щелепі сіпнувся. — Якщо він доторкнеться до тебе...

— Якби я не знала тебе краще, - перебила вона, перш ніж він встиг надто розхвилюватися, - я б подумала, що ти ревнуєш, містере Сілвер.

Він подивився на неї суворим поглядом, ніби хотів сказати, що вона з'їхала з глузду, але все, що він сказав, було: — Ти зможеш ходити на своїй нозі?

— А якщо я скажу ні? - запитала вона.

Він посміхнувся до неї. І перш ніж вона встигла протестувати, він підхопив її на руки і підніс до книжкової шафи, що оберталася.

— Я думала, що його не можна відкривати, доки його не перезавантажать, - сказала вона, коли вони попрямували до бібліотеки.

— Я сказав, що його не можна відкрити з боку бібліотеки, поки його не перезавантажать, - виправив він.

Щойно стіна перестала обертатися і він поставив її на ноги, Женев'єва відчула печіння в руці.

— Ровін! - вигукнула вона, але було вже запізно.

— А я думав, що прийшов сюди, щоб відпочити, - сказав Ремі, входячи до кімнати.

Ровін схрестив руки на грудях, стоячи обличчям до свого близнюка. — Я б не став зараз зі мною битися, Ремінгтон. Не після того, що ти зробив з моєю дружиною.

— Я б сказав, що ми з твоєю дружиною квити після того, як вона вирвала той безглуздий шматок металу з моєї губи, - міркує Ремі.

Ровін підняв брови і перевів погляд на неї. — Що ти зробила?

Женев'єва знизала плечима. — Будь вдячна, що я пережила цю фантазію на ньому, а не на тобі.

Очі Ровіна загорілися злим блиском. Ремі роздратовано буркнув, виймаючи з піхов Мисливський клинок і направляючи його на Ровіна. — Давай покінчимо з цим.

А потім Ремі рвонувся вперед. Він стрибнув на маленький журнальний столик посеред вітальні і використав його дерев'яну поверхню, щоб перекинутися на крісло, розгойдуючи його своєю вагою назад, поки воно не впало і не надало йому ідеального дугоподібного імпульсу, щоб встромити лезо в плече Ровін. Женев'єва спробувала проковтнути зойк здивування, коли лезо увійшло в контакт, очікуючи, що Ровін ухилиться від удару, але було ясно, що саме це Ровін і мав на увазі.

Коли Ремі спробував висмикнути кинджал з тіла Ровіна, Ровін схопив обома руками випрямлену руку свого близнюка і *зламав її*.

Женев'єва відвела погляд і здригнулася, коли перед її очима постала картина зламаної кістки, що стирчала зі шкіри Ремі. Крик агонії наповнив повітря, а потім хрюкання зусиль, коли вони обидва впали на землю, сплутавшись у клубок кінцівок. Навіть маючи лише одну корисну руку, Ремі тримався, як і Ровін, з кинджалом, що все ще стирчав з його плеча.

Врешті-решт Ровіну вдалося притиснути Ремі до підлоги, і Женев'єва не могла позбутися думки, наскільки дивним було це видовище. Ніби Ровін боровся сам із собою.

— Я буду сидіти тут до кінця раунду, якщо доведеться, - пригрозив Ровін.

У відповідь Ремі вивільнив свою праву руку і вирвав кинджал з плеча Ровіна, перш ніж знову встромити його в бік брата. Ровін скрикнув від болю, але був напрочуд стриманим.

Женев'єва, напевно, лаялася б несамовито.

— Я так до біса втомився від цього, - промовив Ремі крізь зіцілені зуби. — Я хочу *вийти*.

Остання частина була відчайдушним ревом, і Женев'єві було майже важче дивитися на це, ніж на хрускіт кісток.

— Тоді дозволь мені покінчити з цим, - гаркнув Ровін у відповідь, і вона не була впевнена, чи мав він на увазі цю конкретну бійку, чи Полювання загалом.

Це вже не мало значення, бо в одну мить Ремі зібрав рештки своїх сил і так сильно відштовхнувся ногами, що зміг повалити Ровіна на землю.

Витягнувши ніж з піхов з-під ребер Ровіна, він приготувався до нового удару, цього разу в серце Ровіна. На щастя, кинджал так і не досягнув своєї мети, бо замість нього впала шафа з книжками, що стояла за його спиною.

Женев'єва не могла повірити в те, що вона щойно зробила, коли Ровін виповз з-під тіла Ремі, а Ремі розпластався на землі, непритомний, під важкою полицею. Її груди все ще здіймалися від напруги, коли Ровін, приголомшений, піднявся на ноги.

—Ці полиці набагато важчі, ніж здаються, - поскаржилася Женев'єва, а потім повернулася до нього і сказала: —Вибач. Але я просто більше не могла цього терпіти.

Ровін провів рукою по волоссю, коли його здивування нарешті минуло. —Ходімо. У нього буде боліти голова, але безсмертного це надовго не втримає.

Щойно Ровін зачинив за ними двері до зачарованої кімнати, Женев'єва ахнула, зрозумівши, до якої кімнати він її привів. На луг. Тільки тепер замість сонячного, блакитного неба над ними виблискувала мільйоном зірок прозора, чорнильна безодня. Річка все ще тихо дзюркотіла десь далеко, а ковдра квітів над пагорбами світилася мерехтливими світлячками.

Це був рай.

—Женев'єва?

Вона озирнулася через плече.

—Я просто хотів сказати, що ти там добре попрацювала, - сказав Ровін.

Його вираз обличчя, як завжди, нічого не говорив їй про те, що він відчуває. Однак смуток в його очах змусив її груди стиснутися.

Рядок з його листа знову пригадався їй. *Ремінгтон, я не знаю, як виправити цей розрив.*

Скинувши туфлі, щоб відчути траву під ногами, вона відступила назад, намагаючись не навантажувати надто сильно хвору щиколотку. —Дві правди і брехня?

Він кивнув, засунувши руки в передні кишені, і пішов за нею на звук води. Вони деякий час мовчали, поки вона обдумувала свої запитання і вдивлялася в навколишнє середовище, навколо них починалася симфонія квакання жаб і цвіркунів. У якийсь момент вона почала відривати пелюстки від квітки лаванди, яку тримала в руці, і дійшла до останніх двох пелюсток, перш ніж знову заговорила.

—Звідки у тебе цей перстень? - почала вона. —Якби Полювання не існувало і ти міг жити де завгодно, тут чи по той бік, де б він був? І, - вона нахилилася, щоб зірвати фіолетову квітку зі стебла, коли проходила повз, - які зачіпки ти знайшов для...

—Обережно, - вставив він. —Може, тут і немає дзеркал, але все, що відбувається в цих кімнатах, транслюється з кришталевою чистотою.

—За суперрідкісний подарунок на день народження, який ти збираєшся мені подарувати.

—Я виграв —Фаворита— п'ятнадцять років тому - того ж року, коли почалася моя смуга перемог, - і перстень - це те, що я вибрав як свій дар зі скарбниці Нокса. Ми з Грейвом посварилися на маскарадї того року, і це призвело до досить жорстокої гри. Публіці Нокса явно сподобалося бачити цей мій бік.

Він дивився на зорі, і їй стало цікаво, чи не бажає він, щоб цієї сторони в ньому не існувало.

—Я не впевнений, де б я хотів жити, якщо колись покину —Енчантру. Минуло так багато часу з тих пір, як я відчував себе по-справжньому вдома, і все ж я не можу придумати іншого місця, гідного такого звання. - Він знову подивився на неї. —І це підводить мене до твого... подарунка на день народження. На жаль, все, що я поки що знайшов - це глухий кут. Я писав листи, - він перевів погляд на неї, і вона заприсяглася, що побачила в них провину, - але більшість людей навіть не відповідають. А коли відповідають...

Усе, що він говорив, було правдою, і Женев'єва не була впевнена, чи розуміє він, як грати в цю гру. Але все, що вона сказала, було: —Через що ви з Грейвом посварилися на тому маскарадї багато років тому?

—Зараз моя черга, - нагадав він їй.

Женев'єва зітхнула і кивнула, викидаючи понівечену квітку, перш ніж продовжити рух до багато прикрашеного срібного мосту попереду. Ровін не відставав від неї. Умбра, тим часом, гасав трав'янистим полем навколо них, хапаючи світлячків, і Женев'єва не могла втриматись від сміху.

Коли вони дісталися до шляхопроводу, Ровін все ще нічого не сказав, а Женев'єва була надто зайнята дослідженням, щоб підштовхнути його. Зблизька міст виявився набагато ширшим, ніж вона очікувала, а річка під ним - напрочуд глибокою. Поверхня води була скляною, відбиваючи мерехтливі зорі зверху, як дзеркало. Коли вона почала переходити міст, один з каменів трохи впав під її вагою, і вона ледь не впала.

Ровін обхопив її талію міцною рукою, коли спалахнула позолочена рибка, що світилася, і попливла вниз за течією.

—Ти це бачив? - задихаючись, вона смикнула його за рукав сорочки і зробила крок до перил.

Вона нахилилася, щоб зазирнути у воду, але єдиним золотом у полі зору було відображення очей Ровіна, який нахилився до неї. Вона насупилася.

—Я думаю, ти знайшла гру в грі.

Женев'єва озирнулася. —Що?

Він махнув рукою в бік решти сцени навколо них, присівши навпочіпки, щоб оглянути затошену сходинку. —Пам'ятаєш, я згадував, що в кожній з

цих кімнат Нокс сховав жетони? Кожна кімната містить головоломку. Розгадайте її, переживіть її, і жетон ваш.

— І цей жетон давав би нам імунітет від наступного раунду, - згадує вона.

Він кивнув, а потім поклав долоню на камінь, знову перемістивши свою вагу вперед на вільну сходинку і пославши ще один потік рибок, що світяться, у воду.

— Як ти думаєш, чи є ще такі тригери, як цей? - запитала вона.

Один куточок його рота скривився від передчуття. — Гадаю, нам доведеться це з'ясувати.

ДОВГА ІСТОРІЯ

Після півгодини перевірки кожного вільного каменя на мосту, вони виявили, що кожен з них випустив групу позолочених рибок - за винятком трьох або чотирьох каменів, які випустили білих рибок серед золотих плавців.

Спочатку Ровін думав, що їм потрібно зловити одну з білих риб, щоб знайти жетон, але після того, як йому вдалося зловити три, навіть з його напівзагоєними ранами, очевидних підказок все ще не було. Тепер вони лежали на спині на похилому березі, ноги бовталися у проточній воді. Ровін все ще був без сорочки після пірнання в річку, і Женев'єва намагалася зосередитися на зорях, а не на його блискучому пресі, наскільки це було можливо. До цього часу вона вигадала тридцять п'ять нових сузір'їв.

— Що сталося тієї ночі, коли ти перестала пити віскі?

Його перше питання.

Вона повернулася, щоб подивитися на нього, не звертаючи уваги на колочу траву на щоці. — Ти все ще зациквився на цьому?

— Я допитливий, - пробурмотів він.

Що ж, це у нас, безумовно, спільне.

Вона глибоко вдихнула. Цю історію знали лише четверо людей у світі. Вона, Ферроу, Базіле і Салем. П'ятеро, якщо Салем розповів її сестрі, попри те, що Женев'єва просила його не робити цього.

— Ця історія може змусити тебе думати про мене інакше, - попередила вона.

Він кинув на неї скося погляд. — Ти навіть не уявляєш, що я про тебе зараз думаю, неприємність.

Це було правдою.

— Це довга історія, - спробувала вона знову.

— Думаю, у нас є час.

— *Гаразд*, - здалася вона. — Гадаю, це означає, що мені доведеться пояснити тобі, хто такий Ферроу.

Він посміхнувся. Очевидно, саме те, на що він сподівався. Це лише підтвердило те, що вона завжди знала - чоловіки люблять плітки і драми так само, як і жінки.

— Я вперше зустріла Ферроу Генрі, коли мені було п'ятнадцять років. Я прокралася на благодійний вечір у готелі — Монтелеоне, що на Роял-стріт.

На той час це було моє друге улюблене місце в Новому Орлеані. Стільки елегантних людей, за якими можна було спостерігати.

Вона подумала про всіх жінок, яких бачила на подібних вечірках, про те, як багато з них вплинули на її власний стиль, смак до розкішних речей... її огиду до паранормальних явищ.

— Я помітила його майже одразу тієї ночі, - продовжує вона. — Головним чином тому, що він був єдиною людиною мого віку, а також тому, що він був у центрі дуже невдалої спроби пограбування - намагався вкрати цілу пляшку бурбона з-за барної стійки. Тож я вирішила втрутитися.

— Шокує, - пробурмотів Ровін.

Вона штовхнула його своєю сильною ногою і продовжила: — Бармен спіймав його і вже збирався вигнати, але, на щастя, я досить добре вмю прикидатися непритомною.

Ровін пирхнув. — І як же ти навчилася так гарно прикидатися непритомною?

— Носячи корсети.

— Ммм, - дозволив він. — Продовжуй.

— Так чи інакше, я відволікла увагу. Бармен підбіг, і Ферроу втік зі своєю пляшкою. Як тільки я *магічним чином* оговтався, я почала його шукати, але не знайшла.

Якби ж то було так. Вона подивилася на зірки і збралася з духом, щоб розповісти решту історії. Незважаючи на те, що Ферроу снівся їй у кошмарах майже щоночі, говорити про нього вголос здавалося набагато болісніше.

Щось торкнулося тильної сторони її долоні: Кінчики пальців Ровіна.

Ніжна. Заспокійливий.

Вона глибоко вдихнула. — Дорогою додому я вирішила зупинитися на Ріверволк. Це моє *улюблене* місце в Новому Орлеані. Під зорями і сяйвом газових ліхтарів, дивлячись на воду, я могла б уявити, що перебуваю на краю чогось більшого, замість того, щоб застрягти там, де я завжди була. Там, де я завжди була. І волею долі - жорстокої суки - саме там я знайшла Ферроу з групою його друзів. І, звичайно, бурбон. Це був перший раз, коли я напилася за межами маєтку Грімм. Він привіз мене до свого будинку - екстравагантного особняка в Гарден-Дистрикті. Тип гламуру, про який я завжди мріяла. Коли його друзі пішли, я вперше залишилася наодинці з хлопцем. Вперше в житті...

Її слова стали густими від емоцій. Її перший сексуальний досвід не був болочим, незручним чи сповненим сорому. Ферроу була доброю, пристрасною і такою, про яку вона коли-небудь мріяла. У всякому разі, в тому делікатному віці.

Він не вигнав її зі свого ліжка, коли все закінчилося. Він не відмовився обійняти її. І дуже довго вона зберігала спогад про ту першу ніч, яку вони провели разом, близько до свого серця.

Ровін терпляче чекав, поки вона знайде наступні слова, але вона відчувала, що привернула його увагу.

— Після тієї ночі він пообіцяв побачити мене знову, - прошепотіла вона. — І він побачив. Він залицявся до мене ціле літо, водив мене туди, де я ніколи не була, дарував мені досвід, про який я ніколи не думала. Його сім'я надзвичайно заможна. Така, що має різні набори страв на всі випадки життя, які тільки можна уявити. З тих, чії імена написані на історичних будівлях і вуличних вивісках. Таких, що відправляють своїх синів до престижних закордонних шкіл-пансіонів для отримання найкращої освіти.

— А, - пробурмотів Ровін.

Вона кивнула на небо. — Я була спустошена. Місяць не вставала з ліжка. Моя мати навіть не помітила. Офелія помітила, але я ніколи не розповідала їй про нього і про те, як далеко все зайшло, тому я брехала і навчилася приховувати від неї правду. Ферроу пообіцяв писати, поки не повернеться за мною. Спочатку листи приходили щотижня. Потім кілька разів на місяць. Потім останній лист на мій шістнадцятий день народження, а потім... нічого. Я витратила роки, щоб забути його. Намагалася використати інших, щоб викинути його з голови. І врешті-решт це спрацювало. Я нарешті перестала думати про нього. - Вона вирвала жменю трави біля себе. — А потім той покидьок повернувся.

Вона розчаровано сіла, перебираючи травинки в руці і розриваючи їх на дрібні шматочки. Ровін теж сидів, підігнувши коліна до грудей і підперши щоку кулаком, дивлячись на неї.

— Я припускаю, що ця історія набуває обертів на гірше?

Вона гірко засміялася на підтвердження. — Він повернувся і поведився так, ніби нічого не сталося. Ніби він не вирвав моє серце, коли пішов, і я не провела роки, намагаючись очиститися від нього. Я сказала йому, щойно він приїхав, щоб він залишив мене в спокої. У мене з'явилися інші друзі - Люсі, Айріс, Базіле - і мені було добре без нього. Це була перша група, до якої я по-справжньому належала. І він повинен був отруїти і це для мене. Він і Базіле стали нерозлучними. Він познайомив Айріс зі своїм братом, і вона була *вражена*. Вона постійно благала мене піти з ними на прогулянку. Люсі була єдиною, хто був на моєму боці, але її сім'я переживала важкі часи, і вона віддалилася від мене на деякий час.

— Тільки не кажи мені, що ти просто здалася, - пробурчав Ровін.

— Звичайно, ні, - насміхалася вона. — Я змусила його працювати на це. Принижуватися. Цілих три місяці, перш ніж я нарешті погодилася побачити його знову.

— Три місяці? Це практично вічність, - погодився Ровін, і в його тоні прозвучав сарказм.

— Без хорошого сексу, - пробурмотіла вона.

Куточки його губ скривилися. — Спробуй відсидіти п'ять років і повернися до мене.

Вона заперечила. — П'ять років?

Він відвернувся від неї. — У мене були важливіші справи на думці, пам'ятаєш. А тепер повернемося до твоєї історії.

Вона майже забула, що опинилася в центрі власної брудної історії.

— Гаразд. Я погодилася зустрітися з ним ще раз, і цього разу він присягнувся, що залишиться там назавжди. Він почав керувати бізнесом свого діда і стверджував, що готовий до зобов'язань. Місяцями я спала поруч із ним, слухаючи його обіцянки. Як він збирається зробити мені пропозицію і побудувати будинок моєї мрії. Допоможе мені дбати про мою сім'ю. Бо моя сестра ще не знала цього, але моя мати була на межі банкрутства. - Її дихання стало тремтливим. — А потім, двадцятого лютого минулого року, він передумав.

Вона кинула травинку в струмок, спостерігаючи, як кожна травинка посилає у воду крихітні брижі, що накладаються одна на одну. Вона боялася, що розмова, яку вона мала з Ферроу того дня, не зітреється з її пам'яті, поки вона не стане порохом у могилі.

— Він сказав, що його сім'я занадто заможна, щоб мати когось із паранормальною кров'ю в їхньому чистому родоводі. Що я божевільна, якщо колись думала інакше. Він сказав мені, що заручився з якоюсь дівчиною в Лондоні і що ми можемо провести ще дві ночі разом. - Її обличчя палало від сорому, коли вона зосередилася на точці далеко попереду. — Так чи інакше, я надіслала Ферроу записку, в якій сказала, що хочу останнє — ура — перед його від'їздом - попросила його зустрітися зі мною всередині одного з плавучих засобів на параді Марді Гра рівно о шостій годині вечора. А потім я дуже, дуже напилася.

— Віскі, - здогадався він.

— Так. - Сльози поколювали куточки її очей. — Він застав нас з Базіле в дуже компрометуючому становищі. Я хотіла змусити його відчувати себе так само жакливо, як він змусив відчувати мене. Показати йому, що я перша пішла далі.

Очі Ровіна звузилися, щелепа стиснулася, коли він запитав: — Що він зробив?

Женев'єва ковтала сльози, розповідаючи: — Він обзивав мене всіма принизливими словами, які тільки є в книжці. Шльондра. Шлюха. Демон. Як завгодно. Імена не мали значення. - Вона обхопила себе руками. — Я збентежила його. І у відповідь він підпалив катер зі мною і Базілем, замкненими всередині.

Губи Ровіна розтулилися в невірі. — Женев'єва.

— Я була надто п'яний, щоб використовувати свою магію. Думаю, можливо, саме тому я знепритомніла першої ж ночі тут - те, що мою магію забрали, повернуло мені відчуття безпорадності. Ненавиджу це.

Короткий спалах провини промайнув на його обличчі.

— Коли нас врятували, у Базіле були опіки більше половини тіла. Я, звісно, одужала. Хоча на це пішли *тижні*. Але батько Ферроу розплатився з поліцією, а потім чек прийшов і в маєток Грімм.

Вона глибоко вдихнула і продовжила: — Базіле попросив мене допомогти йому використати власні гроші на дуже дорогий еліксир від шрамів, і хоча еліксир діяв досить добре, він не дуже допоміг мені зняти відчуття провини.

— А Ферроу? Ти просто дозволила йому вийти сухим з води?

— На щастя, нещодавно я здобула зв'язки, необхідні для здійснення довготривалої помсти Ферроу, на яку він заслуговував.

— Я сподіваюся, що помста включала в себе підпал, - твердо сказав їй Ровін.

— Досить близько, - прошепотіла вона.

Чесно кажучи, Салем трохи поспішав спалити маєток родини Генрі. Навіть незважаючи на Женев'єву, яка поставила умову, що *в будинку нікого* не повинно бути, коли це станеться. Однак вона ніколи не змушувала Салема присягатися на цьому, і крихітна частина її сподівалася, що, можливо, він її не послухав.

— Яка частина цієї історії повинна була змусити мене думати про тебе по-іншому? - дивувався він.

— Це одне з твоїх питань? - запитала вона.

— Так.

— Я не пишаюся нічим із цього, - зізналася вона. — Я відчайдушно хочу забути, але не думаю, що заслуговую на це. Не тоді, коли Базіле повинен пам'ятати. З тих пір я намагаюся знайти якесь світло в темряві того, що сталося. Але я думаю, що, можливо, світло ніколи не буде в моїй досяжності, і мені потрібно прийняти це.

— Світло - це не те, за чим тобі потрібно гнатися, Женев'єво. Світло там, де ти є, - сказав він їй.

Подив від щирості цих слів пронизав її, і вона змушена була відвести погляд від нього.

— Ти ж знаєш, що ніякої провини на твоїх плечах немає, чи не так? - зажадав Ровін. — Це вина того виродка. Ферроу. Що за безглузде ім'я.

— Каструлі та чайники, *Ровінгтон*, - жартувала вона напівжартома.

— Я серйозно, - наполягав він, простягаючи руку, щоб постукати пальцем під її підборіддям і змусити її подивитися йому прямо в очі, в золоті райдужки його серйозних очей. — Ти ж знаєш, що ти ні в чому не винна, так?

— Це твоє останнє запитання? - прошепотіла вона.

— Женев'єва.

— Я не знаю, - зізналася вона.

Він похитав головою, вираз його обличчя потемнів. — Краще б це була твоя довбана брехня.

ЖЕТОН

За наступні кілька годин Женев'єва сплела достатньо віночків для невеликої армії. Вона заплела свою крізь м'які кучері і навіть зробила таку маленьку, що її можна було надіти на шию Умбри, як нашійник. Що, схоже, не дуже сподобалося Знайомій. Хоча, безумовно, більше, ніж Ровін, який тепер носив нитки квітів на голові, на шиї та на кожному зап'ясті. М'які пастельні пелюстки так дисонували з його татуйованою шкірою, але це якимось чином лише посилювало його привабливість для неї.

— Припини хихикати сам до себе, - наказав він.

Вона стиснула губи від задоволення. Він ходив туди-сюди по мосту, посилаючи хвилі сяючих рибок вниз по потоку знову і знову, намагаючись розгадати гру Нокса.

— Це якось пов'язано з білою рибою, - сказав він у тисячний раз. — Немає жодної іншої причини для того, щоб вони були іншого кольору.

— Скільки там ще тригерів? - запитала вона.

— Вісім.

— А в яких з них біла риба? - дивувалася вона, викидаючи ще одне кільце з квітами і стоячи.

— Це випадковість. - Він натиснув на один з каменів, і у відповідь по воді прокотилася хвиля. — Перші два випускають тільки золоту рибу. Але третій має і білу рибу. Потім четвертий - золотий, п'ятий - білий, шостий - білий, сьомий - тільки золотий, а восьмий - білий.

— Чи завжди там однакова кількість білої риби? - дивувалася вона.

Він зробив паузу. Потім: — Трясця твоєї матері.

Вона спостерігала, як він натискав на кожен камінь, з якого, як він помітив, виходила біла риба. Звісно, всі вони були різні. Група з трьох, група з чотирьох, пара і один самотній плавець зі слонової кістки.

Ровін швидко взявся до роботи, наступаючи на каміння у висхідному порядку. Вони чекали, але нічого не відбувалося. Потім він спробував у порядку спадання. Теж безрезультатно.

— Спробуй викладати камені у висхідному порядку, а між ними - інші, - порадила вона.

Так, він це зробив. Одна біла рибка. Цілком золота. Дві білі рибки. Всі золоті. І так до тих пір, поки вся послідовність не була завершена.

І щось сталося.

Уся риба враз повернулася до річки, і замість того, щоб зникнути десь нижче за течією, вона ліниво блукала довкола. Їхнє золоте сяйво заповнило луг.

— Це було... трохи антикліматично, - сказала Женев'єва, підперши стегно рукою. — Я очікувала більшого.

— Поглянь, - перебив Ровін, показуючи на щось у воді.

Женев'єва примружилася, шукаючи під поверхнею щось нове.

Он там. Одна багряна риба.

— Умбра, принеси, - наказав Ровін.

Умбра підняла голову з того місця, де вона купалася за кілька футів від Женев'єви на березі. За наказом Ровіна лисиця підняла задню лапу і дряпала квіткове намисто на горлі, поки воно не порвалося, а потім швидко пірнула у воду.

Женев'єва видала звук роздратування. Вона багато над цим працювала.

Вони спостерігали, як Умбра веслувала у воді, а голова Фемільяра снувала туди-сюди, коли вона вистежувала свою червону мітку. Коли вона пірнула під воду, Женев'єва з жахом подалася вперед, спостерігаючи, як Умбра швидко і точно впіймала свою здобич.

Однак у ту мить, коли лисиця вхопилася пащею за свою жертву, щось змінилося.

Зірки на небі почали підморгувати, а потім стали зловісно-багряного кольору. Сяйво риби під ними також змінилося, забарвивши все в моторошний відтінок мерзоти. Як кров. Риби також повільно почали трансформуватися, їхня луска з золотистої стала чорною, їхні обличчя раптом враз вступилися в Умбру.

А потім Женев'єва побачила зуби.

Ровін застережливо вигукнув ім'я Умбри, але було вже запізно. Риби кинулися всі разом.

Перш ніж Ровін встиг пірнути через край мосту за своїм безпорадним Фемільяром, срібні перила почали викривлятися, вириваючись назустріч йому і обвиваючись навколо його тулуба. Клітка. Женев'єва не знала, що на неї тоді напало. Вона бачила лише вираз агонії на обличчі Ровіна, який намагався звільнитися, щоб допомогти Умбрі, і хмару темно-червоного кольору, що розгорталася в центрі річки.

Женев'єва пірнула.

Її щиколотка все ще боліла, а бік - від того місця, де Ремі влучив у неї Мисливським лезом, але вона не припиняла плавання. Як вона і сподівалася, піранї не звернули на неї жодної уваги, коли вона проривалася крізь їхнє шаленство, їхні погляди були прикуті лише до Умбри та сяючого малинового призу. Як тільки вона досягла Фемільяра, вона зрозуміла, що у неї буде небагато часу. Чим ближче вона підходила, тим густішою ставала кров, затуманюючи зір і заважаючи розрізнити червону рибу в щелепах Умбри.

Щойно Женев'єва помітила дикі бурштинові очі та чорні лапи, що б'ють крізь темряву, вона схопила якомога більшу частину флангу Умбри і відірвала Фемільяра від зграї. Обхопивши лисицю однією рукою, а іншою відштовхуючись, вона погнала їх до берега, пливучи так швидко, як тільки могла. Піраньї миттєво кинулися в погоню.

Вона чула приглушені звуки того, як її сукня рветься на шматки, а вага чіпких спідниць все ще стримує її рух. Потім з'явилися їхні маленькі зубурені зуби, що впивалися в її плоть. Вона закричала, посилаючи все повітря в легенях назад на поверхню у вихорі бульбашок, дико б'ючись, коли її власна кров пролилася у воду навколо неї. Вона б'ється і б'ється, поки злобна риба розриває її плоть, але її хватка на Умбрі залишається міцною, щелепа Фемільяра навколо неї так само непохитна.

Коли вони нарешті пристали до берега, Женев'єва використала рештки своїх сил, щоб випустити Умбру з річки на землю. Як тільки багряна риба зникла у воді, піраньї відступили, їхня луска повільно танула, набуваючи колишнього золотистого сяйва. І коли Женев'єва стікала кров'ю в потоці, занурюючись все нижче і нижче, все навколо потемніло.

Туман був настільки густим, що вона не могла зрозуміти, що було реальним, а що ні. Але принаймні цього разу їй не снився вогонь.

Ні, вона була дуже, дуже холодна.

Звук дзвонів вібрував навколо неї, синхронізуючись з уповільненим биттям її серця.

— Вона така холодна, - прогарчав глибокий голос.

— Вона втратила занадто багато крові, - сказав хтось інший.

Щось м'яке і пухнасте притиснулося до її боку, а пекучі руки прибрали волосся з її обличчя. Вона намагалася щось сказати, але слова не виходили.

— Я тебе тримаю, - прошепотів той перший голос. — Я тебе не відпущу.

— Цього разу це тобі дорого коштуватиме, - тихо промовив хтось.

— Можеш забрати жетон, - присягнувся Фемільяр голос. — *Просто допоможи їй.*

— А якщо я скажу ні? І вона помре? - дивувався перший голос.

Не відповідає.

Минула хвилина, і гостре, електричне відчуття почало пульсувати по її тілу. Починаючи з кінчиків пальців, воно розповзалось по кожному сантиметру шкіри. Якою б не була ця магія, вона страшенно свербіла, і їй відчайдушно хотілося почухатися, але вона все ще не могла поворухнутися.

— Не рухайся, - заспокоював знайомий голос. — Ще трохи, обіцяю.

Знову тиша. Удари струмом продовжувалися.

— Я тебе розкусив, - нарешті знову заговорив м'який голос.

І знову жодної відповіді.

Женев'єва не знала, скільки часу минуло, коли свербіж нарешті припинився.

— Ти маєш триматися за мене, - вимагав тепер той голос. Той, що зігрівав її.

— А що ти мені даси, якщо я це зроблю? - спробувала вона сказати у відповідь.

Довга пауза.

— Що б ви хотіли попросити? Цього разу слова прозвучали майже пошепки.

— Щось справжнє, - сказала вона.

Тиша.

СВЯТИНЯ

Заспокійливе тепло притиснулося до спини Женев'єви, а важка вага обгорнула її талію. Їй ніколи не було так комфортно. Потім щось шорстке і мокро провело по її щоці.

Язик Умбри.

— Тьху, - заскиглила вона, розплющуючи очі й витираючи слину Фемільяра з обличчя.

— Умбра, досить.

На мить Женев'єва закам'яніла, коли її свідомість зафіксувала, що це *Ровін* притиснувся до неї ззаду. Він підняв руку, щоб вона могла повернутися до нього обличчям, і вона була вдячна, що в кімнаті було достатньо темно, щоб приховати її почервонілі щоки.

— Ти на моєму боці ліжка, - прошипіла вона.

— Бездоганна спостережливність, - пробурмотів він.

Вона вдарила його по руці, яку він все ще не зняв з її талії. — Що в біса сталося?

— Ти втратив багато крові. Температура твого тіла впала небезпечно низько для смертного.

— І ковдри не могли цьому зарадити? - дивувалася вона, коли почала оглядати себе. Її сукня була знову знята, замінена на одну з його сорочок, а шкіра очищена від крові.

— Так мені було простіше переконатися, що ти добре розігрілася, - пояснив *Ровін*.

Посмішка, яка повільно застигла на її обличчі, викликала на неї погляди, але вона просто не купилася на це виправдання.

— Що ж, дякую, що ти такий *уважний*, - сказала вона йому.

— Після того, що ти зробила для Умбри, ти на це заслуговуєш, - тихо сказав він.

Благоговіння в його очах було настільки відкритим і щирим, що у неї стислося горло.

Вона простягнула руку, щоб легенько торкнутися кінчиками пальців його щоки. — Дякую, що врятував мене від неминучої смерті. Знову. Або, принаймні, за те, що переконав свою сестру зробити це.

— Тобі не треба дякувати, - сказав він їй. — Ми з тобою партнери. Ми врятуємо один одного.

Її серце зупинилося.

Ми врятуємо один одного.

Минуло менше чотирьох днів, але він був першою людиною, окрім її сестри, яка з'явилася, коли вона цього потребувала. Кожного разу. Він був першою людиною, окрім сестри, яку вона захотіла врятувати.

Вона приїхала до Енчантри, щоб знайти когось, схожого на неї, когось, хто міг би зрозуміти, як це - бути вигнанцем у власній родині. Але вона знайшла їх усіх - веселу, галасливу і жорстоку сім'ю, яка, як вона знала, була безмежно відданою і могла б зробити великі справи, якби їх не нацьковували одна на одну.

— Але я хотів би подякувати тобі, - продовжив він, і його голос прорізався крізь її думки так, як він завжди це робив. Ніби її розум завжди чекав його наступних слів, незалежно від того, хотіла вона їх почути чи ні.
— За те, що врятувала Умбру...

— Тобі не треба дякувати, - повторила вона йому у відповідь. — Ти мені нічого не винен, Ровін. Умбра - частина тебе, і ти...

Він що? Не мій. Не зовсім. Після цієї гри це не має значення.

— Я що? - запитав він.

— Якщо ми з тобою партнери, то це стосується і твоєї маленької пухнастої загрози, - нарешті відповіла вона.

Вона глянула на Умбру, яка дивилася на неї, не кліпаючи, з обожнюванням.

Чудово.

Ровін усміхнувся до свого фемільяра, перш ніж відштовхнути його і переключити свою увагу на Женев'єву, щоб сказати: — Гаразд. Я не буду дякувати. Але чи можу я принаймні показати тобі, як я вдячний?

У неї перехопило подих від цих слів, від передчуття, яке раптом пронизало її тіло, але він не ворухнувся. Лише вичікувально дивився на неї.

— Так, - прошепотіла вона. — Будь ласка, зроби це.

Як тільки слова злетіли з її вуст, він перемістив їхні тіла так, що вона опинилася на спині, а він завис над нею. Він нахилився, щоб притиснути ніжний поцілунок до нижньої частини її підборіддя, залишаючи слід, коли він рухався до її горла. Вона побачила, як його тіні почали розгортатися навколо них, і мало не застогнала від передчуття, що вони знову торкнуться її шкіри. Вона відчула, як він посміхнувся до її ключиці, коли вони почали ковзати по її тілу і під сорочку, вириваючи стогін з її вуст. Її серце калатало, коли його руки почали ковзати по ній, схопивши поділ сорочки і штовхаючи її все вище і вище, поки вона не опинилася над набухлими грудьми. Його очі потемніли, коли він пригорнув її до себе, в них зблиснув голод, якого вона ніколи не бачила ні в чийх інших.

Вона знала, що він казав, про те, що серце не логічне і що йому не можна довіряти, але їй було начхати. Вона так сильно хотіла його в цю мить, що

дозволила б своєму серцю вести її в будь-яке небезпечне полум'я, аби тільки він продовжував торкатися її назавжди.

Без попередження він нахилився і провів язиком по одному з її тугих сосків, посилаючи постріл насолоди прямо до верхівки стегон і змушуючи її скрутити руки в простирадлах, щоб не вигинатися під ним.

— Я думала, ти сказав, що не будеш солодким, - задихалася вона, коли він почав перекидати палючі поцілунки з одних грудей на інші, а потім, по черзі, на інші соски.

— О, я недовго буду солодким, неприємносте, - пообіцяв він.

— Тому що ми *просто трахаємося*, так? - запитала вона.

Він підняв голову, щоб подивитися їй в очі, і якусь мить не реагував.

Однак, перш ніж іскра надії встигла спалахнути всередині неї, він сказав: — Так.

Коли хвиля розчарування накрила її, вона зрозуміла, що її обіцянка, що все буде добре, що між ними не буде ніяких зобов'язань, була в кращому випадку оптимістичною щодо самої себе. Вона також знала, що може зупинити його прямо зараз, якщо вирішить, що передумала. Але тоді вона втратила б увесь досвід, який він збирався їй дати, і це здавалося ще болючішим.

Перш ніж розчарування встигло втопити її, він нахилився і ніжно впився зубами в її сосок. Її спина почала вигинатися на ліжку, коли стогін насолоди нарешті вирвався з її вуст. Коли він рушив до іншого соска, його тіні обернулися навколо її зап'ясть і щиколоток, напружуючи кінцівки, поки вона не опинилася в його повній владі.

Він знову подивився на неї. — Можеш клацнути пальцями?

Вона підняла брову. — Так?

— Продемонструй, - вимагав він.

Вона клацнула кілька разів, але його тіні так і не розвіялися. — Чому?

— Ти можеш сказати мені зупинитися в будь-який момент. А якщо не можеш говорити, клацни, зрозуміла?

Їй було цікаво, чим же він займався, щоб зробити таку систему необхідною. *І чи зможу я дізнатися про них з перших вуст?*

Ніби точно знаючи, про що вона думає, він пояснив: — Ковін - великий прихильник кусання. Його смаки набагато більш садистські, ніж мої, але додаткові форми спілкування ніколи не бувають поганими, коли роти... заклопотані.

Вона мусила проковтнути ще один стогін від образів, які викликали його слова, і це змусило її усвідомити, наскільки вона насправді збуджена. Він засміявся і нахилився назад, щоб ще раз облизати її груди, змушуючи її рожеві бутони стискатися майже болісно, коли її збудження почало просочувати простирадла під нею. Він намагався тримати всю свою вагу на передпліччях, коли доводив її до шаленства ротом, а це означало, що вона не отримувала ніякого тертя там, де їй це було потрібно найбільше.

— Доторкнися до мене, - благала вона.

— Я торкаюся тебе, - сказав він, ліниво покрутивши язиком.

— Тоді трахни мене, - прогарчала вона.

Він просунув руку між їхніми тілами, легенько торкаючись кінчиками пальців найчутливішого місця в її серці. Вона спробувала притиснутися ближче, але його тіні лише притиснули її міцніше, зблизивши зап'ястя і витягнувши руки над головою, розсунувши її ноги. Він знову засміявся, підштовхнувши себе до того, щоб стати навколішки між її ніг, блукаючи очима по її фігурі, насолоджуючись її муками.

— Я не збираюся тебе трахати, - сказав він їй, проводячи рукою по пухких вигинах її живота. — Поки що.

— Але... - почала протестувати вона.

— Я мав б тобі подякувати, пам'ятаєш? - Він перевів погляд назад на неї. — Дозволь мені показати тобі, як це - мати мою вдячність, неприємність. Він повільно, болісно повільно опустив руку на її живіт, поки його великий палець знову не торкнувся небесного місця. — Якщо ти думала, що я невтомний супротивник, зачекай, поки не побачиш мене коханцем.

Вона ледве могла зосередитися на тому, що він говорив, коли він нарешті доторкнувся до неї, притиснувши великий палець до її клітора і розтираючи тугі, м'які кола над зародком нервів. Вона стогнала від задоволення, смакаючись на його тінювих смугах, але вони не давали ані краплі милосердя, так само як і Ровін. Не піднімаючи великого пальця, він просунув вказівний і середній пальці всередину, вигинаючи їх вперед і качаючи, поки вона не намочила його руку своїм збудженням.

— Будь ласка, - задихалася вона. — Мені потрібно...

— Що тобі потрібно? - пробурмотів він, дивлячись, як вона звивається. — Скажи конкретніше.

— Я хочу, щоб ти спробував мене на смак, - сказала вона йому, і її гарячий голос, що виходив з її вуст, був майже невідомим для її власних вух. — Я хочу відчувати, як ти *поклоняєшся* мені.

Він посміхнувся. — Я породження пекла, поклоніння зазвичай не в моїй природі. - Потім він опустився між її ніг і висунув язик, щоб спробувати її на смак. — Але на той час, поки ти залишатимешся в моєму ліжку, я зроблю його твоїм святилищем.

— Бляха, - вигукнула Женев'єва.

Кілька нових вусиків його тіней відокремилися від інших і почали погладжувати її шкіру, охоплюючи соски і заплутуючись у волоссі, поки Ровін знову і знову проводив язиком по ній. Його техніка була майстерною, кінчик язика повільно водив по її клітору, поки вона не опинилася на межі екстазу. Однак перед тим, як вона встигла перевалитися через край, його тінюві кінцівки стиснулися, якраз настільки, щоб було боляче, перервавши її насолоду і відірвавши її від кульмінації. Вона відчула, як він посміхнувся, зануривши свій язик у її вхід, намагаючись підвести її до краю.

Він продовжував поглинати її, поки вона не злякалася, що більше не витримає, його увага була такою ж невблаганною, як він стверджував. І коли вона знову наблизилася до порога своєї кульмінації, його тіні знову потягли її назад.

— Присягаюся, я тебе вб'ю, - прогарчала вона, але він лише розсміявся, відсторонюючись.

— Глибоко вдихни, неприємність, - сказав він їй, його голос був хрипким від жаги. — Тобі це зараз знадобиться.

Поки він говорив, його тіні почали ковзати по її тілу - за винятком тих, що тримали її зап'ястя і щиколотки - поки не досягли її статевих органів. Стоячи перед нею на колінах, Ровін спостерігав напівзаплющеними очима, як його магія почала приносити їй насолоду, доводячи її до стогону. І коли вони занурилися в неї, даруючи їй повноту, якої вона відчайдушно прагнула, вона закричала.

Хвилі екстазу розбивалися об Женев'єву знову і знову, коли його тіні входили і виходили з неї, вичавлюючи з неї все до останнього подиху, який вона мала дати.

Коли вона нарешті почала спускатися, чорнильна магія розвіялася, як дим, і Ровін замінив їхню хватку на її щиколотках своєю рукою, ніжно масажуючи жало їхньої хватки з її шкіри. Її груди здіймалися, коли вона намагалася віддихатися. Намагалася сформуванати єдину зв'язну думку.

Коли він повернувся і ліг поруч з нею, все ще повністю одягнений, вона відчула твердість його збудження на своєму стегні, коли він простягнув руку, щоб помасажувати її зап'ястя.

— З тобою все гаразд? - запитав він.

Вона повернула до нього обличчя. Його очі все ще трохи розфокусовані. Ошелешені.

Його губи скривилися в самовдоволеній посмішці, а вона блиснула очима.

— Ти занадто пишаєшся собою, - пробурмотіла вона.

— А ти занадто задоволена, щоб скаржитися, - відповів він.

Вона відвела погляд від нього. Він був правий. Вона була надто задоволена для того, що мало бути *просто трахом*. Він, можливо, міг перемикати персонажа, якого він грав, увімкнути і вимкнути, у ліжку і поза ним, але у неї раптом виникло відчуття, що ніхто більше ніколи не зможе змусити її відчувати себе так неймовірно. І це було дуже небезпечне відчуття.

Я не дозволю йому знищити мене.

— Мені треба прийняти ванну, - сказала вона, сідаючи, не звертаючи уваги на те, що її ноги були схожі на желатин, і вислизаючи з задущливого ліжка. Коли вона стягнула сорочку і попрямувала до ванної кімнати, то почула, як Ровін сам підвівся з ліжка.

Вона повернулася, щоб подивитися на нього з піднятими бровами. — Куди ти йдеш?

Він проштовхнувся повз неї і попрямував прямо до чорної ванни з кігтистими ногами, яка займала всю задню стіну ванної кімнати, включивши воду і сказавши: —Грейв не знає про отвір між нашими кімнатами. Але навіть якщо так, я не ризикну залишити тебе тут одну, поки ти одужуєш.

Вона розлютилася. — Я не дозволю тобі дивитися, як я купаюся.

Він посміхнувся. — Або я, або Умбра. Вона відмовляється йти від тебе, відколи ти її врятувала.

Женев'єва подивилася на лисицю, яка, власне, зараз тулилася головою до ніг Женев'єви.

Зітхнувши з поразкою, Женев'єва буркнула: —*Гаразд*. Лисиця може залишитися.

— Рушники під раковиною. Використовуй будь-яке мило, яке хочете, - сказав Ровін, залишаючи Женев'єву і свого Фемільяра наодинці.

— Принаймні відвернися, поки я не буду у ванні, - сказала Женев'єва лисиці.

Умбра нахилила голову, ніби кивнувши, і закружляла по колу обличчям до шафи з білизною. Женев'єва трохи розслабилася і повернулася до ванни, розстібаючи сорочку Ровіна. Вона зняла одяг зі своєї гарячкової шкіри і дозволила йому впасти на підлогу. Не гаючи часу, вона залізла в паруючу ванну, зітхаючи від задоволення, коли вода торкнулася її шкіри і розслабила натруджені м'язи. Вона одразу ж відкрила один з маленьких флаконів з милом, що стояв на бортику ванни, і вилила трохи перламутрової суміші на долоню, а потім намилила шкіру. Оглянувши своє тіло на предмет залишків жахливих укусів піраній, вона помітила, що на ньому не залишилося жодного шраму.

Еллін, безумовно, моя улюблена.

Але душевні рани все ще залишалися.

Женев'єва не була впевнена, що коли-небудь зможе стерти з пам'яті спалахи болю від сотні маленьких гострих зубів, що впилися в її плоть. Вона вже точно не хотіла більше ніколи бачити рибу.

Вона занурювалася у ванну все глибше, доки не занурилася повністю, але в ту мить, коли її обличчя пішло під воду, спогад про те, що вона була в річці з піраньями, повернувся назад, і паніка почала дряпатися в її грудях. Вона випустила бульбашковий крик і зі страху почала битися, хапаючись за бортик ванни, щоб витягти себе нагору. Але перш ніж вона встигла, дві сильні руки схопили її за руки і витягли над водою.

Вона хлопала очима, змахуючи краплі, що прилипли до вій, її груди здіймалися від зусиль, коли вона втягувала повітря в легені, обличчя стискалося від болю невиспаних сліз, коли вона намагалася їх стримати.

—Женев'єва, ти в безпеці, - запевнив її Ровін, присівши поруч і витираючи воду та волосся з її очей. —Я тут. Ти в безпеці. Немає риби. Ні річки. Ти просто тут.

Його слова були миттєвим бальзамом, як і його дотик, і від цього їй тільки більше хотілося плакати. Як вона дозволила собі так покластися на нього?

Вона намагалася заспокоїти своє дихання протягом хвилини, перш ніж відповісти, а він терпляче чекав, не зводячи очей з її обличчя, яке все *нижче опускалося*. Тоді до неї дійшло, що вона все ще гола.

Вона підтягнула коліна до грудей, міцно обхопивши їх руками, і попросила: —Можна мені, будь ласка, рушник?

Він кивнув і за кілька секунд повернувся з найбільшим рушником, який вона коли-небудь бачила. Він розгорнув його і простягнув між собою і ванною, повернувши голову набік, щоб їй було зручніше, коли вона вставала з води; потім він обгорнув її плюшевою білою тканиною.

Після того, як рушник був закріплений навколо її тіла, він запропонував руку, щоб допомогти їй вилізти з ванни, і вона прийняла її, посилаючи воду, що хлюпала на білу мармурову підлогу, коли вона рухалася.

—Вибач, - сказала вона, коли він зітхнув і вилив воду з ванни. — Присягаюся, я не *хотіла* завжди залишати такий безлад.

Він кинув на неї сумнівний погляд, але не надто збентежився, бо взяв ще рушників, щоб витерти за нею. Від того, як він виконує таку буденну, домашню роботу, у неї потеплішало в животі, і вона миттєво відвернулася до суєти, щоб відволіктися на своє волосся. Вона відсунула куточок рушника, що закривав дзеркало, вбік, щоб побачити своє відображення. Поглянувши на жахливий стан свого волосся, вона видала пронизливий крик і знову закрила дзеркало, перш ніж хтось інший міг побачити це звірство.

—Що сталося? - запитав він, з'явившись позаду неї.

Вона вказала на неможливе нагромадження вузликів у своїх каштанових кучерях. —Мое *волосся*.

Вона почала смикати за пасма, намагаючись розпустити їх, але чим більше вона смикала, тим гірше ставали вузли, і її живіт скрутило від відчаю. Вона ніяк не могла їх витягти, не розрізавши, і від цієї трагічної думки сльози, які вона тримала під замком останні кілька днів, розлилися по її щоках.

—Ні, ні, *ні*, - кричала вона, безнадійно хлипаючи, коли її руки почали тремтіти.

Це все було трохи занадто. Трохи занадто на носі. Її емоції були заплутаним безладом. Її сексуальне життя було заплутаним безладом. Хоча вона пообіцяла, що не буде жодних ниточок, які можна було б заплутати. А тепер її *волосся*.

Плечі Ровіна здійнялися під вагою його роздратування, коли він відмахнувся від її рук зі сплутаними вусиками і пробурмотів: — Пронизана через плече чарівним кинджалом і майже стікає кров'ю: без сліз. Ледь не з'їли піраньї - без сліз. Але кілька вузликів у волоссі і...

— Тобі легко казати, коли ти щодня прокидаєшся в *такому* вигляді, - прошипіла вона, кружляючи над ним.

Він підняв брову, і на його губах з'явилася посмішка, коли він насмішковано запитав: — Наприклад?

Її сльози потекли, а розчарування зростало. — Ти точно знаєш, *в якому* саме. Я не збираюся стояти тут і розповідати тобі, який ти привабливий, коли ти й так це знаєш.

— Допоки це все, що є, - потяг. - Він кивнув, поклавши руки їй на плечі і змусивши її знову повернутися обличчям до завішеного дзеркала. Коли він рушив, щоб дістати з шухляди дрібнозубий гребінець, її шкіру поколювало від його слів, від підтексту, і її гнів тільки посилювався.

— Тому що це було б так жахливо, якби я дійсно насолоджувалася компанією свого чоловіка, чи не так? - запитала вона з великою дозою сарказму, але затамувала подих, чекаючи на його реакцію.

Можливо, через те, що вона ледь не померла, або через задоволення, яке він подарував їй після цього, закачавши в її організм занадто багато адреналіну, але все, що вона знала, це те, що перебування поруч з ним змушувало її *щось* відчувати, і це було не тільки тому, що він виявився таким гріховно красивим.

— Не рухайся, - сказав він їй. — І так, це буде жахливо. З багатьох причин. Ми граємо в гру, Женев'єва.

Вона знову повернулася до нього, і його тіні раптово вихопилися в повітря, кружляючи навколо її зап'ясть і талії, щоб притиснути її спиною до прилавка, коли він нахилився над нею з розлюченим поглядом.

— Не рухайся, бо зробиш ще гірше, - вимагав він.

Вона намагалася звільнитися від його тіньових рук, але вони не рухалися.

— Чорт забирай, неприємно. Що сталося? Твій настрій змінився ще до того, як ти встала з ліжка - що сталося? Що я зробив?

— *Нічого*, - сказала вона йому, її слова майже застрягли в горлі. — Ти *був...* був... тьху. Я не знаю, коли ти почав ставати терпимим в останні кілька днів, але я *ненавиджу* це. Я ж казала тобі, що я не підходжу для цього. Я не вмію прикидатися. Я не можу поводитися так, ніби ти щойно не подарував мені найкращу насолоду в моєму житті - о, *припини посміхатися*. - Вона блиснула очима, коли він спробував приховати свою посмішку, кашляючи в кулак. — Цей шлюб має бути грою, але я відчуваю себе пішаком, а не гравцем.

— Що тобі від мене потрібно? - щиро запитав він. — Скажи мені, і все буде зроблено.

Вона ковтнула. Інтенсивність його погляду, його безпосередня близькість і дивне, вібруюче відчуття його тіней, що торкалися її шкіри, - все це було занадто для неї, щоб сформулювати зв'язні думки.

— Я тобі кажу, що ти можеш запитати мене про що завгодно, а *тепер* ти хочеш мовчати? - пробурмотів він.

— Я не думаю, що нам варто більше бути близькими, - прошепотіла вона. — Я не впевнена, що можу...

— *Змирися з цим*, - ледь не сказала він, але потім їй пригадалася попередня пропозиція Нокса, і вона подумала, що, можливо, насправді їй потрібно переосмислити речі в своїй голові.

— Відтепер усе, що ми робимо, - для показухи, - вирішила вона. — Ніяких *подяк* одне одному, якщо тільки не на публіку. Коли Нокс розшукав мене перед тим, як ти знайшов Грейва, який намагався вбити мене в бібліотеці, він зробив пропозицію для нас з тобою - дати його глядачам трохи більше *хвилювання*. Тож, якщо ви збираєтеся знищити мене для всіх моїх майбутніх коханців, я принаймні хочу мати з цього хоч якусь користь. Я хочу виграти — Фаворита.

Принаймні так у мене буде виправдання, чому я прагну його дотику.

На її прохання його вираз обличчя став зовсім спокійним. — Якщо ти цього хочеш.

Вона кивнула і дозволила його тіням розвернути себе спиною, знову даючи йому доступ до свого волосся. Його тіньові кінцівки відсували рушники, поки він працював, щоб вона могла спостерігати за його роботою.

— Якщо ти ще раз переб'єш мене, тобі доведеться розплутувати ці вузли самій, - сказав він їй.

По тому, яким ніжним був його дотик, вона зрозуміла, що він не мав на увазі нічого поганого. Але вона не сказала більше ні слова.

Майже годину Ровін і його тіні розгладжували її волосся. Спостерігати за роботою його тіней було захоплююче, і вона подумала, що могла б бути неймовірною коханкою, якби мала п'ять додаткових пар рук.

Але ніжність, з якою він працював, доводила її до сказу, чесно кажучи. Однієї миті було зрозуміло, що вона для нього нічого не означає, а потім він *так* про неї піклується? Їй знову захотілося його вкусити.

Коли він розчісував останні кілька вусиків, вона нарешті запитала: — Як ти так добре це робиш?

Він жодного разу не смикнув її надто сильно, а вона була відома в сім'ї як страшенно ніжна на вдачу.

— Я робив це для Еллін, - каже він. — Наша мати не завжди могла бути поруч, а решта моїх братів були занадто нетерплячі.

Він поклав гребінець на прилавок і нарешті дозволив їй знову розвернутися.

Його очі затрималися на її обличчі ще на мить, перш ніж він нарешті відійшов і помилювався своєю роботою. – Ось, ти будеш цілком презентабельною на вечерю.

– Вечеря? Котра година?

Він порився під жилетом, щоб дістати кишеньковий годинник і, відкривши кришку, прочитав: – Майже п'ята. Ти й справді спала недовго.

– Мушу сказати, що найгірше в тому, що я щоночі ледь не помираю, - це те, що неможливо стежити за часом, - сказала вона йому. – Я вже навіть не можу сказати тобі, яке сьогодні число.

– Двадцять третє, - підказав він, знову затуляючи дзеркало марнославства.

Коли Женев'єва завмерла, Ровін стурбовано підняв брову.

– Завтра мій день народження, - зрозуміла вона.

– Що? - Він подивився на неї суворим поглядом. – Чому ти не сказала мені раніше?

– Хіба тобі було б до цього діло? І я пригадую, що казала, що тобі варто пошукати для мене супер-рідкісний подарунок на день народження.

Він насупився. – Я думав, що це був код, який ти використовував, щоб розповісти про ліки.

– Так, - підтвердила вона. – Але це також і мій день народження.

– Гарзд, мені потрібно зібрати деякі речі, - сказав він, прямуючи до своєї спальні. – Тобі треба вдягнутися. Для свята.

– А як щодо виступу? - запитала вона, йдучи слідом за ним.

Він підняв брову. – Вистава?

– Так. Вона кивнула. – Можливо, перемога у Фаворитах може стати моїм подарунком на день народження цього року.

ДОСИТЬ ПЕРЕКОНЛИВО.

23 березня

Напередодні мій день народження, а я зовсім забула. Зараз я мала би насолоджуватися оперою в Театрі Аргентини в Римі. Моя сестра купила квитки на подарунок. А я замість цього вирішила прийти в це прокляте місце. Вперше в житті я святкуватиму свій день народження без мами та Офелії. Не буде святкової юшки з андуї на вечерю, не буде хлібного пудингу з білого шоколаду. Якби Ровін не нагадав мені про цю дату, я б навіть не помітила, як вона минула.

Ровін наполіг, щоб я дозволила йому та іншим влаштувати для мене своєрідне святкування - головним чином тому, що немає жодних гарантій, що я переживу наступний раунд Полювання, тож ми зможемо відсвяткувати завтра. Це нездорово, але якщо буде торт, я не скажितимуся.

Вочевидь, у Сілверів жорсткі сімейні традиції, коли справа доходить до днів народження. Оскільки його брати і сестри святкували всі свої дні народження в пеклі останні кілька років, він пропустив їхні святкування. Він запевнив мене, що вечеря буде нічим іншим, як надзвичайно цікавою.

Звичайно, все це хвилювання блідне в порівнянні з тим, що незабаром ми будемо зривати один з одного одяг в коридорі на очах у всієї його сім'ї та глядачів Нокса. Сподіваюся, що б ми не влаштували, це буде досить захоплююче, щоб задовольнити розбецену аудиторію Нокса. І незадоволений потяг, якого я, здається, не можу позбутися.

Х, Женев'єва

Женев'єва замкнула крихітну кришечку у формі серця на щоденнику і запхала його назад на дно валізи. Обережно перекладаючи речі, щоб заховати його, вона побачила книжку, яку взяла в бібліотеці, з розділом про Багряню Гниль, і заприсяглася переглянути її перед наступним раундом

Полювання. Або принаймні взяти її з собою, щоб, коли вони з Ровіном десь сховаються, мати хоч якусь розвагу.

А це означало, що вона повинна була сказати йому, що хоче допомогти. Навіть коли Полювання закінчиться, якщо їй вдасться вижити, вона хотітиме допомагати.

До речі, про речі, про які я маю йому сказати... врешті-решт мені доведеться згадати про листи, які він писав своїй родині, подумала вона. А також конверти з маєтку Грімм...

Вона була впевнена, що це конверти з листами, які вона писала Баррінгтону... але з якої причини Ровін зберігав їх серед своїх речей?

Вона, безумовно, вчинила правильно, наполягаючи на тому, що між ними більше не може бути ніяких стосунків — без зобов'язань. Справа була не лише в його здатності бути турботливим з нею в одну мить, а потім стверджувати, що це був лише секс, в наступну. Ні, це було щось більше. Вона відкрилася йому, виклала йому свою найтемнішу правду, але він явно мав від неї секрети.

— Готова, неприємносте? - запитав Ровін з порога.

Женев'єва здригнулася від звуку його голосу, її нерви затремтіли від роздратування, а також від передчуття того, що вони збиралися робити. Він залишив її з Умброю, поки готував, що б він там не придумав для святкування її дня народження з іншими в їдальні - одразу після їхнього маленького виступу.

Рівно о сьомій всі підуть до їдальні на вечерю. Це означає, що ми повинні бути там щонайменше за чверть до.

Вона не була готова. Не тільки до їхнього майбутнього акту, але й до того, що вона ще не була повністю одягнена.

Сукня, яку вона обрала, була тією, яку вона сказала Офелії, що вдягне в оперу. Сукня була пошита з оксамиту чиркового кольору, що пасував до її очей, а ліф із заниженою талією звужувався до точки трохи нижче пупка. Глибокий виріз у формі сердечка демонстрував широке декольте, але довгі рукави надавали сукні трохи скромності - об'єму на плечах, а потім звужувалися навколо біцепсів і спускалися вниз по руках. Корсет зашнуровувався ззаду, і вона не могла зав'язати його самотійно.

— Женев'єва?

— Мені потрібна допомога, - зітхнула вона, коли він увійшов до кімнати.

— Можеш зашнурувати це для мене?

Він пройшов через кімнату, щоб поглянути на її сукню, і мовчки почав смикати за стрічки. Коли вона відчула, як його пальці випадково торкнулися голої шкіри на її спині, коли він протягував нитки крізь шовкові люверси, вона затремтіла.

— Глибоко вдихни, - наказав він їй, і вона послухалася, коли він натягнув стрічки, перш ніж зав'язати їх в акуратний бант.

Вона відійшла від нього і зробила невеликий оберт. — Як я виглядаю? Одягнуто?

Він довго мовчав, його золотисті очі блукали по кожному сантиметру її тіла так, що у неї в животі закружляли кляті метелики.

— Ні. Ти не переодягнена.

Вона скорчила гримасу. Це було не те, що вона шукала. *Досконалість, розкіш або бездоганність* - це більше її стиль.

— Готова? - перепитав він.

Знову ні, але вона все одно кивнула.

Здавалося, він зрозумів її вагання. — Залишилися тільки ми з тобою, бідолашна. Лише кілька днів тому ти *ненавиділа* мене за те, що я — клята тварюка, пам'ятаєш? Просто спрялуй цю пристрасть, і ніхто не помітить різниці.

Вона говорила такі речі, чи не так? Але це було до того, що сталося в його ліжку. Було неправильно казати, що вона *ненавидить* його, коли він змусив її відчувати зовсім протилежне всього кілька годин тому.

Вона ненавиділа Ферроу. Колір зелених оливок. Вологість. Воронів.

Ровін, вона відчувала себе... роздратованою. Вона більше не знала, в якій коробці тримати його в своїй свідомості. Вони не були чоловіком і дружиною, не зовсім, але й не були друзями. Чи були?

— Тільки не надто захоплюйся, - нагадав він, перериваючи її думки.

Вона насупилася. — Чому ти думаєш, *що я буду* тією, хто захопиться?

Він пирхнув, наче сама думка, що це буде він, була смішною. Для неї це прозвучало як виклик.

Щойно Ровін завів її у фойє, він підтягнув її до темного закутка між однією з колон, що обмежували вхід до бальної зали, і сусідньою стіною. Він розташував їхні тіла так, що вона опинилася спиною до стіни, а він схилився над нею навпроти одного з величезних дзеркал.

Як би вона не намагалася не реагувати на його близькість, спогади про його губи, що були на її губах лише кілька годин тому, наповнювали її передчуттям. До цього вона цілувалася з багатьма людьми - з двадцятьма сімома, якщо бути точною - але, окрім Ферроу, вона ніколи не думала про жоден з цих поцілунків двічі. І незважаючи на те, що це мало бути *удаванням*, її тіло, очевидно, все ще не сприйняло цю концепцію. Те, як її серце прискорено забилося, коли Ровін провів кінчиками пальців по її підборіддю і під підборіддям, щоб нахилити її обличчя до свого, було достовірним доказом.

— Розслабся, неприємність, - прошепотів він прямо біля її вуха, коли почав викликати свої тіні, скручуючи їх навколо тіла, влітаючи у волосся, вільно обертаючи навколо її талії. — Не хвилюйся про тих, хто може спостерігати. Просто зосередься на мені.

Вона втупилася в нього поглядом.

—Ось так, - пробурмотів він. —І пам'ятай, що ти можеш зупинитися, якщо захочеш. Якщо щось занадто інтенсивне, і тобі неприємно, що на це дивляться інші.

—І я тебе, - прошепотіла вона.

Він посміхнувся. — Не думаю, що це те, про що тобі варто турбуватися, неприємності.

Знову був той самий виклик.

Усмішка, що з'явилася на її губах, спочатку була невинною. Милою. Вона впиралася плечима в стіну позаду себе, злегка нахиливши таз вперед, але це не було явною позою, просто вона влаштовувалася зручніше. Вона заколола кучері у вільну французьку зачіску, тож єдиними вусиками, які їй довелося покрутити навколо кінчиків пальців, були ті, що обрамляли її обличчя. Вона впоралася.

— Знаєте, що я думаю, містере Сілвер? - наспівувала вона, дивлячись на нього крізь густі вії, постукуючи вказівним пальцем по нижній губі, ніби замислено. Цілеспрямовано намагаючись привернути його погляд до її рота. І це спрацьовувало. Кожного разу.

— Що ти думаєш? - запитав він, його голос потроху ставав дедалі глибшим.

— Я думаю, ми повинні показати всім, наскільки ти готовий стати переді мною на коліна, - проспівала вона, подаючи свої стегна вперед, поки вони цього разу не притиснулися до нього трохи сильніше.

Вона похитувалася тілом вперед-назад, ніби вирівнюючи свою позицію, але коли побачила, як розширилися його зіниці, і відчула, як твердіє його пояс, вона зрозуміла, що тримала його саме там, де вона хотіла його бачити.

— Хочеш, щоб я став на коліна, неприємності? Тоді я стану на коліна. Але спочатку...

Він використовував свої тіні, щоб ковзати навколо її стегон, піднімаючи її ноги вгору і обхоплюючи свою талію одним плавним рухом, не піднімаючи жодного пальця. Насправді, він поклав обидві свої долоні на стіну по обидва боки її талії, ніби доводячи, що може збудити її, навіть не використовуючи рук.

Він нахилився, щоб притиснути палкий поцілунок до її відкритої ключиці, в той час як інші клапті його тіней занурилися в її волосся, м'яко натискаючи на різні точки шкіри голови, скроні, чутливі заглиблення на потилиці. Коли його губи почали підніматися до горла, а обручка на його губі смачно шкребла по її шкірі, все її тіло вібрало від бажання. А коли його губи дісталися ніжного місця за лівим вухом, вона відчула, як його тіні повільно ковзають по внутрішній стороні стегон до пульсуючої вершини між ногами. Вона відчула, як її тіло притискається до його тіла. Її соски набубнявіли, вмираючи від тертя. Її збудження просочилося крізь спідню білизну, коли її серцевина шукала тиску, якого вона жадала. Він встромив затверділу довжину своїх штанів прямо в той чутливий пучок нервів під її

спідницями, і в тому ж ритмі затагнув нашійник тіней на її шиї, змусивши її захлинутися п'янким стогоном, що виривався з її горла.

— *Бляха*, - вирвалося у неї, вона майже задихалася, коли відчула, як він посміхається їй у щоку.

— Тихо, - наказав він, коли його тіні трохи щільніше стиснулися навколо її горла, щоб підкреслити його слова.

— Я поводжуся так само тихо...

Його тіні згустилися в покарання за її непослух, і вона застогнала, бажаючи, щоб вони згустилися і *в інших* місцях. Вона ніколи в житті не відчувала стільки приголомшливих відчуттів, і їй потрібно було *більше*.

Вона впилася нігтями в його плечі, коли його рот перемістився до її щелепи, впиваючись там поцілунками, коли він знову подався вперед. Його тіні піднялися ще вище під її спідницями, легким дотиком торкаючись нижньої білизни. Вона випадково видала ще один стогін, і весь тиск, який він чинив на неї, відступив, за винятком караючого стискання навколо її горла.

З неї досить дражнити.

Вона схопила його за сорочку спереду і притягнула його рот до свого, їхні губи зіткнулися від голоду. Коли їхні язики сплелися, її руки ковзнули до його волосся, скручуючи довгі вусики навколо пальців і смикаючи за них, як помсту за його дражнилки. На смак він був схожий на мед, що містився в його запаху. Він застогнав від задоволення, і вона проковтнула цей звук, тягнучись сильніше, коли його тіло з ентузіазмом відгукнулося, втискаючи її ще глибше в стіну. Коли він трохи відступив, щоб дати їм обом перевести подих, вона прикусила маленький золотий обруч у нього на губі і ніжно потягнула за нього зубами.

По тому, як напружився кожен м'яз на його тілі, і по тому, як прокляття вилетіло з його вуст, вона здогадалася, що він отримав від цього задоволення.

Вона хихикнула, і він знову накрив її рот своїм, приглушивши звук, коли нарешті, *нарешті*, поклав на неї руки. Одна рука почала задирати її спідницю до стегон, а інша розкинулася збоку від її обличчя, щоб надати її роту зручнішого положення для поглиблення поцілунку. М'язи її живота напружувалися, чим ближче його рука підходила до джерела її збудження, і їй знадобилося все її самовладання, щоб не *благати* його торкнутися її там.

Коли вона відступила, щоб зробити ще один тремтливий вдих, його губи не відставали, ковзаючи по її щоці, поки не опинилися біля вуха, і прошепотіли: — Я... я завжди був правий щодо тебе, ти ж знаєш. Ти не принесеш мені нічого, крім неприємностей.

— Настав час тобі стати на коліна, - це все, що вона змогла сказати.

Він поставив її на ноги і зробив саме це. І вона збрехала б, якби сказала, що це не було найнеймовірніше видовище, яке вона коли-небудь бачила.

Він повільно підняв її спідниці, піднімаючи їх до пупка, а потім поцілував її внутрішню частину стегна.

— Ти впевнена? - почав він.

Але решта його слів обірвалася, коли хтось прочистив горло, і саме в цей момент Женев'єва зрозуміла, що перстень на її пальці *горить*. Вони обидві повернули голови вбік і побачили Еллін, яка виглядала вкрай стурбованою, та Севіна, який посміхався, тримаючи в роті відсмоктувач. А прямо за ними? Грейв. Вираз цілковитої огиди на його обличчі.

Женев'єва похмуро глянула на чоловіка. Наче він мав якесь право судити її.

— З днем народження, справді, - сказав Севін, перш ніж повільно поплескати їм у долоні і піти геть.

Ровін відплутався від Женев'єви, а Еллін залишилася на місці, дозволивши Женев'єві поправити спідниці, поки він насторожено дивився на сестру.

— Цікаво, - сказала Еллін Ровіну, і на її губах заграла обізнана посмішка. Женев'єва не була впевнена, що це означає.

Коли його брати і сестри нарешті зникли в напрямку їдальні, Ровін повернувся до Женев'єви, схвально піднявши підборіддя.

— Гарна робота, неприємносте, - пробурмотів він, перш ніж піти слідом за іншими.

Дивлячись, як він іде геть, не озирнувшись, вона зрозуміла, що він був абсолютно правий - вона захопилася. І вона не хотіла нічого більше, ніж зробити це знову.

ТРАДИЦІЇ

Обідній стіл був прикрашений композицією з рожевих і золотих троянд. Кожен стілець був заставлений відповідними тарілками, а в центрі розкинувся бенкет з яскравих, апетитних страв. Рожево-золотий шовк звисав з кожної стіни, покриваючи всі дзеркала в кімнаті.

— Ми достатньо показали себе у перших двох раундах. Думаю, ми заслуговуємо на перерву, - сказав їй Ровін, коли вона згадала цю останню маленьку деталь.

Женев'єва зайняла своє місце поруч з ним за столом, навпроти дуже веселого Севіна. Однак Севін не встиг підколоти її за сцену, яку він перервав у коридорі, як з'явився Ремі, і всі одразу ж звернули увагу на близнюка Ровіна. Оскільки Ремі не вдалося нікого усунути під час своєї черги, це, очевидно, означало, що йому доведеться терпіти насмішки своїх братів і сестер до кінця вечора. І хоча він виглядав так, ніби волів би бути деінде, він залишився на місці - так далеко від Ровіна, як тільки міг.

Коли всі були присутні, а Ковін просочився останнім, святкування нарешті розпочалося. І, мабуть, не дивно, що традиції святкування дня народження в родині Сілверів були суцільним *хаосом*.

— Хіба я не повинна вирішувати, як ми святкуватимемо? - запитала Женев'єва інших, коли вони сперечалися, з чого почати.

— Якщо ти збираєшся стати Сільвером, сонечко, тобі доведеться змиритися з тим, що дні народження - це сімейна справа, - міркує Севін. — Ми святкуємо так, ніби це день народження *всіх* наших дітей.

Вона схрестила руки. — Тому що?

— Тому що інакше хтось зірветься і напустить на будинок зграю пекельних псів, - сказав Ровін, дивлячись на Севіна і Ковіна. — Буде простіше, якщо ти просто дозволиш їм робити те, що вони хочуть.

Вона зітхнула. — Гаразд. Що спочатку?

Все почалося з іменинної шинки.

Вибираючи, кому випаде честь нарізати шматок свинини, всі вони стали навколо столу і передавали величезний шматок свинини по колу, як у грі в — гарячу картоплю, поки не вибули всі, крім Ковіна. Женев'єва вибула після першого раунду, коли впустила шматок - під численні стогони - тому що не хотіла пахнути *шинкою* до кінця вечора. Вона також відмовилася їсти шинку після цього, тому що, ну, вона впустила її *на землю*. Чесно кажучи.

Після вечері - яка була досить непоганою, незважаючи на те, як сильно вона скутила за маминим гумбо - з'явився Баррінгтон з маленькою коробкою з рожевим бантиком у руці.

— Діти, - привітався він з іншими, а потім кивнув на Женев'єву і передав їй подарунок. — Це лише цукерки. Улюблені цукерки твоєї мами. З днем народження, люба дівчинко. Хоча мушу визнати, що час твого народження для мене дуже невдалий.

— Чому? - дивувалася вона, відкладаючи подарунок убік, намагаючись не думати про те, що це були *улюблені речі її матері*.

— Тому що кожного разу, коли ми святкуємо день народження, батько отримує ніж у спину, як подарунок для всіх нас, - пояснив Ковін, коли вираз обличчя Баррінгтона став напруженим. — Ти тепер Сільвер. Тож це рахується.

Женев'єва якраз збиралася запитати, чи не жартує Ковін, коли з кухні з'явився Граве з сімома великими ножами в руці.

— Чорт, - роззявила рота Ровін, намагаючись стримати посмішку від свого шоку.

— Гаразд, хто має найбільший секрет, той скаже першим, - оголосив Севін. — Еллін освідчився Гарет Серпентайн на маскарадї.

Обличчя Еллін стало рожевим, коли всі повернули до неї голови. — Севінгтон Сільвер, ти маленька довбана *пліткарка*. Хто тобі це сказав?

Севін посміхнувся. — Я не видаю свої джерела.

— Наша молодша сестра виходить заміж наступною! — Ковін підняв келих вина.

— Я не казала — так, дупо, - огризнулася Еллін.

— А чому б і ні? Змієносці - один з наймогутніших кланів демонів у Пеклі, - озвався Ремі, притулившись до стіни. — Можливо, якщо ти одружишся з одним із них, то зможеш спробувати отримати лазівку наступного року.

— Я не приєднаюся до цієї родини. Вони архаїчні. У них є традиції, на тлі яких наші виглядають нормальними, - відповіла Еллін Ремі. — Ковіну варто було б знати - він уже давно трахає Нессу Серпентайн.

Усі шоковано обернулися до Ковіна, і Женев'єва була впевнена, що у неї був би такий самий вираз обличчя, якби вона знала, про кого вони говорять.

Еллін посміхнулася. — Я зберігала його деякий час.

— Несса? Баррінгтон витріщився на нього. — Ковінгтон, ти знаєш, що Серпентайн зробили б з тобою, якби дізналися, що ти...

— Я знаю, отче, дякую, - вигукнув Ковін.

— Бачиш? Архаїка, - повторила Еллін. — Гарет міг спати з ким завгодно, а вони б і оком не моргнули.

— Гарет не збирається успадковувати імперію Серпентайн. Нікому немає діла до того, що він робить, - сказав Севін.

—Неважливо, - пробурмотіла Еллін.

—Продовжуй свою таємницю, Ковіне, - підказав Ровін, і Женев'єва озирнулася, щоб побачити, як він нетерпляче підстрибує ногою під столом.

—Грейв перестала відвідувати матір кілька місяців тому, - заявив Ковін.

Обличчя Грейва стало вбивчим, коли його погляд перевівся на Ковіна. — Я знав, що ти стежив за мною, довбаний виродку.

—Я збирався обговорити це з тобою, - сказав Баррінгтон своєму старшому синові.

—Наче мені є діло до того, що ти можеш сказати, - гаркнув Грейв на батька, перш ніж перевести погляд назад на Севіна. —Ремі - той, хто вкрав твою заначку крові, Севіне.

—Я так і знав, - вигукнув Севін, кинувшись на Ремі і врізавши йому кулаком у плече. —Куди ти його поклав?

—Не турбуйся, - продовжував Грейв. —Він обміняв його на Подих Демона.

—Ремі, - дорікнула Еллін. —Чи не застарий ти для таких нудних рекреаційних наркотиків?

—Так, не будь дитиною, берися за важкі справи, - підганяв Ковіна.

—Подих Демона не для мене, - сказав їм Ремі.

—Для друга, так? - Севін засміявся.

Ремі не зволив відповісти далі.

—Ремі? Секрет? - наполягала Еллін.

—Пас, - сказав Ремі тоном, густим від нудьги.

—Все гаразд, Ровін? Женев'єва? - Еллін пішла далі.

—Ні, дякую, - пробурмотіла Женев'єва в той самий час, коли Ровін відкрився, - я вбила Седріка Гнівного Клинка на маскарадї, а Севін допоміг мені позбутися тіла.

Севін пирхнув. —Я так і знав, що ти його витягнеш.

Грейв поперхнувся вином, а Баррінгтон мало не почервонів. Еллін, однак, виглядала піднесено.

—Мій голос за Ровіна, - сказала вона.

—Що ви зробили? - кричав Баррінгтон на своїх синів.

Севін знизав плечима. —Повірте, він це заслужив.

—Втручати́ся в спадщину Демоніки - це просто напрошувати́ся на неприємності, - прогарчав Баррінгтон. —І Лезо Гніву? Ви що, обидва з глузду з'їхали?

—Ми кинули тіло посеред купки вищих вампірів, - сказав Ровін. —Якщо хтось почує про це, то подумає, що Седрік під час ініціації перегнув палицю, і вампіри захопилися.

Коли Баррінгтон випустив низку прокльонів, а інші почали голосувати за те, хто заслуговує на звання найкращого секрету, Женев'єва нахилилася, щоб прошипіти на Ровіна: —Ти вбив його, тому що він збирався завдати мені болю?.

— Він торкнувся моєї дружини без дозволу, - вигукнув він. — Я б убив його і за менше. Навіть незважаючи на ризик налаштувати проти мене Демоніку.

— Що *таке* Демоніка? - запитала вона.

— Престижне таємне товариство для демонів, - вставила Еллін. — Як один з тих університетських клубів, зі зловісними плащами і особливим рукостисканням. Вони придурки, але влаштовують найнеймовірніші вечірки. Севін завжди хотів до них приєднатися.

— Чому? - Женев'єва перевела погляд на Севіна.

— Ти що, не чула, що я казав про вечірки? - Севін посміхнувся, але посмішка не дійшла до його очей. Вона згадала, як він залишився осторонь на маскараді, і не могла позбутися думки, що з Севіном відбувається щось набагато глибше, ніж будь-хто в цій кімнаті знав.

— Гаразд, Ровін, - сказав Баррінгтон напруженим голосом. — Схоже, цього року ти переможеш.

Ровін посміхнувся, підвівся зі стільця і підійшов до ножів, які Грейв акуратно поклав посеред столу. Женев'єва з захопленою цікавістю спостерігала, як Ровін взяв одне з лез і підійшов до батька. Вона вирішила, що все йде не в дуже веселому напрямку.

— З довбаним днем народження, місіс Сільвер, - сказав їй Ровін, перш ніж встромити ніж прямо в ребра Баррінгтона.

Женев'єва задихнулася, але Баррінгтон залишився стояти на ногах, ледь здригнувшись. Витривалість безсмертного не переставала її дивувати.

Севін захоплено засміявся. — Ласкаво просимо в сім'ю, Віві. Не забудь загадати бажання для кожного ножа.

Ровін повернулася на свій бік, коли інші по черзі виставили ножі. Баррінгтон зціпив зуби від кожного з них, але не ухилився і не протестував. Коли залишився лише один, Ковін спрямував його в бік Женев'єви.

— Ні в якому разі, бляха-муха, - сказала вона.

— Чур! — Севін одразу ж закричав.

Коли було завдано останнього удару, Баррінгтон пробурмотів: — З днем народження, Женев'єво.

Потім він витягнув ножі з ран і вийшов з кімнати, залишаючи за собою кривавий слід.

Все, що Женев'єва могла сказати: — Я не розумію цю сім'ю.

Але в іншому житті, я думаю, мені б дуже хотілося бути частиною цього.

— Через нього ми потрапили в пастку цієї клятої гри, - знизавши плечима, пояснила Еллін. — Буде справедливо, якщо він іноді страждає.

— Гаразд, хто готовий до торта? запитав Севін.

Через годину Женев'єва і Ровін повернулися до його кімнати, щоб переодягнутися і відпочити перед наступним раундом Полювання. Він зняв

з ліжка старі простирадла, а вона виїняла шпильки зі свого розпатланого волосся.

—Тобі допомогти з цим? - запитав Ровін, коли він закінчив, піднявши брову, дивлячись на те, як вона намагається дотягнутися до шнурків за спиною.

Вона зробила паузу. —Ти тому так туго їх зашнурував? Щоб тільки ти міг їх розшнурувати?

Однак на його обличчі не було жодного натяку на розвагу, коли він зробив рух, щоб вона повернулася, і вона прикусила губу, не знаючи, як прочитати його настрій. Вона відчула, як він повільно потягнув за один зі шнурків, поки вузол не розв'язався, а потім ретельно розплутав їх, поки корсет не ослабнув настільки, що вона знову могла нормально дихати.

—Дві правди і брехня? - запитав він.

Вона обернулася, здивована його пропозицією. —Гаразд.

—Тобі сподобалося? Який твій улюблений день народження? Який був найкращий момент вечора?

—Це було... цікаво, - відповіла вона на перше запитання. —Це зовсім не схоже на дні народження вдома. Мама готувала мою улюблену страву, поки я гралася з Офі. Моїм улюбленим днем народження був, мабуть, мій тринадцятий. Це був рік, коли мама почала відпускати мене саму в місто.

Слухаючи, він розстебнув жилет, скинув його з плечей і поклав на комод. Далі пішли парадні туфлі та краватка.

—І найкраща частина ночі... - Вона замовкла, намагаючись зосередитися на чомусь, окрім того, як він роздягається.

—Угу? - запитав він, починаючи розстібати сорочку.

Твій рот на мені. Опустити руки.

—Дивитися, як Ковін ковтає ніж завдовжки з моє передпліччя, - збрехала вона.

Цей інцидент насправді був надзвичайно стресовим, і вона зовсім не хотіла, щоб він повторився.

—Його звичайний вечірній трюк, - сказала Ровін. Але з того, як він дивився на неї, вона зрозуміла, що він знав, що вона говорить неправду. До його честі, він відпустив її.

—Твоя черга, - кинув він у відповідь.

—Ти справді ненавидиш свого батька так сильно, як здається? - почала вона.

Вона ще не наважувалася поставити інше запитання.

—Це... не настільки чорно-біле, - зізнався він. —Але іноді так буває. Не тому, що він зробив поспішну помилку в момент, коли боявся за життя дружини, а тому, що він навіть не може бути *поруч*. Йому надто соромно за те, до чого він нас примусив. Але помилка чи ні, але коли ти замикаєш свою сім'ю в проклятті, як Полловання, ти повинен принаймні дивитися їм в очі більше, ніж двічі на рік.

Женев'єва кивнула. — Моя мати ніколи не розповідала нам про нашого батька - про те, як вона зустріла його у Фантазмі, про прокляття, яке розбило нашу сім'ю, або про борги, які вона набрала на будинок, де жила наша родина. А потім вона померла і просто залишила нас тут, щоб ми справлялися з цим наодинці. Вона покинула нас, залишила мене абсолютно непередбаченою до життя.

Ровін схрестив руки на оголених грудях і в роздумах відкинувся на спинку комода. — Завжди нелегко усвідомлювати, що люди, які мали б нас захищати, є тими, хто може залишити найглибші шрами.

Женев'єва зітхнула. Це було те, з чим вона намагалася змиритися протягом дуже довгого часу.

— Думаю, саме тому я все одно була настільки рішуче налаштована зайти всередину, незважаючи на твої застереження, - зізналася вона йому. — Я хотіла знайти таких, як я. І я хотіла познайомитися з твоїм батьком, бо думала, що його близькість до моєї матері може дати мені розуміння того, чому вона... зробила те, що зробила. Але натомість я дізналася...

— Він такий самий божевільний? закінчив Ровін.

— Ага, - відповіла вона, вигукнувши — А — в кінці слова. Вона намагалася знайти шлях до легшого настрою. — Скільки у нас часу до півночі?

— Менше години, - сказав він їй.

— Я перевдягнуся. Я ніяк не зможу бігти в цій сукні. Вона вказала на себе.

— Женев'єва?

Вона перевела погляд на нього. — Так?

— У тебе є ще два запитання.

І я їх унікав, велике вам спасибі.

— Я не впевнена, що маю ще щось запитати сьогодні, - сказала вона натомість, трохи занадто невимушено.

— Брехня. Ти - нескінченна криниця питань, Женев'єва Грімм, - заявив він.

Вона знизала плечима. — Може, колодязь пересох.

Вона намагалася пройти повз нього. Він заблокував її.

— Ти мене дратуєш, - буркнула вона.

— А ти граєш неправильно, - заперечив він. — Хочеш, щоб ми побудували довіру? Тоді постав мені запитання. Окей?

Чому тобі не так важко просто трохатися, як мені? - подумала вона, але те, що вона мала нахабство сказати насправді, було: — Чому у тебе в столі заховані листи з маєтку Грімм? *Мої листи.*

Він завмер від запитання, але не встиг відповісти, як пробив північ.

ТРЕТІЙ РАУНД
ПОЛЮВАННЯ

РЕФЛЕКСІЇ

Куранти позолоченого годинника – Енчантри – швидко стали синонімом пекла у свідомості Женев'єви.

Щелепа Ровіна все ще була стиснута, коли вони спустилися вниз на церемонію вибору. На яку вони ледь встигли.

Нокс зазирнув до кімнати.

– Я чув, що у когось сьогодні день народження, - сказав диявол і посміхнувся до Женев'єви. – Сподіваюся, ви загадали бажання, місіс Сільвер.

– Ну, моїм бажанням було ніколи більше не бачити вашого обличчя, так що це дуже розчарує, - сказала Женев'єва.

Нокс посміхнулася, коли Севін і Ковин засміялися. Ровін, однак, відмовлявся дивитися на неї.

Еллін прочистила горло. – Я маю викупити жетон, Ноксе.

Нокс перевів погляд з Еллін на Ровіна і назад, але нічого не сказав, коли Еллін витягла багряну рибину. Ту саму, за яку Женев'єва та Умбра ледь не загинули. Тільки тепер це була вже не риба. Вона перетворилася на якийсь коштовний камінь розміром з долоню у формі риби.

Еллін кинула жетон Ноксу, який вихопив його з повітря.

– Еллін має імунітет на цей раунд, - оголосив він. – Тепер, для решти з вас...

Він підняв Мисливський клинок у повітря за звичною для неї церемонією, і цього разу клинок полетів прямо в бік Севіна, який посміхнувся.

Нокс махнув йому рукою. – Гра?

– Одиночне ув'язнення, - відповів Севін і підморгнув Женев'єві. – Вважай це моїм подарунком на день народження, Віві. Будь ласка.

– Ну, побачимося пізніше, засранці. - Еллін позіхнула, йдучи геть. – Я збираюся прийняти дуже довгу ванну з піною. Так що навіть не думайте вриватися в мою кімнату.

Всі рушили геть, окрім Севіна, якому довелося почекати десять хвилин, перш ніж він погнався за ними. Ровін мовчки повів Женев'єву до сходів. Нагорі на них чекав Умбра.

– Одиночне ув'язнення? - нарешті запитала вона. – Це означає, що ми повинні вибрати одну кімнату і залишитися там, так?

Це була одна з різновидів ігор, про які він розповідав їй перед весіллям. Тепер, коли він вів її коридором дверей, він навіть не намагався відповісти.

— Ти поводишся як дитина, - пробурмотіла вона собі під ніс, коли він пішов відчиняти двері ліворуч від них.

Однак, перш ніж він встиг, вона прослизнула між ним і входом і сказала: — Я не піду туди, поки ти не поговориш зі мною.

— Женев'єва, у нас є вісім хвилин, щоб вибрати місце, де сховатися, - попередив він.

— Ого, ти так легко відмовляєшся від мовчазного лікування, - прокоментувала вона. — Бачив би ти, як довго моя мама могла це терпіти.

Він витріщився на неї, а потім схопив за руку і потягнув вниз по коридору, в туалетну кімнату нагорі, де він знайшов її і Седріка під час маскараду.

Коли він зачинив двері, вона запитала: — Це означає, що ми застрягнемо тут на весь раунд?

— Магія не замикає нас, поки не закінчиться наш час, - сказав він їй, накриваючи рушником дзеркало над туалетним столиком. Він повернувся до неї і схрестив руки. — Ти рилася в моїх речах.

— Ну, так, я тобі це вже казала, - нагадала вона йому.

— Ти пройшла через них *ще раз*, - уточнив він.

— Можливо, - визнала вона, крутячи його перстень навколо пальця.

— Ці листи не призначалися для тебе, - застеріг він, хоча натяк на провину в його власних очах позбавив його слова будь-якої гостроти. — Ти знала про прокляття весь цей час?

Прокляття. Він мав на увазі...

— Зачекай, зачекай, зачекай, - сказала вона, трохи затамувавши подих. — Ти говориш про прокляття на запрошенні, яке *привело мене сюди*? Ті кляті ворони - *твоя* робота?

Вона згадала миттєву думку, яка виникла у неї, коли вона вперше знайшла листи до його братів і сестер, як почерк у них здавався їй дивно знайомим...

Запрошення.

— *Це ти* мене сюди запросив? - зрозуміла вона.

— Я сказав, що ти була моїм тягарем, - міркував він. — Через те, як ти прийшла сюди. Я ніколи не хотів, щоб так сталося. Мій батько ніколи б не прочитав ці листи, Женев'єво, а якби й прочитав, то впізнав би, що почерк не належить твоїй матері. Це було перше, що я перевірів. Але я так довго намагався знайти людей, які могли б допомогти мені знайти ліки. І навіть якщо я зрозумів, що мені пише не Тессі, я подумала, що, можливо, Офелія...

Світ перекинувся навколо Женев'єви, і вона відступила на крок від нього. — Офеліє?

— Я припускав...

— *Звичайно*, це запрошення призначалося для Офелії. - Женеv'єва засміялася. — Звісно. Тому що навіть *прокляття* не могло бути призначене для мене.

— Женеv'єва, я не знав про твоє *існування*, - сказав він. — Ти хоч уявляєш, як я вдячний, що саме ти увійшла в ці двері і...

— Ні, - перебила вона. — Не роби цього. Не бреш мені. Ти хотів, щоб я пішла. Ти розлютився, що я не послухалася твоїх вимог піти.

— Так, був, - погодився він. — Поки не зустрів тебе. Ти вперта, розумна і рішуча, і ти справді можеш бути моїм єдиним шансом вирватися з цієї гри. Я надіслав це запрошення, бо намагаюся врятувати свою сім'ю. Я не можу вибачитися за це.

— Тоді ти повинен принаймні вибачитися за те, що тримав це в таємниці, - сказала вона йому. — Це ти говориш про побудову довіри, а сам продовжуєш тримати від мене секрети.

— Я знаю, - сказав він. — Але я вже так довго живу в цьому пеклі. Або зовсім один, або з моєю сім'єю, яка намагається мене вбити. І, очевидно, це заважає мені просто почати довіряти комусь, як би я не намагався. Ви можете легко говорити зі мною про що завгодно, але...

— Це тільки здається легким, тому що ти мені чомусь почав *подобатися*, Ровін! — - сказала вона йому. — Ти знаєш, яка це пародія? Коли я востаннє відкривала комусь своє серце, він... він...

— Я - не він, - загарчав Ровін. — Я хочу знайти його, здерти з нього всю плоть і спалити за те, що він зробив з тобою. Ніколи не порівнюй мене з ним.

Вона проковтнула переконання в його голосі, правду. Проте, вона сказала: — Ти не він. Але коли я закохалася в нього, невже ти думаєш, що він здавався мені таким, яким він виявився? Ти сказав мені не довіряти своєму серцю, тому все, що мені залишається - це довіряти твоїм діям, тому, що ти мені говориш, і тому, що ти замовчуєш. Я дала тобі довіру, свої шлюбні обітниці, свою вірність у цій грі. А що ти дав мені натомість? І не *смій* говорити про секс.

Він подивився на неї досить роздратовано, але сказав лише: — Ти маєш рацію.

Вона не очікувала такого.

— Я повинен був знайти час, щоб сказати тобі, що це я написав запрошення. Напевно, мені слід було більше старатися, щоб ти поїхав. Але мені потрібно, щоб ти продовжував намагатися довіряти мені. Ще один шанс?

Вона проковтнула. Він звучав щиро.

— Нам треба повернутися до зачарованих кімнат, - нагадав він їй. — Ходімо.

Він повів її назад у коридор, до тієї самої кімнати, яку він був готовий обрати раніше. І коли він відчинив двері і ввів її всередину, у неї відвисла щелепа від побаченого.

Похмурий ліс, що повністю складається зі звивистих чорних дерев і... дзеркал.

Фантастика.

Задзеркалля було скрізь, куди б вона не подивилася, відображаючи двадцять різних її версій. Жодна з них не була *правильною*. Деревя мали сплутане гілля, що звисало аж до землі. Їхні гілки з сірим і чорним листям завбільшки з її голову нагадували їй живі дуби вдома. Легко піднімалися, вкриті губчастим іспанським мохом.

Ровін зачинив за ними двері, а сама попрямувала по килиму з листя до особливо великого дзеркала, що стояло прямо перед нею. Її версія, що дивилася на неї з відображення, була моторошною. У дзеркалі вона була в тій самій білій сукні, мала такий самий колір шкіри, обличчя та волосся, але її очі... були повністю чорними. Не було видно ні райдужної оболонки, ні зіниць, ні білків. Лише бездонна темрява.

Ровін підійшов до неї ззаду, і вона побачила, що його погляд став таким самим. Немиготлива безодня. Вона здригнулася.

— Як ти думаєш, що це все означає? - прошепотіла вона йому, коли Умбра з'явилася між їхніми ногами, нахиливши голову до дзеркала, наче не могла зрозуміти, що це таке.

Якби це було можливо, погляд лисиці здавався їй ще більш тривожним, ніж їхній. Можливо, тому, що чорний колір її віддзеркалених очей надто добре поєднувався з тіньовою шерстю.

Умбра защебетала і побігла геть від дзеркала. Женев'єва пішла за нею, просуваючись углиб лісу, минаючи відблиски з усіх боків. Вони нагадували їй привидів, яких вона бачила у фільмі — Фантасмагорія. Солідні, але явно неприродні. В одному зі стовбурів дерева було вмонтоване маленьке овальне дзеркало, яке показувало їй з білим волоссям і в чорній сукні. Квадратне, встромлене у вигин гілки, робило її очі золотистими, як у Ровіна. На одному - з рогами, що увінчували її голову.

Але той, що змусив її зупинитися, показав відображення, яке змінило її очі на крижаний, занадто знайомий колір. Темно-синій.

Вона підійшла до дзеркала, кінчиками пальців потягнулася до обличчя і ніжно провела по ньому рукою, затуляючи очі, що не давали їй спокою. Вона ніколи не усвідомлювала, наскільки схожа на сестру, навіть коли погляд Офелії був того ж відтінку блакиті, що і її власний, але тепер вона побачила це. Наскільки вони були схожі насправді. Майбутнє, яке вона могла б мати, якби була старшою замість Офі.

Женев'єву накрила хвиля вдячності до сестри - за те, що вона була зразковою донькою, якою вона ніколи не могла бути. Іноді вона задавалася питанням, чи не розчавив би її тиск, під яким перебувала Офелія.

Якщо я побачу її знову, то зроблю Офі дуже гарний подарунок.

Якщо? Ні. Коли. Тому що вона збиралася вибратися звідси. Навіть якщо Ровін був підступною скалкою в дупі, вона збиралася тягнути його до фінішу, як він тягнув її до віттаря.

Звук гілки, що хруснула під ногами, змусив її здригнутися, але коли вона обернулася, то побачила, що це був лише Ровін.

— Як ти думаєш, як ми знайдемо тут жетон? - запитала вона, коли він підійшов ближче.

Він знизав плечима. — Я б порадив пошукати щось недоречне в одному з дзеркал, але їх тут, мабуть, тисяча.

— І всі вони містять щось дивне, - зазначила вона.

Він кивнув. — Я сказав Умбрі стежити за входом. Вона дасть мені знати, якщо Севін з'явиться. Ми могли б також влаштуватися тут. У нас є дванадцять годин, щоб убити.

Їхні погляди зійшлися на цій заяві, Севінове — *будь ласка* — відлунувало в глибині її свідомості, а погляд Ровіна ставав дедалі гарячішим. Їй хотілося сказати йому, щоб він забув про їхню сварку, попросити його поцілувати її знову і відволіктися від усіх складних почуттів, які, здавалося, не могли зупинитись і виривались на поверхню щохвилини. З іншого боку, вона все ще не могла вирішити, де вони стоять, чи довіряє вона йому, чи має це значення, бо в кінці кінців, вони все одно застрягли разом, граючи разом.

Вона зітхнула і сіла біля стовбура дерева. Її думки були абсолютним безладом.

Ровін залишився стояти, перебираючи ногами, ніби чекаючи, коли вона скаже йому, що можна підійти ближче.

— Ровін?

— Так?

— Ти це мав на увазі? Коли сказав, що хочеш, щоб я дала тобі ще один шанс довіритися? - запитала вона.

— Так, - сказав він. Без вагань.

— Тоді розкажи мені все, що я знаю про Багряну гниль, - сказала вона, поплескуючи по плямі поруч із собою. — Я хочу зрозуміти, як вона вплинула на твою матір.

Раніше він відмовлявся говорити про будь-що, пов'язане з матір'ю, але якщо він хотів її довіри, то мав би з чогось почати.

Він кивнув. — Гаразд.

Він сів поруч, притиснувшись боком до неї, і почав. Вона дивилася на своє відображення у дзеркалі навпроти них. Це було найбільше дзеркало, яке вона коли-небудь бачила. Майже шість футів заввишки і обрамлене бароковою ліпниною, що нагадувала їй ворота Енчантри. Різниця в їхньому відображенні була миттєво помітна, і Женев'єва закотила очі, побачивши, як чітко грають чари Нокса. Вони були вбрані у своє точне вбрання з балу-маскараду. Ровін - темною лисицею, вона - позолоченим кроликом.

І, мабуть, це мало б бути найболючішим відображенням з усіх. Хитрий лис сидить поруч із широко розплющеними очима зайця. Заєць, який так довіряє його присутності.

Але Женев'єва не могла позбутися думки, що справжня лисиця почала б переслідування. Замість того, щоб розставити блискучу пастку і заманити її, а потім спалити все, у що вона починала вірити, дотла.

ЛИСИЦЯ ГОВОРИТЬ

— Це ще одне очко для мене, - хвалилася Женев'єва, коли її крихітний сірий камінчик відскочив на місце поруч з великим пласким каменем.

Ровін невдоволено бурчав, коли програвав четвертий раз поспіль. Він стверджував, що це тому, що він ніколи раніше не грав у бочче - не те, щоб це була дуже вірна версія гри, враховуючи їхні обмежені ресурси - але насправді він просто не розумів, що означає кидати *м'яко*.

Перші кілька годин вони провели, обговорюючи все, що можна було знати про — Багряну Гниль. Він розповів їй усі чутки про її походження. Пояснив, як гниль повільно вливається в кров демона, так що їхня життєва сила вбиває їх, роз'їдаючи зсередини. Тимчасові ліки, які Нокс дав матері після Полювання, очистили її організм від гнилі, але за рік вона знову поглине її.

Його готовність і терпіння відповідати на всі її запитання поступово розвіяли скептицизм, який вона мала щодо того, що він не наклав на неї прокляття. Допомогало те, що він намагався змусити її покинути Енчантру, коли вона тільки приїхала, і що він *кілька* разів переконував Еллін врятувати їй життя. Крім того, їй було важко сердитися на нього, коли вона знала, як це - відчувати необхідність зберігати стільки таємниць. Скільки вона приховувала від Офелії протягом багатьох років? Скільки вона зберігала *й досі*?

Після важкої розмови Женев'єва подумала, що гра може допомогти підняти настрій.

— Тряся. - Прокляття Ровіна прорізало її думки, коли він кинув наступний камінчик.

Цього разу вона намагалася стримати сміх. — Ти справді *жахливий* в цій грі.

— Ти дуже болючий переможець, - зауважив він, кидаючи решту камінців на землю. — Давай пограємо у щось інше.

— Ти *такий* конкурентоспроможний, - дражнила вона. — Але добре. У яку гру *ти* хочеш пограти? Чи ти хочеш зайнятися чимось... іншим?

На це запитання в його золотистому погляді з'явився злий блиск. — На що ви натякаєте, місіс Сільвер?

Женев'єва обвела їх поглядом. — Ну, мені здається, що, можливо, це було б ідеальним місцем для нашої аудиторії, щоб побачити, як добре ми... працюємо разом.

Тепер його погляд закипав, і вона відчувала, що який би виклик вона не кинула наступному виступу, він не буде таким же ручним, як попередній.

— Ти впевнена? - запитав він, відкидаючи пасмо її волосся з обличчя. — Ти хочеш показати їм усе?

— Так, - погодилася вона. Слово — тверде. - Впевнена.

По правді кажучи, Женев'єва ніколи не думала про те, чи буде вона проти такого. Звичайно, вона знала, що вони вже влаштували справжнє шоу для глядачів Нокса, але вони весь час були повністю одягнені. Незважаючи на це, Женев'єва завжди насолоджувалася сексом і вираженням своєї сексуальності. Бо чому б їй цього не робити? Маскарадники, безумовно, не мали жодних сумнівів щодо того, що їхні сексуальні пошуки були виставлені на загальний огляд, тож Женев'єва не могла собі уявити, що може шокувати когось із них.

Зважаючи на те, як голодний Ровін зараз дивився на неї, вона не думала ні про кого іншого.

— Ти коли-небудь грала в —Лисичка каже—? - запитав він, починаючи кружляти навколо місця, де вона стояла.

Вона схрестила руки. — Чи не є ця гра трохи дитячою?

— Не так ми гратимемо, - пробурмотів він.

Його фігура в масці у великому дзеркалі перед ними імітувала його крадучі рухи. Дійсно, лис.

Вона зустріла погляд Ровіна, коли підняла підборіддя і сказала: — Покажи мені.

Ровін посміхнувся ще ширше. — Лис каже зняти сукню.

Її кров почала нагріватися.

Отже, ми переходимо прямо до справи.

Він продовжував кружляти навколо неї, заклавши руки за спину, спостерігаючи за кожним її рухом. Вона потягнулася, щоб розв'язати бант на комірці сукні, потягнула за стрічку, поки та не вивільнилася. Потім вона почала повільно розстібати кожен атласний гудзик, що тягнувся лінією до її пупка. Коли сукня з гофрованого сукні впала на лісову підстилку біля її ніг, вона навіть не переймалася тим, що псує ще один улюблений предмет одягу. Не тоді, коли вираз його обличчя обіцяв, що це буде того варте.

— А тепер зніми решту, - сказав він їй.

Вона не зрушила з місця, на її губах грала посмішка, коли вона підняла брову. Вона не була новачком у цій грі. Він посміхнувся.

— *Лис каже*, - дозволив він.

Тоді вона зняла свій камзол і спідню білизну, і знову залишилася повністю оголеною, в той час як він залишався повністю одягненим. Це могло б здатися дисбалансом сил. Але по тому, як тіло Ровіна миттєво

відреагувало на вигляд її оголеного тіла, вона зрозуміла, що влада між ними належить їй, незважаючи на ілюзію, яку він намагався підтримувати.

Тепер він став прямо перед нею і м'яко підштовхнув її ногою, щоб вона стала ширше. Вона підкорилася, незважаючи на відсутність словесних вказівок.

— Лис просить, - він нахилився так, що його рот опинився біля її вуха, метал його пірсингу прохолоджував її розпалену шкіру і змушував її тремтіти, - запхай палець у цю прекрасну кицьку для мене.

Вона миттєво намокла. Не дивно, що пекельна істота може мати такий абсолютно гріховний рот, але те, як він міг викликати таку сильну реакцію в неї лише кількома словами, щоразу шокувало її.

Вона зробила, як він сказав, нахилилася, щоб ввести палець всередину себе, раз, два, а потім витягнула його, щоб намалювати гладке коло на тугому, пульсуючому пучку нервів між ногами...

— Я так не думаю, - заперечив він, простягаючи руку, щоб схопити її за зап'ястя. — Я не казав торкатися себе *там*. Якщо ти граєш неправильно, то будеш покарана.

— Від цього мені тільки більше хочеться це робити, - зітхнула вона.

Він видав низький гортанний звук глибоко в горлі, перш ніж попередити: — Веди себе добре, неприємність, або наша маленька гра не триватиме достатньо довго, щоб кожен з нас отримав те, що хоче.

Вона висунула язика на замовлення, і він, на її подив, *прикусив* його. Сильно. Вона скрикнула від шоку, коли вирвала його назад з між його зубів, висмоктуючи жало, а він посміхався.

— Поводься добре, - знову попередив він.

Її тіло практично вібрувало від того, як сильно вона хотіла задушити його і трахнути тут і зараз. Він відпустив її зап'ястя, і вона повернулася до свого завдання, зануривши палець у себе, задихаючись від того, наскільки вона вже була мокрою.

— Добре, - пробурмотів він. — А тепер спробуй себе.

Вона не вагаючись, витягнула палець назад і піднесла його до рота, всмоктуючи своє блискуче збудження зі стогоном.

У його грудях пролунав низький гул сміху, і вона завмерла, усвідомивши свою помилку. Він не сказав, що *Лис каже*.

Він повільно опустився перед нею на коліна. — Ти справді ненажерлива до покарань, чи не так?

Вона не була впевнена, чи варто говорити йому, що дивитися, як він стає на коліна, - це зовсім не покарання. Однак секундою пізніше кінчик його язика повільно, draжливо малював коло навколо її клітора, і всі інші думки вивітрилися з її голови.

Вона занурила руки в його волосся, потребуючи чогось, щоб втриматись, поки він гриз і смоктав її. Її ноги почали тремтіти, коли його рот наблизився до неї, його язик майстерно проникав у неї так, що її очі

закотилися на потилицю. Минула лише мить, перш ніж вона досягла краю своєї кульмінації, і вона міцно вчепилася руками в його волосся, готуючись звалитися на нього... а потім зупинився.

Він відсторонився і став, облизуючи губи, посміхаючись на її розлючений вираз обличчя. — Покарання, пам'ятаєш?

— Це не покарання, це *тortури*, - гарчала вона.

Він проігнорував її, наказавши: — Лис каже, ставай на коліна.

Вона схрестила руки, відмовляючись рухатися, поки він ходив позаду неї, дивлячись на неї крізь їхні замасковані відображення. Їй було цікаво, скільки ще пар очей дивилося на них у цей момент, чи був серед них хтось із шанувальників Ровіна з балу, які спостерігали за тим, як вона збиралася отримати те, чого так багато хто, ймовірно, прагнув роками.

Але він мій.

Її партнер. Її коханець. Її чоловік.

Він зробив крок уперед і притиснувся всім тілом до її спини, його член крізь штани важко впирався в її попереk, а вона дивилася в дзеркало, як він простягнув руку, щоб стиснути її горло. Він притиснув поцілунки через її плече, коли його рука владно стиснула її шию.

— Ти знову поводишся як дитина, - прошепотів він, притискаючись до її шкіри. — Ти можеш або слухати, або сказати мені, щоб я зупинився.

Вона не хотіла слухати. Вона також не хотіла, щоб він зупинився. Ніколи. І війна цих двох фактів билася всередині неї, перш ніж вона нарешті, повільно, опустилася на коліна на землю. Він вивільнив руку з її горла, коли вона йшла, залишаючись стояти, коли він розсунув її коліна досить далеко, щоб отримати доступ до її статевих органів ззаду. Вона спостерігала у дзеркалі, як розтулився її рот, як здійнялися груди, як він розстебнув штани і спустив їх на стегна, щоб вивільнити свій товстий член. Точені м'язи його живота згиналися, коли він стискав свій член у кулак, раз, два, три, татуювання на грудях і животі зморщувалися від його рухів. Тоді вона помітила золотий обруч, який він проткнув через голівку свого члена.

Срань господня.

Коли він нарешті опустився на коліна позаду неї, кінчик його пальця торкнувся її входу, метал його пірсингу змусив її задихнутися, коли він обхопив однією рукою її живіт, потягнувшись до одного з її напружених сосків, а іншою рукою намотав її волосся на кісточки пальців, щоб він міг нахилити її обличчя вбік. Він впився в її рот палким поцілунком, грубо смикаючи за кучері, викликаючи гучний стогін з її горла.

Він розірвав поцілунок і сказав: — Давай пограємо в нову гру. Тиху гру.

Вона застогнала, коли рука на її грудях змінила напрямок, перекочуючи занедбаний рожевий бутон між його великим і вказівним пальцями, доки вона ледь не кінчила від злиття болю і насолоди. Він відпустив її волосся, перекинувши його через плече, і звільнив руку, щоб розташуватися біля її входу.

— Готова? - запитав він. — До всього?

Вона охоче кивнула. *Так. Прошу.*

Він подався вперед, і їй довелося прикусити зуби, щоб не кричати, перш ніж її знову покарали. Він був великий, а вона туга, і знадобилося трохи пристосуватися, перш ніж він зміг увійти в неї на повну довжину. Він підбадьорливо поцілував її у скроню, коли вона без зайвої метушні почала рухатися, і вона поклала руку на свій живіт, щоб відчутти, як він рухається всередині неї. Він просунув руку між її стегон, щоб намалювати лінії кола над її клітором, і в ту мить, коли він торкнувся слизького пучка нервів, вона мимоволі випустила нявкання задоволення.

Він зітхнув і похитав головою. — Це було не дуже тихо, неприємності.

Він прибрав пальці з між її стегон і одним плавним рухом насадив її на свій член. Натискаючи на неї вперед, доки її лоб не торкнувся землі, а спина не вигнулася в повітрі, він безперестанку входив у неї. Вона занурила пальці в землю, бруд застряг під її незайманими нігтями, намагаючись з усіх сил не видати жодного звуку. Коли він боляче стиснув її за талію, щоб більше контролювати, вона ледь не прогнала цю битву. Вона любила маленькі укуси болю, які проганялися насолодою.

Після довгої хвилини, коли не було чути нічого, окрім його задоволених стогонів, кінчиків пальців, що вчепилися в неї за життя, і грому їхніх сердець, він нарешті знову підняв її нагору. Одна з його рук одразу ж повернулася до нижчого пучка нервів в її серці, надолужуючи останню хвилину недбалості і вичавлюючи з неї оргазм за ганебно короткий проміжок часу. Він приглушив свій самовдоволений сміх, притулившись до її плеча, коли вона ледь не забилася в конвульсіях, намагаючись проковтнути крик екстазу, що намагався вирватися з її горла.

Коли все закінчилося, вона знову припала до нього, але він не зупинився. Лише продовжував ліниво кружляти над її клітором, постійний ритм його уваги тепер був майже агонізуючим. Крізь важкі повіки вона спостерігала у дзеркалі, як він входив у неї, знову, знову і знову, її груди підстрибували від зусиль. Вона простежила поглядом за червоними слідами, які залишили на її стегнах кінчики його пальців, побачивши їх, вона знову відчула потік вологи між ногами. З його вуст вирвався нелюдський звук насолоди. Його погляд зустрівся з її поглядом крізь скляну поверхню, і вона заприсягла, що ніколи в житті не була так збуджена видовищем, як вони вдвох, милуючись своїми рухомими тілами разом.

— Цього разу, - сказав він грубо, його голос був таким густим від хтивості, що його ледве можна було впізнати, - тобі дозволено вимовляти моє ім'я.

Без попередження він сильно стиснув її клітор, і вона вигукнула його ім'я, її голос охрип від останнього крику. Коли вона дійшла до кульмінації, він одним плавним рухом витягнувся з неї, його кулак простягся між ними, щоб закінчити, але вона не дала йому шансу. Вона крутилася, всмоктуючи

його в рот, відчуваючи смак власного збудження, коли його сперма почала виливатися в її горло. Він дивився на неї з трепетом. Коли він закінчив, вона відступила назад, облизуючи губи і посміхаючись йому.

— Це була моя найулюбленіша гра, - затягнула вона.

Він змахнув бруд з її обличчя, перш ніж потягнути її вперед, щоб захопити її рот у ще одному палкому поцілунку. Вона відчула, як його руки почали масажувати місця, які він тримав занадто міцно, і з ніжністю притулилася до його губ.

— Вибач, якщо я залишив сліди, - сказав він їй, відступаючи назад.

— Не варто, - запевнила вона. — Можливо, наступного разу я зможу залишити на *тобі* слід.

Тепер він стояв, простягнувши руку, щоб допомогти їй піднятися разом з ним. — Якщо це не пов'язано з укусами, - погодився він.

Тепер вона надулася. — Але тебе так весело кусати.

Він подивився на неї змарнілим поглядом, коли збирав її білизну і віддавав її.

Коли вони обидва перевдягалися, вона запитала: — Як ти думаєш, це принесе нам Прихильність?

— Лише один з нас може виграти — Фаворита, - поправив він, застібаючи сорочку. — Нокс може дозволити нам виграти Полвоання вдвох, але він ніколи не віддасть більше однієї речі зі своєї скарбниці.

— Що Севін зазвичай робить, щоб перемогти? - запитала вона, розгладжуючи руками свою сукню.

Щойно слова зірвалися з її вуст, як вона відчула, що перстень на її пальці починає теплішати. Швидко.

— Ровін - кільце! — - кричала вона, коли воно ставало дедалі гарячішим.

Секундою пізніше з лісу вийшов Севін, повністю *залитий* чорною кров'ю і посміхаючись від вуха до вуха.

— Женев'єва, *біжи*, - сказав їй Ровін.

— Це просто Севін, - міркувала Женев'єва, але навіть коли вона говорила це, вона помітила дикість у багряних очах Севіна, настільки відмінну від звичайної веселості, яку вона бачила в них.

— Так, Віві, це лише я, - відповів Севін. — Ти вже вирішила, чи хочеш перемогти?

Женев'єва ковтнула, відступивши на крок назад. — Так.

— Добре, - щиро сказав їй Севін. — Це означає, що ти будеш боротися сильніше.

Звідкись ззаду тріснула гілка, і Женев'єва ледь не задихнулася, побачивши величезного сріблястого вовка, що виходив з-за дерев, з Умброю, що звивалася в його пащі. То був Севін Фемільяр. Вовк кинув Умбру на землю, і, на подив Женев'єви, лисиця кинулася до неї, а не до Ровіна.

— Женев'єва, *біжи*, - знову наказав Ровін.

Севін похмуро посміхнувся. — Данте. *Sic*.
Вовк кинувся вперед.

САМОЗВАНЕЦЬ

Женев'єва мчала крізь ліс, а позаду лунали звуки боротьби Ровіна та Севіна, які боролися один з одним. Умбра бігла паралельно з нею, час від часу озираючись назад, щоб оцінити, наскільки близько Знайомиць Севіна наступає їм на п'яти.

—Дерева!— крикнула Женев'єва лисиці. —Нам треба відірватися від землі!

Женев'єва знала, що не зможе втекти від *вовка* - особливо від паранормально зміненого - ні за яких обставин. Але вона могла залізти на дерево. Вона провела багато днів на гілках живих дубів у Новому Орлеані. Вона просканувала зарості навколо себе в пошуках дуба, гілка якого була б достатньо близько до землі, щоб вона могла почати.

Прямо попереду, праворуч, стояв ідеальний екземпляр. Його найнижча гілка майже торкалася землі, кострубата і зручна для використання в якості важеля для тих, що вище. Женев'єва ступила на шорстку кору, Умбра слідом за нею, а золоті очі Фемільяра не зводили з вовка пильного погляду. Щойно Женев'єва почала підтягуватися, її кінцівки все ще затерпіли від невчасної пристрасі з Ровіном, як відчула, як гострозуба паща стиснула її щиколотку.

Вона закричала від розпачу і дико штовхнула вовка ногами, намагаючись змусити його відпустити її ногу. За мить Умбра з'явилася поруч, кинувши свою легку фігуру прямо на голову вовка і дряпаючи йому очі, поки той не відпустив Женев'єву зі злісним гарчанням. Коли Женев'єва піднялася досить високо, адреналін блискавично пронизував її вени, вона подивилася вниз, щоб знайти Умбру. Вона не для того врятувала це маленьке створіння від піраній, щоб втратити її зараз.

На щастя, вона знайшла Умбру, яка дряпалася по дереву лише гілкою нижче. Женев'єва нахилилася і простягнула руку, щоб Умбра могла за неї вчепитися, зачерпнувши лисеня собі на груди, коли вовк намагався залізти знизу. Умбра ласкаво притулилася холодною мордочкою до шиї Женев'єви.

— Так, так, - буркнула Женев'єва лисиці.

Вовк, схоже, не був хорошим альпіністом, за що Женев'єва була вдячна, намагаючись віддихатися, але її спокій тривав недовго, коли через кілька хвилин Севін прорвався крізь лінію дерев. Він розсміявся, побачивши її на гілці вище, коли підійшов, щоб погладити свого Фемільяра по голові.

— Поглянь, як ти летиш, - вигукнув Севін, застрибуючи на першу гілку, а потім спритно перекинувшись на наступну. Він зупинився, щоб поглянути в дзеркало, вмонтоване в стовбур на його рівні, і нахмурився від того, що побачив. — Ця кімната моторозна, тобі не здається?

— Так, - відповіла вона, підштовхуючи Умбру на наступну гілку, перш ніж знову почати підніматися вгору.

— Люба, я не думаю, що якщо ти піднімешся вище, це тобі допоможе, - сказав їй Севін, і його тон був щирим.

— Де Ровін? - запитала вона.

— Він, мабуть, буде тут за хвилину, - промовив Севін, підтягуючись до наступної гілки. — Він відірвався від мене на дві секунди, і я загубив його в тіні.

— Чому ти весь у крові? - запитала вона, сподіваючись затримати його, поки вона намагалася вирішити, що робити далі.

Оглядаючи решту лісу, вона помітила досить велике дзеркало на дереві паралельно до їхнього, але щось у відображенні змусило її зупинитися.

— А, точно, - сказав Севін, дивлячись на себе зверху вниз. — Я вбив Ремі. Випадково зачепив його занадто близько до сонної артерії. А може, й не випадково. Відколи ви двоє почали розпускати руки в коридорах, я вирішив, що мені знадобиться щось особливе, щоб виграти — Фаворита. До того ж він вкрав всю мою довбану значку.

Женев'єва ледве встигла записати його слова, як до неї нарешті дійшло, що саме відрізняло дзеркало, яке вона розглядала. Воно не повторювало її рухів. Ні, відображення самої себе *спостерігало* за нею. Ніби чекало на неї. Женев'єва простежила довжину гілки, на якій вона стояла, і побачила, що вона нахилена вниз до гілки трохи нижче дзеркала на іншому дереві, лише невеликий проміжок між ними. Досить близький, щоб перестрибнути.

Севін сказав ще щось, але що б це не було, вона не почула. Вона вже злітала; одна нога перед іншою, вона спускалася по гілці, як по канату.

— Гей, - крикнув Севін, піднімаючись слідом за нею.

Женев'єва завжди тримала рівновагу краще за інших, чому сприяв той факт, що вона не була такою високою, як її сестра. Вона трохи похитнулася, коли гілка звужувалася до кінця, але продовжувала йти. Севін приземлився на гілку позаду неї, підстрибнувши кілька разів, щоб змусити її втратити рівновагу. Вона впала, щоб вхопитися за неї руками, перш ніж впасти.

— Не зупиняйся, - пролунав знизу голос Ровіна.

Вона нахилилася, щоб подивитися на лісову галявину, і одразу ж помітила його в тіні на землі, його щелепа міцно стиснулася, коли він дивився на свого брата позаду неї. Вона глибоко вдихнула і почала повзти вперед, ніжна тканина її сукні зачіпалася за гілки, руки і коліна боляче шкрябали по шорсткій корі. Озирнувшись через плече на Севіна, вона побачила, що він засунув руки глибоко в кишені, а його кроки, здавалося, не обтяжені силою тяжіння, коли він прямував до неї. Вона нахилилася

вперед, тримаючись, щоб дійти до кінця, і стрибнула зі своєї гілки на сусіднє дерево.

— *Злізай*, - покликав її Ровін, і вона знала, що мусить послухатися. Повернутися на тверду землю, де він зможе до неї дотягнутися. Але щось всередині неї кричало, щоб вона дісталася до дзеркала, яке вона бачила.

Попри всю дивність інших дзеркал, вони все ще відображали її власні рухи.

Вона знову почала підніматися.

Ровін вилаявся. — *Чорт забирай*, Женев'єва, зараз не час завдавати мені клопоту.

Севін засміявся. — Не слухай його, люба. Йому потай подобається, коли йому не підкоряються. Це його заводить.

— Обіцяю, що це не секрет, - сказала вона йому, піднімаючись на ноги, коли Севін перестрибнув через неї.

Він був за лічені секунди від того, щоб спіймати її, і, мабуть, міг би вже спіймати, якби дуже постарався, але, схоже, він не думав, що їй більше нікуди йти. Коли вона повернулася на гілці, щоб стати обличчям до дзеркала, її серце почало калатати від відчуття, що пронизувало її до кісток. Вона була там, всередині скляної поверхні, без жодної зайвої деталі, за винятком того, що відображення, здавалося, мало власний розум. Женев'єва підняла руку до поверхні - дзеркальна версія її самої уважно спостерігала за її діями, але відмовлялася слідувати їм - і приклала кінчики пальців до холодного скла.

Поверхня затремтіла, і вона задихалася, тепле відчуття магії гуло по її шкірі, коли вона просунула руку *вперед* - наскрізь - поки її повністю не засмоктало всередину.

У вухах у неї пронизливо дзвеніло.

Женев'єва стояла в моторошно тихій частині лісу, з якого щойно прийшла. Тиша була першим, що вона помітила. Навколо неї не було нічого, що можна було б відчутти. Запах листя та петрикону зник, легкий вітерець, що гуляв між деревами, не існував. Навіть дерево, на якому вона стояла, пряма копія того, на якому стояла хвилину тому, було якоюсь зменшеною версією самого себе.

А потім з'явилася *вона*.

Від самозванки у Женев'єви по шкірі поповзли мурашки. Її погляд був таким же блакитним, як і її власний, але порожнім. Ніби за її очима не було жодної думки.

— Агов? - прошепотіла Женев'єва.

— Агов? Агов? Агов? Агов? Агов? Агов? Агов? - папугував самозванець.

Пронизливий звук у вухах посилювався.

— Припини, - благала Женев'єва, затуляючи вуха пальцями.

— Стоп. Зупинись. Зупинись. Зупинись. Зупинись. Зупинись. Стоп, стоп, стоп, стоп. Стоп. Стоп.

Женев'єва кинулася вперед, маючи намір закрити долонею рот самозванця, щоб він замовк. Але в ту мить, коли вона торкнулася його шкіри, почався справжній кошмар.

Вона з жахом спостерігала, як зовнішність самозванця почала мерехтіти, відкриваючи жахливу тіньову істоту під її поверхнею. Коли копія її власного обличчя розтанула, безлике створіння видало низький пронизливий звук, що змусив її плоть здригнутися від жаху. Її нова форма виглядала майже прозорою, наче якась примара.

Пора йти.

Але перш ніж вона встигла повернутися до дзеркала, щось багряне спалахнуло в грудній порожнині монстра, між тінями, що звивалися над його формою.

Жетон.

Вона ковтнула його, коли він застиг, перетворившись на камінь у формі чорного серця. Це вже вдруде вона ризикувала своїм життям заради шансу на денний імунітет від гри.

Але яким би чудовим подарунком на день народження був би вихідний.

Чорт забирай.

— Нічого не виходить, - пробурмотіла вона.

Щойно слова зірвалися з її вуст, істота видала жахливе вигття. Вона зціпила зуби від цього звуку і кинулася вперед, зануривши руку в його груди і обмацуючи все навколо, поки не намацала жетон. Щойно він опинився в її руці, істота знову стала твердою.

Монстр вчепився кігтями в її обличчя, посилаючи різучий біль у праве око, коли її зір повністю затьмарився з цього боку. Вона закричала, коли вирвала жетон з його грудей, через слизькі сухожилля та хрусткі кістки.

Самозванка почала згоряти, перетворившись на хмару чорного диму. Її груди здіймалися, коли вона хапалася за обличчя, її добре око затуманилося від сліз. Вона знайшла дзеркало і кинулася до нього, не дбаючи про те, що Севін, ймовірно, чекає по той бік. Їй було надто боляче.

Однак, пройшовши крізь портал, вона виявила, що повернулася не туди, звідки вийшла. Ні, вона вийшла з зовсім іншого дзеркала. Того, що було прямо перед виходом, який привів би її назад до верхнього коридору Енчантри.

— Женев'єва.

Вона крутилася, все ще затуляючи око однією рукою, а іншою захисно притискаючи жетон до грудей.

— Що сталося? - запитав Ровін, коли підійшов до неї, відводячи її руку вбік, щоб можна було оцінити її поранення.

— Я знайшла жетон, - прохрипіла вона, відкинувши руку і дозволивши йому торкнутися її обличчя.

Вираз його обличчя не давав їй жодних ознак того, наскільки серйозні пошкодження, але вибуховий біль, що все ще пронизував її голову, і майже непомітне звуження його зіниць, коли він дивився на неї, свідчили про те, що це недобре.

— Цього разу Еллін нам не допоможе, - сказав він їй з жалем у голосі. — Але я зроблю все, що зможу, добре? Нам потрібно повернутися до моєї кімнати.

— Хіба нам не треба дочекатися полудня? - задихаючись, запитала вона. — А де Севін?

— Як думаєш, як довго тебе не було? - обережно запитав він.

— Хвилини, - сказала вона йому. — Чому?

Він здригнувся. — Тебе немає вже кілька годин. Зараз вже полудень. Я ходжу цим лісом відтоді, як ти зникла. Ми з Севіном годинами стояли в протистоянні, поки він не відмовився від спроб зловити мене і не вирішив полювати на інших. Я спробував піти за тобою, але як тільки ти пройшла, дзеркало повністю *потемніло*.

Ридання застрягло в її горлі, груди стиснулися, коли вона намагалася сповільнити дихання.

— Гей, ти вже тут, все гаразд, - сказав він їй, відкидаючи волосся з її обличчя. — Ти отримала жетон. Ти все зробила ідеально.

У неї перехопило подих від компліменту, і вона заплющила очі, притулившись до його прохолодних рук. — Ровін?

— Так?

— Дякую, що дочекався мене, - прошепотіла вона.

Єдиною його реакцією було підняти її на руки за задню частину стегон, обхопивши її ноги навколо своєї талії. Сховавши її обличчя на вигині його шиї, кров і сльози текли по її щоках.

ДЕЩО СПРАВЖНЄ

Перед тим, як зцілити її, Ровін сказав їй, що рана, швидше за все, залишиться шрамом. І все ж Женев'єва жахнулася, побачивши своє відображення. Кіготь монстра залишив чотиридюймовий слід від верхньої частини її брови майже до підборіддя. Коли вона розплакалася від побаченого, єдиною втіхою, яку він зміг їй запропонувати, було те, що їй пощастило не втратити зір.

Звичайно, Салем може все виправити, сказала вона собі.

Тепер вона сиділа над своїм щоденником в їдальні, де Ровін потурбувався про те, щоб закрити всі дзеркала під час їжі, щоб вона не побачила себе, а Ровін та Еллін грали в карти.

24 березня

Вітаю вас з моїм двадцять другим днем народження. Я щойно прочитала свій запис річної давнини, і важко повірити, наскільки по-іншому виглядало моє життя тоді. З розбитим серцем. Скорботна. Відчувала, що застрягла в Новому Орлеані. У маєтку Грімм.

Зараз це, звісно, не так. Ні, тепер я застрягла в цьому проклятому маєтку з людьми, яких я не можу сказати, чи ненавиджу. З чоловіком, який подарував мені найкращий секс у моєму житті. З чоловіком, якому я все ще не можу довіряти, чиї таємниці я все ще розкриваю.

Після всього, що тут сталося, один маленький шрам не повинен так сильно мене обтяжувати, але, мабуть, це свідчення того, що так багато змінилося за такий короткий час, а я зовсім не змінився. Я залишаюся такою ж марнославною, як і раніше. Такою ж виснаженою. Я просто хочу додому, але я не впевнена, що дім може бути втіхою в цей момент. Що я там знайду? Сестру, так. І нагадування про те, що у неї є мета в Новому Орлеані, якої у мене ніколи не буде. Яке я маю до цього відношення? Її і Салему довелося позбутися мене, щоб насолоджуватися часом, проведеним разом.

Ферроу хотів позбутися мене. Моя мати.

Якби Ровін міг позбутися мене з самого початку, він би це зробив, незважаючи на те, що він відчуває до мене зараз. І я ненавиджу те, що почала насолоджуватися його товариством. Полюбити його. Тому що він мені подобається. Він конкурентоспроможний і напористий, але також розумний і турботливий. І я боюся, що навіть перемоги в Полюванні і звільнення буде недостатньо, щоб утримати його. Його почуття провини завжди приковуватиме його до цього місця. Так само, як моя прикувала мене до маєтку Грімм.

Х, Женев'єва

— Женев'єва?

Женев'єва підняла погляд від щоденника і побачила, що Ровін та Еллін очікувально дивляться на неї.

— Ви до мене зверталися? - запитала вона, її тон був трохи різким.

— Так, - відповів Ровін. — Хочеш зіграти в карти?

— Ні, дякую, - сказала вона йому. — Я вже втомилася від ігор.

Вона відсунула стілець від столу і сховала щоденник під пахву. Еллін і Ровін обмінялися важкими поглядами. Вона вийшла з кімнати, якраз коли Севін вийшов з-за рогу, тримаючи в руці аспіратор. Вона ледь не збила його з ніг.

Він відійшов убік, здивовано нахиливши голову, коли помітив її кислий вираз - і шрам на обличчі.

— Я прийшов сказати тобі, як добре я провів час минулої ночі, - виявив Севін, вказуючи на її рану своєю присоскою. — Це виглядає...

— Заткнись, Севіне, - гаркнув Ровін, його рот скривився від гніву.

— Що? - невинно запитав Севін. — Я збирався сказати — *крута*. Це додає їй переваги, ти так не думаєш? Ніби вона вижила після битви з монстром абощо.

— Я пережила битву з чудовиськом, - прогарчала вона.

Севін кивнув, засовуючи цукерку назад до рота, і махнув рукою в повітрі, ніби кажучи: — *Так, це саме те, що я щойно сказав.*

— Іди і будь сволотою деінде, - гаркнув Ровін на брата.

— Хіба ви двоє не трахаєтесь? Севін вистрілив у Ровіна. — Я сподівався, що це зробить тебе менш неприємним на цей раз. Це, безумовно, зробило тебе першою в черзі на — Фаворита.

— І звідки ти це знаєш? - недбало запитав Ровін, кладучи картку на стіл перед Еллін.

— Нокс з'явився, щоб повідомити мені, що я можу втратити свій титул, - сказав йому Севін. — Він також хоче, щоб усі дзеркала тут були відкриті. Негайно. Його слово, не моє.

Ровін не виглядав задоволеним, коли почув це прохання.

— З того, що я чув про твій виступ у лісі, я подумав, що цей наказ може тебе схвилювати, - насміхався Севін.

Женев'єва скорчила гримасу. — Ти поводишся нечемно.

— Ні, що негарно, так це те, що я поставив гроші проти Совіна на те, що Ровін зможе втриматися від того, щоб не переспати з тобою, адже він поклявся, що ніколи цього не зробить, - поскаржився Севін. — І ось ми тут.

Женев'єва перевела погляд на Ровіна. — Що?

— Я тебе вб'ю, - кипів Ровін, кидаючись на брата.

Севін підняв брови. — Що я сказав?

Еллін глибоко зітхнула, лягнула колодою карт по столу обличчям донизу і, повернувшись до Женев'єви, сказала: — Ці дурні побилися об заклад, щойно Ровін згадав їм про весілля. Ковін побився об заклад, що ви двоє будете трахатися, незважаючи на... обставини. Севін посперечався, що ні.

— Тому що я джентльмен, - додав Севін. — Але потім Ковін запропонував Ровіну половину свого виграшу, якщо ти це зробиш, і я сказав...

— Тобі платять? - Женев'єва з недовірою подивилася на Ровіна. — Ось чому ти... чому ми...

Ровін негайно підвівся з-за столу. — Ні. Чорт забирай, Женев'єва...

Але вона вже йшла. Їй потрібно було бути в іншому місці.

— Чорт забирай, ви двоє, - почула вона гарчання Ровіна.

— Що? Хіба я винна, що тобі вже більше двох століть, а ти все ще не знаєш, як поводитися з жінками? - відповіла Еллін.

Женев'єва не знала, куди їй іти, але повертатися до його кімнати вона точно не хотіла. Тому вона пішла в перше місце, яке їй спало на думку. Лабіринт живоплоту.

24 березня

Забудьте все, що я писала раніше у своїй заблудлій юності. Ненавиджу його.

Х, Женев'єва

Коли Ровін знайшов її через кілька годин, вона сиділа на краю фонтану і тремтіла.

— Ти дуже хочеш обморозитися, поки ти тут, чи не так? - пробурмотів він, коли його черевики хрумтіли по снігу.

— Залиш мене у спокої, - сказала вона йому. Холод знову змусив її заніміти, і вона намагалася насолоджуватися ним у спокої.

Він схрестив руки на грудях. — У мене є шанс пояснити?

— Ти маєш на увазі ще одного? - Вона засміялася низьким, позбавленим гумору сміхом. — Знаєш, я знаю, що рилася в твоїх особистих речах, коли, напевно, не варто було...

— Напевно? - пирхнув він.

— А якби я не знала, ти б мені сказала? Про мої листи? Про прокляття? Якби Севін не заговорив про це, ти б коли-небудь сказала мені, що заробляєш гроші на тому, що ми трахаємося?

— Я не погодився на безглуздий хабар мого брата, Женев'єва. Насправді, я тоді сказав їм обом, щоб вони подавилися. Я навіть не пам'ятав, що вони побилися об заклад до цього моменту, тому що я схильний ігнорувати половину того лайна, яке вони говорять. Я не думаю, що це повинно йти мені в рахунок.

Вона подивилася на свої руки. Він був правий.

Ровін присів перед нею. — Женев'єва. Поглянь на мене.

Вона цього не зробила. Він зітхнув.

— Я знаю, що тобі, мабуть, здається, що все вийшло з-під контролю. Ніби тебе постійно використовують або граються з тобою. Така природа перебування під диявольським пальцем. - Він гірко похитав головою. — Але ми з тобою зробили свій власний вибір. Незалежно від того, що вони кажуть, чи роблять ставки, чи голосують, *ми* обрали свій шлях сюди. Я не можу собі уявити, наскільки це було важко для тебе. Як виснажливо, напевно, думати, що ти нарешті впоралася зі своїми емоціями, але через годину гра перевернула все з ніг на голову. І я знаю, що багато в чому це моя провина. Але ти не самотня.

Вона ковтнула, повільно обертаючи каблучку на пальці.

— У мене на обличчі шрам, який, можливо, ніколи не зникне через гру, в яку я - і решта з вас - навіть не хоче грати. Я вперше пропускаю день народження зі своєю сім'єю, без *мами*, - її голос тріснув, - і я ледь не померла занадто багато разів, щоб порахувати. Виживаю лише тому, що інші люди мені це дозволяють. Я більше не хочу виживати. Я хочу *жити*. І не заради мами, сестри чи когось іншого. Я просто хочу знайти причину жити для *себе*. Щось *справжнє*.

Він мовчав так довго, що їй довелося підняти голову, щоб перевірити, чи він все ще там.

— Женев'єва, ти повинна вирішити жити для *себе*. *Ти* - найреальніша річ, яку ти коли-небудь зможеш відчувати. Твоє світло. Твоя рішучість. Ти можеш шукати щось інше в кожному куточку всесвіту, але цього ніколи не буде достатньо, якщо ти намагаєшся втекти від самої себе. Я не знаю, хто сказав тобі, що ти недостатньо хороша, але вони до біса помилялися. Ти більш ніж достатньо хороша. Твоє серце більш ніж достатньо. Неважливо, скільки разів воно обпікалося. Скільки б шрамів на ньому не було. Воно продовжуватиме битися, хоробро і пристрасно, якщо ти тільки дозволиш.

Сльози поколювали її очі, коли вона прошепотіла: — Я думала, ти казав, що ніколи не зможеш по-справжньому довіряти своєму серцю.

— Я мав на увазі, коли йдеться про інших людей, - виправив він. — Не про себе. Я думаю, ти знаєш, що твоє серце добре. Думаю, саме тому ти так міцно його тримаєшся.

У неї перехопило подих.

Він підвівся і простягнув їй руку. — Ми виграли цей жетон, знаєш. Ми можемо пропустити цей раунд. Я подумав, що ми могли б піти звідси. Уявити, що Полювання не існує на деякий час.

Вона підняла брови, коли взяла його за руку. — Забратися звідси? Як? Куди?

Він почав тягнути її назад до будинку. — Ось побачиш. До того ж, ти набуваєш тривожного фіолетового відтінку.

— Принаймні фіолетовий - один з моїх кольорів, - буркнула вона собі під ніс. І тут їй в голову прийшла ідея. — Агов, Ровін?

— Так, проблема?

— Я з тобою наввипередки, - сказала вона йому, і перш ніж він зробив ще один крок, вона перейшла у свій стан Спектра і побігла.

ЧЕТВЕРТИЙ
РАУНД
ПОЛЮВАННЯ

ПЕКЛО

25 березня

Сьогодні я потраплю в пекло. Ха.

Також ви побачите, що я викреслила попередній запис. Я не ненавиджу Ровінгтона Сільвера.

Ненавиджу, як легко він проникає під мою шкіру. Як важко йому вдається не зберігати таємниць. Як, на жаль, це у нас спільне.

А найбільше я ненавиджу те, що ідея потрапити з ним у пекло здається мені веселою. Рік тому я б ніколи не написала такого безглузлого речення.

Не думаю, що я знаю цю нову версію себе. Тож, можливо, потрапляння до пекла буде гарним місцем, щоб почати її шукати.

Х, Женев'єва

Женев'єва не знала, як треба вдягатися, щоб потрапити до пекла, але рожевий колір підходив для будь-якого випадку. Вона зачесала волосся золотим гребінцем догори і припудрила обличчя, сподіваючись, що це приглушить блискучий, злий шрам. Але це не допомогло.

Сукня, яку вона обрала, була ідеального лілового відтінку, з декольте у вигляді сердечка та вишитими метеликами на блискучій тканині.

Вона трохи покрутилася. — Як я виглядаю?

Ровін повільно ковзнув по ній поглядом. — Ніби тобі не місце в пеклі.

— Чудово, - сказала вона. — Це саме той стиль, якого я прагнула - ангел, який загубився.

— Я б теж не сказав, що ти виглядаєш ангельськи.

Вона посміхнулася йому. — Умбра їде з нами?

— Умбра не дуже любить пекло, - сказав він. — Вона стала розпеченою.

Женев'єва нахилила голову. — Куди вона, до речі, ходить? Коли її немає поруч?

— Вона завжди поруч, у тіні, ти просто її не бачиш. Я не люблю тримати її на прив'язі, як деякі інші, якщо ви це маєте на увазі. Фемільяри - це

частина душі свого господаря. Ми можемо викликати їх у собі, коли захочемо.

Пробило північ, і вони разом попрямували до бальної зали. Женев'єва з пружинистою ходою і Ровін з веселою посмішкою.

Коли Нокс з'явився, Ровін тримав токен напоготові.

— Ми хочемо отримати доступ до Пекельної пащі, - сказав Ровін Ноксу.

Диявол кивнув підборіддям. — Дуже добре. Зустрінемося в кабінеті.

Ровін одразу ж вивів Женев'єву, залишивши решту чотирьох завершувати церемонію вибору наодинці. Коли вона озирнулася через плече на решту на виході, Севін підморгнув їй.

— Коли ми туди приїдемо, не дивись нікому в очі, зрозуміла? - сказав Ровін, ведучи її до кабінету. — Істоти, які вештаються навколо Пекельних пащ, не ті, з ким тобі хотілося б мати справу.

— У це, мабуть, важко повірити, Ровінгтон Сільвер, - проспівала вона, коли вони проштовхувалися до кімнати, - але я не хочу спілкуватися з жодною істотою в пеклі. Я йду з тобою лише з нудьги і з цікавості.

— Прибережи свою цікавість до того часу, коли ми прибудемо до маєтку Нокса.

— Ми туди їдемо?

— Так, це місце, де живе моя сім'я, коли ми в пеклі, - пояснив він. — Резиденція Нокса знаходиться в Третньому Колі - Жадібність.

Салем і Офелія *не* повірили б, що вона збирається це зробити.

— Привіт, мої голубчики, - привітав їх голос Нокса, перш ніж він повністю проявився в кімнаті. — Вирішили трохи погуляти по пеклу сьогодні?

— Нам не потрібні пусті балачки, - сказав Ровін дияволу.

— Дратівливий. - Нокс посміхнувся. — З нетерпінням чекаєш слізного возз'єднання з матір'ю? А ще, звичайно, твої брати...

— О, - зрозуміла Женев'єва. — Веллс і Ремі будуть там?

— Так, - відповів їй Нокс. — Веллінгтон щойно повернувся з мого доручення сьогодні вранці. Набагато швидше, ніж я припускав. Але не буду втомлювати тебе *справами*. Вам не терпиться побачити, як живе Інша Сторона?

— Я рада, що виберуся з цього клятого будинку, - весело відповіла вона.

Нокс підійшов до закрученого чорного порталу в глибині кімнати, і вона з захопленою увагою спостерігала, як він простягнув руку в чорнильну безодню, щось шепочучи собі під ніс, і перетворив її на примарний відтінок блакиті.

— Після вас, - сказав Нокс твердим тоном.

Ровін простягнув свою руку до її руки і заспокійливо стиснув її, тягнучи до входу в Пекло.

— Глибоко вдихни і закрив очі, - сказав він їй.

Вона послухалася, стиснувши їх якомога сильніше, поки він обережно тягнув її вперед. Портал був ніби зроблений з густого желатину, і Женев'єва могла тільки сподіватися, що він не зіпсує її зачіску чи сукню. Сила, що оточувала її, була безсумнівною, і на мить страх закрався в її кістки, її інстинкти –бий або тікай– прокинулися, коли вона відчула небезпеку поблизу. Ровін лише міцніше стиснув її руку.

Тоді все закінчилося.

– Розплющ очі.

Вона так і зробила, чекаючи, поки вони пристосуються до темряви навколо. Перше, що вона побачила, був Ровін - і вона ахнула, коли побачила його. Татуювання, вкриті чорнилом по всій його шкірі, тепер були *живими*. Вона завжди думала, що закручені лінії виглядають як тіні або клапти диму, а тепер вони звивалися на його оголених передпліччях так, наче це були справжні татуювання.

– Ого, - прошепотіла вона, торкаючись кінчиками пальців його горла. – Як?

– Пекельне чорнило, - сказав він їй. – Воно оживає в пеклі.

– Захоплююче, - пробурмотіла вона.

Тоді Нокс вийшов з порталу позаду них.

– Ваш крайній термін - полудень, - сказав їм диявол, махнувши рукою в їхньому напрямку.

Женев'єва з жахом спостерігала, як на кожному з її зап'ясть з'явилися фіолетові наручники, що світилися.

– Якщо ви хоча б подумаєте про те, щоб спробувати залишитися на секунду довше, вони затягнуть вас назад. І це *не* буде весело, - пригрозив їм обом Нокс, перш ніж переключити свою увагу виключно на Женев'єву. – Ви стрімко лідируєте в голосуванні за Фаворита, місіс Сілвер. Цей маленький бешкетник у моєму зачарованому лісі наробив чимало галасу. - Його тон був схвальним.

– Коли ви оголосите переможця? - запитала вона.

– Перед фінальним раундом, - сказав Нокс. – Коли приїдете до мого маєтку, нагадайте, щоб я вам дещо показав.

Перш ніж Женев'єва встигла запитати, що він мав на увазі, він моргнув і зник з поля зору.

– Ходімо, - сказав їй Ровін. – Нам треба встигнути на пором.

Женев'єва почала занурюватися в навколишнє середовище, коли він повів її вперед. Вони вийшли у провулок, який відкривався на якийсь відкритий ринок або село. Будинки були здебільшого сірі, земля під їхніми ногами складалася з бруківки. Над ними простягалося беззоряне нічне небо. Саме так, на її думку, може виглядати пекло. Сірим і нудним. За винятком людей. Міриади істот, що блукали алеєю, були напрочуд барвистими, вбраними в ювелірні тони та прикрашеними коштовним камінням.

—*Apulchra adomin, epulchra icapill*, - пролунав хрипкий голос з провулку.

Женев'єва здригнулася, коли Ровін нахилився до неї, прийнявши захисну позицію. Спочатку вона зовсім не помітила маленького демона. Він був, мабуть, близько трьох футів на зріст, з сіруватою шкірою, яка зливалася зі стіною, до якої він притулювся. Однак, коли вони ворухнулися, їхній колір обличчя миттєво потеплішав і став більш людським, а волосся за лічені секунди стало довшим, набувши буденного каштанового відтінку. Вона знала, що Ровін казав їй не дивитися на тих, кого вони можуть зустріти, але нічого не могла з собою вдіяти, спостерігаючи, як кути їхніх облич перетворюються на щось м'якше, а очі з чорних стають світлим відтінком блакиті. Тепер вони виглядали майже як звичайні, прості смертні - такий собі демонічний хамелеон.

—Що вони сказали? - запитала вона Ровін.

—*О, смертний*, - пробурмотів Демон англійською, коли вони зробили крок уперед, і з його гострих зубів капала слина, коли він облизував губи. — Гарна дівчина, гарне волосся. Красиві *очі*.

Гидота.

Ровін вишкірив зуби. — Ще крок, і я зірву твою голову з плечей.

—Я хочу її очі, - скиглив незнайомиць, коли вони жадібно дивилися на Женев'єву. — Я ще не маю такого кольору.

При цьому останньому твердженні райдужка Демона замерхтіла веселкою кольорів, і Женев'єву почало вивертати в животі від думки, що всі їхні риси були *вкрадені* в інших.

—Доторкнешся до неї. Я не дозволю тобі, - огризнувся Ровін.

Демон обернувся до Ровіна, ніби перевіряючи, наскільки той серйозно налаштований. Якби погляд міг вбивати, вони б одразу впали замертво. Здається, усвідомивши небезпеку, вони відступили вбік, даючи Ровіну і Женев'єві простір для проходу.

Ровін обійняв її за талію і повів на свій бік, намагаючись тримати якомога більшу відстань між нею і демоном. Він повів їх до кінця алеї. Ровін ні на секунду не зводив з них очей, а Женев'єва не розслаблялася, поки до виходу не залишилося менше двох футів.

Щойно вона зітхнула з полегшенням, як Демон завдав удару.

Женев'єва закричала, коли пазуриста рука схопила її за волосся ззаду.

За долю секунди Ровін притиснула істоту за горло до стіни. Вона не розуміла, як він міг так швидко рухатися, але потім помітила, що його руки і кисті тепер повністю склалися з тіней, повільно повертаючись до свого нормального стану, коли він посміхався вниз, на корчачогося Демона.

—Якщо ти так сильно хотів розлучитися з життям, міг би просто попросити, - буркнув Ровін.

—Ні! — кричали вони, вчепившись у Ровіну. — Я лише хотів її очі! Одного вистачить. Я не візьму більше. Будь ласка, не треба...

Женев'єва скривилася від звуку хрускоту кісток і сухожиль, коли Ровін відірвав голову демона від їхньої шиї, як і обіцяв. Вона відвернулася, коли він кинув голову і тіло на землю з огидним стуком.

Ровін повернувся до неї, дивлячись на свої руки і кривлячись від чорного нальоту, що вкривав їх. — Ходімо, - сказав він. — Мені потрібно знайти місце, щоб помитися.

Вона роззявила рота. — Це було справді необхідно? Ти не боїшся потрапити в халепу?

Він весело посміхнувся до неї. — Ми в пеклі. Це звичайна ніч. І так, це було необхідно. Якщо не виконувати погрози тут, хижакі стають занадто сміливими. Пам'ятай про це.

— Тьху, - вимовила вона, але більше не протестувала, коли він вивів її з провулку. Коли вони вийшли на вулицю, вона була здивована, наскільки великою була вулиця. По обидва боки вишикувалися всілякі крамниці, що вели до площі, яка нагадувала їй Квартал. Куди б вона не подивилася, скрізь можна було побачити те, чого вона ніколи раніше не бачила. На вивісці одного закладу рекламувалася *свіжа кров*, інший пропонував відполірувати черепи ваших близьких. Вона зазирала в інші провулки, коли вони проходили повз, і бачила все: від людей, що трахалися об стіни, як тварини, до людей, що купали... страуса?

— Що це таке? - запитала вона, побачивши демона, який намілював великого птаха.

— Чудово, - пробурмотів Ровін, ніби в цій сцені не було нічого дивного.

Він підвів її до Демона і смішної на вигляд тварини. Вона дивилася, як він бере шланг, щоб змити кров Демона зі своїх рук, намагаючись переконати себе, що вона не знепритомніла знову в Енчантрі, і їй не наснився гарячковий сон.

Страус нахилив голову до неї. Вона підозріло подивилася на нього у відповідь.

Навіщо комусь страус у пеклі?

Вона, мабуть, промовила ці слова вголос, бо Демон поплескав потворного птаха по лисій голові і відповів: — Мишка поїдає для мене мишей навколо моєї крамниці.

Женев'єва підняла брови. — Ти назвав свого птаха-мишолова *Миша*?

Чоловік знизав плечима. — Все було просто.

— Угу, - це все, що вона змогла відповісти. Страус витріщився на неї.

Поки Ровін займався кров'ю на руках, Женев'єва подивилася на сусідню крамницю. Зі старих дерев'яних ринв на землю вздовж переднього фасаду витікала якась дивна синя речовина. Запах був нудотно-солодкий, і коли Женев'єва нахилила голову назад, щоб прочитати вивіску — *Отрута і зілля*, вона помітила клуби синього і фіолетового диму, що виходили з димаря нагорі.

Женев'єва глянула на Ровіна, який все ще відтирав кров зі своїх рук, а потім попрямувала до крамниці. Коли вона протиснулася крізь вхідні двері, вгорі задзвенів дзвіночок, сповіщаючи про її прибуття. Всередині нікого не було видно, лише полиці та стелажі з різнокольоровими рідинами в маленьких скляних флаконах. На всіх були етикетки - на мовах, які вона не могла прочитати без магії Нокса.

— Женев'єва? - вигукнув незнайомий голос, після чого Женев'єва почула щось незрозумілою їй мовою.

Женев'єва обернулася і побачила жінку з волоссям винного кольору і зашморгом, зробленим із зубів.

— Це ви, - вигукнула вона, перейшовши на англійську, а потім поспішила до дверей крамниці і смикнула їх. — Матильдо! Асторія!

Женев'єва спробувала стати невидимою, але, мерехтячи, зрозуміла, що наручники Нокса не дозволять їй магії працювати належним чином. Було вже надто пізно, бо руда і ще дві жінки, напевно, Матильда та Асторія, вже кишіли навколо неї.

— Я Гледіс, - сказала руда. — Це Матильда та Асторія.

Вона по черзі показала на своїх подруг. Женев'єва була майже впевнена, що Матильда - вампір, судячи з розміру її іклів, а Гледіс і Асторія - якісь демони, але було важко сказати.

— Ми просто обожнюємо вас з Ровіном разом, - вигукнула Гледіс. — Я весь час ставила на вас. Я знала, що Ровін не вийде заміж за смертного, якщо він нікому не потрібен.

— Асторія не думала, що ти виживеш після першого раунду, - сказала Матильда.

— Я змінила свою думку, коли ти пірнула після Умбри, - виправдовувалася Асторія. — Спочатку я не вважала тебе чимось особливим. Але ми *любимо* Умбру. Вона та Сапфір - наші улюбленці серед Фемільярів.

— Хіба секс з Ровіном неймовірний? - дивувалася Матильда.

— Це, безумовно, виглядає неймовірно, - додала Гледіс.

— Він мені завжди дуже подобався, - мрійливо зітхнула Матильда.

— Моя улюблена - Грейв. Асторія посміхнулася. — Я хочу, щоб він ненавидів мене так, як ненавидить усіх інших. Наскрізь проковтнув через матрац.

Коли всі захопилися обговоренням деталей Полювання, як минулих, так і теперішніх, вони повернулися до своєї рідної мови, а Женев'єва повільно почала віддалятися.

Женев'єва прорвалася до дверей і проштовхнулася назовні. Ровін якраз закінчував.

— Дякую за допомогу, - сказав Ровін чоловікові зі страусом.

— Ви знали, що у нас є *шанувальники*? - запитала вона. — Тому що я щойно потрапила в засідку від групи з них.

Куточки рота Ровіна кумедно піднялися. —Звичайно, у нас є шанувальники. Поглянь на нас.

—Ну, так, - погодилася Женев'єва, відкидаючи пасмо волосся через плече. —Але дивно, що вони поводитися так, ніби знали мене. Ви тут завжди так поводитесь? Я маю на увазі, навіть до того, як ви перестали приходити. Вона поспішила сказати останнє.

—Коли ви надаєте людям будь-яку розвагу, деякі з них починають дивитися на вас як на товар. Вони ставляться до тебе так, як, на їхню думку, ти заслуговуєш, виходячи з того, наскільки добре ти їх розважаєш. Це ще одна причина, чому я почав триматися подалі від цього місця.

Женев'єва заспокійливо стиснула його руку. Він підніс її руку до своїх губ і поцілував у кісточку пальців.

—Ми їдемо прямо до маєтку Нокса? - запитала вона.

Він похитав головою. —Мені потрібно заїхати в одне місце, перш ніж ми встигнемо на пором.

Маленька крамничка, до якої він їх привів, була *мрією*. Ззовні не було на що дивитися, але всередині він зачаровував. Куди б вона не подивилася, щось виблискувало, а вздовж стін стояли скляні вітрини, наповнені рідкісними дорогоцінними каменями та дрібничками.

Жінка щось запитала Ровіна з-за прилавка тією ж мовою, якою розмовляли жінки в аптеці, і на її вишневих губах з'явилася усмішка, коли вона окинула їх оцінюючим поглядом.

Ровін підійшов, махнув Женев'єві рукою, щоб вона озирнулася, нахилив голову до жінки і щось прошепотів. Женев'єва якусь мить пильно стежила за ним, але незабаром щось блискуче привернуло її увагу в одній з вітрин. Через кілька хвилин продавщиця винесла коробку з підсобки, і Ровін всунув їй у руку щось схоже на золоті монети, перш ніж розвернутися до дверей.

—Готова? - запитав він.

Вона подивилася на коробку, нахиливши підборіддя до нього. —Тепер маєток Нокса?

Ровін кивнув у відповідь. —Настав час відвідати мою матір.

ПОДАРУНОК

Маєток Нокса був справжнім замком. З башточками, вежами та дуже ефектним підйомним мостом.

— Ласкаво просимо до справжнього пекла, - сказав їй Ровін, коли вони зійшли з другого порома на кам'яний причал.

Перша поїздка на поромі пройшла досить спокійно, якщо не брати до уваги інформацію від капітана, що якщо вона впаде у воду, її втоплять демонічні Сирени, які живуть під поверхнею. Вона весь час трималася за Ровіна.

Під час другої переправи Ровін пояснив, що всі Кола Пекла влаштовані приблизно однаково: два кільця землі, які оточують більший, твердий центр царства, і річка, затиснута між цими шматками землі. Вона не запам'ятала назву першої річки, яку вони перетнули, але другу Ровін назвав Скупістю і сказав, що якщо хтось напиться з неї, то гріх жадібності поглине його повністю.

Саме зовнішнє кільце землі, куди вони вперше прибули, було Околицею, де жила і працювала більшість демонічних мешканців кожного кола. У зовнішньому кільці мешкали сильніші демони, у внутрішньому - могутніші дияволи. Саме в останньому вони мали знайти дім Нокса: *Ноксіум*.

— Він назвав свій будинок на честь себе? - запитала вона.

— Насправді його звать не Нокс, - розповів Ровін, коли вони підійшли до залізного важеля біля розвідного мосту. — Ми називаємо його Ноксом *через* Ноксіум. Дияволи не використовують своїх справжніх імен.

Так. Офелія якось згадала, що раніше Салем був відомий під іншим ім'ям. Його Справжнє Ім'я. Але після того, як Фантазма розвалилася, всі миттєво забули його.

Ровін зупинився перед важільною штуковиною. З рукоятки стирчав гострий шип, і Женев'єва спостерігала, як він обхопив його кулаком настільки міцно, що кров вільно стікала по валу, а потім висмикнув його назад.

— Він відкривається лише для тих, кого впізнає, - пояснив він. Ланцюги брязнули, коли міст повільно вирівнявся над землею, запрошуючи їх у черево звіра. Замок був оповитий тими самими лозами чорниці, що оточували Енчантру, і своїм стилем дуже нагадував дім Сільверів.

Настільки, що Женев'єва запідозрила, що диявол доклав руку і до будівництва іншого маєтку.

Коли вони нарешті зайшли всередину, Нокс уже був там, готовий привітати їх обох.

— З поверненням, Ровінгтоне. Давно не бачилися, - прокоментував він, махаючи їм рукою, коли вони переступили поріг. — Ельф, принеси нам вина.

— Не треба, - сказав Ровін, перш ніж маленький Демон з рожевими кісками встиг відбігти, щоб виконати прохання Нокса. — Женев'єва нічого не їстиме і не питиме, Ноксе.

— О, я помилився. - Нокс прикинувся невинним. — Я зовсім забув про це дурнувате маленьке правило.

Ровін подивився на Нокса таким поглядом, що стало зрозуміло: він знав, що диявол - повне лайно.

— Якщо ви шукаєте Веллінгтона і Ремінгтона, ви знайдете їх у сімейному крилі будинку. - Нокс махнув їм рукою. — Не соромтеся оглядати, але нічого не чіпайте, якщо не хочете, щоб ваші руки згодував члену мого персоналу. І не забудьте, перед тим, як ви підете, місіс Сілвер, я хотів би показати вам свою скарбницю.

Ровін звузив очі на Диявола, але Нокс навіть не помітив його погляду, перш ніж підморгнути і зникнути з поля зору.

— Ходімо, - пробурмотів Ровін. — Ходімо подивимось, що там мої брати задумали.

— Ровін? - вигукнув Веллс.

Вони знайшли Веллса і Ремі у вітальні в східному крилі будинку. Вечеря, очевидно, щойно закінчилася, тому що команда дворецьких і покоївок прибирала таці і келихи. Женев'єва замислилася, чи відрізняється час тут від часу в — Енчантрі.

Ремі випростався з того місця, де він лежав на чорному шкіряному дивані, коли побачив свого близнюка у під'їзді.

— Якого хріна ти тут робиш? - запитав Ремі. — І з нею?

Женев'єва насупилася. Вона думала, що вони з Ремі були в пристойних стосунках. Хоча, зважаючи на те, що за останні кілька днів вона вирвала у нього з рота шматок металу і захала на нього книжкову шафу, можливо, це не так.

— Женев'єва знайшла ще один жетон імунітету. І вона моя дружина, - сказав йому Ровін. — Куди я, туди і вона.

— Як мило, - сказала Ремі нудьгуючим тоном.

— Ми приїхали сюди, щоб відпочити від Енчантрі, - вирівнявся Ровін з братом. — Не зіпсуй все до біса.

— Я не впевнений, що тут набагато краще, ніж там, - сказав Веллс.

— І... я приїхав до мами, - сказав їм Ровін. — Я подумав, що вона повинна почути про наш шлюб. Від мене.

— Дай мені перерву, - пробурмотів Ремі, підводячись. — Я йду спати.

Ровін стиснув кулаки по боках, а Женев'єва закусила губу, простягнувши руку, щоб покласти йому на передпліччя заспокійливу долоню. Він розслабився. Ледь-ледь.

— Мама прокинулася, я щойно був у неї в гостях. Батько десь тут. Я сьогодні повернувся з Ноктурнії, - сказав Веллс Ровіну.

— Так, ми чули. - Ровін подивився на брата. — Щось цікаве відбувається в самому серці пекла?

— Більше, ніж ти думаєш, - пробурмотів Веллс. — Поговоримо пізніше.

Ровін вивів Женев'єву з вітальні в коридор, де панував протяг. Кожна деталь будинку була або чорною, або насиченого фіолетового відтінку, такого ж кольору, як очі Диявола - безсумнівно, його фірмового відтінку. На вікнах були вітражі з фіолетовими та чорними портретами, оксамитові штори та жакардові доріжки - кольору чорного дерева. Навіть стіни були чорні.

Ровін зупинився перед багато прикрашеними дверима в кінці коридору. І це було все. Він просто стояв і дивився.

— Ровін? - прошепотіла вона.

Він мовчав довгу хвилину, а потім: — Я так давно не був у вас. Не знаю, наскільки все погіршилося...

Вона простягнула руку і погладила його по тильній стороні долоні. — Ти робиш це не сам.

Він скоса глянув на неї. В його очах сяяла емоція, яку вона не могла точно назвати - суміш жаху і вдячності, можливо, - але він лише кивнув і підняв кулак, щоб постукати.

Пауза. Потім: — Заходьте.

Ровін штовхнув двері, і щойно вони зайшли всередину, Женев'єва зрозуміла, що тут живе хтось хворий. У повітрі висів холод смерті, а запах чогось гострого і стерильного обпік їй ніс, коли вони наблизилися. Женев'єва побачила жінку крізь чорну тканину, що спадала з балдахіна ліжка. Вона була одягнена в червону нічну сорочку і виглядала б точнісінько як її портрет в —Енчантрі, якби не була такою тендітною. Тепер Женев'єва зрозуміла, що мав на увазі Ровін, коли казав, що Грейв - точна копія її самої.

— Ремінгтон — ? - Жінка нахмурила брови, а потім затамувала подих.

Женев'єва побачила, як на її обличчі з'явилися впізнавання і недовіра, коли Ровін відсунув завісу біля ліжка. Він присів навпочіпки, поки не опинився на рівні очей жінки.

— Привіт, мамо, сподіваюся, я не завадив, - сказав він їй.

Потім він сказав щось їхньою рідною мовою, показуючи жестом туди, де Женев'єва лежала в ногах ліжка.

— О, Ровінгтон. - Сльози почали котитися по щоках його матері. — Ти справді тут?

Він не зводив очей з Женев'єви. — Так. Я тут. А це моя подруга.

Женев'єва зробила крок уперед, і погляд матері перевівся прямо на її обличчя. На устах жінки з'явилася захоплена посмішка.

— Привіт, люба, - прошепотіла його мати. — Я Віра.

Женев'єва кивнула. — Приємно познайомитися з вами. Я Женев'єва.

— Ровінгтон ще ніколи нікого не приводив на зустріч зі мною, - сказала Віра, дивлячись на Ровіна з м'якою посмішкою. — Ти, мабуть, особлива. Як твоє повне ім'я? Женев'єва...?

— Сільвер, - оголосив Ровін.

Тепер Віра сиділа трохи пряміше. — Ти хочеш сказати...

Ровін кивнув. — Ми з Женев'євою одружилися. Кілька днів тому.

— Ми ніколи по-справжньому не обговорювали, чи візьму я його прізвище, - каже Женев'єва. — Все пройшло так швидко. Я думаю, що він повинен взяти моє, насправді. Ровінгтон Грімм. Гарно звучить, чи не так?

— Не будь дитиною, - сухо сказав він.

— Ти любиш, коли я вередую, - усміхнулася Женев'єва.

Віра змовницьки посміхнулася Женев'єві. — Ти просто чарівна.

Женев'єва променіла. — Дякую.

Ровін пирхнув. — Не дай їй себе обдурити, мамо. Скільки я її знаю, вона була лише загрозою.

Женев'єва насміхалася. Але перш ніж вона встигла подразнити його ще більше, Віра почала кашляти. Вона здійнялася на весь зріст, і кров, схожа на чорнило, бризнула їй на руки та простирадла. Ровін повернув голову і заплющив очі. Це видовище завдало йому фізичного болю.

— Вибач, любий, - прошепотіла Віра, коли напад закінчився. — О цій порі року мені стає гірше. Коли — Фікс — майже виводиться з мого організму. Приїжджай до мене після Полповання. Тоді я в найкращому стані. Тоді я навіть можу стояти.

Ровін здригнулася. — Ми дамо тобі трохи відпочити, мамо. Бережи сили.

Віра простягнула руку, щоб схопити сина за руку. — Будь ласка, повертайся скоріше. Evald et odesider.

— Я теж за тобою скучив, - сказав він, але більше нічого не пообіцяв.

Однак Віра, здавалося, була цілком задоволена його словами. Вона повернулася і кивнула Женев'єві.

— Було дуже приємно познайомитися з тобою, дорогенька. Ласкаво просимо в сім'ю, - сказала Віра.

У Женев'єви защеміло в грудях, коли вона кивнула і сказала: — Мені теж було дуже приємно познайомитися з вами.

Щойно Ровін зачинив за ними двері, Женев'єва повернулася до нього і запитала: — Чому ти не віддав їй подарунок?

— Про що ти говориш?

— Магазин, в який ми ходили. Ти щось купив. Я подумала, що це міг бути подарунок для неї.

Він зітхнув, простягнув руку до кишені жилета, щоб витягнути коробку з магазину. — Я збирався зачекати, щоб віддати її тобі в — Енчантрі.

У неї перехопило подих. — У тебе є для мене подарунок?

Він простягнув її їй у знак подяки. — З днем народження, неприємність.

Вона обережно взяла коробку з його рук і відкрила кришку.

— *Ровін*, - задихаючись, вимовила вона, ледь не впустивши коробку.

Всередині, на чорній оксамитовій подушечці, лежав тонкий золотий ьраслет. Між лінією білих діамантів з одного боку і чорних діамантів з іншого був напис.

Світло є скрізь, де б ти не була.

— Ось, - сказав він, діставши з коробки браслет, щоб допомогти їй одягнути його на зап'ястя.

Вона кинулася на нього, обхопивши руками його шию. Його руки обхопили її, притискаючи її тіло до свого, а він занурився обличчям у її волосся.

— Дякую, - сказав він їй. — За те, що відвідала її зі мною.

Вона кивнула. Вона розуміла. Коли смертним доводилося спостерігати, як їхні близькі хворіють і помирають, такий досвід зазвичай тривав місяцями або роками. Вона не могла собі уявити, як це - спостерігати *вічність*.

Він відсторонився від неї, лише на мить, щоб притулитися до її губів солодким, затяжним поцілунком.

— Ровін? - запитала вона, коли вони повернулися до коридору.

— Так?

Але перш ніж вона встигла сказати щось ще, по замку пролунав агонізуючий крик.

ТРАГІЧНИЙ ФІНАЛ

Севін прибув до пекла, і він кричав про криваве вбивство. Його живіт і груди були вкриті багрянцем, але не це було причиною його огидних криків. Справа була в тому, що кожен сантиметр його плоті пузирився і парував, наче його кинули в чан з кислотою. Женев'єва ледь не втратила вміст свого шлунку на килимі поруч з ним.

Ровін, однак, навіть не моргнув. Він схопив товсту ковдру зі спинки крісла у вітальні і обгорнув нею тіло Севіна, яке билося в конвульсіях. Потім він схопив одну з рук брата і просто тримав його. Через кілька хвилин до них приєдналися Веллс і Ремі.

— Що відбувається? - тихо запитала вона в інших.

— Це те, що відбувається, коли Мисливський клинок проходить крізь наші серця, - пояснив Ремі.

— Це дуже боляче, - сказав Веллс так, ніби це не було *очевидно*.

Севін знову заревів в агонії. Севін, який завжди мав посмішку на вустах і жарт на язиці. Зараз він був блідий, його очі не бачили, а біль пронизував його знову і знову.

— Як довго це триватиме?

— Іноді годинами, - сказав їй Веллс.

Ремі та Веллс вислизнули з кімнати, залишивши її з Ровіном дивитися, як Севін здригається від болю. Минуло близько півгодини, перш ніж він нарешті заспокоївся, хоча все ще тримав Ровін за руку.

До кімнати раптово зазирнув Нокс. Він ледве кинув другий погляд на Севіна, натомість покликав Ровіна.

— Ходімо, - наказав він.

Женев'єва презирливо скривила губи, дивлячись на диявола. — Це не може почекати?

— Ні, - сказав Нокс, перш ніж знову зникнути.

Ровін обережно висмикнув свою руку з руки Севіна і підвівся.

— Ти можеш залишитися з ним? - попросив він.

Вона кивнула. — Звичайно.

Коли вони вийшли, вона підійшла і стала на коліна біля Севіна. Вона взяла його велику руку і затиснула її між двома своїми. Він змусив себе розплющити очі.

— Бути безсмертним - це привілей, чи не так? - пробурмотів він.

Вона сумно посміхнулася йому. – Ніколи не любила, ні.

Він спробував кивнути, при цьому здригнувшись. – Ти маєш рацію. Смертним пощастило. Ти живеш, кохаєш, *помираєш*. Жити вічно означає лише те, що у людей є нескінченний час для того, щоб завдати тобі болю.

– Я думала, що Грейв має бути серйозним, - спробувала пожартувати вона.

– А, так, ти маєш рацію. Розумієш, я щойно помер. Але я негайно повернуся на свою посаду сімейного блазня.

Вона почала розтирати м'які, заспокійливі кола по тильній стороні його долоні, і він слабо стиснув її, підбадьорюючи, даючи їй знати, щоб вона продовжувала.

– Якщо Грейв - серйозний, а ти - блазень, то хто тоді решта? Дамо їм усім титули? - запропонувала вона, намагаючись відволікти його, поки він готувався до чергової хвили болю.

– Ковін - поганий хлопець, - задихався Севін. – Або блудниця. Дивлячись, що звучить веселіше.

Вона подумала про язикастого Ковіна та його нібито скандальний роман з якоюсь Нессою Серпентайн, ким би вона не була. – Згоден. Того першого дня він мене справді налякав.

– О? - запитав Севін. – Як?

Вона почервоніла. – Я бачила, як він різав... себе?

Севін смикнувся з болючим сміхом. – Ти хочеш сказати, що бачила, як він звільнився?

Вона збентежено пискнула. – *Що?* Ти маєш на увазі, що він був...

Севін спробував посміхнутися. – Не *таке* звільнення. Ми - Криваві Привиди. Наша магія збирається в нашій крові, і якщо ми не проливаємо певну кількість крові, вона може накопичуватися. А це недобре. Ми також споживаємо кров, але це зовсім інша річ.

– Так, твої льодяники. Ти отримуєш їх від вампірів, так?

– Так. - Він здригнувся, намагаючись кивнути. – Мені дійсно слід було дозволити тобі повірити в іншу річ, хоча. Ковіну б це дуже сподобалося.

– Ти загроза, - пробурмотіла вона.

– А ти дуже мила, коли хвилюєшся, - сказав він.

– Припини фліртувати зі мною.

– Ах, так, я забула, що ти дивишся тільки на Ровінгтона. Той романтик.

Настала її черга сміятися. – У якому світі Ровін - романтик?

– У світі, де він ледь не відкусив мені голову після того, як ти зникла через дзеркало в лісі. А потім поклявся, що не вийде з кімнати, поки не поверне тебе, - сказав Севін. – Чесно кажучи, я думав, що тобі кінець. Не кажучи вже про те, що він переламав майже кожен кісточок в тілі Седріка Гнівного Клінка після того, як цей покидьок загнав тебе в кут на маскарадї. Він стверджує, що ми обидва доклали до цього руку, але насправді все, що я зробив, це зламав Седріку шию, щоб позбавити його від страждань.

— Дуже драматично, - схвалила Женев'єва уявний образ. Потім, після паузи: — Севін?

— Так, люба?

— Можна тебе запитати? - запитала вона.

— Це було питання, - відповів він.

— Присягаюся, що ти і твої брати і сестри - найнестерпніші люди на світі, - пирхнула вона.

На губах Севіна з'явилася посмішка. — Ми це заслужили.

Це правда.

Женев'єва прикусила губу. — Як ти думаєш, чи можна полюбити когось після кількох днів знайомства?

— Ми, безумовно, здатні зненавидіти когось за короткий проміжок часу - навіть просто побачивши. Не розумію, чому кохання має бути іншим, - сказав їй Севін. — Але, боюся, я не відчуваю цього до тебе, кохана. Ти не мій тип.

Женев'єва глибоко зітхнула, закотивши очі до стелі. Потім, не втримавшись, запитала: — Який твій тип?

— Садистська і недоступна, - пробурмотів він. — Чому ти питаєш мене про кохання? Мій брат зумів залізти тобі під шкіру?

— Я не знаю, - прошепотіла вона. — Ровін сказав, що в Енчантрі все загострюється, і він має рацію. Я не можу відрізнити, де адреналін, а де справжні емоції. Чорт, я навіть не можу сказати, чи можу я йому довіряти чи ні.

— Все *реально*, - сказав Севін. — Звісно, на високому рівні, але те, що полювання - це життя або смерть, не означає, що ваше рішення про те, що ви відчуваєте один до одного після нього, має бути обов'язковим. Дозволь собі закохатися. Дозволь собі розлюбити. Ти ніколи не знаєш, коли можеш втратити когось і не мати можливості зробити це знову. Повір мені.

— Чи не боїшся ти розбити своє серце так сильно, що не зможеш його зібрати назад? Якщо ти так легко закохуєшся і розлучаєшся? - запитала вона.

— Якщо в житті немає ризику, я не думаю, що воно варте того, щоб тікати, - сказав він їй.

Після цього вона замовкла. Обдумувала його слова.

— Ровін роками не приїжджав до нас і до нашої матері, - сказав Севін, - зрештою. — Йому було самотньо. Набагато самотніше, ніж він коли-небудь показував, але я знаю його. І я знаю, що яким би не було ваше партнерство, воно знову щось змінило в ньому.

— Думаю, це стосується нас обох, - прошепотіла вона.

Вона оточувала себе супутниками і безглуздими коханцями, коли самотність ставала особливо холодною, але всі вони були схожі на чиркнув сірника. Зігрівали на коротку, блаженну секунду, щоб потім швидко догоріти і бути викинутими геть. Жоден з цих людей ніколи нічого не

розумів про неї по-справжньому. Вони знали лише те, що вона їм дозволяла - не більше. Останнім часом з Офелією було те ж саме. Може, Ровін зможе пізнати її справжню. Можливо, вони переможуть у Полюванні, звільнять його від цього прокляття, а потім вирішать, наскільки глибоко вони готові

заплутатися.

Майже через годину Севін заснув, а Ровіна все ще ніде не було видно.

Нокс зазирнув до кімнати.

— Ходімо, дівчинко, час іти до скарбниці, - наказав диявол, і в його тоні пролунав відтінок розчарування.

— Я не можу просто залишити його, - сказала вона.

— Все гаразд, - сказав Севін, розплющивши очі. — Вибери щось веселе.

Вона посміхнулася і поплескала його по руці, а потім встала і вийшла слідом за Ноксом з кімнати. Він повів її кам'яним коридором, через зал, нахиливши голову, щоб увійти в низьку арку в кутку.

Наблизившись до проходу, Женев'єва побачила, що отвір веде до вузьких гвинтових сходів. Вона підняла передню частину сукні і почала йти за Ноксом сходами. Коли вони піднялися нагору, вона побачила невелику круглу кімнату з багато прикрашеним дзеркалом, притуленим до дальньої стіни. Рама дзеркала була витонченим витвором мистецтва, вирізьбленим із звивистих виноградних лоз і змій, гілок фруктів і квітів. Коли вона ступила перед ним, поверхня дзеркала почала хвилюватися, як вода.

— Перш ніж ми продовжимо, - сказав Нокс, - вам потрібно буде погодитися на невелику угоду.

Женев'єва відірвала погляд від дзеркала, щоб зустрітися з поглядом диявола. — Скільки разів тобі повторювати, що я не буду з тобою торгуватися?

— Будь ласка, люба. Це лише формальність. Та, на яку всі інші погоджувалися в минулому. Я дарую тобі подарунок з моєї колекції. Вільний вибір. Усе, що я прошу натомість, це щоб ви погодилися втратити будь-яку пам'ять про час, проведений у скарбниці. Ви пам'ятатимете лише одну річ, яку виберете як винагороду. Це питання безпеки. Я впевнений, що ви можете собі уявити, що я не хочу, щоб всі мої речі стали надбанням громадськості. У цьому Колі Пекла є надзвичайно жадібні та розумні істоти, і їм може спасти на думку забрати те, що належить мені.

— Тобто я не пам'ятатиму, як саме я перебувала у скарбниці? Тільки один предмет, який я вирішила взяти? І все?

— Так.

Женев'єва прокручувала його слова в голові, знову і знову, крутячи перстень на пальці. Перстень був постійним, пекучим нагадуванням про те, з ким саме вона має справу.

Якби ж у мене було це, коли я зустрів Ферроу.

— Гаразд. Я згодга. Давай подивимось, на що ти здатен.

Нокс посміхнувся і ступив на світловідбиваючу поверхню.

Женев'єва занурилася в портал за ним.

— Ласкаво просимо до моєї скарбниці, - сказав їй Нокс, провівши рукою по блискучій кімнаті навколо них.

Куди б Женев'єва не подивилася, скрізь було щось розкішне. Коштовності, кольорові зілля, меблі зі срібла та золота, магичні артефакти, яким вона навіть не знала назви.

— Я можу вибрати все, що завгодно? - запитала вона його.

— Будь-який один предмет, так, - підтвердив він.

Женев'єва затамувала подих, дивлячись, як Нокс заходить до кімнати. Вона поповзла за ним, поки він йшов вузькою стежкою крізь купи скарбів. Вона намагалася роздивитися якомога більше артефактів і коштовностей, сподіваючись, що щось приверне її увагу. Тут були кинджали, вирізані з кісток, і випадкові зілля. Компас, який, здавалося, навіть не працював, і магичні кубики. Ляльки з волосся та зачинені книги з мовами на обкладинках, яких вона не могла прочитати.

— Чого бажає твоє серце? - запитав її Нокс. — Можливо, кишеньковий годинник, який дозволяє подорожувати на десять хвилин назад у часі, витрачаючи при цьому пам'ять на кожне використання?

Поки він говорив, предмет, який він описував, блимав у його руці. Потім він відкинув його вбік і пішов далі в безлад. Коли вона рушила за ним, носок її туфлі випадково зачепив дрібничку і відправив її летіти по землі; вона подивилася вниз, щоб побачити, де вона приземлилася. І завмерла.

Це був невеликий золотий медальйон з чорною коштовністю спереду. Замок Душі. Можливо, навіть той самий, який вона бачила у Баррінгтона на фотографії.

Вона нахилилася, щоб підняти намисто з підлоги і повісила його на ланцюжку перед собою, гадаючи, які душі воно могло містити.

Ми з Офі могли б підійти одне одному, - трохи сумно подумала вона. Як давно вона мріяла про такий медальйон?

Женев'єва встала і поклала медальйон на одну з купок.

— Місіс Сільвер, підійдіть сюди.

Вона кинулася стежкою туди, де на неї чекав Нокс.

— У мене є гаманці, які ніколи не спорожніють, зілля, що дарують потойбічну силу і красу, стріли, які зачаровані, щоб ніколи не промахуватися, - пропонував він, і кожен артефакт з'являвся в повітрі між ними, поки він говорив. — Або зілля, яке може стерти одну людину з твоєї пам'яті, а тебе з їхньої?

У Женев'єви перехопило подих, коли вона втупилася у флакон з мерехтливою червоною рідиною.

Диявол посміхнувся. — Ах, чи є хтось, кого ти хочеш забути, красуне?

Ферроу. Мільйон разів.

— Але перш ніж ви приймете остаточне рішення, є одна річ, яка, на мою думку, може зацікавити вас і вашого чоловіка більше, ніж усі інші...

Предмети, що пливли перед нею, зникали, коли він виймав щось із кишені. Скляний флакон у формі черепа. В середині була синя рідина, що світилася.

Якимось чином Женев'єва зрозуміла, що він їй показує, як тільки побачила це.

Ліки.

— Ти довбаний виродок, - кипіла вона на диявола. — Ти знав про це *весь цей час*? Ти міг вилікувати матір Ровіна в будь-який момент?

— Я диявол, Женев'єва Сільвер, - виструнчився він. — Ти мала б уже достатньо знати про дияволів, щоб не дивуватися нашій природі. Зрештою, наш Принц зараз бавиться з твоєю сестрою.

— Так, здається, я тобі це вже казала, - пробурчала вона.

— Але звідки мені було знати, що ти не брешеш? - Нокс нахилив голову. — Тепер я, звичайно, знаю, що твоя маленька погроза була цілком реальною. Веллінгтон щойно повернувся з Ноктурнії, щоб особисто підтвердити мені цю інформацію. Король знає, що Салем вільний, і він дуже розлючений тим, що його син вирішив не повертатися в Пекло. Але чого він може очікувати після того, як так жорстоко прокляв принца, хм?

Женев'єва звузила очі; вона не мала жодного уявлення, до чого він веде.

— Поки Салем не повернеться на той бік за власним бажанням, король не може до нього доторкнутися. Древні традиції, знаєте. Тож можете собі уявити, як зрадів король, коли дізнався, що сестра тієї самої дівчини, до якої Салем прив'язав свою душу, зараз перебуває в *моєму* володінні. Він запропонував мені угоду, від якої я не можу відмовитися, і тому я збираюся запропонувати вам угоду, від якої ви теж не зможете відмовитися.

У Женев'єви здригнувся від жаху шлунок, коли Нокс струснув пляшку, викликавши торнадо бульбашок, що здійнялися догори над сяючою рідиною.

— Якщо ти погодишся переконати Салем повернутися до Пекла, я дозволю тобі вибрати цей флакон, коли ти виграєш — Фаворита, - запропонував Нокс. — Мати Ровінгтона буде вилікувана. Виграють усі. Але якщо ти не допоможеш мені...

Нокс випустив пляшку з рук.

— *Hi*, - закричала Женев'єва, кинувшись вперед з простягнутою рукою, але ампула так і не впала на землю.

Одне клацання - і він знову опинився в руках Нокса.

...програють всі, - закінчив Диявол.

— Ви просите мене переконати партнера моєї сестри покинути її. Чого я ніколи не зроблю.

Вона б ніколи не забрала щастя у своєї сестри. Вона б краще померла.

Нокс насміхався. — Принца вітатимуть з розпростертими обіймами. Всі знають, що король має до нього прихильність.

— Я не зраджу її, - сказала Женев'єва. — Тепер, коли я знаю, що ліки існують, ми з Ровін просто знайдемо їх самі.

— Але чи знаєш *ти*, що він існує? - Посмішка Нокса стала крижаною. — Не забувай... як тільки ти повернешся в Ноксіум, вся наша розмова буде стерта з твоєї пам'яті.

— Ми самі його знайдемо, - стверджувала вона.

Його фіалкові очі стали ворожими. — Ти знаєш, дівчино, з чого почалася — Багряна гниль — ?

Вона схрестила руки. — Ніхто не знає.

— О, але я знаю. - Нокс вклонився в драматичному поклоні. — Тому що я його творець.

— Чому? - Женев'єва задихнулася від жаху.

— Я ж казав - коли програю я, програють усі, - повторив він.

Женев'єва знала, що не повинна бути шокована тим, що він створив щось настільки огидне. Вона знала, що Нокс був лиходієм, але усвідомлювала, що їй слід було думати *про* нього як про лиходія.

— За ці роки я продав кілька флаконів тим, хто був готовий заплатити бажану ціну, - розповів Нокс. — Достатньо, щоб поповзли чутки про ліки, але недостатньо, щоб хтось зміг їх розшукати.

— То ти кажеш, що є й інші, - сказала вона. — А це означає, що ти мені не потрібен.

Нокс дивився на неї довгу, напружену мить. Він подивився на флакон.

— Ну, якщо ти впевнена, - сказав він.

А потім він розчавив його в кулаці. Женев'єва ахнула, коли рідина потекла йому по кісточках пальців і передпліччю.

— Озирніться ще раз, перш ніж я поверну вас чоловікові, місіс Сілвер, - сказав Нокс з натягнутою посмішкою, струшуючи уламки скла з кулака. — І не хвилюйтеся, ніхто більше не дізнається, який шанс ви тут змарнували.

Женев'єва змусила себе відвернутися від доказів зруйнованого лікування. Вона знала, що в глибині душі прийняла правильне рішення, але це не заспокоювало її почуття провини за те, що вона була в декількох дюймах від того, що Ровін шукав протягом більшої частини двох десятиліть, і вона просто відпустила це.

Чого ще я могла би хотіти від цього?

Звісно, перше, що спало їй на думку, - це зілля, про яке говорив Нокс. Думка про можливість забути Ферроу була чимось, про що вона мріяла знову і знову...

— Пора йти, - підказав Нокс. — Ти прийняла рішення?

Вона востаннє озирнулася і кивнула головою.

— Ну що ж, подивимось, чи ти переможеш. Тобі пора йти, - сказав він, вказуючи на портал.

Женев'єва повільно відступила від нього. Глибоко ковтаючи, вона крутнулася і поспішила до виходу. Однак перед тим, як вийти, вона сказала собі, що повинна пам'ятати все, що щойно сталося. Треба зафіксувати в пам'яті кожен деталь.

Ліки існують. Ліки існують. Ліки існують. Ліки існують. Ліки існують.

Вона пройшла.

Ліки існують. Ліки існують. Ліки... ліки... ліки... де... я?

Женев'єва роззирнулася на запилену стару кімнату навколо.

— Що за чортівня? - пробурмотіла вона собі під ніс, обернувшись, щоб побачити велике дзеркало позаду себе.

Вона дивилася на своє відображення, а потім...

Її угода з Ноксом. Він забрав її спогади.

— Женев'єва.

Вона обернулася на звук голосу Ровіна.

— Я скрізь тебе шукаю, - сказав він їй, його вираз обличчя був старанно порожнім, що змусило її нерви нервувати. — Нам треба йти. Негайно.

Вона заціпеніло кивнула і дозволила йому вести її вниз вузькою вежею, лише раз озирнувшись на примарну порожнечу кімнати.

Ровін привів її до іншого коридору, порожнього, якщо не рахувати Пекельної Пащі, що клубочилася в кінці.

— Що Нокс хотів обговорити з тобою раніше? - тихо запитала вона, коли вони йшли коридором пліч-о-пліч.

— Сімейні справи, - відповів він різким тоном, який давав зрозуміти, що хотів би, щоб розмова на цьому закінчилася.

— Про Полювання? Про лікування твоєї матері? - знову запитала вона, коли він зупинив її перед порталом. — А ще, чому ми опинилися в тому провулку, якщо у Нокса Пекельна Паща тут, у його будинку?

— Це тільки для виїзду, а не для повернення, - повідомив він. — Заходи безпеки.

— А інші мої запитання? - запитала вона.

Він все ще не відповідав, лише схопив її за зап'ястя і потягнув крізь портал. Вони вийшли назад в Енчантру, кабінет проявлявся навколо них так само, як вони його залишили.

Але вона не зробила жодного руху, вичікувально дивлячись на нього. Про що Нокс хотів поговорити з нею вдома? Чи йшлося про них двох? Чи ставав Нокс дедалі підозрілішим? Чи пропонував він Ровіну якусь угоду?

Скільки ще таємниць він зберігає? І яка з них стане цвяхом у мою труну?

Він провів рукою по волоссю. Він нервував.

— Веллс відправився до Ноктюрн за інформацією, і він її отримав, - сказав він наостанок.

Вона нахилила голову. — Чому ти така сердита? Це була погана інформація?

— Залежить від того, кого ти запитаєш.

— Я тебе питаю, - відстрілювалася вона.

— Сьогодні було багато, - сказав він їй. — Я не повинен був брати тебе туди. Треба було залишити тебе тут, щоб ти відпочила.

Вона з боєм опустила руки. Його очі пом'якшали, але не стиснута щелепа.

— Думаю, нам обом варто трохи поспати, - сказав він їй. — Наступні кілька днів будуть довгими, ніж більшість інших.

Вона більше нічого не сказала, коли вони повернулися до його спальні. Коли вони лягли по різні боки ліжка, в ній почало проростати зернятко страху. Щось було дуже неправильно.

Вона провела кінчиками пальців по словах, викарбуваних на браслеті, що все ще був на її зап'ясті, і не могла не здивуватися: якщо вона була там, де було світло, чому вона раптом відчула себе такою темною?

П'ЯТИЙ
РАУНД
ПОЛЮВАННЯ

БУДЬ-ХТО ІНШИЙ

Коли настала черга наступної церемонії вибору, Ровін все ще поводився дивно. Вони так і не поговорили як слід, але він не випускав її з поля зору.

Більшу частину часу вони провели мовчки, намагаючись уникати його братів і сестер, затримуючись у бібліотеці, де вона нарешті змогла показати йому книгу, яку знайшла про — Багряню гниль. Він був шокований тим, що вона потрудилася знайти щось на цю тему, але більше нічого не сказав про це. На жаль, вона не дізналася нічого нового про вірус, чого б їй не розповів Ровін, і це її безмежно засмутило.

У глибині її душі було незрозуміле ниюче відчуття, що вона чогось не догледіла.

Врешті-решт вони вийшли з бібліотеки, щоб повечеряти з Еллін, яка весь час розповідала плітки про сумнозвісну родину Серпентайн, про яку Женев'єва так багато чула на святкуванні свого дня народження. Їй стало цікаво, чи так само почувалася Офелія, коли Женев'єва поверталася додому з розповідями про бурхливі вечірки чи посиденьки з друзями.

Після вечері Женев'єва занотовувала події минулого тижня у своєму щоденнику, з ретельністю заповнюючи всі деталі, якими раніше нехтувала. Вона намагалася записати свої почуття до Ровіна, але так і не змогла їх визначити, особливо тепер, коли у неї з'явилася параноя, що він уклав якусь підступну угоду з Ноксом. Зрештою, диявол запропонував їй безліч можливостей для угод, а всі інші ясно дали зрозуміти, що Нокс насамперед зацікавлений у створенні гарного шоу для тих, хто платить за нього гроші.

— А потім їх стало п'ятеро, - зауважив Нокс, коли нарешті з'явився в бальній залі з рештою, повертаючи Женев'єву в сьогоднішня.

Без преамбули Диявол запустив Мисливське Лезо в повітря, і всі побачили, як воно полетіло прямо до Елліна.

— О, Ковінгтон Сільвер, - Еллін відкинула з обличчя пасмо свого платиногового волосся, - тобі краще побігти після вчорашньої ночі.

Ковін посміхнувся. — Давай, сестричко.

— Гра? - запитав Нокс.

— Птахи та каміння, - оголосила Еллін.

Нокс кивнув. — Починай.

Грейв і Ковін пішли, як завжди, але Женев'єва була здивована, побачивши, що Ровін зробив те ж саме, не чекаючи на неї. Здавалося, Грейв теж це помітив.

Вона побігла за Ровіном, дивлячись, як він прослизнув у вбиральню і зачинив двері, перш ніж вона змогла його наздогнати. Коли вона постукала у двері, то почувла гучний тріск зсередини.

Що за чортівня?

Двері відчинилися.

— Ти справді не збирався на мене чекати? - накинулася вона на Ровіна.
— Або пояснити, що в біса означають *птахи та каміння*... Що ти зробив?

Дзеркало над туалетним столиком було повністю розбите. Його поверхня більше не відображала, а була чорного кольору. Уламки скла засипали стільницю, так само як і краплі чорної крові. Вона подивилася на кулак Ровіна. Шкіра на його кісточках була посічена, але вже заживала.

Ровін потягнув її до вбиральні, зачинивши їх усередині. Коли Женев'єва пильно подивилася в дзеркало, Ровін провів рукою по волоссю.

— Гра Еллін - це гра за двома зайцями, - пояснив він монотонно, так, ніби це була найактуальніша тема. — Якби ти дозволила мені закінчити тур кілька днів тому, ти б це знала. Якщо ти бачиш інших гравців у будь-який момент під час раунду, ти повинні залишатися з ними до кінця. Так мисливцю буде легше зібрати всіх. Хоча зазвичай цю гру краще починати раніше.

— Ровін, що *сталось*? - запитала вона. — У Ноксіумі, що в біса *сталось*? Бо раніше ти точно так себе не поводив.

Вираз його обличчя нічого не видавав. — Як я тоді поводився, неприємносте?

— Як... як...

— Будь *конкретнішим*, - насміхався він.

— Не роби вигляд, що тобі байдуже, - почала вона.

В одну мить він притиснув її спиною до стіни.

— І саме в цьому проблема, - сказав він грубим тоном. — Ти мені небайдужа, Женев'єво.

Ця думка була незакінченою, але він, здавалося, не міг змусити себе сказати щось інше. Її розум повернувся до думки про його зустріч з Ноксом. Диявол, мабуть, запропонував йому щось. Але чи *прийняв* його Ровін?

— Ти боягуз, - нарешті сказала вона йому. — Що б ти мені не казав, ти боягуз.

Його очі спалахнули гнівом.

Перш ніж він встиг дати їй чергову загадкову відповідь або туманне пояснення, чому він знову відмовляється відкритися їй, вона плонула: — Забирайся геть.

Він підняв брову. — Хочеш, щоб я пішов?

— Так, - сказала вона йому. — Знайди собі місце, щоб сховатися.

Він кивнув і, не кажучи більше ні слова, вислизнув з кімнати. Вона ще довго стояла, дивлячись на розірвані шпалери, з яких він зняв дзеркало. Врешті-решт вона вийшла, її ноги самі привели її назад у фойє і до вхідних дверей. І перш ніж вона усвідомила, що робить, вона знову опинилася в самому центрі лабіринту, лежачи на снігу, з нетерпінням чекаючи, що скоро знову відчужає заціпеніння.

Вона подумала, що, можливо, цього разу їй це вдасться.

Переохолодження.

Вона випадково заснула в снігу, і їй приснився ліс, повний дзеркал, у кожному з яких відображалася золотоока лисиця, що тримала в пащі мертвого кролика. Принаймні Ферроу більше не переслідував її. Насправді, він не снівся їй відтоді, як...

Відтоді, як вона прокинулася з Ровіном, що обіймав її.

Відкриття приголомшило її, але вона не могла зараз зосередитися на цьому. Їй потрібно було зосередитися на тому, що вона не відчуває свого тіла. Вона перевернулася, її кінцівки так застрягли, що вона закричала, намагаючись встати. Цього разу вона не збиралася залишатися тут так довго, але знала, що це не те місце, куди часто заглядають брати і сестри, і їй потрібно було провітрити голову.

Вони не визирають сюди, бо ніхто з них не настільки дурний, щоб сховатися в снігу і замерзнути на смерть, - картала вона себе.

Вона перелізла через поріг, насолоджуючись теплом будинку, і попрямувала до спальні Ровіна. Їй потрібні були ковдри.

На жаль, коли вона проходила повз перші двері в коридорі, каблучка на її пальці почала нагріватися. Тепло проти її холодної шкіри було нестерпним, і вона смикала срібну обручку, сльози кололи куточки її очей, поки вона не злетіла і не попливла назад через фойє. Він вдарився об дальню стіну, з брязкотом відскочив на землю, а потім прокотився ще кілька футів і впав на бік. Вона кинулася до нього так швидко, як тільки могла в такому стані.

Однак, коли вона підняла його з підлоги, то побачила, що він горить. А потім вона почула зітхання.

Женев'єва підвелася, кинувши погляд на арку їдальні, де побачила Еллін, що виходила, сполохана шумом дзвону. Мисливський клинок зблиснув у світлі свічок, коли Еллін підійшла ближче.

— Я дуже сподівалася, що до цього не дійде, - сказала Еллін зі щирим жалем у голосі. — Мені справді сподобалося наше товариство.

Женев'єва відступила на крок, обхопивши рукою палаюче кільце. Воно нагрілося поруч з тією першою кімнатою. Це означало, що хтось інший, хто бажав їй зла, був там, і вибір гри Еллін означав, що їм доведеться залишатися поруч з нею.

Еллін стежила за її рухами.

— Ти знала, що в пеклі живуть страуси? - вигукнула Женев'єва.

Еллін підняла брову. — Ти справді хочеш, щоб це були твої останні слова?

— А як щодо — Я перепрошую, що світ скоро стане набагато нуднішим — ? запропонувала Женев'єва, роблячи ще один крок назад.

Еллін підбрала його. — Краще...

Женев'єва зробила ще один крок. — Якщо вже ми зачепили цю тему, я б хотіла, щоб на моєму надгробку було написано: — Тут лежить Женев'єва Сільвер. Якщо ви не розкрадач могил. Тоді тут лежить хтось менш казковий.

Еллін знову зітхнула. — Гаразд, гадаю, нам просто треба з цим покінчити.

Женев'єва сприйняла це як сигнал до розвороту і втечі. Вона кинулася до коридору, добігла до дверей, за якими відчула одного з братів і сестер Еллін, і повернула ручку, щоб - звісно ж - виявити, що вони замкнені. Вона біла в двері щосили, але її кістки все ще здавалися скляними, і в неї майже не залишилося сил.

Більше не виходити на вулицю.

Еллін дісталася до неї, безтурботно встромивши мисливське лезо їй у груди. Женев'єва спробувала ухилитися і спіткнулася, важко впавши на куприк. Еллін опинилася на ній за лічені секунди, обхопивши її за талію і направивши вістря леза до серця Женев'єви.

Еллін зціпила зуби, коли її вугільний погляд наповнився сльозами. — Мені справді шкода.

Женев'єва проковтнула свою гордість і зробила єдине, що могла придумати.

— *Ровін!* — закричала вона, простягаючи руку і борючись з Елліною рукою, в той час як ніж продовжував опускатися. — *Ровін!*

Еллін була сильною. Це було не дивно - її тіло було пронизане стрункими м'язами. І Женев'єва знала, що не зможе довго протриматися. Але було вже пізно, сили її швидко згасали, а лезо вже впилося в верхню частину ліфа, проколовши шкіру і витягнувши краплину крові.

Женев'єва заплющила очі.

Принаймні, померти заціпенілим краще, ніж у вогні.

Вага на грудях раптово зникла, і Женев'єва, розплющивши очі, побачила, що Ровін тримає Еллін, яка б'ється, подалі від неї. Однією рукою він стискав горло сестри, а іншою тримав її за маківку.

— Пробач мені, Еллін, - пробурмотів він і зламав дівчині шию.

Женев'єва скривилася, почувши хрускіт кісток Еллін і побачивши, як її тіло безвольно падає на землю.

— Ходімо, - наказав він Женев'єві.

Женев'єва проковтнула і встала, переступивши через Еллін, коли вони бігли шукати інше місце, щоб сховатися.

Женев'єва знову роздратовано сиділа на брудному дивані потаємної кімнати в бібліотеці. Після інциденту з Еллін Ровін не промовив до неї жодного слова, але те, як він ходив по кімнаті, безумовно, говорило про багато що. Умбра спостерігала, як він рухається з кутка кімнати, туди-сюди, туди-сюди.

Женев'єва вирішила не порушувати їхню мовчанку першою.

Вона тривала годину.

— Ти можеш просто сказати щось, бляха-муха, - огризнулася вона, встаючи з дивану, щоб перегородити йому шлях.

Це допомогло. Він підійшов до неї з такою цілеспрямованістю, що вона, перечепившись через ноги, почала відступати.

— Будь-хто інший, - сказав він їй. — *Будь-хто інший* у світі міг відкрити цей довбаний лист, і це мала бути ти.

Спочатку їй здалося, що слова були сказані з люттю, але коли вона подивилася в його очі, то побачила, що вони були сповнені болю.

— Просто *скажи мені*, Ровін, - благала вона. — Не змушуй мене знову називати тебе боягузом...

— Нокс запропонував мені угоду.

Вона відчула, як кров відтікає від її обличчя. Вона знала це. Вона *знала* це.

— Веллс попередив мене, що Нокс шукає спосіб усунути тебе з Полювання. І що я повинен ретельно обміркувати його пропозицію. Нокс попросив мене здати тебе в обмін на...

— За що? - запитала вона.

— За мою свободу, - сказав він їй, розплющивши очі, щоб зупинити на ній свій золотий погляд. — Він не може вбити тебе сам, поки ти в Полюванні. Це повинен бути один з нас.

Вона затамувала подих.

— Я відмовив йому, Женев'єво, - пробурмотів він. — Я б ніколи... Я б ніколи не зміг...

На очі Женев'єви навернулися сльози. Бо хоча це були саме ті слова, які вона хотіла почути від нього, вона також зрозуміла, від чого саме він відмовився.

— Ти мене майже не знаєш, Ровін, - змусила вона себе сказати. — Він запропонував тобі вічну свободу і...

Він похитав головою. — Ніщо не вічне. За винятком того, що ти *зруйнувала* мене. Все, чого я коли-небудь хотів - це свободи від цієї жалюгідної гри, і я ні *секунди* не вагався, щоб відмовитися від неї.

— Чому ти мені не сказав? Ти ж обіцяв, що будеш...

—Тому що я намагався захистити тебе. Хіба ти цього не бачиш? Я переконаний, що тебе створив сам Цар Диявол, щоб катувати мене за мої гріхи.

—Ти такий егоцентричний виродок. Вона висміяла його зарозумілість і ткнула пальцем йому в груди. —Я заслуговую на те, щоб бути в центрі власної історії. Я не створена для тебе.

—Правда, правда, брехня, - сказав він їй.

Її серце забилося в такт.

Ти такий егоцентричний виродок. Це правда. Я заслуговую бути в центрі власної історії. Правда. Я не створена для тебе. Брехня.

—Я не створена для тебе, - повторила вона, хоча цього разу звучало набагато менш переконливо.

—Тоді, можливо, я створений для тебе, - промовив він, наче був розлючений цим фактом. —Як ще тобі вдалося так глибоко проникнути під мою шкіру за такий короткий проміжок часу? Чому щоразу, коли я намагаюся уявити, як це - розірвати наші клятви, я відчуваю, що мисливське лезо пронизує моє серце? П'ятнадцять років я жив для всіх, хто мене оточував. Я зів'яв у цьому проклятому місці. Поки не з'явилася ти і не розсмішила мене. Ти дала мені надію.

Женев'єва хотіла сказати йому, що це безглузде уявлення про те, що він створений для неї. Але потім вона згадала, що він чекав тут, на цьому самому місці, коли вона з'явиться у його дверях. Вона згадала, як його тіло відчувалося всередині її тіла, до якого екстазу він міг її довести, до якого ніхто інший ніколи не доводив. Їхні спільні шрами. Їхнє розуміння одне одного. Їхні обітниці.

Моя душа - твоя душа. Моя кров - твоя кров. Назавжди.

—Тіні можна побачити тільки в присутності світла, - сказав він їй, і ці слова пролунали з болем. —Я боюся, що коли ти підеш, не залишишься нікого, хто міг би мене бачити.

Вона не була впевнена, хто з них рухався першим.

КРИЧИТЬ

Якщо раніше вона й хвилювалася через переохолодження, то тепер вже точно не хвилювалася. Поки Ровін вправно розшнуровував її корсет і знімав сукню, він поглибив їхній поцілунок, обпалюючи її бажанням зсередини. Вона дряпалася до гудзиків на його сорочці, а потім розірвала їх і відправила летіти через всю кімнату, поки він реготав від її запалу.

Коли на обох не лишилося жодного шматка одягу, він нахилився, просунув руки їй під стегна і підняв її так, щоб вона могла охопити його ноги за талію. Він відвів їх до краю дивану, посадив її на підлокітник, а сам опустився на коліна до самої підлоги.

— Піднімай, - зажадав він, обхопивши її стегна.

Вона так і зробила, і він потягнув її вперед, поки вона не опинилася на краю, її коліна були широко розсунуті, щоб дати його ротіві доступ до її середини. Він не обтяжував себе ніякими преамбулами, просто заховав обличчя між її ніг, облизуючи її клітор, поки вона не стала мокрою, підняв руку, щоб просунути два пальці, з обручками, всередину. Він скручував пальці, засовуючи їх туди і назад, а його язик продовжував лизати її, наче зголоднілий чоловік.

— Ти мій улюблений клятий смак, - пробурмотів він до неї, коли його удари ставали лінивішими, болісними. — Чорт, я міг би залишитися тут назавжди.

На його словах вона відчула швидкий і сильний оргазм, її руки вчепилися в диван, коли вона проїхалася по його обличчю крізь поштовхи. Її груди здіймалися від зусиль, коли вона опускалася назад, але він не намагався зупинитися. Вона була такою мокрою, що диван під нею наскрізь промок.

— Ровін, - плакала вона. — Будь ласка.

— Будь ласка, що? - запитав він, продовжуючи смоктати її тугий пучок нервів.

— Трахни мене, *будь ласка*.

Він нарешті відсторонився, на його губах з'явилася посмішка. Він підхопив її під стегна і сів назад на подушки дивану, тримаючи її на колінах. Він поцілунками спустився по її шії до грудей, поки вона звивалася на його твердому пружні, шукаючи тертя. Він посмоктав один з її сосків, змусивши її застогнати. Трохи занадто голосно.

— Якщо ти не замовкнеш, я буду змушений зупинитися, - попередив він, переходячи до іншого соска.

Вона заскиглила, цього разу тихіше. Він на знак схвалення стиснув зубами тугий бутон у роті. Вона просунула руку між ними, обхопивши головку його члена, і стиснула. Його стегна здригнулися, і цього разу він був тим, хто був трохи занадто голосним.

Вона гордовито посміхнулася.

— О, ти зробила це, неприємність, - сказав він їй, обхопивши руками її талію з обох боків і піднявши її зі своїх колін...

щоб нанизати її на свій член.

Вона вигукнула його ім'я, і він швидко закрив їй рот рукою.

Коли він переконався, що вона закінчила, він склав руки за головою і сказав: — Покатай мене.

Вона нахилилася вперед, щоб покласти долоні йому на груди, як важіль впливу, але він похитав головою.

— Потягнися ззаду і візьми мене за стегна. Я хочу бачити, як ти трахаєшся з моїм членом так сильно, як тільки можеш.

Вона зробила так, як він наказав, вигнувши стегна і груди вперед, схопившись за його ноги за спиною. Вона вигнула стегна вперед, раз, два, його член потрапляв у такі місця всередині неї, куди вона не думала, що зможе дістатися.

— Ось так, - підбадьорив він. — Тепер, швидше.

Вона прискорила темп, притискаючись до нього в постійному ритмі, поки її м'язи не почали горіти від зусиль, а на скронях не виступив піт. Через хвилину вона почала скиглити від потреби.

— Я знаю, - пробурмотів Ровін, відірвавши погляд від її зморшкуватого тіла, щоб зустрітися з нею поглядом. — Я знаю. Ти так добре це сприймаєш. - Він застогнав. — Ти найприголомшливіша людина, яку я коли-небудь бачив.

Єдине, що їй спало на думку сказати, було: — Очевидно.

Посмішка, яку він подарував їй зараз, була блискучою. Він зсунув їх раптово, одним плавним рухом, його член залишився в оболонці всередині неї, коли він притиснув її спиною до дивану. Тоді він набрав темп. Невпинно трахав її, поки вона не почала *благати* його відпустити.

— Будь ласка, - скулила вона. — Будь ласка. *Ровін*.

Він простягнув руку між ними і притиснув подушечку великого пальця до її клітора, вичавивши з неї ще один оргазм, перш ніж витягнутись і...

— Ох, *бляха-муха*, - пролунав глибокий, незадоволений голос у кімнаті.

Через годину Ковін і Ровін все ще сперечалися, а Женев'єва нігтем вирізала на одній з дощок підлоги чергову сітку для гри в хрестики-нулики. Оскільки за правилами, які обрала Еллін, вони повинні були триматися

разом до кінця раунду, Женев'єва намагалася відволікти їх різними іграми, щоб вони не сперечалися.

— Цього разу ти підеш першим, - сказала вона Ковіну.

Він призупинив свою суперечку з Ровін надовго, щоб подивитися вниз на гру і вирізати —Х— у центрі. Вона зморщила ніс. Він завжди брав центр.

— Грейв не їв свого близнюка в утробі матері, - вдесьте повторив Ровін.

— Севін вигадав це, щоб налякати Еллін, коли ми були дітьми.

— Кажу тобі, мама казала мені, що це не просто історія. І Севін якось почув, як батько про це говорив.

— Може, тому він такий великий, - пожартувала Женев'єва.

Ковін жестом показав Женев'єві, як він підкреслював братові: — *Бачиш?*

Після того, як чергова партія закінчилася внічию, Женев'єва підвелася з підлоги і підійшла до Ровіна, який сидів на дивані, тепер уже повністю одягнений. Він підняв руку на запрошення, і вона одразу ж притулилася до нього.

— Мене від вас обох нудить, - сказав Ковін, хоча його тон був досить бадьорим. — Ви не боїтеся, що це може закінчитися трагедією? Ви ж знаєте, що Нокс не любить програвати. Я не можу уявити, які трюки він приготує, якщо хтось із вас вибереться звідси.

Женев'єва та Ровін обмінялися важкими поглядами.

Ковін ставив подібне запитання раніше, коли вискочив через люк і застав їх у найінтимнішій позі з усіх можливих. Ровін ледь не відірвав братові голову за те, що той перервав їх у такий невідповідний момент, але, звісно, Ковін не міг піти через правила Еллінової версії гри.

— Припини говорити про Нокса, - огризнувся Ровін.

Ковін невинно підняв руки. — Просто підтримую розмову.

— Зроби її про щось інше, - пробурмотів Ровін.

— О! У мене є, - відгукнулася Женев'єва. — Твій язик - болить?

Ковін посміхнувся, дозволивши роздвоєному кінчику язика прослизнути між зубами, як у змії. — Не зовсім. Але у мене дуже висока толерантність до болю.

Женев'єва подивилася на Ровіна. — А як щодо твоєї толерантності до болю? Вона висока?

— Народження в цій сім'ї майже гарантувало це, - підтвердив Ровін.

Ковін підвівся і підійшов до барного візка, щоб налити собі випити.

Женев'єва нахилилася до вуха Ровіна і прошепотіла: — А як щодо пірсингу на твоєму...

Ровін посміхнувся. — Гаразд, це боляче, як довбана сука.

— Як давно він у тебе? Я перший, хто...

— Бачив? Лизав його? - пробурмотів Ровін. — Так.

— Я чую, як ти шепочеш. Ти можеш більше не говорити про член Ровіна в моїй присутності? Гадаю, я сьогодні вже достатньо настраждався. Досить

на цілу вічність, насправді, - буркнув Ровін, відкидаючи голову назад і допиваючи свій келих віскі.

Це було чесно.

— Скільки у нас залишилося часу? - запитала Женев'єва.

Вони одночасно перевірили свої кишенькові годинники.

— П'ятнадцять хвилин, - сказав Ковін першим.

— Мабуть, ми можемо спуститися вниз, - запропонував Ровін, підводячись з дивана і потягуючись. — Я в настрої лягти спати. Може, почитати книжку.

Ковін подивився на нього так, що той відповів: — *Так, вірно.*

— Сумуєш за своїм примірником — *Найпотаємніших бажань диявола*—? Женев'єва дражнилася.

— Так, - відповів Ровін. — Я зупинився на тому місці, де диявол веде свою коханку до свого тронного залу і засовує туди свій...

— Якщо ти скажеш слово — член, я виб'ю з тебе все лайно, - погрожував Ковін.

Женев'єва почала сміятися, аж поки не відчула, що її каблучка потеплішала на пальці. Один погляд на її обличчя - і Ровін, здавалося, зрозумів, що відбувається.

Він проклинав, кидаючись до люка, але було вже пізно.

— Так, так, так, - засміялася Еллін, заходячи до кімнати і зачиняючи за собою двері. — Схоже, я знайшла вечірку. Невже ніхто з вас не розуміє, що під час гри в хованки треба поводитися тихо?

— Нам набридло чекати, поки ти будеш добре грати в цю гру, - зізнався Ковін.

— Еллін... - почав було Ровін, але Еллін вишкірила на нього зуби і обірвала його, перш ніж він встиг закінчити.

— Припини, - огризнулася вона. — З тобою я розберуся наступного разу.

Вона націлилася на Ковіна.

— Гей, - захистився Ковін, - я просто пожартував.

— Ти відрізав мені *вуха*, - закричала вона на нього. — *Ти ж знаєш*, як довго відростають частини тіла! Це гірше, ніж те, що Ровін зламав мені шию!

Женев'єва придивилася до неї уважніше, намагаючись розгледіти, з якого боку може бракувати вищезгаданого вуха, але стрижка Еллін дуже добре його прикривала.

— Ліворуч, - прошепотів Ровін.

— *Заткнися*, - гаркнула Еллін на Ровіна.

Ковін скористався короткими секундами, коли вона відволіклася від нього, щоб зробити випад, але Еллін була швидкою. Вона ухилилася вбік, вихопивши лезо і встромивши його йому в живіт.

Він проклинав, згорбившись уперед. Коли вона висмикнула кинджал з його живота, він загарчав: — Ровін, не допоможеш? Ровін не ворухнувся. — Ні, думаю, ти впорашся.

– Ти мудака, - кипів Ковін, ухиляючись від чергового удару Елліна.

Це тривало деякий час, вони втомлювали одне одного і переставляли меблі своєю боротьбою, поки Ровін стратегічно тримав Женев'єву подалі від небезпеки. Врешті-решт, однак, Ровін таки взяв гору: точніше, кулаком у живіт Еллін. Еллін дозволила ножу впасти на землю, коли її вирвало на вечерю від удару Ковіна.

Женев'єва здригнулася і схопилася за руку Ровіна.

– Дідько, Ель, - з жалем промовив Ковін. І Женев'єва могла б сказати, що спостереження за болем Елліна справді знищило його.

Еллін почала шморгати носом, коли закінчила блювати. – Я закінчила. З мене *досить*. Хто б не був наступним, можете мене з'їсти! Ненавиджу цю клятву гру!

Ковін зробив обережний крок вперед, коли Еллін випросталася, і сльози потекли по її обличчю. – Ел, все буде добре...

– Ні, - плюнула вона на нього. – Ні! У Ровіна на кону більше, ніж у будь-кого з нас, і він стане наступним Мисливцем! Я втратила *вухо*, Сапфір досі поранена після сутички з вовком-виродком Севіна, і з мене *досить*. Я хочу, щоб це *закінчилося*.

Ковін зробив ще один крок вперед, а Ровін двічі стиснув руку Женев'єви. Ніби кажучи: – *Дивись*.

Женев'єва помітила, як палець правої ноги Еллін ледь помітно вклинився під руків'ям кинджала. За долю секунди Еллін перекинула ніж у руку, що чекала на нього, і встромила його прямо в серце Ковіна якраз перед тим, як у будинку задзвонили дзвони, що сповіщали про початок безпечної години.

Ковін і Мисливський клинок зникли в одну мить, і Женев'єва здивовано роззявила рота, дивлячись на іншу жінку.

– Провина молодшої сестри. - Еллін підморгнула Женев'єві водянистим оком. – Завжди їх зачіпає.

Щось у її словах змусило Женев'єву зупинитися, але за мить Ровін повів її геть.

Решту дня Женев'єва і Ровін провели в його спальні. Точніше, між його простирадлами.

Пізніше ввечері, коли Женев'єва засинала на грудях у Ровіна, в глибині її свідомості зажеврила іскра ідеї. Вона щось пробурмотіла йому про це, але він так виснажив її, що вона не змогла змусити себе перевірити, чи відкриті його власні очі.

Однак у якийсь момент Ровін підвелася з ліжка. Вона злегка розплющила очі, щоб подивитися, як він одягається, а потім підняла дуже сонну Умбру з її місця на стільці в кутку. Він поклав свого Фемільяра біля голови Женев'єви, і лис ласкаво лизнув її в щоку.

– Куди ти йдеш? прошепотіла Женев'єва.

– Знайти Еллін, - пробурмотів він, перш ніж щільніше заправити ковдру навколо неї в ліжку. – Повертайся до сну.

Він тихо вислизнув, клацання замка відлунювало в темряві, і вона дозволила виснаженню затягнути себе назад.

ЗА МЕРТВУ

Її розбудив перстень.

Спочатку вона подумала, що повернулися кошмари про Ферроу, що вогонь, який охоплював її щонаочі уві сні, повернувся, щоб зруйнувати перший тиждень спокою, який вона мала за довгий час. Однак, розплющивши очі в темряві, вона зрозуміла, що вона не одна, і печіння навколо її пальця було дуже реальним.

— Добре, що ти прокинулася, - сказав Грейв з-під ліжка.

Вона підхопилася, адреналін бив по її венах, коли вона притискала простирадла до оголених грудей. Умбри ніде не було.

— Як ти сюди потрапив? - запитала вона.

— Я можу створювати власні портали, - нагадав їй Граве.

Гаразд.

— Де Умбра? - запитала вона.

Грейв кинув погляд ліворуч, і Женев'єва, простеживши за ним, побачила мляве тіло Умбри, що лежало на підлозі біля стіни. Вона задихнулася від жаху, схопилася з ліжка, щоб кинутися до лисиці, але коли побачила, як груди Умбри здіймаються і опускаються, її пройняв поштовх полегшення.

Вона повернулася до Могили з пронизливим поглядом. — Чому ти тут?

— Тому що Нокс підтвердив мої підозри. Щодо його клятої лазівки. - Грейв схрестив руки. — Я знав, що тут має бути якийсь підступ. Він не міг випустити когось з цієї гри, не отримавши чогось натомість. І я мав рацію. Нокс пояснив мені все це як маленький подарунок - що тільки *один* з нас може звільнитися від служіння йому щороку. Якщо Ровін звільниться, назавжди, то Нокс не буде зобов'язаний випускати когось іншого з гри. Ми будемо змушені грати щороку без справжнього переможця. Щороку ми повертатимемося до служіння Ноксу в пеклі.

Женев'єву охопив шок. Нокс справді все продумав.

— Отже, якщо хтось і забирається звідси, то це *буду я*. Що, на жаль, означає, що твій час тут закінчився, - сказав їй Грейв.

— Ти вже намагався вбити мене одного разу, - сказала вона. — І це не дуже добре вийшло, пам'ятаєш?

— Але тепер я знаю всі твої хитрощі. У тебе більше немає елементу несподіванки, чи не так?

Женев'єва завмерла. Точніше, її *заморозили*.

— Давай, спробуй використати свою магію, - заохочував він.

Вона спробувала і - нічого. Навіть не здригнулася. Як би він не тримав її тіло, все, крім її думок, було абсолютно нерухомим.

Вона намагалася говорити. Нічого не вийшло.

Він підняв її на ноги, але не руками, а своєю магією. І Ремі мала рацію - Грейв був сильним. Вона відчувала це до глибини душі. Єдиними істотами, від яких вона коли-небудь відчувала таку силу, були Нокс і сам Принц Дияволів.

— Все закінчиться до того, як ви це зрозумієте, - пообіцяв він.

А потім все навколо неї вибухнуло.

Коли Женев'єва прийшла до тями, вона нічого не бачила і не чула.

Кімната навколо неї наповнилася рухливими тінями. І серед них - єдиний спалах золота. Очі Ровін світилися.

— Що відбувається? - спробувала запитати вона, але її голос заглушив грім сили, що тріщав навколо неї.

Потім хтось увірвався у двері, і тіні зникли в сліпучому спалаху світла.

— Що тут, в біса, відбувається? - закричала Еллін.

Біле світло виходило з її рук, коли вона висмоктувала тіні Ровіна, щоб усі могли бачити.

— Він намагався вбити її, - гаркнув Ровін на Грейва.

— Що нового? - крикнула Еллін. — Ви не можете вбити одна одну через дівчину, яку знаєте менше тижня. Вона кинула вибачливий погляд у бік Женев'єви. — Без образ.

Женев'єва потерла стукіт у скронях. — Не ображаюся.

Насправді, вона навіть погодилася. Вона безперестанку висміювала Офі за те, що та ледь не померла через гарячого Привіда з зеленими очима, якого знала лише кілька днів. Вона безумовно повинна була вибачитися перед сестрою. Коханню було начхати на час.

— Тоді як щодо того, що я вб'ю його за те, що він збирається заманити в пастку всю нашу сім'ю? - Грейв сплюнув.

— Про що, чорт забирай, ти говориш? - запитала Еллін.

— Якщо Ровін буде звільнений від Полювання, сестричко, то решта з нас продовжить гру без справжнього переможця, - ще раз пояснив Грейв. — Нокс сам це підтвердив.

Еллін відвисла щелепа, коли вона перевела погляд між братами. — Чорт забирай.

— Давай покінчимо з цим тут і зараз, - сказав Ровін братові. — Я вже казав тобі одного разу, Грейв, вона моя. Ти не забереш її у мене.

У Женев'єви перехопило подих.

Еллін тоді здавалася тверезою. — Тобі треба піти, Грейв.

Грейв подивився на неї з недовірою.

—Грай на перемогу, якщо хочеш, - сказала Еллін. — Але я не дозволю тобі вбити її і поза грою. Вона мені подобається. Вона заслужила своє місце в цій грі.

Гордість Женев'єви розбухла від слів Еллін.

Здавалося, Грейв дуже довго обмірковував це рішення, перш ніж, нарешті, з благословенням відпустив Женев'єву. Він вийшов з кімнати, не сказавши більше жодного слова.

Еллін подивилася на Ровіна і сказала: —Зберися з думками. Якщо я збираюся довіряти тобі, я повинна бути впевнена, що ти знаєш, що робиш.

Потім вона теж пішла.

—З Умброю все гаразд? - прошепотіла Женев'єва.

Він кивнув, махнув рукою в бік лисиці, і Женев'єва побачила, як Фемільяр розчинився в диму.

—Я не зможу викликати її деякий час. Поки вона не зцілиться. Зламани кістки та отрута не смертельні для Феміольярів. На відміну від того, якби їх з'їли піраньї.

Він підійшов до ліжка, пригорнув її до себе і занурився обличчям у її шию.

—З тобою все гаразд? - запитав він.

Вона кивнула. —Це була, скільки, його - четверта? п'ята? - спроба вбити мене? Я вже починаю до цього звикати. Пауза. — То ти говорив з Еллін?

—Я так і зробив. Їй це не сподобалося, але... ну, ви її чули. Ми майже закінчили.

Женев'єва прошепотіла: — Це все моя вина.

— Ні, це не так, - пробурмотів Ровін. — Я почав це дуже давно. Ти просто прискорив кінець.

Вона проковтнула. — Ровін?

— Так?

— Ти знову назвав мене своєю, - прошепотіла вона.

Він відвернувся. — Мені шкода. Я знаю, що ти казала мені не робити цього.

Перш ніж вона встигла щось сказати, він поцілував її у скроню.

— Повертайся до сну. Цього разу я буду тут, - пообіцяв він.

Згорнувшись калачиком на його грудях у ліжку, вона зрозуміла, що цього разу не може заснути. Не через напад Грейва, не через те, що вона ще не була виснажена, а через хвилювання від усього, що чекало на неї попереду.

І його слова досі відлунюють у її свідомості.

Вона моя. Вона моя. Вона моя.

ШОСТИЙ
РАУНД
ПОЛЮВАННЯ

ПІДТРИМАНО

Коли Женев'єва не могла заснути, вони з Ровіном пішли до бібліотеки. Обговорювали все, що завгодно, окрім Полловання. Врешті-решт Женев'єва задрімала у Ровіна на колінах, поки він читав – *Найтемніші бажання диявола*. Очікуючи, коли нарешті знову настане північ.

Перед тим, як пролунали дзвони, вони пішли до бальної зали, по дорозі зіткнувшись з Еллін. За мить з'явився Грейв, а за ним Нокс, який крутив у повітрі мисливський ніж. Коли почалася церемонія вибору і ніж полетів прямо на Ровіна і Женев'єву, Ровін легко зловив його.

– Гра? - запитав Нокс.

– Готова чи ні, - заявив Ровін. Раніше він пояснював, що вибрав саме цю гру, тому що вона не дає фори, як більшість інших.

Нокс кивнув підборіддям. – Починай.

Женев'єва побачила, як Еллін підняла підборіддя і підійшла прямо до Ровіна. Грейв дивився на неї з подивом.

– Це між вами, - сказала їм усім Еллін. – Ровін, як ми й домовлялися.

Ровін не вагався. Він встромив лезо їй прямо в серце. Вона зникла в одну мить.

З боку Нокса пролунало роздратоване гарчання, але ніхто не звернув на диявола навіть уваги.

Потім Ровін повернувся до Грейва і сказав: – Я можу ганятися за тобою по всьому будинку, якщо хочеш, або ти можеш погодитися залишити нас у спокої до завтрашньої фінальної сутички, і ми зможемо пополювати один на одного в справжньому поєдинку.

Настала довга, напружена пауза.

Потім, нарешті, Грейв буркнув: – Готово.

– Ви всі забули, в чому полягає ваша робота? - вставив Нокс.

– Не хвилюйся, - сказав Грейв дияволу. – Це просто означає, що вся наша енергія піде на створення екстра-вибухового фіналу.

Це, здається, заспокоїло Нокса, хоча й не набагато.

Коли Грейв і Диявол зникли, Женев'єва повернулася до Ровіна і запитала: – Що тепер?

– Тепер ми чекаємо на кінець, - сказав він їй урочистим тоном.

Вона не була впевнена, чи він мав на увазі їхній кінець, чи кінець гри.

Десь посеред відьомських годин Женев'єва знову опинилася в бібліотеці з Ровіном. Вона ніколи в житті не проводила стільки часу з книжками, але виявила, що у неї з'явився смак до читання, як тільки вона знайшла потрібні книги.

Ровін мав рацію, – Найпотаємніші бажання диявола – це шедевр.

Вона також виявила, що їй подобається сидіти поруч з ним у їхній взаєморозуміючій тиші більше, ніж з будь-ким іншим, але, звичайно, це могло тривати недовго, перш ніж їй знову захотілося заговорити з ним.

– Ти боїшся? Завтрашнього дня? - зрештою прошепотіла вона. – Того, чим це все закінчиться?

– Так, - визнав Ровін. – Так і є.

– Але все буде добре. Правда? - благала вона. – Тому що між нами більше немає секретів?

Пауза.

– Так, - погодився він.

Женев'єва прокинулася, притулившись щочкою до грудей Ровіна, а його рука міцно обіймала її талію. Вона позіхнула і потягнулася.

– Я не пам'ятаю, як я тут заснула, - сказала вона густим від сну голосом, дивлячись на його обличчя.

– Це тому, що ти цього не зробила, - сказав він їй. – Ти заснула в бібліотеці. Я поніс тебе назад.

Вона кивнула.

– Женев'єва, мені треба тобі щось сказати, - прошепотів він.

– Так? - запитала вона.

– Я радий, що ти не послухала мене, коли я сказав тобі піти того першого дня, - сказав він. – Що б не сталося, я хочу, щоб ти знала, що ти мене врятувала.

– Ти теж мене врятував, - сказала вона йому, проводячи великим пальцем по каблучці, а потім по браслету.

Він притягнув її рот до свого і поцілував так, як ніколи не цілував раніше. Так, ніби це був їхній останній поцілунок.

СЬОМИЙ
РАУНД
ПОЛЮВАННЯ

ЛИС

– Ласкаво просимо на фінальний матч, - сказав Нокс, коли опівночі з'явився в бальному залі, змусивши каблучку Женев'єви спалахнути життям.

Більшу частину дня Ровін мовчав, хоча й намагався потурати кожній її забаганці. Грав з нею в карти за обідом, брав на останню прогулянку лабіринтом і снігом, кепкував з олійних портретів його родини. До того моменту вона не усвідомлювала, що ніколи не намагалася по-справжньому подивитися на його портрети. Вона казала, що Умбра затьмарює його. Він погодився.

Тепер вони стояли обличчям до Нокса і Грейва, приготувавшись до смертельного бою.

– Перш за все, я хотів би *привітати* вас, місіс Сілвер, - сказав їй Нокс. – Вас офіційно обрано Фавориткою цього року. Настав час забрати свій приз. Сподіваюся, ви пам'ятаєте, що це за приз...

– Я можу, - сказала вона йому.

– Уявіть його в своїй уяві, і він повинен з'явитися на вашому обличчі, - наказав Нокс.

Вона зробила все, як він наказав, і за мить відчула, що в кишені її сукні сидить щось важке.

– Цей фінал досить особливий, - продовжив Нокс. – Зазвичай цей раунд Полювання - чиста дуель. У кожного з вас є шанс поборотися за клинок, і перемагає той, хто вистоїть останнім. Але оскільки жоден член цієї сім'ї не зміг виконати просте завдання - *вбити смертну дівчину*, я вирішив внести поправку в правила. І приз.

Женев'єва завмерла. Обличчя Ровіна залишалося маскою. Грейв посміхнувся.

– Якщо я помру, Салем прийде за тобою, - сказала Женев'єва дияволу.

Нокс посміхнувся до неї. – Ні, якщо я збережу твою душу і погрожую катувати її вічно, якщо він хоча б *подивиться* в мій бік.

Женев'єва подивилася на Ровіна, але він дивився прямо перед собою.

– Отже, ось моя пропозиція, хлопці: Якщо вона помре протягом години, я звільню вас і решту ваших братів і сестер від ваших контрактів зі мною. Назавжди. Вступає в силу негайно.

У Женев'єви стислося в грудях. Диявол витягував усі свої тузи.

—І я збираюся зробити це дуже легко для тебе, - продовжував Нокс. — Мисливський клинок доставить мені її душу. Ровінгтон, я зняв чари, що пов'язують твоє життя з її життям. Я навіть поверну вам обом вашу магію. Оскільки вона здається такою слизькою.

Женев'єва відступила на крок, коли Грейв замахнувся на неї - ні. Не до неї. До *Ровіна*. Який досі ніяк не відреагував на слова Нокса.

—Ти хочеш почестей? - запитав Грейв свого брата. — Чи ти хочеш, щоб я подбав про це?

—Як благородно, - сказав Нокс, притискаючи насмішкувату руку до серця. — Не змушувати брата вбивати власну дружину.

Женев'єва похитала головою, відступаючи від кола. — *Ні*.

Нокс самовдоволено посміхнувся їй, а в її вухах загуркотіло серцебиття.

Тоді Ровін повернувся до неї, його маска апатії нарешті зісковзнула з обличчя.

Він посміхався, як лисиця, що нарешті спіймала зайця.

— Хочу, щоб ти знала: як би це не звучало, мені справді шкода те, що я зараз зроблю, — сказав він..

ЗАЄЦЬ

Женев'єва кинулася навтьоки. Як здобич, на яку завжди сподівався диявол.

Її думки не вкладалися в голові, коли вона увірвалася у фойє і побігла до вхідних дверей. Відштовхуючись ногами, доки вони не почали пекти, вона вибігла в лабіринт. На той момент вона знала кожен поворот, як свої п'ять пальців.

Пробігаючи лабіринт, вона бачила себе у дзеркалах, що вишикувалися вздовж колючих стін. Дика дівчина в прекрасній сукні, за якою гналася лисиця, що вкрала її серце.

Коли вона врізалася в центр лабіринту, то побачила, що Ровін вже чекає на неї.

Грейв з'явилася в полі зору одразу за братом.

Нокс з'явився поруч із Грейв, посміхаючись від вуха до вуха. Її обручка була такою гарячою, що ледь не плавилася під шкірою.

—Дякую, - щиро подякував їй Нокс. —Це буде справді грандіозний фінал.

Ровін рушив уперед. А Женев'єва відступала, аж поки не вдарилася об одну з огорож.

Пекло було створено з вируючої темряви і таємниць, як і чоловік перед нею.

—Я ненавиджу тебе, - присягалася вона, коли чорні магічні вусики, що вислизали з його рук, обвивали її зап'ястя та горло, штовхаючи її назад у стіну лабіринту. Чуттєва енергія, яка завжди гула по її шкірі, коли він був так близько, змусила її зціпити зуби, коли вона опиралася пострілу привабливості, що повільно нагрівав її вени. Востаннє, коли його тіні так огортали її, між ними було набагато менше одягу.

Він ішов за своїми тінями, переслідуючи їх, поки його груди не притиснулися до її грудей.

—Любов. Ненависть. Одна пристрасть, різні назви, - сказав він їй. —І як легко і швидко можна розмити цю межу, ти не думаєш?

—Ні, - закипіла вона. —Я не думаю, що для мене коли-небудь стане чимось іншим, окрім кришталевої ясності, що я тебе *ненавиджу*.

Повільно нахилившись, поки його губи не опинилися біля її вуха, він сказав: —Доведи.

Нокс захоплено засміявся за його спиною.

Тоді Ровін прошепотів їй: – Дві правди і брехня? Через його плече вона побачила, що Нокс і Грейв розгублено переглянулися.

– Іди до біса. Ніби після цього я повірю хоч одному твоєму слову.

– Давай, неприємність, зіграй зі мною в гру, - насміхався Ровін, хитро посміхаючись.

– Гарзд. - Посмішка, яку вона подарувала йому зараз, була порочною.
– Давай.

– Ти мене любиш, - почав він.

Від шоку їй стиснуло горло.

Він простягнув руку і ніжно погладив її обличчя, проводячи подушечкою великого пальця по щоці, поки говорив. – Ти моя.

Він притулився лобом до її лоба.

– І наостанок. Ваш план геніальний, але я не думаю, що він спрацює.

Серце Женев'єви все ще калатало від перших двох його слів. Коли вони розробляли цей план протягом останніх кількох ночей, вона попросила його здивувати її таємницями, які він вибрав. Остання маленька гра тільки для них.

– Що, бляха, відбувається? - Нокс огризнувся, роблячи крок вперед.

Женев'єва посміхнулася, коли Ровін відпустив її, і вона витягла з кишень Замок Душі. – Істина. Правда. *Брехня.*

– *Що відбувається?* - гаркнув Нокс.

Позаду нього Грейв підняв руку. І заморозив Диявола на місці.

Нокс заревів, і Женев'єва побачила, як кожен м'яз на тілі Грейва напружився від зусиль, вени на його біцепсах випиналися так сильно, що їй здавалося, вони ось-ось лопнуть.

– Зроби це, - промовив Грейв крізь зуби. – Я не можу довго його тримати.

Женев'єва застібнула намисто на шиї і відкрила медальйон. Все почалося, коли вона вперше побачила Замок Душі. Але коли вона розповіла Ровіну про свою ідею, вони обоє знали, що їм доведеться переконати Грейва. Це було нелегко, особливо після бійки в спальні Ровіна. Їм знадобилися години, близько мільйона обіцянок і незліченна кількість разів, коли вони згадували ім'я Салема, але нарешті вони переконали його, що це їхній останній шанс врятувати *всю* його сім'ю.

Першим ділом вранці Грейв пішов до Нокса і підкинув йому ідею захопити душу Женев'єви, а не вбивати її. Він також припустив, що Нокс може налаштувати обох братів проти Женев'єви. Що він може зняти їхні чари, щоб не залишилося жодних сумнівів. Аудиторія Нокса була б зачарована.

Він не може встояти перед гарним шоу, сказав Ровін. І він мав рацію.

– Готові? - запитав Ровін.

Женев'єва почала кивати, а потім зупинилася. – Ровін?

– Так? - прошепотів він.

Женев'єва поїхала до Енчантри в пошуках причини, через яку вона відчувала, що ніколи не належала до своєї сім'ї. І вона знайшла *його*. Того, хто зробив її частиною своєї родини. Незалежно від того, була вона до цього готова чи ні.

За останній рік вона провела багато часу, мріючи стати тією дівчиною, якою була до того, як Ферроу розбив їй серце. До того, як він підпалив її надії та мрії і занурив у темряву. Але Ровін мав рацію.

Світло було скрізь, де вона була.

— Чи не могли б ви двоє поквартитися, чорт забирай? - Грейв кипіла від зусиль.

— Я твоя, - пообіцяла вона. — Подбай про мою душу, добре?

Потім вона нахилилася, щоб обхопити його руку, яка тримала лезо, і без вагань змусила його встромити ніж собі в серце.

ЗНИКНЕННЯ

Кожен сантиметр її шкіри був ніби у вогні, коли вона роззявила рота на лезо, що стирчало у неї з грудей. І цього разу полум'я не лякало її, бо це *він* її запалював.

Немов спостерігаючи за собою згори, вона побачила, як Ровін витяг ніж з її тіла, а разом з ним з'явилося сяюче блакитне світло. Ровін підняла відкритий медальйон до дивної блакитної енергії, і Замок Душі негайно всмоктав його всередину, перш ніж зачинився.

Я тримаю тебе, - прошепотів він.

Вона побачила сльози на очах Ровіна. Але перш ніж вона встигла підняти руку, щоб втішити його, все навколо почало повільно темніти.

Ровін.

Ровін.

Ров...

Ро...

...

...

A decorative frame with intricate scrollwork in the corners, surrounding a central white rectangular area. The background is a solid dark gray.

Повернутися
до початку

ГЛИБОКІ НЕПРИЄМНОСТІ

Коли Женев'єва прокинулася, в голові було туманно, а в голові - знайоме місце. Вона кліпала важкими повіками, вдивляючись у темряву спальні свого дитинства. Її кінцівки були важкими, в роті пересохло, і вона повільно сіла біля узголів'я ліжка. Вона потягнулася, щоб потерти кулаками затуманені очі, намагаючись розвіяти туман у мозку, шукаючи в пам'яті підказку, як, в біса, вона опинилася вдома.

Останнє, що вона пам'ятає, - це карета, яка залишає її перед сріблястою брамою, і запрошення, затиснуте в руці...

— А, ти нарешті прокинулася.

Женев'єва затамувала подих, схопившись за серце, коли Салем раптово з'явився за кілька футів від неї. Вона ненавиділа, коли він так кліпав очима, але на його обличчі не було самовдоволеної посмішки, яку він зазвичай носив, коли йому вдавалося застати когось зненацька. Насправді він виглядав досить серйозним. І це страшенно нервувало.

— У тебе великі неприємності, - промовив він, наче старший брат, який не схвалює. Він недбало сягнув рукою до коричневого паперового пакета і витягнув шматочок чогось схожого на... чорну лакрицю?

Женев'єва з цікавістю дивилася на нього, коли він поклав цукерку до рота і здригнувся, коли жував. — Хіба Офі не погрожувала задушити тебе, якщо ти не позбудишся огидного південного акценту?

Він ковтнув і потягнувся за ще однією цукеркою. — Офелії зараз немає в Кварталі. А це означає, що в якості покарання тобі доведеться мати справу зі мною і моїм жахливим акцентом.

— Покарання? - перепитала вона, коли він знову відкусив цукерку і скривився. — А ти не любиш лакрицю чи щось таке? Ти виглядаєш так, ніби тобі боляче.

Він подивився на торбинку. — Офелії подобаються червоні цукерки, але вона їсть їх тільки вперемішку з чорними, з тієї цукерні на вулиці Шартр. Вона завжди радіє, коли ми можемо розділити пакетик, бо вона з'їдає всі червоні, а я - всі чорні.

— От тільки ти їх явно ненавидиш, - міркувала Женев'єва.

— Те, що ніхто з нас ніколи не скаже їй, - сказав він, закидаючи до рота ще одну сигарету. — Зрозуміло?

Женев'єва пирхнула. — Хіба ти не можеш просто клацнути пальцями і змусити їх зникнути? Замість того, щоб страждати.

Салем втупився в неї пильним поглядом. — Я буду страждати мільйон разів, якщо це зробить твою сестру щасливою. А це означає, що я з'їм мільйон шматочків цієї пекельної цукерки. - Пауза. — Або просто спалю магазин. Я все ще вирішую.

Раптовий, незрозумілий біль пронизав її груди, коли вона побачила, як він згортає верхню частину сумки і ховає її у внутрішню кишеню свого вірідіанового пальта на зберігання. Вона знала, як легко йому було б обирати найкоротший шлях за будь-якої нагоди, щоб лише однією думкою втілити в життя все, що він або її сестра забажають. Але він любив Офелію за те, що не шкодував часу навіть на найпростіші речі, особливо коли вони могли бути неприємними.

Тепер він схрестив руки на грудях і звузив очі, дивлячись на неї. — Говорячи про те, що твоя сестра страждає, яким в бісове пекло ти думала, коли відхилилася від маршруту, який вона для тебе розробила?

— Я... хотіла щось знайти, - прошепотіла вона.

— Віві, - різко сказав Салем.

— Ви з Офі цього не зрозумієте, - прошепотіла Женев'єва. — Ви є один в одного. Ви *розумієте* один одного. Я хотіла знайти це для себе.

Він глибоко зітхнув. Не схоже, що він міг сперечатися з нею.

— Що сталося? - нарешті запитала вона. — Як ти мене знайшов? Коли я повернулася сюди?

У його смарагдових очах тепер був жорсткий блиск. — Що ти пам'ятаєш?

Вона замислилася над цим питанням. Чесно кажучи, вона не була впевнена. Це було так, ніби міль проїла дірки в тканині її пам'яті. Одного дня вона була в Римі, де її переслідували ворони, іншого - чекала перед величною брамою, зриваючи дивні ягоди з колчохної лози...

Мабуть, так. Ягоди щось з нею зробили. Отруїли її.

Вона пояснила все це вголос, але коли вираз його обличчя не змінився, запитала: — Що? Що не так?

— Ожина тут ні до чого, - обережно пояснив він. Ніби боявся налякати її. — Ти... померла, Женев'єва.

— *Що?* - вигукнула вона, не вірячи своїм очам. — Припини гратися зі мною.

— Приблизно чотири дні тому ми з Офелією насолоджувалися чудовим днем, коли двоє великих чоловіків прорвали портал у лігво і принесли твій *труп*.

Женев'єва роззявила рота. Він здавався серйозним.

— На щастя, ти була лише *тимчасово* мертва, бо один з чоловіків також приніс медальйон з твоєю *душею*, - сказав їй Салем роздратованим тоном. — Ти хоч уявляєш, як важко оживити смертне тіло після того, як з нього забрали душу?

— Ні, - прошепотіла вона, все ще шокована його словами.

— Дуже, - замислився він. — Дуже складно. І дуже дорого.

Женев'єва скинула ковдру з ніг і підвелася з ліжка на тремтячі ноги. Біль у грудях з кожною секундою ставав дедалі сильнішим.

Що це таке?

Коли вона відчула себе досить стійкою, вона підняла підборіддя на Салема і благально сказала: — Я відчуваю себе... іншою. Що зі мною сталося?

Салем похитав головою. — Щоб з'єднати твою душу і тіло, знадобилося більше магії, ніж я мав під рукою. Для цього, щоб підтримати чари, я був змушений дещо взяти у тебе.

— Що?

— Всі твої спогади про людину, яку ти любиш. І тобі пощастило, що мені не довелося забрати більше.

— Хто? - благала вона. — Хто та людина, яку стерли?

Вона прокрутила в голові всіх людей, яких любила найбільше.

Офелія. Салем. Люсі. Базіле. Айріс. По. Її мати...

Всі були на місці.

Тоді що це за відчуття порожнечі всередині мене?

— Тканина пам'яті крихка - повір мені, я знаю, - урочисто сказав їй Салем. — Перевантажувати тебе деталями зараз може завдати більше шкоди, ніж користі.

— Ти просто очікуєш, що я залишуся в невіданні? Не пам'ятатиму про те, що сталося? Про події, які, вочевидь, *змінити моє життя?* - запитала вона.

Він відкрив рот, щоб відповісти, як раптом знизу пролунав Фемільяр голос. — Салем?

Рот Салема миттєво скривився в усмішці, коли Офелія покликала його на ім'я. — Я тут, янголе. Вгадай, хто нарешті прокинувся?

Пауза. Потім кроки, що лунають на сходах.

Щойно Офелія переступила поріг своєї спальні, вона побігла до Женев'єви. — *Vivi*. Дякувати Богу. Я так хвилювалася.

Женев'єва обійняла сестру так міцно, як тільки могла, присутність Офелії була миттєвим бальзамом на біль, що все ще не вщухав у її грудях.

— Офі, твій диявол не скаже мені, що сталося.

— Ябеда. - Салем посміхнувся.

Офелія відсахнулася, блиснувши очима, але не на Салема, а на Женев'єву. — Це тому, що він намагається виправити всі ті неприємності, в які ти вляпалася. Про що ти, в *біса*, думала, Женев'єва? Поїхати в незнайоме місце, нікому не сказавши?

— Я просто... хотіла отримати відповіді. Про матір. Про себе. Чи є інші такі, як я. Такі, як ми.

Очі Офі пом'якшали. — Я знаю, що мама ніколи не давала тобі того, чого ти потребувала і на що заслуговувала. Я знаю це. Але я дам тобі це,

Женев'єво. Я дам тобі все. Якщо ти тільки триматимешся подалі від неприємностей *цього разу*.

Женев'єва заплющила очі і притулилася лобом до лоба сестри. — Я знаю, Офі. Мені просто потрібно було знайти щось для себе.

— Я теж це розумію, - відповіла Офелія. — Ми можемо поговорити пізніше. А зараз тобі треба освіжитися, а потім прочитати першого листа.

— Перша буква? - здивувалася Женев'єва.

Салем витягнув щось з іншої кишені свого пальта. Конверт. З дуже знайомою печаткою на звороті.

— Почніть звідси, - наказав Салем. — Ми всі погодилися, що буде краще, якщо ти дізнаєшся всю історію частинами.

Женев'єва зморщила носа, вихопивши листа з його рук. — Це безглузда трата часу. Чому ти не можеш просто виплюнути його?

Салем посміхнувся. — Він казав, що з тобою буде важко в цій частині. Тому він не розповів нам усіх подробиць того, що сталося. Навіть якби ми хотіли розповісти тобі все, ми б не змогли. Але не хвилюйся, щотижня з'являтиметься нова частина історії.

Перш ніж вона встигла запитати, хто *він* такий, або продовжити суперечку, Салем підморгнув Офелії, і вони вийшли з кімнати, залишивши її наодинці дивитися на таємничий конверт. Зірвавши печатку і розгорнувши товстий пергамент всередині, вона заприсяглася, що впізнала почерк на сторінці, те, як елегантно вигиналися літери, точна копія почерку, що належав тому проклятому, зачарованому запрошенню. Але коли вона глянула на підпис, то побачила зовсім не ім'я Баррінгтона Сільвера.

Ровінгтон.

Щойно вона прочитала ім'я, як у неї по спині пробіг дроз. Реакція була настільки вісцеральною, що вона спіткнулася, аж поки її стегна не вдарилися об край ліжка. Вона опустила на матрац і жадібно пробігла очима решту листа.

Дорога Женев'єва,

Ти не знаєш мене, але я дуже добре знаю тебе. Я знаю, що тобі, мабуть, не терпиться почути цю історію по одній букві за раз.

Була.

Я знаю, що, прокинувшись, кожне речення з твоїх вуст, швидше за все, закінчувалося знаком питання.

Так і було.

І я знаю, що, незважаючи на твою близькість до своєрідного світу паранормального, тобі, швидше за все, буде важко повірити в історію, яку я збираюся тобі розповісти. Але я запевняю тебе, що кожне слово - це правда. Правда - це щось дорогоцінне, особливо між нами. Щось, що ти незабаром побачиш.

Чому б мені не почати з самого початку?

Так і є.

ЛИСТУВАННЯ

Їхня історія приходила хвилями, як кольори весни та спека літа в Луїзіані.

Але її спогади - ні.

Перші кілька тижнів Женев'єва чекала на пошту, розриваючи запечатані конверти ще до того, як вони виходили на ганок, відчайдушно прагнучи прочитати розповідь про її перебування в Енчантрі та про ту підлу гру, в яку їм довелося зіграти. Спочатку вона була захоплена його здатністю дати їй відчуття, що її знають, що її бачать, хоча вона не пам'ятала, щоб вони коли-небудь зустрічалися.

Однак наприкінці червня вона почала боятися. Це сталося після того, як він відкрив їй природу їхніх стосунків. Їхнє примусове одруження. Відтоді вона відчувала себе так, ніби отримувала удар у живіт щоразу, коли надходив новий лист. Вона сподівалася, що коли їх буде більше, її спогади нарешті стануть на свої місця, як шматочки пазлу, і вона знову відчує себе цілісною. Але з кожним новим уривком кореспонденції спустошлива туга ставала тільки гіршою.

Але Женев'єва не відчувала ні любові, ні надії до безликого незнайомця, який надсилав їй листи - її чоловіка, - як би їй цього не хотілося. А вона хотіла. Відчайдушно. Заради нього, адже вона, вочевидь, настільки дбала про нього, що дозволила себе *вбити*, щоб врятувати його сім'ю. Але її надія була також і егоїстичною. Але її надія була також егоїстичною, оскільки пекучі кошмари Ферроу повернулися.

Зараз вона лежала в ліжку, за чверть до полудня, і чекала на наступний лист. Того, який, за його словами, буде останнім.

— Віві? - Офелія покликала знизу.

Женев'єва надовго заплющила очі, перш ніж піднятися з ліжка і попрямувати до сходів. Спускаючись, вона побачила, як Салем приніс до Офі дуже скупого на вигляд По, який чухав kota Привида за вухами. Офелія посміхнулася до kota, перш ніж дозволити Салему притиснути до її губ тривалий поцілунок.

Женев'єва прочистила горло, коли вийшла у фойє. — Ви кликали мене?

Офелія відірвалася від Салема і простягнула руку. В її руці був пакунок.

— Це щойно прийшло для тебе, - сказала Офелія.

Пакунок був адресований його почерком, але він був набагато товстіший, ніж усі інші його листи. І коли вона розірвала пергамент

обгортки, то побачила чому. Всередині була маленька чорна коробочка, вкладаєна в його звичайний лист. Офелія і Салем обмінялися цікавими поглядами, коли Женев'єва відкрила коробку першою.

Всередині була золота манжета з написом – *Світло там, де ти є.*

Женев'єва густо ковтнула.

Потім вона розгорнула листа.

Дорога Женев'єва,

Фінальна частина нашої історії - це той момент, коли все розпадається на частини. Коли Нокс підтвердив, що Принц Дияволів насправді був пов'язаний твоєю сестрою, він відчайдушно намагався контролювати тебе. І це зробило його вразливим.

Ти розробила майже ідеальний план. Ніхто не віддає тоба належне за те, наскільки добре ти витягуєш інформацію з людей і зберігаєш її.

Ідея з'явилася у тебе після відвідин скарбу Нокса.

Ти думала, чи зможемо ми використати жадібність Нокса, щоб він запропонував нам те, чого, як він знав, ми прагнемо найбільше - свободу від Полювання. Якби ми змогли переконати його спробувати утримати твою душу в заручниках, він би захотів, щоб ми витягли твою душу, а не вбили тебе. Якби ми змогли помістити її в Замок Душі і втекти, твій друг Салем зміг би повернути тебе назад.

Витягнувши твою душу, ми виконали б формальну частину його угоди, і ми всі могли б піти геть.

Тож ми пішли до Грейва. Це було ризиковано. Але в кінці кінців, мій брат все ще мій брат. А ти - це ти. Ти переконав його, що у нас вийде. Що він може посадити насіння в голову Нокса - за іронією долі, завдяки тому, що він стільки разів ледь не вбив тебе раніше. Що якщо Нокс погодився звільнити всіх нас, то настав час йому зробити правильний вибір.

Коли я розповів Еллін про твій план, вона погодилася на поразку, коли зрозуміла, що повернення в Пекло означатиме, що вона зможе змусити Велса і Севіна допомогти вивезти нашу матір з Ноксіуму. Нокс все одно буде змушений виконати свою частину угоди після закінчення Полювання і віддати нашій матері Виправлення, але принаймні вона більше не перебуватиме в самому лігві Диявола.

Тож останньою людиною, яку потрібно було переконати в моїй зраді, був сам Нокс. Якраз на стільки, щоб він віддав нам з Грейвом нашу магію.

Забрати твою душу було ризикованим кроком. Салемаеструс ледь не вбив нас з Грейв за те, що ми доставили тебе додому в такому стані. Гадаю, лише твоя сестра переконала його пощадити нас.

Але, Женев'єво, хоча наш план спрацював, є одна річ, яка пішла жахливо не так.

Салемаеструс зробив саме те, про що ти здогадувався: витягнув твою душу із Замку Душ і повернув її до твоєї тілесної форми. Не думаю, що мені коли-небудь було так боляче, як у ті хвилини, коли твоє серце знову почало битися. Але коли воно забилося, ти прокинулася і... не впізнала мене. І це було майже нестерпно.

Це жорстока річ. Коли на тебе дивиться як на чужинця той, хто знає тебе найкраще. Жорстоко, що мені дали скуштувати те, чим могла б бути наповнена моя вічність - твою посмішку, твоє задоволення, твій гумор - і за лічені секунди все це в мене відібрали.

Жорстоко, що якщо твої спогади ніколи не повернуться, було б справедливо відпустити тебе.

Проблема в тому, Женев'єва, що я не можу.

Що я ніколи цього не зроблю.

І я знаю, що твої спогади не повернулися навіть з цими листами, а це означає, що вони, швидше за все, ніколи не повернуться. Але я ніколи не перестану шукати спосіб повернути їх тобі. Я шукатиму до кінця моєї вічності, якщо доведеться, бо вона вже належить тобі. Я обіцяю це тобі у своїх обітницях.

Я розумію, якщо ти не відчуваєш того ж. Якщо ти хочеш жити далі. У наших обітницях, можливо, було сказано – назавжди, але, як я вже казав тобі тоді, ніщо не буває вічним.

Окрім моєї туги за тобою.

З повагою,

Ровін.

**ДВА МІСЯЦІ
ПОТОМУ**

ІІ ПЕРСТЕНЬ

Женев'єва йшла Французьким кварталом слідом за Салемом та Офелією. Вони вдвох прямували до спеціалізованої книгарні, в якій любили затримуватися, незважаючи на те, що Женев'єва вже не могла терпіти старі запилені речі.

Салем зупинився перед вуличним номером з рухомими чашками і маленькими гумовими кульками, що зводили фокусника з розуму щоразу, коли Салем вгадував неправильну чашку, але якимось чином кульці все ж вдавалося з'явитися. Офелія притиснулася обличчям до грудей Салема, щоб не розсміятися.

— Я візьму праліне у Лаури, - сказала їм Женев'єва, коли побачила кондитерську на розі.

— І мені теж? - запитала Офелія.

Женев'єва кивнула, поправляючи браслет, і попрямувала до крамниці, її думки були десь далеко, коли вона пробиралася крізь натовп туристів. Коли вона підійшла до дверей крамниці, хтось раптом простягнув руку перед нею і потягнув їх на себе.

— Дякую, - автоматично промовила вона, дивлячись на обличчя незнайомця.

Вона завмерла.

Він був, мабуть, одним з найкрасивіших людей, яких вона коли-небудь бачила. Його очі незвичайного бурштинового кольору. Його розпатлане вороняче волосся трохи неслухняне на кінцях. А єдиний золотий обруч, пронизуючий його повну нижню губу, змусив її шлунок перевернутися.

Він усміхнувся їй, кинувши погляд на браслет, який вона вовтузилася на своєму зап'ясті.

— Привіт, - пробурмотів він.

— Привіт, - привіталася вона у відповідь.

Він відкрив рот, щоб сказати ще щось, коли щось металеве дзенькнуло об землю між ними. Вони обидва подивилися вниз на товсту срібну каблучку.

Він нахилився, щоб підняти його. — Це твоє?

Це був перстень, стрічка якого була вирізана філігранною філігранню навколо плаского каменю оніксу.

Вона забавно похитала головою. — Я б ніколи не вдягла щось подібне. Це...

— Огідно? - відповів він.

Вона знову підвела очі на його золотий погляд. — Ти теж так думаєш?

Але він не відповів. Лише нахилив голову і вичікувально подивився на неї. Ніби чогось чекав.

Після довгого удару вона запитала: — Щось не так?

У його дивних золотих очах промайнуло розчарування, і вона не могла позбутися думки, що він виглядає... спустошеним. Проте, все, що він сказав, було: — Ти збираєшся зайти всередину?

— Ох. - Вона моргнула, зрозумівши, що він все ще тримає двері відчиненими. — Ні, взагалі-то. Думаю, я передумала.

Він кивнув. — Сподіваюся, у тебе буде гарний день.

— І тебе теж.

Він зачинив двері і пройшов повз неї, не сказавши жодного слова, а вона дивилася, як він зникає на вулиці. Але чим далі він віддалявся, тим більше щось починало її турбувати. Щось підказувало їй піти за ним. І перш ніж вона це зрозуміла, її ноги почали рухатися. Спочатку повільно. Кілька невпевнених кроків. Потім вона побігла.

— Зачекай! — - покликала вона.

Він крутився.

— Я зробила помилку, - сказала вона йому, трохи задихаючись. — Каблучка... моя. Я просто забула.

На його обличчі промайнула надія, коли він сягнув рукою до кишені і дістав срібну потвору. Коли він простягнув її їй, вона заприсяглася, що на його обличчі з'явилося найменше *полегшення*.

Він уважно спостерігав за нею.

— Дякую, - сказала вона йому.

Не гаючи ні секунди, вона розвернулася і кинулася в бік Кварталу, щоб знайти сестру. Поки незнайомиць не передумав і не забрав її назад.

Протягом двох тижнів після цієї поїздки до Кварталу Женев'єва не могла спати.

Вона кидалася і крутилася, а уві сні їй снилися лабіринти і дзеркала. У кожному з них поруч з нею була одна і та ж тіньова фігура. А потім однієї ночі з'явилося мерехтіння.

Чоловіка. З золотими очима.

Вона застрелилася в ліжку.

Було вже далеко за північ, коли вона скинула ковдру і кинулася до свого туалетного столика, висмикнула верхню шухляду, щоб витягти потворну каблучку, яку незнайомиць подарував їй того дня в Кварталі.

Вона дивилася на нього дуже довго, її серце калатало. Потім вона зробила щось дивне. Вона надягла його на безіменний палець.

І спогади почали розквітати в її голові.

Вони повернулися всі разом, як дим, заповнюючи кожен куточок її свідомості. У неї паморочилося в голові, коли сцени розгорталися одна за одною.

Прибуваю до воріт Енчантри.

Це був перший раз, коли вона побачила його обличчя.

Одягає весільну сукню.

Їхні клятви.

Їхній перший поцілунок.

Помираю у нього на руках.

Вона закричала, впавши на коліна, схопившись за скроні, коли біль від спогадів, що спіталися в її свідомості, ледь не змусив її втратити свідомість.

І все ж вона ще ніколи не була такою вдячною за те, що відчуває біль. Як вона могла, коли він нарешті повернувся до неї? У одному захоплюючому видінні за іншим.

СПОГАДИ

Сцена в пеклі, однак, була не з її власної пам'яті, а з його.

– Мені сказали, що ти прийшов укласти зі мною угоду, Ровінгтон Сільвер. Король Пекла посміхнувся до Ровіна зі свого трону, і полум'я, що оточувало кімнату, здійнялося від гучності його голосу.

– Так, - підтвердив Ровін. – Я хотів би виторгувати щось, що поверне спогади про кохану людину.

– Спогади вашої дружини, так? - замислився король.

– Так, - гордо заявив Ровін.

– Спогади - тонка річ, - сказав йому король. – Як тільки вони повністю залишають розум, вони розвіюються, як дим на вітрі. Ось чому приховувати спогади набагато вигідніше, ніж знищувати їх. Щоб відновити їх, потрібно багато магії.

Ровін чекав.

– Я не дуже схвалюю спілкування пекельних створінь зі смертними, - вирішив король. – Але, можливо, за відповідну ціну я розгляну можливість допомогти тобі.

Ровін підняв підборіддя. – Назви.

Король посміхнувся недоброзичливо. – Я хочу, щоб ти використав свою новознайдену близькість до мого сина, щоб переконати його відвідати мене.

Ровін спохмурнів. – Ні. Якщо Женев'єва дізнається, що я зрадив її сестру, щоб повернути її спогади, вона ніколи мені цього не пробачить.

Король знизав плечима. – Це звучить як особиста проблема. Якщо ти не можеш погодитися на мої умови, можеш звернутися за допомогою до когось іншого.

Ровін стиснув кулаки. Мало ж бути щось, що він міг би дати. Він стоятиме тут до кінця, якщо доведеться. Поки

У його голові промайнула ідея.

– А як же моє безсмертя? - запропонував він королю. – Якщо ти вважаєш, що пекельні створіння не повинні бути зі смертними, то чому б тобі не прив'язати мій термін життя до її?

Король підбадьорився, почувши це. – Цікаво.

Вони дивилися один на одного протягом незручного часу, король, здавалося, хотів змусити Ровіна виконати свою обіцянку чекати там вічно.

І нарешті: – Я приймаю твою пропозицію. Чи є у вас жетон, яким я можу привернути її спогади?

Ровін подивився на його руку і зірвав перстень прямо з пальця. Ту саму, що була її обручкою. Він передав його охоронцю-демону, що стояв біля підніжжя помосту, а ті передали його своєму правителю.

– Ось у чому підступ, - почав король, перебираючи перстень на кісточках пальців. – Ти маєш доставити його їй особисто, а вона має сама вирішити одягти його на себе. Коли вона це зробить, ваші життя об'єднаються. Чи погоджуєшся ти на такі умови?

– Так, - сказав Ровін, і його голос пролунав чітко.

– Дуже добре. І коли ти неминуче побачиш мого сина знову, - посмішка короля стала ще ширшою, - скажи йому, що я терпляче чекаю на його повернення додому.

Ровін занурив підборіддя в єдиний кивок.

Тоді Король підняв руку на Ровіна, і спочатку Ровін нічого не відчув. Потім Його Високість стиснув кулак, і Ровін відчув, як древній магичний спис Короля Диявола пройшов крізь його тіло. Його мало не знудило на поліровану підлогу, коли життєво важливий шматок його душі був вирваний з його душі, витягнутий з його магії і повністю висмоктаний з нього.

Коли все закінчилося, король звернув увагу на перстень, який дав йому Ровін, але Ровін ледве встиг звернути увагу на те, що сталося далі. Тягар смерті навалився на нього, розпираючи шлунок. Він відчув слабкість, ледве тримаючись на ногах. Він потягнувся всередину себе, намацав магію в своєму серці і зітхнув з полегшенням, що вона, принаймні, залишилася недоторканою.

Яскравий спалах сили спалахнув у руці короля і прокотився по кімнаті, змусивши Ровіна заплющити очі. Коли все закінчилося, король підняв перстень між ними. Милуючись своєю роботою.

– Вічність в обмін на таку коротку мить у житті смертного, - подумав король, кидаючи перстень назад Ровіну.

Ровін з посмішкою вихопив його з повітря.

Ровін вклонився і повернувся, щоб піти. Однак, коли він підійшов до головного входу, хтось заступив йому дорогу. Диявол з розрізаними багряними очима і довгим темним волоссям.

– Передай і Салему повідомлення від мене, добре? - прогарчав диявол.

Ровін звузив очі. – Хто ти?

– Це не має значення, - сказав диявол. – Просто скажи йому, що я йду.

ПРАВДА

Женев'єва вискочила зі своєї кімнати і побігла вниз по сходах.

Ровін. Ровін. Ровін.

Її кроки, мабуть, були досить гучними, бо Салем підморгнув мені, коли я побачила, як вона натягує пальто у фойє.

— Що ти в біса робиш, Віві? - запитав він. — Зараз же північ.

— Ровін, - вигукнула вона. — Ровін. Мої спогади. Енчантра. Нокс. Ох, бляха.

— Що? - перепитав Салем, завмерши.

— Ліки, Салем. Ліки! Я повинна сказати Ровіну. Я повинна сказати Грейву. Нокс забрав у мене пам'ять про нього, але магія Короля, мабуть, повернула її, - пробурмотіла вона сама до себе.

Салем дивився на неї так, ніби вона збожеволіла. Може, так воно і було.

Потім, коли вона озирнулася на його занепокоєний віридціановий погляд, щось інше промайнуло в її свідомості. Ім'я, яким вона називала його.

Женев'єва обтрусилася від цього усвідомлення. Це була розмова, яку вони могли б продовжити іншим разом.

— Віві? Салем? - п'яним голосом промовила Офелія, спускаючись зі сходів.

— Повертайся в ліжку, янголятко, - лагідно промовив Салем. — Твоя сестра просто переживає щось на кшталт прозріння. Я розберуся з цим.

— Салем, - обережно сказала Женев'єва. — Мені треба їхати. *Будь ласка.*

Салем зітхнула. — Цього разу тобі краще не повертатися додому одруженою з іншим незнайомцем або напівмертвою.

Женев'єва поринула в нічну прохолоду.

Коли вона побачила світло газових ліхтарів на набережній, вона була розпатлана і розбита. Вона не знала, про що думала.

— Це абсурд, - прошепотіла вона сама до себе, намагаючись перевести подих, бо в грудях здіймався шум від переходу. — З якого дива він тут опинився?

Вона озирнулася. Не було видно жодної душі.

— Я повинна повернутися, - сказала вона собі. — Це...

Її слова обірвалися, коли фігура раптово виринула з тіні в хмарі темного диму.

—Привіт, неприємносте.

Женев'єва завмерла на місці, зустрівшись з його бурштиновими очима. Ридання вирвалося з її горла.

Щойно Ровін помітив впізнавання на її обличчі, він кинувся вперед, обійняв її так міцно, що вона ледве могла дихати.

—Ти повернулася до мене, - сказав він грубим голосом. —Коли я побачив тебе пару тижнів тому, і ти не надягла обручку, я подумав...

—Просто потрібен час, - прошепотіла вона йому зі сльозами на очах. — Просто потрібен був час. Але я пам'ятаю. Я пам'ятаю. *Ровін.*

Він відсторонився, якраз настільки, щоб побачити її обличчя, сльози, які зараз текли по її щоках. —Я застрягла в цьому будинку, в цій довбаній грі, на століття, і все ж ці останні кілька місяців здалися мені найдовшими в моєму житті.

Він поцілував її. Відчайдушно. Зануривши руку в її волосся, він показав їй, як сильно він скучив за нею. Коли він відсторонився, вона ледве трималася на ногах.

—Як довго ти тут чекаєш? - поцікавилася вона.

—З того дня, як ми привезли тебе додому, - сказав він їй. —Залишався в тіні, поки ти не знайшла мене.

—Як ти міг? Як ти міг проміняти своє безсмертя на мене? - прошепотіла вона. —Про що ти думав?

Він повернувся в шоці. —Ти це бачила?

—Я *все* бачила, - сказала вона йому. —Не можу повірити, що не впізнала тебе того дня в Кварталі. Ненавиджу, що ти, мабуть, був...

—Спустошений, - зізнався він. —Офелія попередила мене, що ти все ще не пам'ятаєш. Але навіть це не підготувало мене до того, як ти подивилася на мене, і там було просто... нічого.

—Це неправда, - заприсяглася вона. —Навіть без жодних спогадів, я відчувала потяг до тебе. Ми могли б бути ворогами, або чоловіком і дружиною, або просто трахатися, але *ніколи* - нічим, Ровінгтон Сільвер.

Його посмішка була блискучою. —До тебе я збирався провести свою вічність на самоті, в найтемніших куточках пекла. Я б краще провів одне-єдине життя у твоєму світлі. Або, принаймні, стільки, скільки ти мене протримаєш. - Потім він притулився своїм чолом до її чола. —Я хочу, щоб ти знала, я справді чекав би на тебе тут, прямо тут, вічно, якби це було потрібно. Я стояв би на цьому місці, поки не зміг би відрізнити свою душу від тіні. Поки твоє світло не повернулося б до мене.

Вона посміхнулася. —Я знаю. Правду. —Чи означає це... чи означає це, що тепер є зв'язки?

—Стільки, скільки захочеш, місіс Сільвер. І зв'яжи їх так міцно, як захочеш, - сказав він їй.

Вона хитро посміхнулася йому. — Я сподівалася, що зв'язування буде навпаки...

— О, біда, ми будемо дуже веселитися.

ЕПІЛОГ

СВІТЛО

Женев'єва обожнювала Луїзіану перед початком літа. Квітучі магнолії, яскрава мода, останні раки. Особливо їй подобалося те, що на вулиці не було сто градусів, а це означало, що вона могла гуляти без того, щоб її волосся не перетворювалося на жахливе кучеряве місиво.

— Хто знову прийде? - запитала Люсі, відкидаючи своє довге ляне волосся з обличчя, коли вони поверталися до садиби Грімм із Садового району.

Умбра йшла рясю просто перед ними. Цими днями Умбра був радше її тінню, аніж тінню Ровіна.

— Грейв і Севін, - відповіла Женев'єва Люсі. — Це брати Ровіна. Севін тобі точно сподобається. Грейв, можливо, не дуже.

— За ці ліки, так? - пригадала Люсі. — Ти сказали, що у них є лише рік?

— Вже менше, - поправила Женев'єва. Оскільки Сільвери цього року все ще грали в Полюванні, Нокс був змушений дати їхній матері останню дозу — Фіксу, принаймні. А Грейв полює безперервно, але безрезультатно. Ми з Ровіном боїмося, що він зведе себе - і всіх інших - з розуму, якщо найближчим часом не знайде зачіпку.

Їхні кроки сповільнювалися, коли вони наближалися до маєтку Грімм, де нещодавно оселилася сама Люсі після кількох прикрих подій, що сталися в її житті за останні пару місяців. Зрештою, маєток Грімм був безпечним притулком, і Офелія особливо прагнула допомогти Люсі після напруженого початку їхніх стосунків у Фантазмі.

Не встигли вони з Люсі переступити поріг будинку, як з'явився Ровін, який обійняв Женев'єву для поцілунку, а Люсі з сумною посмішкою пройшла повз них.

— Я до біса за тобою скучив, - пробурмотів Ровін, ставлячи Женев'єву назад на землю. Умбра защебетала біля його ніг, і він нахилився, щоб погладити лисицю по голові. — І я за тобою.

Вони не бачилися вже два тижні. Він бігав з Грейвом і Севіном, всі вони відчайдушно намагалися знайти ліки для матері, тепер, коли сім'я була звільнена з-під влади Нокса. Ну, окрім Баррінгтона, з яким ніхто з них не міг зв'язатися відтоді, як Женев'єва вивертом звільнила їх, а Пекельна Паща Нокса зникла з Енчантри. Щось, від чого у неї вивернуло шлунок.

Хтось позаду відкашлявся.

Коли Ровін відмовився її відпустити, Женев'єва стала навшпиньки, щоб зазирнути через його плече. — Привіт, Грейв.

— Привіт, друже, - пробурмотів Грейв.

— Привіт, - привіталася Люсі зі свого місця. — Я Люсі. Женев'єва мені все про вас розповідала. Ласкаво просимо до Нового Орлеана.

Грейв перевів погляд на Люсі. Той не запропонував більше, ніж один раз занурити підборіддя на знак подяки.

Женев'єва кинула на Люсі вибачливий погляд, коли та запитала: — Де...

— *Vivi*, - вигукнув Севін, відсуваючи плечима Грейва і Ровіна з дороги. З його усміненого рота звисала присоска, коли він обхопив Женев'єву руками і закружляв її по колу.

— Без тебе Енчантра була трохи менш захоплюючою, - сказав Севін, ставлячи її на ноги і ласкаво постукуючи по кінчику її носа. — А Ровін *набагато* нестерпніший.

Ровін закотив очі.

— Чесно кажучи, не дивно з обох причин, - засміялася Женев'єва.

— Я маю для тебе листа від Еллін. Хоча це здебільшого просто дрібні плітки, - сказав їй Севін, дістаючи з-під жилета конверт.

Женев'єва жадібно схопила листа і виявила, що він вже розірваний.

— Ти це читав? - звинуватила вона.

— Мені стало нудно. Мої брати - досить нудні попутники, - знизуючи плечима, пояснив Севін. — Третя сторінка особливо захоплююча.

Женев'єва кинула на нього роздратований погляд, але не встигла нічого відповісти, як краєм ока її увагу привернув якийсь рух. Вона озирнулася і побачила Салема, що блимав під відкритою аркою, яка вела до лігва.

Він підняв брову, побачивши їх усіх. — А, ви всі вже тут. Перепрошую, я був у Фемільяра в місті.

За запахом тютюну, що прилип до нього, Женев'єва могла б побитися об заклад, що Фемільяр - це Джаспер.

Салем попрямувала до сходів, щоб покликати: — Ангеле?

Вони всі спостерігали, як Офелія з'явилася на вершині сходів, її червона сукня розвіталася, коли вона спускалася вниз. Салем простягнув їй руку, щоб допомогти зійти з останньої сходинки, поцілувавши кінчики її пальців, перш ніж відпустити.

— Бездоганно вчасно. - Офі посміхнулася Салему.

Салем простягнув руку, щоб потиснути Ровіну руку на знак привітання. Коли Салем відпустив руку, Ровін ледь помітно зігнув пальці, і Женев'єва могла лише припустити, що Принц Дияволів зробив свою хватку трохи надто міцною. Знадобився деякий час, щоб переконати Салема допомогти Сільверам, особливо після того, як він дізнався про все, що сталося в Енчантрі, а також про послання, яке Ровін привіз від батька Салема.

Не кажучи вже про те, як розлютило Офі те, що вона повернулася з відпустки *заміжною*.

– Це означає, що тепер ти все пам'ятаєш? - запитала Офелія після того, як Женев'єва прибігла додому з набережної посеред ночі.

– Так, - підтвердила Женев'єва.

– Чудово. - Офелія кивнула. – Тому що зараз я задушу тебе, Женев'єва Лайла Грімм

– Ну, тепер я Сільвер. - Женев'єва здригнулася.

– Так! Тому що ти одружилася, - надулася Офелія. – Ти збожеволіла? Мені байдуже, навіть якщо це було для виживання. Я пропустила твоє весілля!

Офелія штовхнула Салема ліктем у бік, повертаючи увагу Женев'єви до сьогоднішнього.

– Поводься пристойно, - докоряла Салему Офі, коли той обдаровував Ровіна самовдоволенням поглядом.

Салем розсміявся. – А я думав, що ти любиш, коли я погано поводжуся, ангеле.

Офелія важко зітхнула, перевівши погляд на Ровіна і Грейва. – Вибачте йому. Дияволів не можна навчити манерам.

– Це у нас спільне, - підхопив Севін.

Салем ніжно поцілував Офелію у скроню, а потім подивився на Ровіна та його братів. – Є новини?

– До нас дійшли чутки, що одне з ліків знаходиться в резерві у одного з членів Демоніки, - сказав їм усім Ровін. – А це означає...

– Ти дивишся на найновішого новачка найелітнішої демонічної інституції в Пеклі. - Севін посміхнувся.

Ровін і Женев'єва обмінялися важкими поглядами. Грейв, з іншого боку, не виглядав щасливим.

– Для протоколу, я все ще вважаю, що ви повинні мене відпустити, - заперечив Грейв.

– Розділяй і володарюй, брате, - процитував Ровін, мабуть, у мільйонний раз. – Зламати древню організацію, яка ставить на перше місце вечірки і прийняття нерозважливих рішень, - це практично покликання Севіна.

– Крім того, - сказав Севін, виймаючи льодяник з рота, - вони ніколи не впускають тебе всередину. У твоєму тілі немає ні грама веселоців.

Грейв буркнув.

– Ходімо вип'ємо, - вставив Салем, махнувши рукою до вітальні.

Ровін хотів піти з іншими, але Женев'єва смикнула його за руку, щоб він залишився на мить наодинці.

– Так? - прошепотів він, відкидаючи пасмо волосся з її обличчя.

– Я теж за тобою сумувала, - сказала вона йому. – Страшенно. Особливо вночі. Мої руки ніколи не були такими вправними, як твої...

– У тебе будуть неприємності, якщо ти будеш продовжувати говорити такі речі, - попередив він, його золотисті очі іскрилися злим наміром, коли вона ковзнула долонями по його грудях, до прискороного серцебиття.

Вона подарувала йому невинну посмішку. — Що нового?

Коли він підхопив її на руки і попрямував до сходів, вона засміялася. Вдячна собі за те, що проклала собі шлях крізь темряву, і за світло, яке тепер супроводжувало їх усюди.

* * *

Палкий роман Ровіна та Женев'єви не залишив вас байдужими? Нова смертельна гра ось-ось розпочнеться... Приготуйтеся до інтенсивної хімії та пристрасті, від якої вам перехопить подих, у третій книзі серії — Дикі ігри.

КНИГИ КЕЙЛІ СМІТ

СЕРІЯ – ЗЛІ ІГРИ

[Фантазма](#)

[Енчантра.](#)

ФАНТАЗМА

[Ласкаво просимо до – Фантазми.](#)

У грі є лише два правила. Залишитися в живих. І не закохуватися.

Коли сестра Офелії зникає, є лише один спосіб врятувати її. Офелія повинна взяти участь у – Фантазмі, смертельному змаганні в особняку з привидами, і забрати свій приз - єдине бажання.

– Фантазма – - це лабіринт звивистих коридорів і розкішних бальних залів, демонів і спокус. На Офелію чекає дев'ять випробувань, кожне з яких небезпечніше за попереднє. Переможець може бути лише один, а інші учасники не зупиняться ні перед чим, щоб усунути своїх суперників.

Щодня в будинку з'являються нові монстри. Але саме тоді, коли страхи Офелії загрожують переповнити її, таємничий незнайомець пропонує їй вигідну угоду.

Чарівний, зарозумілий і несамовито привабливий, Блеквелл стверджує, що може провести її через смертельні випробування, які чекають на неї попереду. Натомість він просить лише десять років її життя.

Офелія знає, що не повинна йому довіряти. Блеквелл не здається небезпечним, але зовнішність може бути оманливою. Гірше того, вона відчуває темний і непереборний потяг, що тягне їх все ближче і ближче.

Її життя на кону. Але у – Фантазма – єдине, що може бути смертельнішим за програв у грі, - це втрата серця...

Миттєвий бестселер першої десятки та сенсація TikTok!

У цій спокусливій фентезійній пригоді зустрічаються – *Двір тернів і троянд* – і – *Каравал*. З палкою романтикою, сексуальним морально сірим коханням, репліками з обсесивно-компульсивним розладом та карколомними поворотами, – *Фантазма* – ідеально підійде для шанувальників Ребекки Яррос, Ніші Дж.

[Давай сюди!](#)

ПОДЯКИ

Привіт, мої вигадливі маленькі друзі! Чи можете ви повірити, що ми вже дочитали чергову книжку, де я теревеню про всіх сексуальних демонів і чарівних істот, які живуть у моїй голові? Тому що я не можу! Коли мій редактор сказав мені, що настав час писати ці подяки, мені довелося взяти паузу, щоб оговтатися від шоку, бо я присягаюся, що вчора ми тільки блукали залами з привидами – *Фантазми*, але, на жаль, час дійсно летить, коли ти розважаєшся. І мені було весело. Мені було дуже весело писати цю книгу. Тобто, коли я не плакала і не катувала себе за те, чи була вона достатньо хорошою, щоб стати продовженням моєї попередньої книги. Але, гадаю, таким є тягар бути митцем. Завжди намагатися перевершити самого себе може нервувати і виснажувати, але я можу щиро сказати, що я абсолютно обожаю Віві та її історію, і я не можу дочекатися, щоб побачити, що ще станеться з цим світом і цими персонажами!

Половина цієї книги була написана під повторні покази – *Баффі - винищувачки вампірів* – і плейлисти примхливої Лофі-дівчинки. Інша половина була написана під – *Howl's Moving Castle*, що грає у фоновому режимі одинадцять разів на день. І вся ця книга була написана в досить хаотичний період моєї кар'єри - в хорошому сенсі хаосу - і не відбулася б без неймовірних людей, які мене оточували.

За Із, завжди. Ні, я досі не зробив відповідне татуювання для тих, хто може стежити за мною. Але я нарешті прочитала ту книгу, яку ти благав мене прочитати, і подивилася той серіал, який ти благав мене подивитися, і я відчуваю, що це свого роду романтичний жест, чи не так? (Знаю, знаю, я буквально зараз записуюся на татуювання.) Також за Кая, нашого улюбленого хлопчика. Ти найкраще цуценя в цілому світі, будь ласка, живи вічно.

Друзям, які не давали мені втратити здоровий глузд під час написання цієї книги і присягалися, що я не зазнаю невдачі, коли я хвилювалася, що вона надто відрізнятиметься від – *Фантазми*, щоб її хтось полюбив, - Найт, Бекці, Дарсі, Діанні, Ем, Ельбі, Хейлі, Андреа, Дев, Лоретті, Ганні, Габі, Мату, Мерин. Найт, наші нічні телефонні дзвінки буквально допомогли мені пройти через найважчі етапи написання та редагування цієї книги; Бекка, наші денні розмови та нескінченні голосові нагадування врятували мій спокій, коли я потребував цього найбільше. Я дуже вас обох люблю.

Для ікони, якою є Емілі Форні, ти можеш повірити, що це наша четверта спільна книга? П'ять років, чотири книги, нескінченні крики про *Денні Фантома*, – *Щоденники вампіра* – та закуски в Діснейленді. Не можу дочекатися, коли з'являться всі інші історії. Дякую тобі за те, що ти завжди був найкращим чемпіоном. Ууууу.

Моєму редактору, Джеку Реннінсону, за те, що він був найпрекраснішим співробітником і завжди точно знав, як направити мене до найкращої з можливих історій, навіть коли у мене була криза на одинадцяту годину (як завжди). Крім того, тут ми всі колективно *дякуємо тобі, Джеку*, за те, що підштовхнув мене зробити всіх моїх героїв *більш романтичними* і не дозволив мені вбити жодного з наших маленьких друзів-тварин. Про версію цієї книги, в якій Умбра померла, говорити не доводиться...

Моїй команді з Second Sky за чудову систему підтримки. Ноель Холтен, моєму публіцисту, яка зробила неймовірну роботу для *Phantasma*. А також усім іншим, хто доклав руку до успіху *Phantasma*. З усіма вами було дуже приємно працювати!

Моїй команді з –Назавжди– за те, що вони також були такими неймовірними партнерами. Сему Бруді, моєму редактору, та Керолайн Грін і Бріані Гарсія, моїм публіцистам, за всю вашу дивовижну роботу. Я вам дуже вдячна!

Дуже талановитій Лаурі Горовіц, яка втілила ці аудіокниги в життя. Я щиро обожаю вас і завжди в захваті від того, наскільки неймовірною є ваша робота над цими книжками.

Росіці Поповій (Rosalynnarts) за твою неймовірну роботу, завдяки якій всі мої персонажі оживають у твоєму мистецтві. Я ніколи не забуду, наскільки ти талановита, і сподіваюся, що ми будемо співпрацювати разом назавжди.

За Лілі, мою невістку, завжди. Я думаю, що ти можеш бути більшим книжковим ботаніком, ніж я, і я просто на сьомому небі від щастя від цього. Наші хаотичні телефонні розмови завжди були моїми улюбленими. Моїй родині вибачте, що мені довелося переїхати на інший кінець країни. Але я вас усіх дуже сильно люблю.

Кожному книгопродавцю та бібліотекарю, який рекомендує мої книги читачам - якщо вам коли-небудь знадобиться душа, ви можете взяти мою! Я безмежно вдячна за все, що ви робите, і за вашу невтомну працю в цій спільноті!

І нарешті, до вас, дорогі читачі. Боже, я не знаю, чи вистачить слів, щоб висловити вам свою щирю подяку за все, що ви для мене зробили. Ви не лише читали – *Фантазму*, ви кричали про неї, писали про неї, любили її і принесли її туди, куди я ніколи не думав, що вона потрапить. Кожному з вас, хто звернувся до мене, щоб розповісти власні історії про життя з ОКР і про те, наскільки ви побачили себе в Офелії, я хочу, щоб ви знали, що ваша любов до моєї книги і цих персонажів зачепила мене так глибоко, що мені важко це передати. Я просто обожаю вас усіх. Сподіваюся, історія Женев'єви була для вас такою ж цікавою, як і історія Офелії, але найбільше, незважаючи ні на що, я сподіваюся, що ви залишитеся зі мною і вирушите в нові пригоди. Я дуже рада бути тут з вами.

PS: Як і більшість подяк, вони були написані на останніх стадіях редагування, безпосередньо перед тим, як книга пішла на редагування та коректуру. Відтоді з цією книжкою, як і з усіма іншими дивовижними книжками, які я запланувала як для цього світу, так і для абсолютно нових, сталося стільки диких і чудових речей. Часом написання книги - це дуже самотня справа, але видання книги, втілення її в життя та передача в руки читачів потребує такої великої підтримки. — *Енчантра* — була справжньою мандрівкою з багатьох різних причин - я ніколи раніше не мала такої довгоочікуваної книги, і я хотіла переконатися, що вклала в неї кожну унцію крові, поту і сліз, які в мене були - але цього б ніколи не сталося без неймовірної роботи моїх редакторів, Джека і Сема, та мого агента, Емілі. Як мені пощастило, що мене оточує така неймовірна команда. Я просто хотіла сказати їм окреме *спасибі*.